REPORT

OF THE

TEMPLE ENTRY ENQUIRY COMMITTEE

1934

÷ (_

TRIVANDRUM : PRINTED BY THE SUPERINTENDENT, GOVERNMENT PRESS

TEMPLE ENTRY ENQUIRY COMMITTEE.

OF THE

REPORT

ANALYSIS OF CHAPTERS.

Introduction.

i. Constitution of the Committee and terms of reference. ii. Composition of the Committee . ili *Questionnaire*. iv. Tours and examination of witnesses, v. Printing and tabulation of evidence, vi. Meetings vii. Period of the Committee. viii. Acknowledgments.

CHAPTER I.

TEMPLES-THE PRINCIPLES, RULES AND PRACTICES REGULATING WORSHIP IN THEM.

1. Need to understand plan of temple. 2, Cultural unity of Kerala 3. Architecture of a Kerala temple. 4. The chief bulldings in a temple. 5. Limits to which different classes of Hindus are now admitted. 6. The Avarnas, 7. Exclusion from temples, not always due to inferiority of caste. 8. Philosophic Hinduism and popular Hinduism. 9. Image-worship not post-Budhistic. 10. Imageworship, one of the daily duties of a true Hindu. 11. Agamas. 12. Idea underlying Pratishta. 13. Divine spirit in the image, how maintained. 14. Texts relating to the entry of certain classes. 15. Texts not exhaustive. 16. Observance of *theendal*, a longstanding custom. 17. Theendal castes according to Smritis and Malabar texts. 18. Limits set for Avarnas. 19. Interpretation of texts in the Tantrasamuchaya. 20. Interpretation of Tantrasamuchaya in consonance with other authorities. 21. Summing up.

CHAPTER II.

TEMPLES-DECISIONS OF COURTS RELATING TO TEMPLE-ENTRY.

22. Importance of custom. 23. Custom as to temple-entry enforced by courts. 24. Entry of Avarnas treated as defilement under the Penal Code. 25. Decided cases. 26. Rationale of decisions, 27. Custom not to be rejected on individual notions of right and wrong. 28. Intention of founder may be inferred from usage. 29. Summing up.

CHAPTER III,

LOCAL PRACTICES REGARDING ENTRY OF NON-CASTE HINDUS INTO CASTE HINDU TEMPLES,

30. Social practices. 31. Vettikkavala temple 32. Kumarakoil and Sabarimala temples. 33. Sastancotta temple. 34. Ayirur-Putiakavu temple. 35. Ambalapuzha temple. 36. Supply of articles by Avamas. 37. Summing up.

CHAPTER IV.

HISTORY OF THE TEMPLE-ENTRY MOVEMENT.

38. The agitation for temple-entry, conducted more by Savarnas than by Avarnas. 39. The Savarnas' sympathy for the Avarnas. 40. The Indian politicians, desire to do away with untouchability. 41. Temple entry a purely Hindu question. 42. Belief in *theendal* and caste distinctions, a longstanding custom. 43. Recent change of mentality among Hindus in regard to their social and religious customs, 44. Disabilities of the Avarnas and their gradual removal 45. Unapproachability losing its hold. 46. Avarnas not all socially equal. 47. Ezhavas. 48 & 49. Movement for temple-entry started in Travancore by Ezhavas.

CHAPTER V.

TEMPLE-ENTRY AND SOCIAL UPLIFT.

50. Whether temple-entry is a sine-qua-non for the social uplift of Avamas. 51. Are Avamas Hindus? 52, The social and religious system of the Aryana meant for the four Varnas. 53. Varnabakyas and Avarnas. 54. Avarnas not a homogeneous class. 55. Avarnas taken as Hindus. 56. Nature of claim of Avarnas to temple entry, 57. Assimilating power of Hindu culture, 58. Savama temples ment for Avarnas also though subject to restrictions, 59. Sastraic position. 60. Prohibition in Agamas. 61. Application of the texts to present-day Avarnas. 62. Lax observance of rules of pollution in society. 63 & 64. Sanatanists' explanation. 65 Position that minority has no right to thwart the will of the majority. 66 & 67. Reply. 68. Changed circumstances. 69. Movement for temple-entry the result of social changes. 70. The plea that Avamas have temples of their own. 71, Communal self-respect. 72 Conversion of Avernas to other religions 73. Worship in temples, a question of faith. 74. Are Conversions due to prohibition to enter temples ? 75. Social disabilities, one of the reasons for conversion 76. Different rules and practices for different ages. 77. Instances of change of rules in Smritis, 78 & 79. Exceptions to general rules. 80. Validity of Acharas, 81, Can Adharma be changed into Dharma ? 82, Changes how to be effected.

CHAPTER VI.

EXTENT OF PEELING IN THE COUNTRY.

83. Extent of public support to the temple-entry movement. 84. Feeling of Avarnas on the question of temple-entry as disclosed by evidence. 85. Analysis of the evidence of Avarnas. 86. Feeling of Avarnas on efficacy of worship. 87. Nature of Avarna witnesses. 88. Oral evidence of Avarnas. 89. Trend of opinion among Avarnas. 90. Feeling of Savarnas on efficacy of worship if temple-entry is allowed. 91 & 92. Analysis of the written answers of Savarnas. 93. Analysis of the oral evidence of Savarna witnesses. 94 & 95. Feeling among women. 96. Views of communal and other associations. 97. Views of Karayogams, Samuhams, etc. 98. General feeling among Savarnas. 69. A properly constituted Parishat to advise the Sovereign in the matter of relaxation of sules. 100. Scheme for uplift of Avarnas.

CHAPTER VII,

PROBABLE RESULTS OF ALLOWING TEMPLE-ENTRY.

101. Results can be stated only vaguely. 102. Breaches of the peace. 103. Keeping away of Savarnas and coming in of Avarnas, 104. Attitude of Tantris and Santikkars. 105. Attitude of other temple servants. 106. Temple tanks and wells. 107. Sanctity of temples. 108. Fear of desertion of temples by Avarnas and Savarnas, whether reasonable. 109. Evil results minimized if change made on advice of Parishat.

CHAPTER VIII.

GOVERNMENT'S POWER OF INTERFERENCE.

1:0. Melkoima right. 111. Assumption of administration of temples in 987 M. E. 112. Hindu Religious Endowment Regulation 111 of 1079/1903. 113. Melkoima right co-extensive with the right of a trustee. 114. Instances of interference 115. Admission of Chakkela Nairs into temples. 116 and 117. Throwing open of roads in the vicinity of temples. 118. Abolition of animal sacrifice, 119. Sea voyage. 120, Abolition of Poorappattu. 121. Abouition of Devadasi system. 122. Interferences not beyond the powers of a trustee. 123. Whether trustees can allow Avamas to enter temples. . 124. How far can Government constitutionally interfere?

vi.

CHAPTER IX.

COMMITMENTS MADE BY GOVEENMENT.

125. Alleged commitments. 126. Trippadidanam of 925 M. E. 127. Records relating to treaty relations with other Rajas, etc. 128. The Royal Proclamation of 1097 M. E.

CHAPTER X.

COMPROMISE.

129. View of supporters of temple-entry, 130. View of Samatanists. 131. Middle courses, 132. Allowing entry up to Nalampalam, 133. Throwing open of some temples. 134. Building of new temples for common worship. 135. Throwing open of temples with time specification. 136 & 137. Possible forms of compromise also to be referred to the *Parishat*.

CHAPTER XI.

SUMMARY OF CONCLUSIONS.

REPORT

OF THE

TEMPLE ENTRY ENQUIRY COMMITTEE.

INTRODUCTION,

On 8th November 1932, Government issued a Press Communique announcing their decision to appoint a Committee to enquire into and report on the question

Constitution of the of temple-entry. In their order R. Dis. Committee and No. 648/Dev., dated 25th November 1932, terms of reference Government appointed the Committee and requested them to submit a report on the

subject, with particular reference to the following points :---

"1. Whether, in all or any of the temples within the State, the caste Hindus have either an exclusive right of worship or recognisable civil rights in the matter of such worship, e, g, as being sole beneficiaries, owners, etc.;

2. Whether, in any particular caste Hindu temple, there is any local practice with regard to the entry of non-caste Hindus into such temple;

3. (a) The general feeling among non-caste Hindus about the efficacy of religious worship or rites within the temple itself on within its precincts in the case of temples now open to caste Hindus alone;

(b) The general feeling among caste Hindus about the efficacy of religious worship or rites if temple-entry is allowed to non-caste Hindus;

4 The extent of any feeling among (1) caste Hindus and (2) non-caste Hindus, in regard to the creation of social and religious equality by allowing temple-entry, and whether the movement for temple-entry is a separable or integral part of such a programme;

G. P. T. 146. 250. 26-2-1110.

5. The probable results (a) temporary, (b) permanent, o allowing temple-entry;

6. The possibility of a compromise being arrived at between the orthodox Hindu community and other Hindus with regarc to the question of temple-entry or any aspect of it; and, if there is a possibility, the best methods of effecting a compromise;

7 The bearing, on the question of temple-entry, of the principles, rules and practice regulating religious worship and rites in caste Hindu temples;

8. The extent to which Government can interfere or has interfered in private temples whether or not under Government management; and

9. The commitments, if any, made by Government."

The full texts of the Press Communique and the G.O. reproduced in Appendix I and Appendix II, respectively.

2. The composition of the Committee was as follows :--

President.

Dewan Bahadur V. S. Subramonia Aiyar B. A., B. L., Retired Dewan of Travancore.

Members.

- 1. Mr. K. Paramesvaran Pillai B. A., B. L., Judge, High Court.
- 2. Mr. K. Anantanarayana Aiyar B. A., B. L., Retired Land Revenue Commissioner.
- 3. Mr. M. Govindan B. A., B. L., M. L. C., Retired District Judge.
- 4. Rao Sahib Ullūr S. Paramesvara Aiyar M. A., B. L. Retired Dewan Peishkar.
- 5. Mr. T. K. Velu Pillai B. A., B. L., High Court Vakil.

6. Mr. T. Kesavan Sastri.

- 7. One gentleman nominated by the Tarananallūr Nampūtirippad.
- 8. Brahmasri Chingan Narayanan Bhattatirippad, Tantri, Parampūr Illom, Tiruvalla.

The Tarananallūr Nampūtirippad nominated Mr. Punnasseri Nambi Neelakanta Sarma, Principal, Sanskrit College, Pattambi, and the composition of the Committee was complete when the latter assumed charge of his duties on 27th Vrischigom 1108/ 12th December 1932. The Committee sustained a great loss by the death of Mr. K. Anantanarayana Aiyar, one of the members, which sad event took place on 28th May 1933. In his place, Government appointed Mr. S. K. Mahadeva Aiyar B. A., B. L., Retired Dewan Peishkar, as member of the Committee.

3. The first meeting of the Committee was held on 17th December 1932, when all the members were present. A

questionnaire (Appendix III) was drawn up Questionnaire. and copies of it were sent to 5,774 leading persons, including trustees of temples and representatives of associations. The questionnaire was also published in the Gazette in three languages, English, Malayalam and Tamil, and answers were invited from all interested persons. Including 8 ladies, 3,122 persons sent answers to the questionnaire.

4. In order to elicit public opinion, the Committee examined witnesses at the following stations :---

Tours and examination of witnesses.

I. Quilon.

2. Karunagapalli.

- 3. Mavelikara.
- 4. Haripad.
- 5. Alleppey.
- 6. Shertala.
- 7. Nagercoil.
- 8. Udayagiri.
- 9. Kuzhittura.

10. Neyyattinkara.

- 11. Kottayam.
- 12. Vaikam.

- 13. Alwaye.
- 14. Parur.¹
- 15. Perumpavur.
- 16. Muvattupuzha.
- 17. Chengannur,
- 18. Kozencheri.
- 19. Thiruvella.
- 20. Kottarakara.
- 21. Punalur.
- 22. Shencotta.
 - 23. Varkkala.
 - 24. Trivandrum.

5. To enable the Committee to study the evidence, the whole of the oral evidence and some of the written answers were got printed. The oral evidence alone *Printing and* covered 1,761 foolscap pages of closely tabulation of printed matter. The evidence was also evidence. got tabulated by the office.

6. The Committee held in all 112 sittings, of which 14 were for the preparation of the *questionnaire*, 51 for recording

oral evidence, 39 for discussion of the Meetings. terms of reference and of the evidence collected and for arriving at conclusions, and the rest for passing the draft report.

7 The G. O. constituting the Committee had fixed two months time for the submission of the report. This period

Period of the Committee.

was found quite insufficient to cover the whole field of work. The period fixed for the submission of the report had therefore, unavoidably to be extended till the end

of Dhanu 1109.

8. The Committee have to render their thanks to all those who were kind enough to answer the *questionnaire* issued by them and to respond to the invitation to ap-Acknowledgments. pear and give evidence before them. To the Revenue and Devaswom Departments which help them with information whenever required, and to the Tahsildars and the officers of the Public Works Department

who courteously attended to the needs and conveniences of the Committee during their tour, their thanks are specially due

The Committee's thanks are also due to the Superintendent, Government Press, for the promptness with which he attended to the printing of all matter entrusted to him.

The Committee wish to express their gratitude to the Government of His Highness the Maha Raja for the uniform consideration shown to them and for all the facilities provided for their work.

The Committee take this opportunity of acknowledging their indebtedness to one of the Members. viz. Rao Sahib Ullūr S. Paramesvara Aiyar M. A., B. L., for having placed his great erudition at their disposal in collecting and explaining the several sastraic texts and in furnishing the many historical references which have been utilised in the preparation of the report.

The Committee also desire to record their appreciation of the loyal and willing work of the members of the staff. The Secretary Mr. S. Sanku Aiyar B. A., B. L., with his experience of the working of the Devaswom Department, was of great help to the Committee in their work. The good work of the Head clerk Mr. N. Velayudhan Nair B. A., B. L. on whom, during the tours of the Committee, the management of the office devolved, also deserves mention. The other members of the staff too, who at times had to work night and day, did their work efficiently and ungrudgingly.

5

CHAPTER I.

TEMPLES—THE PRINCIPLES, RULES AND PRACTICES REGULATING WORSHIP IN THEM.

Before proceeding to consider the problem of temple-entry, it would be advantageous to get a clear Need to understand plan of admission into temples. For this, it is temple. For this, it is necessary to have a general idea of the architectural plan of a Hindu temple.

2. Culturally, Travancore, excepting the southernmost portion known as Nanjinad, and the small taluk of Shencotta in the

Cultural unity of Kerala. Quilon Division, is a part of Kerala. Travancore, Cochin and Malabar have the same social and religious system. Their temples have the same architectural style and

the principles and rules of worship in them are based on the same authorities.

3. The site of a Kerala temple is usually a rectangular area surrounded by substantial walls on all sides. These walls are

Architecture of a Kerala temple. pierced by a gate on each side. In the centre of the walled area is the inner shrine the sanctum sanctorum, where the image of the deity is installed. This is known as the

Garbha-griha. This building is generally raised a few feet above the surrounding level so that its door is reached by a flight of steps known as the Sopana. Surrounding the Garbha-griha is an open court-yard known as the Ankana which is itself technically subdivided into different areas, but this sub-division is not very relevant to our enquiry and is therefore not detailed here. This open space, the Ankana, is surrounded by halls on all four sides, enclosed outside, but open inside. They constitute the Nālambalam. Some portions of these halls are walled off into rooms, and are used as store-rooms, dining halls, etc. Outside the Nālambalam is the Dīpasāla or the hall of lights consisting of a rather narrow space all round with wooden or metal trellis work, the outer surface of which has a large number of small oil lamps screwed on. These lamps are usually lighted on lestive occasions. The space between this frame-work of lights and the outer walls is the outer yard or Bahyankana. Extending outside, in front of the Nalampalam and attached to it, is a hall in which the main altar-stone is installed. This hall is known as the Balimandapa or Balikkalpura. In front of it is the flagstaff or Dhvajasthambha. In a line with the flagstaff and therefore a few feet away from the Dipasala all round is the Pradakshinavazhi-the paved path-that is used for taking the image in procession round the temple building.

4. The chief buildings in a temple are the Garbha-griha (the sanctum), the Mandapa-raised platform-in front of it in

The Chief buildings in a temple.

the inner Ankana, they kitchen, the Balimandapa and the dancing hall (Kuttampa lam). Of these the dancing hall alone is. in some temples, outside the Nālampalam. The other four are either inside the Nalas

the

palam or attached to it.

5. The limits to which different classes of Hindus are allowed access for purposes of worship may now be explained.

Except the persons who are engaged in performing puja- the services to the image Limits to which different classes of itself-no other person of whatever caste is allowed into the inner shrine or Hindus are now admitted. Garbha-griha.

Other Brahmins and Kshatriyas are allowed to approach up to the steps in front of the Garbha-griha and to go on to the Namaskara Mandapa in front of the Garbha-griha for devotional acts, eg., reciting Vedas, Mantras, etc., and prostrating before the image in worship. (Hence the name Namaskāramandapa-Namaskāra meaning prostrating in worship, Vaisvas and Sudras are allowed to go as far as the steps (Sopana), but not on to the Namaskāramandapa. Certain classes of people who are considered lower than the Sudras but at the same time not

CHAPTER I.

TEMPLES—THE PRINCIPLES, RULES AND PRACTICES REGULATING WORSHIP IN THEM.

Before proceeding to consider the problem of temple-entry, it would be advantageous to get a clear Need to understand plan of admission into temples. For this, it is temple. For this, it is necessary to have a general idea of the architectural plan of a Hindu temple.

2. Culturally, Travancore, excepting the southernmost portion known as Nanjinad, and the small taluk of Shencotta in the

Cultural unity of Kerala. Quilon Division, is a part of Kerala. Travancore, Cochin and Malabar have the same social and religious system. Their temples have the same architectural style and

the principles and rules of worship in them are based on the same authorities.

3. The site of a Kerala temple is usually a rectangular area surrounded by substantial walls on all sides. These walls are

Architecture of a Kerala temple. pierced by a gate on each side.' In the centre of the walled area is the inner shrine the sanctum sanctorum, where the image of the deity is installed. This is known as the

Garbha-griha. This building is generally raised a few fest above the surrounding level so that its door is reached by a flight of steps known as the Sopana. Surrounding the Garbha-griha is an open court-yard known as the Ankana which is itself technically subdivided into different areas, but this sub-division is not very relevant to our enquiry and is therefore not detailed here. This open space, the Ankana, is surrounded by halls on all four sides, enclosed outside, but open inside. They constitute the Nälambalam. Some portions of these halls are walled off into rooms, and are used as store-rooms, dining halls, etc. Outside the Nälambalam is the Dipasāla or the hall of lights consisting of a rather narrow space all round with wooden or metal trellis work, the outer surface of which has a large number of small oil lamps screwed on. These lamps are usually lighted on festive occasions. The space between this frame-work of lights and the outer walls is the outer yard or *Bahyankana*. Extending outside, in front of the *Nālampalam* and attached to it, is a hall in which the main altar-stone is installed. This hall is known as the *Balimandapa* or *Balikkalpura*. In front of it is the flagstaff or *Dhvajasthambha*. In a line with the flagstaff and therefore a few feet away from the *Dīpasāla* all round is the *Pradakshinavazhi*—the paved path—that is used for taking the image in procession round the temple building.

4. The chief buildings in a temple are the Garbha-griha (the sanctum), the Mandapa-raised platform-in front of it in

The Chief buildings in a temple. the inner Ankana, the kitchen, the Balimandapa and the dancing hall (Kütlampa lam). Of these the dancing hall alone is, in some temples, outside the Nälampalam. The other four are either inside the Näla-

palam or attached to it.

5. The limits to which different classes of Hindus are allowed access for purposes of worship may now be explained.

Except the persons who are engaged in Limits to which performing pūja- the services to the image different classes of itself —no other person of whatever caste is Hindus are now allowed into the inner shrine or the admitted. Garbha-griha.

Other Brahmins and Kshatriyas are allowed to approach up to the steps in front of the Garbha-griha and to go on to the Namaskāra Mandapa in front of the Garbha-griha for devotional acts, eg., reciting Vedas, Mantras, etc., and prostrating before the image in worship. (Hence the name Namaskāramandapa-Namaskāra meaning prostrating in worship. Vaisyas and Sudras are allowed to go as far as the steps (Sōpana), but not on to the Namaskāramandapa. Certain classes of people who are considered lower than the Sudras but at the same time not

CHAPTER I.

TEMPLES—THE PRINCIPLES, RULES AND PRACTICES REGULATING WORSHIP IN THEM.

Before proceeding to consider the problem of temple-entry, it would be advantageous to get a clear Need to understand plan of admission into temples. For this, it is temple. For this, it is necessary to have a general idea of the architectural plan of a Hindu temple.

2. Culturally, Travancore, excepting the southernmost portion known as Nanjinad, and the small taluk of Shencotta in the

Cultural unity of Kerala. Quilon Division, is a part of Kerala. Travancore, Cochin and Malabar have the same social and religious system. Their temples have the same architectural style and

the principles and rules of worship in them are based on the same authorities.

3. The site of a Kerala temple is usually a rectangular area surrounded by substantial walls on all sides. These walls are

Architecture of a Kerala temple. pierced by a gate on each side. In the centre of the walled area is the inner shrine the sanctum sanctorum, where the image of the deity is installed. This is known as the

Garbha-griha. This building is generally raised a few fest above the surrounding level so that its door is reached by a flight of steps known as the Sopana. Surrounding the Garbha-griha is an open court-yard known as the Ankana which is itself technically subdivided into different areas, but this sub-division is not very relevant to our enquiry and is therefore not detailed here. This open space, the Ankana, is surrounded by halls on all four sides, enclosed outside, but open inside. They constitute the Nälambalam. Some portions of these halls are walled off into rooms, and are used as store-rooms, dining halls, etc. Outside the Nälambalam is the Dīpasāla or the hall of lights consisting of a rather narrow space all round with wooden or metal trellis work, the outer surface of which has a large number of small oil lamps screwed on. These lamps are usually lighted on festive occasions. The space between this frame-work of lights and the outer walls is the outer yard or *Bahyankana*. Extending outside, in front of the *Nālampalam* and attached to it, is a hall in which the main altar-stone is installed. This hall is known as the *Balimandapa* or *Balikkalpura*. In front of it is the flagstaff or *Dhvajasthambha*. In a line with the flagstaff and therefore a few feet away from the *Dīpasāla* all round is the *Pradakshinavazhi*—the paved path—that is used for taking the image in procession round the temple building.

4. The chief buildings in a temple are the Garbha-griha (the sanctum), the Mandapa-raised platform-in front of it in

The Chief buildings in a temple. the inner Ankana, the kitchen, the Balimandapa and the dancing hall (Kūttampa lam). Of these the dancing hall alone is, in some temples, outside the Nālampalam. The other four are either inside the Nāla-

palam or attached to it.

5. The limits to which different classes of Hindus are allowed access for purposes of worship may now be explained.

Except the persons who are engaged in Limits to which performing pūja- the services to the image different classes of itself—no other person of whatever caste is Hindus are now allowed into the inner shrine or the admitted, Garbha-griha.

Other Brahmins and Kshatriyas are allowed to approach up to the steps in front of the Garbha-griha and to go on to the Namaskāra Mandapa in front of the Garbha-griha for devotional acts, eg., reciting Vedas, Mantras, etc., and prostrating before the image in worship. (Hence the name Namaskāramandapa-Namaskāra meaning prostrating in worship, Vaisyas and Sudras are allowed to go as far as the steps (Sopana), but not on to the Namaskāramandapa. Certain classes of people who are considered lower than the Sudras but at the same time not unapproachables are allowed to proceed to the Pradakshinavazhi outside the Nalampalam, but not nearer. They constitute numerically a small body.

The unapproachables, who are treated as having theendal 6. or distance-pollution, have to remain beyond the outer walls.

They offer worship from outside the walls. It is these classes that are referred to as The Avatnās. Avarnās or non-caste Hindus in this report. As far as we have been able to ascertain, the following are the Avarna classes in Travancore :---

I. Adi Dravida.	11. Kaniyan.	21. Panikkan.
2. Alavan,	12 Kăvati.	22. Paravan.
3. Arayan,	13. Kuravan.	23. Parayan.
4 Bharatar.	14. Marakkan.	24. Pulayan.
5. Chackaravar.	15. Maravan.	25. Pulluvan.
6. Chakkiliyan.	16. Mukkuvan.	26. Tantān.
7. Chavalakkaran.	17. Nādār.	27. Tantā-pulayan.
8. Ilavan.	18. Nulayan.	28. Vālan.
9. Īlāvātti.	19. Palan.	29. Vēlan.
10. Kākkālan.	20. Pānan-	30. Vētan. 1

7. It will thus be seen that, among the Savarnas themselves i. e., the several classes of Hindus who are allowed to enter

Exclusion from due to inferiority of caste.

within the outer walls of the temple, there' are marked distinctions. It may also be temples not always noted here that there are times and circumstances in which even those who ordinarily have the right of entry into temples are treated as polluted and therefore incompetent

to enter. The most common incapacitating event is a death or a If these events occur within certain degrees birth in the family. of relationship to a person, he is treated as impure for a prescribed period. Besides these general grounds of exclusion, there are special usages in certain temples excluding classes ordinarily entitled to admission. As examples may be taken the case of Trikkārivūr and Kumāranallūr temples where Kshatriyas

1. Census Report of Travancore for 1931. p. 431.

are kept out and Tiruvella and Malainkizh temples where women of whatever caste have no admission. Exclusion from temples is thus seen to be not always the result of the excluded class being considered inferior to others. It is based on a belief that the aproach of certain people is likely to derogate from the spiritual atmosphere surrounding the *Pratishta*, the deity installed in the temple.

8. We shall now proceed to consideration of the principles and rules regulating the consecration of images in temples and

their worship. Philosophic Hinduism con. Philosophic Hin- ceives God as Nirguna-Brahma. The duism and popular Brahma is regarded as an all-pervading Be-Hinduism. ing, manifested in the objects of the Universe. It has neither an independent

form nor the limitations of material objects. To picture in the mind such an object is beyond the capacity of the ordinary man¹. Nor is it fit for devotional worship. The early sages, therefore,

1. "നച ருட் விரை மேல் பற்று என்று என்று என்று என்று என்று என்று வின்று வின்று வின்று என்று என்று என்று என்று என்று என்று வின்று வின்றுறு வின்று வின்று வின்றுற

Vishnusamhita, 19th Patala Verses 55-58.

"It is not possible for any one to contemplate any Dera without his image. If the intelligence if divorced from all images, where can it rest? In that case, the intelligence either becomes weary or becomes subject to sleep. Learned man should therefore worship the Dera through intelligence only as a Säkara (with his image), remembering at the same time that he is really imageless. A learned man should not by any means renounce the image in which a Dera is intended to be contemplated upon. He may worship the Dera in this manner either for Maksha or for any ordinary Place (result)." represented God as Saguna or one with attributes, in which capacity He was regarded as having three aspects, viz., those of the Creator, the Preserver, and the Destroyer. "It was for the benefit of the Sādhaka, the worshipper, that form was thus attributed to Brahma, which, in reality, is effulgent, immeasurable, unqualified and formless.¹ " In the Rigveda, the Gods Indra, Varuna, Vishnu, Rudra, etc., were accordingly described as anthropomorphic figures, possessing will and mind, wearing garments, carrying weapons and driving in cars.

9. Once a form was assigned to the Supreme Being, the next stage in the evolution of image-worship was not difficult to

Image worship not post-Buddhistic. reach, viz., to have a *Pratima* or image representing Him and to offer one's worship and to address one's prayers to it as the symbol of God. $\frac{r}{r}$ Image-worship thus came to be regarded as the means of realising the

'Infinite'. It is sometimes said that image-worship and temples in India were of post-Buddhistic origin and that there is no reference to them in early Hindu religious literature. But that view is contested by such eminent orientalists as Dr. Bollensen², Professor Gardner³ and Dr. Sten Konow⁴. Mr. B. C. Bhattacharya

]. ്ചിന്തയസ്വാം	പ്രമേയസ്സ്റ്റ	
നിമ്ഗണന	ງວເດດີດີສາ: 8	
സാധകാനാം	ഹിരത്രോയ	
ബ്രഹുണ്ട) രപകല്പാം "	
''चिन्मयस्याऽ	ामेयस्य ं	
निर्गुणस्य	गधरीरिणः ।	
साधकानां वि	हेतार्थाय क	
जहाणा व	र्लपकल्पना ॥	· · ·
	<u>e</u>	Kulärnava Tantra.
"ചിന്തയസ്താദ.	ມໄ ລ ື ຂອງງ	
നിഷ്യംളസ്ട	ງເໝດີຄົສາເ	
ഉപാസകാന	ം കായ്യാഞ്ഞം	
ബ്രഹണം	ത്രപം പ്രനാ"	
''चिन्मयस्या	द्वेनीयस्य	
निष्कळस्	याशरीरिण: ।	
उपासकानो	कार्यार्थ	
🖉 ज्ञह्यणोः	ह्पकल्पना ।) ^{**}	
		Ramopanishat.
2. Mair's Orig	inal Sauskrit Texts.	Vol. V. p. 4/8.

3. Bhattacharya, Indian images, Vol. I, Prolegomena, p. xx.

4. Ibid.

in the first volume of his instructive book on "Indian Images," has attempted to establish that images of Gods and temples for housing them were not unknown in the Vedic period. In such expressions as "the body of Agni made of iron or of silver or of gold"¹¹, "the presiding deities of night and dawn having fine sculptures²", "The wood-engraver who makes images "3, "this is the temple of Gods "", etc., which occur in the Yajurvedic texts, that learned author finds evidence to prove that images of Gods were not unknown in Vedic times. In the Brahmana literature which forms part of the Vedas, clearer references to images and temples are traceable. The Shadvimsad Brahmana of the Samaveda contains a passage which states that, on approach of inauspicious moments, "the temples of Gods tremble, the images of Gods laugh, cry, dance, break, etc."⁵ References to images and

'യാതെ അടന രജ്ജ തയാതാളവ്ഷിഷ്യ സ്ഥാഹാ' 1 'याते अन्ने रज: शयातन् र्वर्षिष्टा स्वाहा' Vajasaneyi Samhita. 1 Commentary:-ഹെ അഗ്നേയാരേ തെല്ലാശയാതയാണയസി ശേടത ഇച്ചത്താ [ແພວຍລວດກະໜືາໆໜ່າ. हे अमे यातेतवथः शयातनुः अयास रुते इत्यर्थः शयालोहमयीत्यर्थः । 2. സപ്പാരമംസ ശില്പെ ബ്ലഹരമാ ഉഴഭ നക്തേഷേംമാ सर्पशमास शिश्ये बहतो उमे नक्तोषामा । Ibid. Commentary-സംങ്ലേയമെങ്കിപ്പത്തുപം ചെച്ചരിളമിയ ശ്രമത്തെന്നുക്ക് ശില്പം യയേ:സ്ത [അന്വോന്വം പതിതൗപം सुशिल्पेयद्वैप्रतिरूपं तच्छिल्पमिति श्रुतेः सुष्ठु शिल्पं यथोस्तो अन्योन्यं प्रतिरूपे । 3. "പോലോകായ പേതിതായം ... പ്രതിമാല്പായവക്താരം " "देवलोकाय पेशितायं ... प्रतिमाद्यवयवकर्त्तारम् " Vajasaneyi Samhita. 4 പിതക്കെ കോണാം ആമത്തം സ്വ പ്രായതനെ ലേവന് പരി....., ഇന്മവാ ഉപന്ലീണ്ടിച്ചാന്തി കിമ ദേവാ ചേഷാം നവാവ സാനളപ:സ്റ്റിഞ് കാപീ യക്ഷമാണെ ചേരാ പന ന്തി '' "एतद्वै देवानां आयतनं स्व एवायतने देवताः परि इन्मवा उप-स्तार्णमिच्छन्ति किस देवा येषां गवावसानसुपासिन्छ्यो यक्षमाणे देवता वसन्ति ।" Taittiriya Samhita-5. സപരം ദിവ..... ലേവരായത്താന കനത്ത കൈലവാ പ്രിമാ സന്തിലത്തിന് പ്രതി സ്ട്രതി ചില്ലന്തി ഉശീപന്തം 👯 "सपरं दिवदवतोयतनानि कम्पन्ते दैवतप्रातमा हसन्ति रदन्ति नृत्यति स्फुटन्ति बियन्ति उन्मीलन्ति।" Shadvinusa Brahmana, V-10.

temples increase in number and clearness in the later works, the Dharmasütras and the Dharmasāstras. The Smritis of Gautama, Bodhayana, Apasthamba and Manu contain many such references. Hindu religious literature, since the beginning of the Christian era, is full of them. It is not necessary for our purpose to go elaborately into this question. There is, however, no room for doubt that images for worship and 'temples for enshrining them are known from the later Vedic period.

10. Temples naturally take a prominent place in pop lar Hindu religion. For, from the earliest Smritis, we find h t

Image worship Hindu

worshipping Gods in their images is one of the daily duties of a Hindu. It is one of the one of the daily six daily acts (Shadkarmas) enjoined on duties, of a true every Dvija.¹ In some texts we find a higher place assigned to the Gnanamarga (the path of knowledge) over the Bhaktimarga (the

path of devotion) as the means of spiritual realisation of the Brahma. Hence, we find texts which declare that image-worship is meant for lower intellects.

> 'സ്ഡ്വാസ്റ്റനം അപാ ഹോദ്ദോ 1. ദേവതാനാഞ്ച പൂടുനം ആത്തി എംഹൈശാദേവങ്ങം. ഷഡ്കമ്മാണി ലിനേ ലിനേ '' "सम्भ्यास्नानं जपो होसो देवतानाथ पूजनम् । आतिथ्य वैश्वदेवश्व षटकर्माणि दिने दिने ॥"

> > · Parásara, Acharakauta, I, 32.

"(A Divija) has to perform Snana (ablation) at Sandhyas, Japa, Homa worship of Devatas, Alithya (feeding gnests) and Vaisvadeva."

း ''ကားစာစ¢၈၈၉. ဖအဲး 🛲 ပာအဲလ္လူပေဲ႔ ေ၀. ေက်ာ့ာအစော္စစၥစာ ၁စ …ါ സാധാരണത്വന വിഹിദ്ദ : സ ഉ ബ്രഹ്മചയ്യാഹിംസോപവാസ ക്ഷേത്ര പിയാം. **ഗനോദിഭിബ്**ഹവിധഃ!*

"साधारणोधर्मः = धर्मस्सर्वेषां वणीनामाश्रमाणामपिं साधारणत्वेन विहितः; स त' त्रद्धवर्याहिंसोपवासक्षेत्रतीर्थागमनादिभिर्बहविधः ।

Prapanchahridaya.

"Universal duty is the duty prescribed for all Varnas and Asramas in That duty is of many kinds. c. g. Brahmacharya (self-oon-ດວາມຫຼັ້ວຍ. trol), Ahlmea (non-violence), Upavasa (fasting), Kehétragamana (going to a temple for worship) and Tirtagamana (going to a saored bathing. ghat for worship).

"അനെര ക്രിയാവരാം ലോവ **റിവി ദേവാ മനി**ഷിണാം പ്രതിഭാസ്വപ്പബുദ്ധിനാം മോഗിനാം എടച്ച ഹരിഭ്ര ''अग्नौ क्रियावतां देवो दिवि देवो मनीषिणाम् । प्रतिमास्वल्पवद्वीनां योगिनां हदये हरिः ॥"

Parásara.

"To those who perform Yagas. God is in the fire; to the learned, in the sky (the sun); to those of little intelligence, in images; and to Yogis, in their hearts."

From this, it is sometimes argued that the Savarnas do not stand in need of temples which are meant only for the lowest classes, viz, the Avarnas. This view, though apparently highly complimentary to the Savarnas, cannot be supported on the real meaning of the words in the text. The authors of the Smritis and other Sastras meant by the term Alpabudhi any person who, by their standards, was not a wise one or Pandita. A Pandita was one who had realised the oneness of his individual soul with the Universal soul, and had thus passed beyond all duality'. There can be but very few in any generation who can be deemed Panditas or wise ones in the Sastraic sense. The generality of mankind has, in that view, to be classed really as of little intelligence. The late Mr. Ramachandra Rao, in his valuable report on 'Purificatory Ceremonies', aptly sums up to position: "To the orthodox Hindu, this remark (image worship is prescribed for the undeveloped mind) would appear not to touch even the fringe of the subject. The 31st Sutra of Sri Vedavyasa's

"عابی دیا، محس n am وی معه سده کا مد می اساً.
 شعال محمد مع معساه ده مده ها معساه ده مده ها مع "
 "विद्याविनयसम्पन्ने ब्राह्मणे गवि इस्तिनि ।
 द्युनि चैव श्वपाके च पण्डिता: समदर्शिन: ॥"
 Blagavadgita, V-18.

"Sages (Panditas) look equally on a Brahmans adorned with learning and humility, a cow, an elephant, and even a dog and an out-caste."

Saukarananda, in his commentary on the Bhagavadgita, explains Pauditas as "عدينه منه مناه منه منه منه عنه منه المعلم منه المنه المن

Sutrabhashya of Sri Madhva's text' puts into a nut-shell all that can be said on the subject. It refers to the three-fold forms of worship according to the capabilities of the devotee as guided and matured by the training or Samskāra gathered by him in the course of his past life. To this effect is the following extract from ം ജന്തർട്ടഷ്ടയാ ബഹിട്ടേ ജ പതാവം മാട്ടഷ്ടമ कमठञ्जति (Kamatasruti). സ്സവദ്ദ പ്രയം ഇതി ദേവാ വാവം സവ്വദ്ദഷ്യാന്തേഷ്ട് ചോത്തരോണരമാണ്വവ് മ ണം ഡോക് മനാരോവാം മനാപ്പാചായ്യ ആചക്ഷം ഇംി * "अन्तईष्टयो बहिर्देष्टयस्सर्वदृष्टय इति देवा वाव - सर्वदृष्टयस्तेषु चोत्तरोत्तरमाब्रह्मणमन्येषु यथायोगं यथाप्याचार्य आचक्षत इति ।" It will appear from some commentaries on the above Sruti that it is given to Devas only to realise communion with the all pervading. Being as manifested in all objects of the universe. It stands to reason in the light of this passage then to believe that for almost all men external worship is recommended by Sri Vedavyasa".

11. There is a separate class of Sastraic works devoted to the subject of temples and temple-worship. They are known as Agamas. It is those temples that are constructed and consecrated, and in which the services (Pūjas etc.) and worship are con-

ducted, according to the directions contained in the Agamas that

". எம்கமை இமையலை கேவல கி பி கேலே உனின்றை து மிலாப்புன் வின்றை வேல்லிலா விகலை வலில் "அரி कियावतां देवो दिवि देवो मनीषिणाम् । प्रतिमास्वल्पबुद्धीनां योगिनां हृदये हरिः ॥"?

are known as caste-Hindu temples or Savarna temples. There are innumerable Agamic works. A list of some of the more important among them, especially those which are accepted as authorities in Kerala, would include Pancharatra, Pāsupata Vishnusamhita, Kamikāgama, Vaikhānasagama, Isanagutudēva. paddhati, Tatvapradīpika, Tantrasamuchaya, Tantraprāyaschitta, Karullapāranushtlana, Prāyaschillavimarsini, Yogiarprayas. chilla and others. Some of them are not original works, but Nibandhas treated as authoritative expositions of the Agamic doctrines and rules. Tantrasamuchaya is the Nibandha most widely accepted in Kerala. It is the work of Chennassu Narayanan Nampütiri who lived in the first half of the 15th century Most of the Tantris, the arch-priests of the temples in Λ. D. Kerala, take that as their main guide.

12. The idea underlying the consecration of the image is explained in the Tantrasamuchaya in the following verse which

Idea underlying Idea underlying Pratishta. Idea underlying is generated by friction, so the all-pervading

Divine energy is transfused by me into the image by the process of the Avāhana rites."

> "സവ്ത്രംഗാസി ഭഗവൻ കില യള്ളപി പാം, മാ പാഹയാമി ഹി യഥാ വ്യഴനേന പായം ശ്രദ്ധാ യടെഥവ ഭഹംനോ മഥനാട്രക്കപരി എറാപാഹിരോപി ഹി തഥാത്വരുടെപകി ചവ്യുറം" -

"सर्वत्रगोऽसि भगवन् किल यद्यपि त्वा-मावाहयामि हि यथा व्यजनेन वायुम् । गूढो यथैव दहनो मथनादुपैति ह्यावाहितोऽपि हि तथात्वसुपैषि चार्चाम् ॥"

13. It is not that any power is induced in the image which does not already exist. But what exists in a diffused and

Divine spirit in the image how maintained. therefore imperceptible state is concentrated so as to come within the capacity of the ordinary person to perceive. It is by the force of the Mantras and Tantras (passes) that are used in the ceremony

of Pratishta or consecration that this concentration of the

1. Tantrasamuchaya, 6th Patala, Verse 65.

all-pervading power is effected and Sannidhyam (presence of the Divine spirit) is produced in the image. Once that is done, care has to be taken that the power is not dissipated or lost. For its effective maintenance are prescribed the daily services of $p\bar{u}jas$ and the periodical special services such as Utsavas, etc. The effectiveness of the $p\bar{u}ja$ is proportionate to the spiritual power of the $P\bar{u}jari$ or Tantri, He must be a Brahmin with the necessary knowledge of Mantras and Tantras and of unimpeachable character.

"ചിപ്പം കച്ച്നം കത സംസ്ക്രയോഷം സ്വാധിത് പ്രാശമത്താവേണ്ടാ മണ്ണ്:ത്രമാപാരപറോധിമീക്കോ കണ്ണുപസ്വീ ഗ്രരോസ്തിക്കാസ്ത്ര." "वित्रः कुलीन: कृतसंस्क्रियौषः गस्वाधीतवेदागमतत्त्ववेत्ता । वर्णाश्रमाचारगरोधिदीक्षो दक्षस्तपस्वी गुरुरास्तिकोऽस्तु ॥"

"The Guru should be a Brahmin descended from a noble family who has undergone all the sacraments, properly studied, and realised the inwardness of Vedas, Agamas, a rigourous follower of the observances laid down for all castes and Asramas, devoted, skillful and practised in self-restraint and a believer."

The power has also to be protected from dissipation by the action of adverse influences. The events that create such disturbing influences are called *Nimittas* and they cause what is technically known as defilement (*Asuddhi*); and the Âgamas prescribe elaborate rules as to *Nimittas* and the rites which have to be performed to counteract their evil influence. These rites are known as *Prayaschittas* or purificatory ceremonies.

14. It is in dealing with Nimilias that the Agamas lay down the rules regulating the entry of persons into the temple for worship. Nimilias are many, and Texts relating to among them is the entry of certain classes the entry of certain of people into the temple premises. Some classes. of the texts relating to this last point are extracted below:—

^{1.} Jantrasamuchchaya, Fatala 1, verse 5.

(1) "പ്രാസാദദേവാർമ്യാണാം ചണ്ഡാലെപതിതാദിഷ്പ അന്തഃ പ്രവിഷ്ണുൽ തഥാ ഇയിം സ്വാത് കേന കമ്മണാ?" "प्रासाददेवहर्म्याणां चण्डालपतितादिषु । अन्तःप्राविष्टेषु तथा श्राद्धिः स्यात् केन कर्मणा?॥"1

"When the Chandalas, Patitas, and other classes of similar nature enter into temples, by what ceremoney is the purification to be performed ?"

(2) "ക്ഷേത്രേ ഉതിജ്നനമങ്ങമണ്ഡപാദെര മൃത്രാസ്വഗാദിപതനം പതിതാദിവേശഃ

> ഏതാനി തത്രകഥിമാനി നിമിത്തകാനി ജ്ഞേയനി തത്ര ഇലോംബവും വേ പ്രത്തം ഇലോംബവും പ്രത്തം പ്രത്തം പ്രത്തം പ്രത്തം പ്രത്തം പ്രത്തം പ്രത്തം പ്രത്തം പ്രത്തം

'श्वेत्रे मृतिर्जननमङ्गणमण्डपादौ मुत्रास्तगादिपतनं पतितादिवेश: ।

मूत्रास्गाद्पतन पातताद्वराः ।

एतानि तन्त्रकथितानि निमित्तकानि इरेयानि तत्र गुरुछाघवभेदवन्ति ॥''2

- "Births and deaths in Kshetram, the dropping of urine, blood and the like, and the entry of *Patitas*, etc., in Ankana or Mandapas, etc., etc., are the Nimittas enumerated in Tantric works. The difference in their degrees of gravity should be known."
 - (3) ''തെഷ്യാണാം ച പശ്വാദമൗ ബഹിയണ്ഡച്ചരോ ബഹി ഃ ജന്മള്ള് രഥാ തത്ര പുപ്പസാഴിപ്രവേതനം, '' ''मनुदयाणां च पश्चादौ

बहिमण्डलतो बहिः । जन्ममृत्यु तथा तत्र पुल्कसादिप्रवेशनम् ॥"

1. Vridha Harita Smriti.

2. Tantrasamuchaya, 10th Patala verse 2.

^{3.} Tantra Prayaschitta.

vi .

CHAPTER IX

COMMITMENTS MADE BY GOVERNMENT.

125. Alleged commitments. 126. Trippadidanam of 925 M. E. 127. Records relating to treaty relations with other Rajas, etc. 128. The Royal Proclamation of 1097 M. E.

CHAPTER X.

COMPROMISE,

129. View of supporters of temple-entry, 130. View of Sanatanists. 131. Middle courses. 132. Allowing entry up to Nalampalam. 133. Throwing open of some temples. 134. Building of new temples for common worship. 135. Throwing open of temples with time specification. 136 & 137. Possible forms of compromise also to be referred to the *Parishat*.

CHAPTER XI.

SUMMARY OF CONCLUSIONS.

REPORT

OF THE

TEMPLE ENTRY ENQUIRY COMMITTEE.

INTRODUCTION.

On 8th November 1932, Government issued a Press Communique announcing their decision to appoint a Committee

to enquire into and report on the question Constitution of the of temple-entry. In their order R. Dis. Committee and No. 648/Dev., dated 25th November 1932, terms of reference. Government appointed the Committee and requested them to submit a report on the

subject, with particular reference to the following points :---

"1. Whether, in all or any of the temples within the State, the caste Hindus have either an exclusive right of worship or recognisable civil rights in the matter of such worship, e. g., as being sole beneficiaries, owners, etc.;

2. Whether, in any particular caste Hindu temple, there is any local practice with regard to the entry of non-caste Hindus into such temple;

3. (a) The general feeling among non-caste Hindus about the efficacy of religious worship or rites within the temple itself or within its precincts in the case of temples now open to caste Hindus alone;

(b) The general feeling among caste Hindus about the efficacy of religious worship or rites if temple-entry is allowed to non-caste Hindus;

4 The extent of any feeling among (1) caste Hindus and (2) non-caste Hindus, in regard to the creation of social and religious equality by allowing temple-entry, and whether the movement for temple-entry is a separable or integral part of such a programme;

G. P. T. 146, 250, 26-2-1110.

5. The probable results (a) temporary, (b) permanent, of allowing temple-entry;

6. The possibility of a compromise being arrived at between the orthodox Hindu community and other Hindus with regard to the question of temple-entry or any aspect of it; and, if there is a possibility, the best methods of effecting a compromise;

7. The bearing, on the question of temple-entry, of the principles, rules and practice regulating religious worship and rites in caste Hindu temples;

8. The extent to which Government can interfere or has interfered in private temples whether or not under Government management; and

9. The commitments, if any, made by Government."

The full texts of the Press Communique and the G.O. reproduced in Appendix I and Appendix II, respectively.

2. The composition of the Committee was as follows :---

President.

Dewan Bahadur V. S. Subramonia Aiyar B. A., B. L., Retired Dewan of Travancore.

Members.

- 1. Mr. K. Paramesvaran Pillai B. A., B. L., Judge, High Court.
- 2. Mr. K. Anantanarayana Aiyar B. A., B. L., Retired Land Revenue Commissioner.
- 3. Mr. M. Govindan B. A., B. L., M. L. C., Retired District Judge.
- 4. Rao Sahib Ullūr S. Paramesvara Aiyar M. A., B. L., Retired Dewan Peishkar.
- 5. Mr. T. K. Velu Pillai B. A., B. L., High Court Vakil.

6. Mr. T. Kesavan Sastri

- One gentleman nominated by the Tarananallur Namputirippad.
- 8. Brahmasri Chingan Narayanan Bhattatirippad, Tantri, Parampūr Illom, Tiruvalla.

The Tarananallur Namputirippad nominated Mr. Punnasseri Nambi Neelakanta Sarma, Principal, Sanskrit College, Pattambi, and the composition of the Committee was complete when the latter assumed charge of his duties on 27th Vrischigom 1108 12th December 1932. The Committee sustained a great loss by the death of Mr. K. Anantanarayana Aiyar, one of the members, which sad event took place on 28th May 1933. In his place, Government appointed Mr. S. K. Mahadeva Aiyar B. A., B. L., Retired Dewan Peishkar, as member of the Committee.

3. The first meeting of the Committee was held on 17th December 1932, when all the members were present. A questionnaire (Appendix III) was drawn up and copies of it were sent to 5,774 leading Questionnaire. persons, including trustees of temples and representatives of associations. The questionnaire was also published in the Gazette in three languages, English, Malayalam and Tamil, and answers were invited from all interested Including 8 ladies, 3,122 persons sent answers to the persons. questionnaire.

4. In order to elicit public opinion, the Committee examined witnesses at the following stations :---

Tours and examination of witnesses.

> 1. Quilon.

2 Karunagapalli.

- 3. Mayelikara.
- **4**. Haripad.
- 5. Alleppey.
- 6. Shertala.
- 7. Nagercoil.
- 8. Udayagiri.
- 9. Kuzhittura.
- 10. Neyvattinkara.
 - Kottayam.
- H. 12 Vaikam. 24.

- 13. Alwaye.
- 14. Parur.1
- 15. Perumpavur,
- 16. Muvattupuzha.
- 17. Chengannur.
- 18. Kozencheri.
- Thiruvella. 19.
- 20 Kottarakara.
- 21. Punalur.
- 22. Shencotta.
 - 23. Varkkala.
 - Trivandrum.

5. To enable the Committee to study the evidence, the whole of the oral evidence and some of the written answers were got printed. The oral evidence alone *Printing and* covered 1,761 foolscap pages of closely tabulation of printed matter. The evidence was also got tabulated by the office.

6. The Committee held in all 112 sittings, of which 14 were for the preparation of the *questionnaire*, 51 for recording

oral evidence, 39 for discussion of the Meetings. terms of reference and of the evidence collected and for arriving at conclusions, and the rest for passing the draft report.

7 The G. O. constituting the Committee had fixed two months time for the submission of the report. This period

Period of the Committee was found quite insufficient to cover the whole field of work. The period fixed for the submission of the report had therefore, unavoidably to be extended till the end

of Dhanu 1109.

8. The Committee have to render their thanks to all those who were kind enough to answer the *questionnaire* issued by them and to respond to the invitation to ap-Acknowledgments. pear and give evidence before them. To the Revenue and Devaswom Departments which help them with information whenever required, and to the Tahsildars and the officers of the Public Works Department

who courteously attended to the needs and conveniences of the Committee during their tour, their thanks are specially due

The Committee's thanks are also due to the Superintendent, Government Press, for the promptness with which he attended to the printing of all matter entrusted to him.

The Committee wish to express their gratitude to the Government of His Highness the Maha Raja for the uniform consideration shown to them and for all the facilities provided for their work.

The Committee take this opportunity of acknowledging their indebtedness to one of the Members. viz.. Rao Sahib Ullür S. Paramesvara Aiyar M. A., B. L., for having placed his great erudition at their disposal in collecting and explaining the several sastraic texts and in furnishing the many historical references which have been utilised in the preparation of the report.

The Committee also desire to record their appreciation of the loyal and willing work of the members of the staff. The Secretary Mr. S. Sanku Aiyar B. A., B. L., with his experience of the working of the Devaswom Department, was of great help to the Committee in their work. The good work of the Head clerk Mr. N. Velayudhan Nair B. A., B. L. on whom, during the tours of the Committee, the management of the office devolved, also deserves mention. The other members of the staff too, who at times had to work night and day, did their work efficiently and ungrudgingly.

5

CHAPTER I.

TEMPLES—THE PRINCIPLES, RULES AND PRACTICES REGULATING WORSHIP IN THEM.

Before proceeding to consider the problem of temple-entry, it would be advantageous to get a clear Need to understand plan of admission into temples. For this, it is temple. For this, it is necessary to have a general idea of the architectural plan of a Hindu temple.

2. Culturally, Travancore, excepting the southernmost portion known as Nanjinad, and the small taluk of Shencotta in the

Cultural unity of Kerala. Quilon Division, is a part of Kerala. Travancore, Cochin and Malabar have the same social and religious system. Their temples have the same architectural style and

the principles and rules of worship in them are based on the same authorities.

3. The site of a Kerala temple is usually a rectangular area surrounded by substantial walls on all sides. These walls are

Architecture of a Kerala temple. pierced by a gate on each side. In the centre of the walled area is the inner shrine the sanctum sanctorum, where the image of the deity is installed. This is known as the

Garbha-griha. This building is generally raised a few fest above the surrounding level so that its door is reached by a flight of steps known as the Sopana. Surrounding the Garbha-griha is an open court-yard known as the Ankana which is itself technically subdivided into different areas, but this sub-division is not very relevant to our enquiry and is therefore not detailed here. This open space, the Ankana, is surrounded by halls on all four sides, enclosed outside, but open inside. They constitute the Nālambalam. Some portions of these halls are walled off into rooms, and are used as store-rooms, dining halls, etc. Outside the Nālambalam is the Dīpasāla or the hall of lights consisting of a rather narrow space all round with wooden or metal trellis work, the outer surface of which has a large number of small oil lamps screwed on. These lamps are usually lighted on festive occasions. The space between this frame-work of lights and the outer walls is the outer yard or *Bahyankana*. Extending outside, in front of the *Nälampalam* and attached to it, is a hall in which the main altar-stone is installed. This hall is known as the *Balimandapa* or *Balikkalpura*. In front of it is the flagstaff or *Dhvajasthambha*. In a line with the flagstaff and therefore a few feet away from the *Dīpasāla* all round is the *Pradakshinavazhi*—the paved path—that is used for taking the image in procession round the temple building.

4. The chief buildings in a temple are the Garbha-griha (the sanctum), the Mandapa-raised platform-in front of it in

the inner Ankana, the kitchen, the Balimandapa and the dancing hall (Kūttampa lam). Of these the dancing hall alone is, in some temples, outside the Nālampalam. The other four are either inside the Nāla-

palam or attached to it.

5. The limits to which different classes of Hindus are allowed access for purposes of worship may now be explained.

Except the persons who are engaged in Limits to which performing pūja- the services to the image different classes of itself—no other person of whatever caste is Hindus are now allowed into the inner shrine or the admitted. Garbha-griha.

Other Brahmins and Kshatriyas are allowed to approach up to the steps in front of the Garbha-griha and to go on to the Namaskāra Mandapa in front of the Garbha-griha for devotional acts, eg., reciting Vedas, Mantras, etc., and prostrating before the image in worship. (Hence the name Namaskāramandapa-Namaskāra meaning prostrating in worship, Vaisyas and Sudras are allowed to go as far as the steps (Sopana), but not on to the Namaskāramandapa. Certain classes of people who are considered lower than the Sudras but at the same time not unapproachables are allowed to proceed to the Pradakshinavazhi outside the Nalampalam, but not nearer. They constitute numerically a small body.

The unapproachables, who are treated as having theendal 6. or distance-pollution, have to remain beyond the outer walls.

They offer worship from outside the walls. The Avatnās. It is these classes that are referred to as Avarnas or non-caste Hindus in this report. As far as we have been able to ascertain, the following are the Avarna classes in Travancore :----

1. Adi Dravida	11. Kaniyan.	21. Panikkan.
2. Alavan,	12 Kavati.	22. Paravan.
3. Arayan,	13. Kuravan.	23. Parayan.
4 Bharatar.	14. Marakkan.	24. Pulayan.
5. Chackaravar.	15. Maravan.	25. Pulluvan.
6. Chakkiliyan.	16. Mukkuvan.	26. Tantān.
7. Chavalakkaran.	17. Nādār.	27. Tantā-pulayan.
8. Ilavan.	18. Nulayan.	28. Vālan.
9. Îlāvātti.	19. Palan.	29. Vēlan.
10. Kakkalan.	20. Panan	30. Vētan. ¹

7. It will thus be seen that, among the Savarnas themselves i. e., the several classes of Hindus who are allowed to enter

Exclusion from due to inferiority of caste.

within the outer walls of the temple, there are marked distinctions. It may also be temples not always noted here that there are times and circumstances in which even those who ordinarily have the right of entry into temples are treated as polluted and therefore incompetent

to enter. The most common incapacitating event is a death or a birth in the family. If these events occur within certain degrees of relationship to a person, he is treated as impure for a prescribed period. Besides these general grounds of exclusion, there are special usages in certain temples excluding classes ordinarily entitled to admission. As examples may be taken the case of Trikkariyür and Kumaranallür temples where Kshatriyas

^{1.} Census Report of Travancore for 1931. p. 431.

are kept out and Tiruvella and Malainkizh temples where women of whatever caste have no admission. Exclusion from temples is thus seen to be not always the result of the excluded class being considered inferior to others. It is based on a belief that the aproach of certain people is likely to derogate from the spiritual atmosphere surrounding the *Pratishta*, the deity installed in the temple.

8. We shall now proceed to consideration of the principles and rules regulating the consecration of images in temples and

their worship. Philosophic Hinduism con. Philosophic Hinduism and popular Brahma is regarded as an all-pervading Being, manifested in the objects of the Universe. It has neither an independent

form nor the limitations of material objects. To picture in the mind such an object is beyond the capacity of the ordinary man'. Nor is it for devotional worship. The early sages, therefore,

भाषता स्वारम्यसं तदिति किथिदस्यम्पन्। सर्वथाकारमुद्दिष्टं न परित्यज्य पण्डितः ॥ पर्य देवमुपासीत मुक्तथेवाफलाय च।"

Vishnusamhita, 19th Patala Verses 55-58.

"It is not possible for any one to contemplate any Dêva without his image. If the intelligence if divorced from all images, where can it rest? In that case, the intelligence either becomes weary or becomes subject to sleep. Learned mon should therefore worship the Dêva through intelligence only as a Sakara (with his image), remembering at the same time that he is really imageless. A warned man should not by any means renounce the image in which a Dêva is intended to be contemplated upon. He may worship the Dêva in this mauner either for Makaka or for any ordinary Phalo (result)." represented God as Saguna or one with attributes, in which capacity He was regarded as having three aspects, viz., those of the Creator, the Preserver, and the Destroyer. "It was for the benefit of the Sādhaka, the worshipper, that form was thus attributed to Brahma, which, in reality, is effulgent, immeasurable, unqualified and formless.¹ " In the Rigveda, the Gods Indra, Varuna, Vishnu, Rudra, etc., were accordingly described as anthropomorphic figures, possessing will and mind, wearing garments, carrying weapons and driving in cars.

9. Once a form was assigned to the Supreme Being, the next stage in the evolution of image-worship was not difficult to

Image worship not post-Buddhistic. reach, viz., to have a *Pratima* or image representing Him and to offer one's worship and to address one's prayers to it as the symbol of God. Elmage-worship thus came to be regarded as the means of realising the

'Infinite'. It is sometimes said that image-worship and temples in India were of post-Buddhistic origin and that there is no reference to them in early Hindu religious literature. But that view is contested by such eminent orientalists as Dr. Bollensen², Professor Gardner³ and Dr. Sten Konow⁴. Mr. B. C. Bhattacharya

്ചിന്ദയസ്പാപ്രമേയസ്പ 1. നിർഗ്രണസ്വാശരീരിണ്ട സാധകാനാം ഹിര്യത്മായ ബ്രഹ്മണോ ത്രപകല്പാാ " "चिन्मयस्याप्रमेयस्य निर्गुणस्याशरीरिण: । साधकानां हितार्थाय ब्रह्मणे रूपकल्पना ॥ "ചിന്ദയസ്ട്രാദ്വിതീ മസ്പ നിഷ്ണളസ്വാശരീരിണം ഉപാസകാനാം കായ്യാത്ഥം ബ്രഹമണം ത്രപം പ്രനാ "चिन्मयस्याद्विनीयस्य निषकळस्यादारोरिणः । उपासकानां कार्यार्थं ब्रह्मणो रूपकल्पना ॥" Muir's Original Sanskrit Texts. Vol. V. p. 4/8. 2.

Kulārnava Tantra.

Ramopanishat.

- 3. Bhattacharys, Indian images, Vol. I, Prolegomena, p. xx.
- 4. Ibid.

in the first volume of his instructive book on "Indian Images," has attempted to establish that images of Gods and temples for housing them were not unknown in the Vedic period. In such expressions as "the body of Agni made of iron or of silver or of gold ''1, "the presiding deities of night and dawn having fine sculptures 2", "The wood-engraver who makes images "3, "this is the temple of Gods "4, etc., which occur in the Yajurvedic texts, that learned author finds evidence to prove that images of Gods were not unknown in Vedic times. In the Brahmana literature which forms part of the Vedas, clearer references to images and temples are traceable. The Shadoimsad Brahmana of the Samaveda contains a passage which states that, on approach of inauspicious moments, "the temples of Gods tremble, the images of Gods laugh, cry, dance, break, etc."⁵ References to images and

'ഡാതെ അടംഗ്ന രങ്ങശയാതതായവ് കില്ല സ്ഥാഹാ' 1. 'याते अन्ने रज: शयातन्र्वर्षिष्टा स्वाहा' 1 Vajasaneyi Samhita. Commentary:-ഹെ അംഗനയാതേതാഡ് ശേയാമയടത്യസി ശേഴത ഇഴുത്താ [ശയാദഹാഹമയി പ്രത്ഥം हे अमे यातेतवः यः शयातनुः अयासि शेते इत्यर्थः शयालोहमयीत्यर्थः । 2. സപ്പാമംസ ശില്ലെ ബുഹരോ ഉദ്ദ നക്കോഷംമാ सुर्पशमास शिल्पे बहतो उमे नक्तोषामा । Ibid-Commentary-സാരില്ലേയമെല്ലതിരുപം തച്ഛില്ലമിരെ ശ്രേമതന്നേഷ്യ ശില്പം യയേരേസ്ത [അന്യോന്വം പ്രതിതൗപം सुशिल्पेयद्वैप्रतिरूपं तच्छिल्पमिति श्रुतेः सुद्ध शिल्पं यथोस्तो अन्योन्यं प्रतिरूपे । 3. ്ടോപോകായ പേതിതാമം ... പ്രതിമാല്യവയവകത്താരം " "देवलोकाय पेशितायं ... प्रतिमाद्यवयवकर्त्तारम् " Vajasaneyi Samhita. 4 ് പ്ലിതല്ലെ ലോണം ആവരനം സ്വ പ്രിയതനെ ദേവങ പരി...... ഇന്നവം ഉപസ്ലീണ്ണമിച്ചാന്തി കിമ ലേവം യേഷംം നവാവ സാനമപാസ്സിഞ്ഛവീ യക്ഷമാണെ ലേവരാ പന ന്തി * "एतद्वे देवानां आयतनं स्व एवायतने देवताः परि इन्मवा उप-स्तार्णमिच्छन्ति किमु देवा येषां नवावसानमुपास्मिञ्छ्यी यक्षमाणे देवता वसन्ति ।" Taittirive Samhila-5. സപരം റിവ..... ശൈവരായത്തനെ കനത്തെ മൈവമ "सपरं दिव दवतोयतनानि कम्पन्ते दैवतप्रातेमा इसन्ति रदन्ति नृत्यति स्फुटन्ति बिधन्ति उन्मीलन्ति।" Shidvirosa Brahmana, V-10.

temples increase in number and clearness in the later works, the Dharmasütras and the Dharmasāstras. The Smritis of Gautama, Bodhayana, Apasthamba and Manu contain many such references. Hindu religious literature, since the beginning of the Christian era, is full of them. It is not necessary for our purpose to go elaborately into this question. There is, however, no room for doubt that images for worship and 'temples for enshrining them are known from the later Vedic period.

10. Temples naturally take a prominent place in pop lar Hindu religion. For, from the earliest Smritis, we find h t

Hindul.

worshipping Gods in their images is one of Image worship, the daily duties of a Hindu, It is one of the one of the daily six daily acts (Shadkarmas) enjoined on duties, of a true every Dvija.' In some texts we find a higher place assigned to the Gnanamarga (the path of knowledge) over the Bhaktimarga (the

path of devotion) as the means of spiritual realisation of the Brahma. Hence, we find texts which declare that image-worship is meant for lower intellects.

> ്സ ഡ്ലസ്റ്റോനാ ഒപോ ഹോലോ 1 ദേവശാനാങ്ങള്ങ്ങം ആ മിഹും ചെയ്യുകവഞ്ചം ഷഡ്ക്മാണി ടിനേ ടിന്നേ" ''सम्प्यासानं जपो होमो देवतानाव पूजनम् । ਆਜਿਮ ਕੈਅਫੇਕਕ षटकर्माणि दिने दिने ॥

Parásara, Aoharakaota, I, 32.

"(A Dvijs) has to perform Snana (ablution) at Sandlyas, Japa, Home worship of Devatas, Alithya (feeding gnests) and Vaievadeva."

''സായരെ നേദം ധമ്മു 🛎 ധമ്മസ്സവേദം വണ്ണാനുമാക്കമാണമെപി സാധ:ണെമത്തെ വിഹിങ്ങും സ ഉള്ളക്കചയ്യാഹിംസോപവാന ക്ഷേത്ര മീണ്ടം. ഗനോലില്ലുന്നും

"साधारणोधर्मः = धर्मस्सर्वेषां वर्णानामात्रमाणामपि साधारणत्वेन विहितः; स त ब्रह्मचर्याहिंसोपवासक्षेत्रतार्थागमनादिभिर्वहविधः ।

Prapanchahridaya.

"Universal duty in the duty prescribed for all Varnas and Asramas in That duty is of many kinds. e. g. Brahmacharva (self-concommon. trol), Ahimsa (non-violence), Upavsan (fasting), Ksheiragamann (going so a temple for worship) and Tiriagamana (going to a secred bathing. ghai for worship).

്ഞന്നെ ക്രിയാവതാം ദേദവം ളിവി **ഭേ**വാ മനീഷിണാം പ്രതിഭാസ്വപ്പബുദ്ധിനാം മോഗിനാം എടച്ച ഹരിം 🧨 ''अग्नौ क्रियावतां देवो दिवि देवो मनीषिणाम । प्रतिमास्वल्पवद्वीनां योगिनां हदये हरिः ॥

Parásara.

"To those who perform Yagas. God is in the fire; to the learned, in the sky (the sun); to those of little intelligence, in images; and to Yogis, in their hearts."

From this, it is sometimes argued that the Savarnas do not stand in need of temples which are meant only for the lowest classes, viz, the Avarnas. This view, though apparently highly complimentary to the Savarnas, cannot be supported on the real meaning of the words in the text. The authors of the Smritis and other Sastras meant by the term Alpabudhi any person who, by their standards, was not a wise one or Pandita. A Pandita was one who had realised the oneness of his individual soul with the Universal soul, and had thus passed beyond all duality'. There can be but very few in any generation who can be deemed Panditas or wise ones in the Sastraic sense. The generality of mankind has, in that view, to be classed really as of little intelligence. The late Mr. Ramachandra Rao, in his valuable report on 'Purificatory Ceremonies', aptly sums up to position: "To the orthodox Hindu, this remark (image worship is prescribed for the undeveloped mind) would appear not to touch even the fringe of the subject. The 31st Sutra of Sri Vedavyasa's

"Sages (Panditas) look equally on a Brahmans adorned with learning and humility, a cow, an elephant, and even a deg and an out-caste."

Sankarananda, in his commentary on the Bhagavadgita, explains Pauditas as "a same of a same of the same a perfect knowledge of the speness of para and apara."

Sutrabhashya of Sri Madhva's text¹ puts into a nut-shell all that can be said on the subject. It refers to the three-fold forms of worship according to the capabilities of the devotee as guided and matured by the training or Samskāra gathered by him in the course of his past life. To this effect is the following extract from • നന്തർട്ടപ്പുടയാ ബഹിട്ടേ ള പ അവര മേറ്റപ്പുയ कमठठ्वति (Kamatasruti). സ്റ്റവട്ട ഈ ഇതി ദേവാ പാവ— സവ്വദ്യഷ്ട്ര ചോത്ത രോത്തം മോബ്രഹ്മ ளாகலின் சமாகைவும் கமாசிவான் உலாகுக்கிலு ஆடைக்கு வி ... ஆன்கீக்கி बहिर्देष्टयस्सर्वदष्टय इति देवा वाव - सर्वदष्टयस्तेषु चोत्तरोत्तरमाब्रह्मणमन्येषु यथायोगं यथाप्याचार्य आचक्षत इति ।" It will appear from some commentaries on the above Sruti that it is given to Devas only to realise communion with the all pervading. Being as manifested in all objects of the universe. It stands to reason in the light of this passage then to believe that for almost all men external worship is recommended by Sri Vedavyasa".

11. There is a separate class of Sastraic works devoted to the subject of temples and temple-worship. They are known as Ägamas. It is those temples that are con-

Agamas. structed and .consecrated, and in which the services (Pūjas etc.) and worship are conducted, according to the directions contained in the Agamas that

ല്ലാംസ് ക്രാവതാണ്ടവോ ലിപി ട്രൈഗാ മനീഷിണാം പ്രതിമാസ്പല്പങ്ങളന്നും യോഗിനാം ഇദയെ മാരിം" "अम्री कियानतां देनो दिनि देनो मनीषिणाम् । म्रेतिमास्वरुपबुद्धीनां योगिनां हृदये हरिः ॥" 15

are known as caste-Hindu temples or Savarna temples. There are innumerable Agamic works. A list of some of the more important among them, especially those which are accepted as authorities in Kerala, would include Pancharatra, Pāsupata Vishnusamhita, Kamikāgama, Vaikhānasagama, Isanagurudēva. paddhati, Tatvapradipika, Tantrasamuchaya, Tantraprayaschitta, Karullapāranushtlana, Prāyaschillavimarsini, Yogiarprayas. chilla and others. Some of them are not original works, but Nibandhas treated as authoritative expositions of the Agamic doctrines and rules. Tantrasamuchaya is the Nibandha most widely accepted in Kerala. It is the work of Chennassu Narayanan Nampūtiri who lived in the first half of the 15th century Most of the Tantris, the arch-priests of the temples in A. D. Kerala, take that as their main guide.

12. The idea underlying the consecration of the image is explained in the Tantrasamuchaya in the following verse which

Idea underlying Idea underlying Pratishta. Idea underlying is generated by friction, so the all-pervading

Divine energy is transfused by me into the image by the process of the Avāhana rites."

> "സവ്തംഗാസി ഭഗവൻ കില യള്യപി പാ. മാ പാഹയാമി ഹി യഥാ വൃഴനേന പായം ഇടയാ യണ്ഥോ ദക്ഷനാ മഥനാളംപൈതി എട്ടാ ഹിരോപി ഹി തഥാത്വരുകൊകി ചാച്ചാം,"

"सर्वंत्रगोऽसि भगवन् किल यद्यपि स्वा-मावाहयामि हि यथा व्यजनेन वायुम् । गूढो यथैव दहनो मथनादुपैति ह्यावाहितोऽपि हि तथास्वमुपैषि चार्चाम् ॥"

13. It is not that any power is induced in the image which does not already exist. But what exists in a diffused and

Divine spirit in Divine spirit in trated so as to come within the capacity of the image how maintained. the force of the Mantras and Tantras (passes) that are used in the ceremony

of Pratishta or consecration that this concentration of the

^{1.} Tautrasamuchaya, 6th Patala, Verse 65.

all-pervading power is effected and Sānnidhyam (presence of the Divine spirit) is produced in the image. Once that is done, care has to be taken that the power is not dissipated or lost. For its effective maintenance are prescribed the daily services of $p\bar{u}jas$ and the periodical special services such as Utsavas, etc. The effectiveness of the $p\bar{u}ja$ is proportionate to the spiritual power of the $P\bar{u}jari$ or Tantri, He must be a Brahmin with the necessary knowledge of Mantras and Tantras and of unimpeachable character.

" ചിലം കച്നു കെ സംസ്ക്രദ്ശേഷം സ്വാധിയെ പരാത്രക്കാംവേയു കണ്ണും ത്രമാക്കാംപ്രോത്രം കണ്ണും പേരോതില്ലാക്കാന്റ്റം" "वित्रः कुलीन: कृतसंस्क्रिये,घ: ंस्वाधीतवेदागमतत्त्ववेत्ता । वर्णाञ्रमात्तारपरोधिदीक्षो दक्षस्तरस्वी गुस्सास्तिकोऽस्तु ॥"

"The Guru should be a Brahmin descended from a noble family who has undergone all the sacraments, properly studied, and realised the inwardness of Vedas, Ågamas, a rigourous follower of the observances laid down for all castes and Asramas, devoted, skillful and practised in self-restraint and a believer."

The power has also to be protected from dissipation by the action of adverse influences. The events that create such disturbing influences are called *Nimittas* and they cause what is technically known as defilement (*Asuddhi*); and the Agamas prescribe elaborate rules as to *Nimittas* and the rites which have to be performed to counteract their evil influence. These rites are known as *Prayaschittas* or purificatory ceremonies.

14. It is in dealing with Nimittas that the Agamas lay down the rules regulating the entry of persons into the temple for worship. Nimittas are many, and Texts relating to among them is the entry of certain classes the entry of certain of people into the temple premises. Some classes. of the texts relating to this last point are extracted below:—

^{1.} Jantrasamuchchaya, Fatala 1, verse 5.

17

(1) "പ്രാസാദദേവമർമ്യാണാം ചണ്ഡാലപതിതാഴിഷ്പ അന്തഃ പ്രവിഷ്ക്ക് തഥാ ശ്രദ്ധിഃ സ്വാത് കേത കമ്മണാ?" "प्रासाददेवहर्म्याणां चण्डाउपतितादिषु । अन्तःप्राविष्टेषु तथा ध्रुद्धिः स्यात् केन कर्मणा?॥"1

"When the Chandalas, Patitas, and other classes of similar nature enter into temples, by what ceremoney is the purification to be performed ?"

(2) "ക്ഷേത്ര ഉതിജ്നനമങ്ങന്മാണ്ഡെപാടെ മൃത്രാസ്പ്രശാദിപതനം പതിതാലിവേശം

> ഏതാനി തന്ത്രകഥിമാനി നിമിത്തകനി ജ്ഞേയനി തത്ര ഗ്രജലഘോചഃഭഭവന്തി,"

''क्षेत्रे मृतिर्जननमङ्गणमण्डपादौ मूत्रास्तगादिपतनं पतितादिवेशः । एतानि तन्त्रकथितानि निमित्तकानि इेयानि तत्र गुरूठाघवभेदवन्ति ॥''2

- "Births and deaths in Kshetram, the dropping of urine, blood and the like, and the entry of *Patitas*, etc., in Ankana or Mandapas, etc., etc., are the Nimittas enumerated in Tantric works. The difference in their degrees of gravity should be known."
 - (3) "മേരക്യാണാം പ് പശ്പാദമൗ ബഹിഅണ്ഡച്ഞോ ബഹി ദ ജന്മൂല്പ തഥാ തത്ര പുപ്പുസാഭിപ്രവേശനം, "

"मनुष्याणां च पश्चादौ बहिर्मण्डलतो बहिः । जन्ममृत्यु तथा तत्र पुल्कसादिप्रवेशनम् ॥"

1. Vridha Harita Smriti.

2. Tantrasamuchaya, 10th Patala verse 2.

3. Tantra Prayaschitta.

- "Births and deaths of men, cows, etc., outside the Bahirmandala and the entry there of Pulkasas, etc., (constitute pollution)."
 - (4) ''ഹാരാസാത്രക്ണാലേ പ്രാസംഭക്ഷ ച വേര്തം പാക്ലൊക്കെബ്പാഷണ്ഡിപപ്ത്രണാം മങ്കന്റ്റ ച മ്ലോകാനാം മന്ത്രവായാദിവണ്ണമ്പാഫ് ത്രണാം മങ്കന്റ്റ ച പ്പെഷ്പികാനു തികാകാരാചണ്ഡാപാനാം ക്രമാത് ഇരം.' ''हारास्वन्तर्मण्डलेथ प्रासादेषु च वेशनं पातक्याशौचिपाधण्डिवप्तॄणां रजकस्य च ॥ म्हेच्छानां तन्तुवायादिवर्णवाझवनस्य च । पुषिषकासूतिकाकारुवण्डालानां क्रमाद् गुरु ॥''1
- "When those who have committed sins (*Pātaki*) those who undergo birth and death pollution, those who have no belief in Hinduism (*Pāshandi*), barbers, washermen, Mlechas, weavers (*Tantuvayas*), those who are outside the pale of *Chaturvarnya*, women in menses, women newly delivered, artisans (*Kara*) and *Chandalas*, enter the sevaral *Hāras*, the *Antarmandala* and the *Prasādas* of temples, *Nimitta* gradually increases in gravity."

(5) "വേചാരവാ പ്രപാഷണ്ഡിചണ്ടാലിലവേശനം ഏതെ ചാന്വേച വിജേഞയാ ഉത്പാരാ ബഹ്ദോ ക്ലാം,"

"श्वचोरवात्यपाषण्डिचण्डालादिप्रवेशनम् ।

एते चान्ये च विज्ञेया उत्पाता बहुदोषदां: ।"!

- "The entry (into temples) of dogs, thieves, Vrātyas, Pāshandins and Chandalas and other Nimittas should be considered as being greatly harmful."

^{1.} Vishnusamhita, Patala 25. verse 10.

^{2.} Burigu Samhita.

- "When (the image) is touched or when (the temple is entered into by such untouchables as *Chandalas, Antyajas*, and other classes of the *Pratiloma* type, *Mlechas Nīcha-chandalas*, (as opposed to garam-chandalas mentioned *ibefore*), those who are guilty of reviling their preceptors, etc., *Nimitta*, arises, as also when they see the image at the time of *Pūja*.
- (7) "ചണ്ഡാലപതിതോദക്യാസുതികോത്ത് കാളിളിം ചോറെരെശ്ലേചിലിർത്രാരെ പ്രാക്കെണ്ഡദേവമെണ്ണുഥാം പ്രവിഷ്ടെ പ്രജാന സ്പാക്കെണ്ഡദേവമെണ്ണുഥാം പ്രവിഷ്ടെ പ്രജാന സ്പാക്ക് ല്രാണാം സ്പാര്നെ തഥാ ദോഷാംബ് ബാല്യാ പ്രോക്താ തന്ത്രേഷ്യെ പ്രശ് പ്രശ്." "चण्डालपतितोदक्यासूतिकोन्मत्तकाादीमिः । चोरैरग्राचिभिर्वासैः पाषण्डैदेवलैस्तथा ॥ प्रविष्टे पूजने स्ट्रेष्टे द्वच्याणां स्पर्शने तथा । दोषाश्च बहुधा प्रोक्ता तन्त्रेष्वेव पृथक् पृथक् ॥"1
- "When Chandalas, Patitas, women in their menses, women newly delivered, Lunatics, etc., theives, impure persons, Vratyas, Pāshandis and Dēvalas enter temples come in contact with pūjas and touch the materials to be used for pūja, Tantras distinctly declare that evils of many kinds arise."
 - (8) ''പ്രതിലോമാന്ത്വജാതീനാം സ്തുപിം ഒഷ്ട്രാ സമാചരേത്.'' ''प्रतिखोमान्खजातीनां

स्तूपि ध्व्वा समाचरेत्।"2

"Pratilomajas and Antyajas have to satisfy themselves with the sight of the metal-dome (Stūpi)."

- (9) ''ചണ്ഡാലാദിപ്രവേശേ രൂ പ്രഥമാധരണേ സതി വാസ്ത്രഹോമം തരോജ്ം വാ ശാന്തിഹോമം തരമെവ ച പെന്നും പോം പാന്തിഹോമം തരമെവ ച കിതിയാവരണെ ചെവ സ്റ്റാപനം സ്റ്റാൽ ക്ഡക്ടി ഭ ധാന്തിം കത്വാ ഇരിയേഴപി ചജവിംശതിമിന്റ്റാം പഞ്ഞാവരണെ ചാപി ലോദരൈശ്നേ കലയെന്നുഥാ പഞ്ഞമാവരണേ ചാപി സപ്പേട്ട കലയൈന്റ്റമാ സപ്പാവരണേ ചാപി സപ്പേട്ട കലയൈന്റ്റമാ സപ്പാവരണേ ചാപി സപ്പേട്ട കലയൈന്റ്റമാ നിലിഞ്ഞാപി പ്രവേശേ ഉ ന ദേഷം സ്റ്റാത് ക്രാചനം ''
- 1. Pasupata.
- 2. Vaikhapamgama.

"चण्डालग्रदेप्रवेशे तु प्रथमावरणे सति । वास्तुहोमं ततोईं वा शान्तिहोमं तथैव च ॥ दितीयावरणे चैव स्नापनं स्यात् घडष्टमिः । शान्ति कृत्वा तृतीयेऽपि चतुर्विंशतिमिस्तथा ॥" चतुर्थांवरणे चापि दादशैः कल्शैस्तथा । पद्धमावरणे चापि दादशैः कल्शैस्तथा ॥ पद्धमावरणे चापि सारमिः कल्शैस्तथा ॥ सप्तमावरणे चापि सर्वेषामापि संबरेत् ॥ वीथीञ्चापि प्रवेशे तु न देषः स्यात् कदाचन ।"1

"When Chandalas, etc., enter inside the first Prakara of temple, certain purificatory ceremonies have to be performed; and when they enter inside the second, third, fourth, fifth and sixth Prakaras, those ceremonies may be of a progressively lighter kind. Every one may freely go inside the 7th Prakara, and there is no evil [at any time if they enter the Vithis there."

(10) ''ചോരപാതകീചണ്ഡാപാളയ്യണ്ണ് പ്രഹാഷ് തരു തോന്നു പാകണ്ഡികാ വർജ്ജാം റ്ലോരെക്രേസത്തേവാം ജംബുകാം പതിരാ നാരീ പുങ്ങിരാ ച മെല്ലൊ ച മൈസ്ല സമ്മിത്രിടെത്കോളോമന്ത്രമെടെന്റൊവ പമ്മേ ! ദേവേ സന്നിക്കിയെ സ്ലഷ്ടേ പൂനം ക്ഷാസംഭയം മതേ മഞ്ഞ്ഞുന്നാം നെ മക്കാദിപതിരേ തഥാ അന്തുരോക്കെത്രമേണെ വരാന്തിം കയ്യാറ്റിചക്ഷണം, ''

> "चोरपातकिचण्डालचातुर्वण्यंवहिष्कृता: । श्वान: पाषण्डिका वज्यों म्लेच्छदेशसमु झवा ॥ जम्बुका: पतिता नारी पुष्पिता च तथैव च । तैस्तु सम्मिभितैरन्थरन्यजैश्वेव पग्रज ! ॥ देवे सश्चिहिते स्पृष्टे पुन: कल्शसम्भव: । स्रुत्ते मर्त्थगृहासखे रक्तादिपतिते तथा ॥ अद्युत्तोफक्रमेणैव शान्तिं क्यांद्विचक्षण: ।"2

2. Tatvapradipika.

^{1.} Vsikhaussagama.

- "Thieves, those who have committed sin, Chandalas, those outside the pale of Chaturvarnya, dogs, Pashandis, those who are born in the countries of Mlēchas, Jackals, Patitas and women in their menses have to be excluded (from temples). If the image is directly seen or touched by them and others mingling with them and by Antyajas, Kalasa ceremoney has to be performed. If a person dies inside the temple, if a house in which a person dies is in close proximity to it, or if blood, etc., are split in the temple, Atbhuthasanti has to by performed.'
- (11) "ചണ്ഡാലപാിരോക്കോ¢ർജ്ജ് സ്റ്റശ്നാലിക്ക സ്നാന ഇഡിശ്ച കത്തവ്വാ ബിംബുള്ലിശ്ച ശാന്തരേം"

"चण्डारुपतितोदक्यादुर्जनस्पर्शनादिषु । स्नानग्रुद्धिश्र कर्तंव्या विम्बशुद्धिश्र शान्तये ॥" 1

- "In the event of touch, etc., by Chandalas, Patitas, women in their menses and bad people, Snanasudhi and Bimbasudhi have to be performed."
- (12) "പ്രാകാരാന്ത്രം പുഷ്പികാസൂരികാണേസലപ്പല്ലൂസാജീനാം പ്രവേശേ അതുലിം, പുന്നു ബഹിർമണ്ഡലസ്ത്രാന്ത്രം തക്ഷകാദിപ്രവേശെ അതുലിം, ദീപരാലായാമന്ത്രം മെകക്കുരകത്തെവായാദീനാം പ്രവേശേ അശുലിം, പുനർമല്യാഹാരായാം പഞ്ചപ്പാസാദേഷം ച പതിതായെരേപിപാകണ്ഡിദാഹകാലീനാം വണ്ണബാഹൃജനസ്വ ച പ്രവേശേ അശുലിം സ്വാൽ",
 - "प्राकारान्त: पुष्पिकासूतिकाबौद्धपुल्कस दीनां प्रवेशे अग्रुद्धि: । पुन: बहिर्मण्डलस्यान्त: तक्षलादिप्रवेशे अग्रुद्धिः । दीपशालायामन्तः रज्जक' क्षुरकतन्तुवायादीनां प्रवेशे अश्रुद्धिः । पुनर्मभ्यहारायां पजप्रासादेषु च पतिताशौर्ष्विपाषण्डिदाष्टकादीनां वर्णबाद्यजनस्य च प्रवेशे अग्रुद्धिः स्यात् ।" 2
 - 'The entry of women in their periods, women recently delivered, Baudhas, Pulkasas, etc., into the enclosure walls is pollution; the entry of carpenters and other mechanics into the Bahirmandala is pollution; the entry of washermen, barbers, weavers and artisans generally with Dipasala is pollution; and the entry o

^{1.} Juanodaya.

^{2.} Karutapara-anushtanam.

Fatitas, men in death-pollution, Pashandis, cremators, etc., into Madhyahara and Pancha-prasadas is pollution."

15. A persual of these texts would show that none of them attempts an elaborate enumeration of the classes of people whose

-haustive.

entry is regarded as taboo ; The term 'etc.'' Texts not ex- affixed to the names in each text would indicate that only the general character of the prohibition is mentioned. This is borne

out by the concluding stanza of the 10th patalam of the Tantrasamuchaya which states that the Tantri should consult persons versed in Smriti, Sruthi, etc., about portents, as regards those mentioned and not mentioned, and devise appropriate purificatory rites.¹

The point which is of some importance to us in the 16. "extracts given above is whether they would help to identify the

Observance of iheendal a long standing custom.

communities whose names are enumerated in the texts with any or all of the presentday Avarna or non-caste Hindu communities to which templesentry is denied by These latter are all considered to custom.

have theendal which may be translated as distance-pollution or unapproachability." Their approach within a prescribed distance

് ഉക്തേഷ് നക്ഷേഷാപി പോപബാതേം 1. ഷ്വിലോച്ചു തടെട്ടണ്ട് സഹ സാധകേന്ദ്രം ശ്രമിസ്റ്റതിന്വായപംരേഃ പ്രകയ്യാം അന്നിഷ്ക്രിയാം' പുഷ്ണലതാ തലൈവ "अक्तेखनकेखपि चोपघाते-मालोच्य तबैः सह साधकेन्द्र: । अतिस्मृतिन्यायपरैः प्रकुर्याः सन्तिष्कियां पुष्कलता तथैव ॥¹

Tantrasamuohaya, Patala 10, verse 105.

"Let the Tantri, though he be of the highest attainments, consult persons versed in Sruth Smrith and Nyaya (logic) about the matter of postepta slike as regords, those mentioned and not mentioned, and 1 18.1 devise the Preyeschitte ceremonics. It is only in that way that perfection can be reached.

causes pollution to a Savarna. At this point it may be noted that the texts dealing with distance-pollution refer to the sacrificial fire 'Vitānāgni'. What applies to the sacrificial fire, applies to the Brahmin and the image of God. The latter is often described in the Agamas as ' Vitānāgninibham' (almoanom)meo)] 'like unto the sacrificial fire'. Though the actual distance which each Avarna community has to keep is prescribed only in the Smritis, the earliest of which is attributed to the 6th century B. C., it is said there are references in the Vedas to a class of people outside the four Varnas of Brahmin, Kshatriya, Vaisya and Sudra, a class that was deemed to be of lower status than they and undeserving of association with them.² It is, however, not necessary for this Committee's purpose to go beyond the undisputed fact that for the last 2500 years at any rate certain classes of people have been segregated or not allowed to mix with members of the four Varnas.

17. The earliest text giving the actual distance at which pollution begins seems to be that of Brihaspati which is found

almost in identical form in Parasara Smriti Theendal castes according to Smritis and Malabar texts. too.⁸ According to that text, the Patila, the woman in her periods, the woman confined of a child and the Chandala have to keep beyond one, two, three and four Yugas, respectively. A Yuga is explained as

 "പിതാനാഗ്നിന്റെ വിഷ്ണോബ്രം മൽപാത്യാഷിതം അക്രായാം ഇനിക്ക് ഇംമപ്പള്ം നവ്വാ എന്നെം. "वितानामिनिमं विष्णोर्विम्बमुत्पातद्षितम् । अक्ततायां तु निष्ठत्यामपूज्यं सर्वथा बुधै: ॥"

Vishnusamnita, 25th patala, verse 6.

2. In the Kigweds, in a hymn addressed to Sarasvati, the passage occurs "ماع عسهرين، سهمن جامع " 'الله مجلا يح والالج '' which is interpreted by Saysus as "شامع عدماه عدمان عالى محمد مع محمد معالى محمد محمد " निष: द्वपडामा: चत्वारो वर्णा: तत्यम्बन्धिनीषु प्रजासु '' ''The four Varnas and Nishadas forming the fifth which compose humanity.''

Rigveda, III, 53--16.

3) "യുഗാം ച ലിയുഗം ചൈവ ത്രിയുറം ച ചഇയ്പാം ചണ്ഡാലസ്യ നിടക്കോപതിരാനാമവം ക്രമാൽ " "युगं च ट्रियुगं चैव त्रियुगं च चतुर्युगम् । चण्डारुसूतिकोदक्ष्यापतितानामधः क्रमात ॥" Parasara, Chapter 12, verse 54being equal to four Hastas or ten feet.¹ This text has lent itself to several commentaries, not all easily reconcilable. Those which are accepted in Kerala and are in consonance with the usage here are the Yogiārprāyaschitta of Nilakanta Yogiyar and the Prāyaschitta vimarsini of Mahishamangalam Namputiri. These works are of comparatively recent origin, being of the 16th and 17th centuries A. D., respectively. They are important as containing more detailed lists of the *theendal* classes which were in their time considered as corresponding to the names found in the Smritis.

> " ഇത്ര്യത്ര യൂനമാനം സ്വാദചണ്ഡാലം ഹി കട് പദം ചണ്ഡാലാസ്സ്രിവിധാ ലേന്താം മുഖ്ലമധ്യമഹീര ജാം, തേഷാം ത്ര്യൂന്നമാനം സ്വാത് കണ്ണവദ് ലാ:ഒശാത്മകം ഹീനാ ഭവന്തി മന്ത്യപ്പല്പ് സങ്കാപപ്പാദയഃ മുല്യാന്റെ ഉണ്ഡികക്ഷോള്വസ്സപ്പേപാദയഃ മല്യാന്റെ ഉണ്ഡികക്ഷോള്വസ്സപ്പേപാദയഃ

- "इलत्र युगमानं स्यादचण्डारुं हि षट्पदम् । चण्डालाग्निविधा ज्ञेया मुख्यमच्यमहीनजाः ॥ तेषां तु युगमानं स्यात् षण्णवद्द्वादशात्मकम् । हीना भवन्ति स्रगयुपुल्कसभापचादयः ॥ मुख्याइशौण्डिकतक्षाचास्सर्वेऽन्ये मध्यमाः स्मृताः ' 2
- "Pollution-distance is to be calculated by means of the Yuga measure. A Yuga is equal to six feet only until we reach the Chandalas. Chandalas are of three kinds, Mukhya, Madhyama and Heena (high, middle and low). In their case, the Yuga is equivalent to six feet, nine feet, and twelve feet, respectively. Mrigayus (hill tribes), Pulkasas and Svapachus are heenas; Soundikas and Thakshas are mukhyas; and the remaining Chandalas are madhyamas."

 " ലേ വിതയ്ക്ക് നെട്ടാ ഹസ്തേ ബ്രാഹതീത്താറിവേക് ടനം ചയനയ്യം ധന്നദ് സോ നാഡികായുഗമേവ ചു"

> "द्वे वितस्ती तथा इस्तो बाह्यतीर्थादिवेष्टनम् । चतुईस्तं धतुर्दण्डो नाडिकायुगमेव च ॥''

> > Markandeyaparana.

2 Yogiarprayaschitta.

"ന്ദ്രളം ഷട്കം ത്രീകം വാ പതിരെജകകാ വില്യുകുടെ കാനാം ഷട്കം സ്ത്രീധമ്പിണീ രള്ഗമേഷയുടം ഓഹകം തെണ്ഡികശ്വ തക്ഷൈ പം തള്ശം പല്ല സമുമയുടിവാഴീൽയോത്രാന്തരസ്ഥായു കട്ത്രിംശത് സൂതികാരളലമഹിക്കാളലും ഇ വാ പല്ല സംഭ്വാം

"श्चद्रः षट्कं त्रिकं वा पनितरजकका विप्रकृष्यः पदानां पट्कं स्तीधामिणी तशुगममुकयुगं दाहक: शौण्डिकश्च । सक्षैत्रं तयुगं पुस्कसमृगयुदिवाकीर्त्तयोत्रान्तरस्था-ष्वद्त्रिंशत् सूतिकातदल्महिकृतितुल्यं तु वा पुल्कसाद्या: ॥"1

"A Sudra has to keep himself at a distance of six or three feet (the latter if he is a Sat-chhudra). Pathithas and washermen six feet, women in their menses twelve feet, cremators, Soundikas and carpenters twenty-four feet, Pulkasas, Mrigayus and Divakiritis (Chandalas) forty-eight feet, those placed in society below Soundikas and above Pulkasas thirty-six feet, and women who have newly delivered eighteen feet. Some say that Pulkasas etc., should stand sixty-four feet away".

Besides these, there is a translation of the Arthasasthra of Kautlya in Malayalam which appears to be not later than the 13th century $A^{,}$ D.² and a Malayalam rendering of the Prayaschittavimarsini³ which contain the then current Malayalam names corresponding

(2) "യഥാ താഗണിനാം ധേരം ശാഭ്യാ ട്രേഗ് ലോം; ന ബ്രാഹണോം" "അവ പ്പയന്നിനാം ധേരം ശാഭ്യാ ട്രേഗ് ലോം; ന ബ്രാഹണോം" കാപ്പിയ തായ് കടിപ്പാർ; ബ്രാഹണക്കയ് കാപ്പിയ്ക്ക് നേത്തെ ലാക്ക നില്ലെ," "തേകാമാന്തവസായിനോ പ്രവധ്യാം" "റ്റ്വ്വാംപ്പ്പേരോ ഭാക നില്ലെ," "തേകാമാന്തവസായിനോ പ്രവധ്യാം" "റ്റ്വ്വാംപ്പ്പേര്ത്തിലേലേ ഇതകമം അവരോ പ്രയരാകിലം കൊല്ലാകാം"

Arthasastra, 1st prake rana.

3. A Malayalam summary of this vorse is given in Smarta Prayasohittan. Bhasha (Kaviyoor Bhasha) as follows :--

"കൈക്കോട്ടപ്പെട്ടപോയാക്കാ തഥാ ആരക്കമാറടിം കെകാന്തം ഫ്ലേച്ചാങാതെ ശ്രേപ്രാപ്പാലനേ ഫി തിക്കാന്തം ഫ്ലേച്ചാങാതെ ശ്രേപ്രാപ്പാലനേ ഫി തെക്ലാദശം സൂതികയ്ക്കു ഓഫകക്കിപ്പോങ്ങിനാക് തെക്ലാം മോരിക്കാല്ലാൽ ഇട്ടോനീഴവരും തഥാ ചെയ്യപ്പിംശതി പാണ്സെപ്പാൽ ഇട്ടോനോക ജനത്തിന് പായൻ പുപ്പുസന്മാരം നാമാട്ട് വും ചോട്ടാം തഥാ ഇട്പോന്ന പരിക്കണ്കുളാം നോല്പറങ്ങളെ ഇതെം മറേ ചൊല്ലാത്തവടക്ളും മപ്പത്താറട്ടവേണമെ

⁽¹⁾ Prayaschittavimarsini.

to those of some of the theendal classes found in the Smrins. The Smritis themselves do not, of course, contain the names Evidently, the modern names are, in use today. some of them at least, Dravidian and local. The fact that the word Pulaya or Paraya, for instance, does not occur in the old Sanskrit texts is sometimes relied on for the position that these texts could not have contemplated them. Such inferences, however, are obviously not legitimate, for though the word 'Namputiri', for instance, does not occur in the Smritis, nobody denies that what is said there about the Brahmin applies to the Namputiri as well. As stated before, the texts give certain generic class names, the connotation of which is explained in the Smritis and the Puranas. The Chandala or the Antuaia is described as regards his appearance, his habitation his dress, his ornaments and his profession. That description, though it has, by lapse of time, become inapt in some respects, is still in a general way sufficient to include certain Avarna classes going now by varying names in different localities, within the scope of the generic class names in the texts. An even more important test of the identity is the long unbroken usage, on the one hand, treating them as so included, and, on the other, accepting such inclusion.1.

1.	് പണ്ഡാപപോനാം ഉ ബഹിർഗ്രാമംക് പ്രതിശ്രയം
	അപപാത്രായ കത്രവ്വാ ധനമേഷാം ശ്വഗർക്കം ;
	വാസാംസി മുതചേഖാനി മുതമാരണ്ഡഷ്യ കോജനം
	കാർഷ്ണായസമലകാങ പരിവ്രജ്വാ ച നിരുശഃ,
	നതെസ്സമയമന്വിച് കേരൽ പുരുകോ ധയ്യാചരൻ
	പ്പിച്ചപ്പുള്ള തുന്നുകാം ഗ്വാഹസ്സിക്കരസ്സ്പം
	ഞന്നടമഷാം പരാധീനം ദേയം സ്വാദ് മിന്നമാജനെ
	ണബാ സ്ഥാം ശവഴഞ്ഞപ്പ്തിർഹരേപ്പരിതി സ്ഥിതിം
	ം രാ- ഈ ന വിചദേ യുസ്ലേ ഗ്രാമേഷ്യ നന്നരേഷ്യ ച
	ല് പാ പരേയും കായ്യാത്ഥം ചിഹ്നിതാ രാജശാസതെങ്
	വജ്യാംശ്വ ചിപ്പസ്സത്തം നോശാസ്ത്രം നലംജ്ഞയാ
	പദ്ധ്വാസാംസി ഗ്ലഹ്ണീയും ശയ്യാശ്വാരേണാനി ചൂ
	''चण्डालश्वपचानान्तु बहिर्घामात् प्रतिश्रयः ।
	अपपात्राश्च कर्तव्या धनमेषां श्वगर्दभम् ॥
	वासांसि मृतचेलानि मृतभाण्डेषु भोजनम् ।
	कार्ण्गायसमलद्वारः परिव्रज्या च नित्यशः ॥
	न तैस्समयमन्विच्छेत् पुरुषो धर्ममाचरन् ।
	न्यबद्दारो मिथस्तेषां विवाहस्सददौस्सद्द ॥

Limit set for Avarnas. standpoint of temple-entry, Hindus, as already stated, fall into three main groups (1) those who could enter into the *Nalampalam* of the temple, (2) those who have

access up to the *Pradakehinavazhi* only and (3) those who can stand only outside the outer wall. The Vaikhānasāgama which is a Vaishnavāgama deals with this point very elaborately.

> अन्नमेषां पराधीनं देयं स्याद् भिन्नमाजने । अवान्धवं शवखैव निईरेयुरिति स्थिति: ॥ रात्रौ न विचरेयुस्ते मामेषु नगरेषु च । दिवा चरेयुः कार्यार्थं चिह्तिता राजशासनै: ॥ वध्यांश्व चिन्युस्सततं यधाशास्त्रं तृपाइया । वध्यवासांसि ग्रह्रीयुं: शम्याश्वामरणानि च ॥

> > Manusmithi 10th Adyaya, verses 51-56.

"The dwellings of Chandalas and Svapachas shall be outside the village, they must be made Apapatras, and their weatth (shall be) dogs and doukeys. Their dress (shall be) the garments of the dead, (they shall eat) their food from broken dishes, black iron shall be their ornaments, and they must always wander from place to place. A man who fulfils a religious duty shall not seek intercourse with them; their transactions (shall be) among themselves and their marriages with their equals. Their food shall be given to them by others (than the Aryan giver) in a broken dish; at night they shall not walk about in villages and in towns. By day they may go about for the purpose of their work, distinguished by marks at the kings' command, and they shall carry out the corpses (of persons) who have no relatives; that is a settled rule. By the king's order they shall always execute the criminals in accordance with the law, and they shall take for themselves the clothes, the beds and they ornaments of (such) criminals."

"സീസകാളായസാഭരാണാ വർല്ഡ്രാബലാകണ്ടം കക്ഷേത്ധല്ലരീയുക്കും യരസ്താശ്രാൻ സ്ഥാകമ്മബഹിക്കുരു പൂയ്യാഹ് നേയാമാ ഒരു വീഥാമനും ക്രാപി മലാന്യപകള്ം ബഹിഫോഹയരി,"

''सीसकाळायसाभरणो बर्द्धाबद्धकण्ठः कक्षे झहरीयुक्त: यतस्ततथरन् सर्व-कर्मबहिष्कृत: पूर्वाहे झामादौ वीष्यामन्यत्रापि मलान्यपकृष्य बहिरपोद्दयति ।''

Vaikhanasa Dharma Prasna, 14th Kanda

"A Chandala has to wear only ornaments of lead and iron. A leather strap should be worn round his neek. He should have a small drum in his arm pit and he should walk here and there. He is excluded from all Karmas. His occupation is to go into villages, strepts and other places every morning and to soavenge those places." "ഗ്രഭാഗാരേ ച സേവാത്ഥം വൈഖാനസകലോത്തവ വേദാജ്യ മനവിപ്രാണാം അള്മണ്ഡ് പസേവിതം തരീതാം വിഷ്ക്രക്കാനാം മഹാമണ്ഡ പസേവിതം രാജരാജകചസ്ത്രീണാം നുണ്മണ്ഡ പസേവിതം വെശ്ശശ്രാനുവേദ്ധം മാനാം ബാഹൃമണ്ഡ പസേവിതം അന്വേഷാം വിഷ്ക്രക്കോനാം ഗോപുന്നേ വിമീയതെ പ്രതിഖോമാന്ത്രത്തിനാം പ്രൂപീം ഒഷ്പാ സമാചരേത്പ

"गर्भागारे च सेवार्थं वैस्नानसइलोद्भव; । वेदाध्ययनविभागां अर्द्धमण्डपसेवितम् ॥ यतीनां विष्णुभक्तानां महामण्डपसेवितम् । राजराजकुढस्नीणां नृत्तमण्डपसेवितम् ॥ वैद्ययद्भदानुलोमानां बाह्यमण्डपसेवितम् । अन्येषां विष्णुभक्तानां गोपुरन्तु विधीयते ॥ प्रतिलोमान्त्यजातीनां स्तूपिं दृष्ट्वा समाचरेत् ।"

"Brahmins who are Vaikhānasas may worship in the Garbhagriha, Brahmins able to recite the Vedas in the Ārdhamandapa, Sanyasins and devotees of Vishnu in the Mahamandapa, Kshatriyas and women of the Brahmin and Kshatriya classes in the Nirthamandapa, Vaisyas, Sudras and Anuloma castes in the Bahyamandapa, tothers who are devotees of Vishnu in the Gopura, and Pratilomas and Antyajas by a sight of the Stupi".

19. There is however a sharp difference of opinion about the interpretation of the corresponding text in the Tantrasamuchaya.

Interpretation of texts in the Tantrasamuchaya.

As that is the most widely accepted authority in Kerala, as we have already remarked it is necessary to deal with the controversy at some length. The text in question occurs in the course of the enumeration of the vari-

ous Nimittas or defiling events. It is only one verse that actually covers our point. But, for purposes of interpretation, it is desirable to have the whole passage. **്ഷേത്രം ഉതിജ്നനുമങ്കണമണ്ഡപാം** ഒഴ മത്രാസ്പഗാദിചതനം പതിതാഴിവേശഃ സോലൂകഗ്റല് ഗ്രൗ രടയാഖ രോഷ്ട്രകോല— ക്രോക്ട്യ ക്ഷഡുണ്ഡുപേരസ്സരഗദ്വേശഃ ബിംബസ്വ പാഴച്ചനാദിരഥ പ്രാം ഭ ഡ്വേള പ്രോദഹസിതന്റെ തഥാള്ളതാനി ചമതാകനാകവേകാദി സമദ്ഗമാശ്വ പൂജാവിലപ്പ്രപി ചാന്തിലിഷ്ട്രേഷം, ക്കുറ്റാന്വമന്ത്രയജനം പ്രതികിലേട്ടഷ്പം പുഷ്ട്രി പുജനമഗോ മരിചാലിലപട എതാന് തെരുകഥിരാനി നിരിഞ്ഞംനി ജ്ഞയാനിംത്ര ഗ്രമലാഘവടേദവണ്ം '' "क्षेत्रे मृतिजननमङ्कणमण्डपादे। मूत्रासगादिपतनं पतितादिवेशः । सोख्कगृद्धकरटमखरोष्ट्रकोल-कोष्ट्रक्षडुण्डुभपुरस्सरगर्भवेशः ॥ बिम्बस्य पातचलनादिरथ प्रदाइ-स्वेदप्ररोदहसितानि तथाद्भुतानि । छत्राकनाकुमधुकादिसमुद्रमाश्च पूजाविल्कभिरपि चासति दिष्टदोषे ॥" "क्षद्रान्यमन्त्रयजनं प्रतिषिद्धदृष्ट-पुष्पादिपूजनमथो मरिचादिछेप:। एतानि तन्त्रकथितानि निमित्तकानि ज्ञेयानि तत्र गुरुङाधवभेदवन्ति ॥' 1

"Births and deaths in the Kshetram; the dropping of urine, blood and the like, and the entry of Patitas, etc., in the Ankana or Mandapas; the entry into the Garbha-griha of owls, vultures, crows, dogs, donkeys, camels, boars, jackals, bears, rat-snakes and the like; the falling down of the idol cr its shaking or perspiring, crying or laughing or mutilation of its parts, or burning by fire, or the growth of mushrooms, ant-hills and honey combs on the idol, the omission of *puja* in the absence of perceptible Nimittas, offering of *pujas* by chanting wicked Mantras or Mantras appropriate to a different Devata or the offering of proscribed flowers and the like, or the application to the image of pepper, etc., are the Nimittas enumerated in Tantric works. The difference in their degrees of gravity should be known."

⁽¹⁾ Tantrasamuchaya, 10th Patala. verses 2-4.

The text recognises four local divisions in a temple, and the occurrence of a set of events in each division is considered as a Nimitta calling into requisition certain expiatory rites. These local divisions are recounted in a reverse order from outside the temple. First, the Kshetra or temple is mentioned. Then the Ankana and Mandapas, the Garbha-griha or sanctuary, and the Bimba or image are enumerated in order. The term 'Kshetram' includes the whole of the space enclosed by the outerwalls, 'പ്രാകാരാന്നുസ്ഥലം നവ്ം ക്ഷേത്രമി പ്രല്യാത്' "All the areas within the outer walls is called Kshetram". Births and deaths in this area called Kshetram are said to cause pollution. The term Ankana apparently refers to the open space lying between the Sreekoil and the Nālampalam. The expression 'Mandapas' will include the Püjämandapa, the kitchen, the With the sanctum or Balimandapa and the Nrittamandapa. Garbha-griha, they make up the Panchaprasadas, and are regarded as the gross body of the diety.1. The spilling of blood urine, etc., and the entrance of Patitas, etc., in the Ankana and Mandapas are stated to constitute defilement. The entry of owls, hawks, crows, dogs, etc., into the next inner space or Garbhagriha and the growth of mushrooms, ant-hills. etc. on the image itself are similarly regarded as producing pollution.

There is divergence of opinion as to whether the expression Patitadivesa " occurring in the second line of the text should be read along with "Ankanamandapadavu" or with the word

"प्रासादीची च विश्वेशितुरिह वपुषी स्थूलसूक्ष्मे यत्तोतोत्राधाराधेयभावादितर तरभवोन्यत्र चाभ्येति दोषः."

Tautrasamuchaya, X-5.

"As the presents and the image are respectively the gross and subtle bodies of the Universal Architect, the mischief which affects either affects the other on the ground of the intimate relationship between the container and the contained.

"പ്രാസാദഗർപീറാച്ഛാശ്രദ്ധരംപാ ശാർങ്ഗിണു കഥിതാസ്സവ്വദം ക്ഷ്യോ വിരാപതൽക്കാത്തങ്കിലിം

"प्रासादगर्भपीद्वाचीश्शरीरत्वेन शार्किणः ।

कथितास्सर्वदा रक्ष्या विप्रैरुत्पातवाझिभिः ॥"

Vishuusamhita, 25th Patala, verse 3.

^{(1) &}quot;പ്രാസാങ്കുർച്ചാ ച വിശേശീളരിഹെ വപുഷീ സ്റ്റലസ്പങ്ഷേയതോ മതാത്രാധാരാധേയമാ വാദിതരേരങ്ങവാന്യത്രചാങ്കേതി ദോഷഃ",

"Ksetre" which appears in the first line. The Tantrasamu chaya has two commentaries, one known as 'Vimarsini' written by the author's son, Sankara and the other called 'Vivaranam' by one of his pupils. The former connects the said expression with 'Kshetre' and expounds the passage as "the entry of Patitas' etc, into the Kshetram or outer premises constitutes pollusion," This interpretation is followed by the authors of Tantrapravachitta and Karuttapara-anushtanam, two of the accepted authorities in Kerala. It has the support of existing custom and is the orthodox view. On the other hand, the author of 'Vivaranam' explains the passage as " the entry of Patilas etc. in the Ankana and Mandapa is productive of pollution". Taking the Nimittas mentioned in each local division as strictly compartmental, this latter view is adopted by those holding more advanced views as being in consonance with the natural and, ordinary grammatical interpretation of the passage. In this view, the prohibition does not apply to the entry of the Patitas, etc. into the outer open space up to the Pradakshinavazhi.

There is also disagreement as regards the scope of the word "adi" occurring in the expression "Palitadi". One view includes in the expression the four classes of persons grouped in the Smritis as having pollution in the text "of the Chandala. Sūtika, Udakya, and Paitita, in the reverse order", the word "adi" literally meaning "and those that follow " in the list. This interpretation would make the text apply ito Chandalas as If also the second interpretation of the expression denoting well. the locality to which the text applies is adopted, the result would be that the entry of Chandalas is mentioned as a Nimitta only if it is into the Nalampalam. But it is maintained on the other side that "adi" should be interpreted ejusdem generies and should include only those classes whose pollution is of the same kind as that of the Palita. A Palita being one who has no pollution by birth, but to whom pollution attaches only because he has by reprehensible acts fallen from his caste-status and become degraded, the expression "adi" can then take in only people whose degradation is temporary and can be removed by lapse of time or by the performance of explatory rites or Prayaschilla. This interpretation leads to the rather strange result that the entry

of the Avarnas is not mentioned at all as a polluting event, as this is the only passage in the Tantrasamuchaya enumerating such events. But the supporters of the view get over this difficulty by explaining that the Sastra cannot be expected to provide for contingencies which are well nigh in the category of the impossible. In the face of the very strict injunction as to Chandalas being kept far away from even the Savarna village 1 and as to Savarnas having no sort of association with them, the event of a Chandala entering a temple could not have been contemplated.

20. It is difficult definitely to choose between these two sets of interpretations. But, apart from the interpretation of the particular words used, there is the fact that Interpretation of Tantrasamuchaya in consonance with other authorities. definitely to choose between these two sets But, apart from the interpretation of the particular words used, there is the fact that the other Agamic works, many of which are of an earlier date than the, Tantrasamuchaya and probably constituted the sources from which the Tantrasamuchaya was compiled specifically ruled the theental classes out of

the prākara, the whole area within the walls. Further the latter

]. ''এলাম্যাগ্রজ্ঞান এগলেণ্ড প্র ন্যাক্রাক্টপ্র্যাগ্রুজ্ঞান্ড হা, '' ''বण্डালগ্র্যবাবা ব্রু बहिप्रामात् प्रतिश्रय: ।''

Mann, 10th Adhyaya, verse 51.

" Chandalas and Svapachas should live outside the village ". தேற்றையான வர சகுலமை வா .

ബഹിയണ്ഡാപപകണം

''कोशद्वये ना कोशे ना

बहिकण्डालपक्षण:।"

Isana-sivagorudeya Prdhathi.

"The buts of Chaudalas should be built at a distance of two krosus or one krosu".

''ചണ്ഡാലനാം കടീരുണി ക്രാശസ്ത്വാനേ പ്രകളയേക് '' '''चण्डालानां कुदीराणि कोशस्यान्ते प्रकल्पयेत् ।''

Kamikagama.

"The huts of Chandalas should be built at a distance of one kross (a kross being equivalent to one fourth of a Yojana)," Kerala commentaries and compilations which accept the authority of the Tantrasamuchaya also clearly lay down that rule. Taken along with the uniform practice throughout Kerala, these facts lead us to the conclusion that, on a doubtful point of interpretation, it will be unsafe to attribute to the author of the Tantrasamuchaya the opinion that the Avarnas could be admitted up to the Nalambalam or the Balivatiam.

21. The present position then is that, as an immemorial usage, the Avarnas have been allowed to worship at Savarna temples only from outside the *prakara* and *Summing up*. that they are not admitted within the outer walls. It is also clear that the Agama works which are the section of the Sastra relating to temples and worship in temples, expressly prohibit the entry of the Avarnas and treat such entry as a polluting or defiling event necessitating the performance of purificatory ceremonies.

33

CHAPTER II.

TEMPLES—DECISIONS OF THE COURTS RELATING TO TEMPLE-ENTRY.

22. The law is in many cases but codified custom. In the Hindu law especially, there is express authority that a valid

Importance of custom.

custom has the full force of law. Such a custom, even if it is in variation of textual authority, is allowed to override the latter in the locality where the custom is found.

The Privy Council has accepted the rule and crystallised it into the maxim "Under the Hindu system of law, clear proof of usage will outweigh the written text of the law."

23. The Courts in India have, in the matter of temple-entry, recognised and enforced the customary law. There are rulings

of the courts in British India as well as in Custom as to temple-entry enforced by courts.

24. The rationale of the usage as we have seen is that the entry of the Avarnas is prohibited by the Sastras and treated as

Entry of Avarnas treated as lefilement under the Penal Code. causing pollution to the temple and the deity installed therein. In other words, the temple is 'defiled' by such entry. The Criminal law protects places of worship from defilement by making it an offence under the Penal Code. Section 295 of the Indian

Penal Code corresponding to Section 294 of the Travancore Penal Code, reads:

"Whoever destroys, damages or defiles any place of worship, or any object held sacred by any class of persons, with the intention of thereby insulting the religion of any class of persons, or with the knowledge that any class of persons is likely to consider such destruction, damage or defilement as an insult to their religion, shall be punished with imprisonment of either description for a term which may extent to two years, or with fine, or with both."

25. The Courts in British India and in Travancore have repeatedly held that the entry of Avarnas into temples constitutes defilement. We shall refer to a few of Deciaed cases, those decisions.

As early as 1885 A. D., Justice Muthuswami Aiyar of the Madras High Court, in the case reported in 1 Weir p. 253, held that "defilement" includes ceremonial pollution also. His Lordship said : "The words are 'whoever'defiles a place of worship or an object held sacred by a certain class of persons.' The object with which the legislature framed this section was as indicated by the section itself 'to prevent wanton insult to the religious notions of that class of persons. It seems to me that the word 'defile' ought to be taken in the sense in which such class of worshippers usually understand it when it is applied to a place or an object of worship." "Nor do I see sufficient ground for holding that Sections 295 to 298 are applicable only as between those who follow different religions and not as between different sects or classes of Hindus who are animated by This ruling has since been consistently sectarian feelings." followed in British India. One of the latest decisions is in 25 Gl. Law Journal, page 155, where the entry of a Mahr into a temple was considered to cause defilement.

The Travancore High Court has followed the interpretation of defilement given by Justice Muthuswami Aiyar. In a case where some Ezhavas entered into the Kadakkavoor temple in the Chirainkizh taluk, the High Court held that their entry was punishable under section 294 of the Penal Code as it constituted defilement of the temple. An argument was advanced on behalf of the Ezhavas that their entry might have offended against caste feelings, but would not outrage any religious susceptibilities. The court overruled this contention on the ground that "in matters of worship and social observances secular conventions and sacred precepts as they are popularly understood and practised are too closely associated and intertwined with one another amongst the Hindus to admit of clear and well defined demarcation and detachment."

On the civil side, the question arises in two ways, where the right to enter is directly claimed or denied by way of a declaration and where damages on account of expenses on purificatory ceremonies caused by the entry of Avarnas are claimed.

In the case reported in I. L. R. 31 Madras 236, both these aspects arose for consideration. The Raja of Ramnad was the hereditary trustee of the Kamudi temple. Certain Nadars entered the temple alleging a right to do so. The Raja brought a suit against them as representing their community for a declaration that the community was not entitled to enter the temple, and that the entry of the defendants, Nadars, caused pollution. He also claimed as damages the expenses incurred in purifying the temple. The courts in India decreed the suit, and on appeal, the Privy Council upheld their decision. Incidentally, that decision also shows that the right to see that the temple is not polluted by the entry of the Avarnas is one that can be exercised not only by the trustee, but also by the Savarna worshippers as beneficiaries. In that case, after the suit had been decreed by the Subordinate Judge, the Raja of Ramnad, the hereditary trustee, entered into a compromise with the Nadar defendants conceding their right to enter the temple. Some other members of the Raja's family and some worshippers were, at their own request, brought in as additional parties to the case, and Their Lordships of the Privy Council approved of the course and observed "the court on being applied to, very properly reinforced the cause of the worshippers of the temple by joining certain new plaintiffs to the original plaintiff".

26. The rationale of these decisions is that a Hindu temple is not a public place in the sense that a public school or a public

Rationale of decisions.

road is, and that worship in the temple is to be regulated by the usage which, in the absence of documentary evidence as to the original intention of the foundation, may be taken as showing that intention. In the case reported in I.L.R. 13 Madras 293, the right in question was that of an outcaste Brahmin to enter into the Sree Markandesvaraswami temple in Rajamandri. The same texts that porhibit the entry of the Avarnas prohibit also the entry of Patitas, and the trustees of the temple contested his right. In the course of the judgment upholding the trustees' contention, justice Muthuswami Aivar observed "the right asserted is not an exclusive personal right or a right of domestic or family worship or a right of property which may be conceived to exist independently of caste or religion. But it is a joint right to be exercised in a religious institution conformably to caste usage to the extent recognised by it." He adopted the rule laid down by the Privy Council in Gridhari Doss v. Nundkosore Doss (11 M A. 405) as determining the law applicable to Mutts. "A rule of determination is looked for in the case of such institutions in their usage, because it is an index to the intention of those who founded and endowed them and who have since kept them up. A compliance with such intention is the accepted basis on which those who claim the benefit of worshipping in these institutions can sustain their right to such benefit."

27. Nor can courts discard such usage on the ground of its being inequitable. In the words of Justice Sadasiva Aiyar in

Custom not to be rejected on individual notions of right and wrong. Gopala Mooppanar v. Dharmakota Subramonia Aiyar "A court of law cannot reject a custom because it is not in accordance with the principles of equity, or individual notions of right and wrong. Courts of law have recognised and enforced customs of

this character although they may be repugnant to generally received notions of what is just and proper. It is not for this court to examine whether the doctrines or usages obtaining in a particular temple are defensible from a logical or equitable standpoint in the light of modern enlightenment and civilisation, but to ascertain correctly, so far as the materials placed at its disposal permit, what the custom and usage is, as observed and practised by the community for whose use and benefit the temple which is the subject of the litigation is dedicated and to be guided by them." 28. No doubt, Hindu temples are intended for the benefit of all Hindus, but subject to the restrictions imposed by usage as

Intention of founder may be inferred from usage. to the places to which the various communities can go for worship. In Gopala Mooppanar v. Dharmakota Subramonia Aiyar (1914 M. W. N. p 822) cited above, Justice Sadasiva Aiyar says: "Temples

were intended for the worship of people belonging to all the four castes without exception. Even outcastes were not wholly left out of the benefits of temple worship, their mode of worship being, however, made subject to severe restrictions as they could not pass beyond the *Dhoajasthambham* and sometimes not beyond the temple outer gate." Justice Tyabji in the same case observes "the question" (of temple entry) "depends upon the original dedication. In the absence of specific evidence contra, it may be taken to be a reflex of the general religious notions prevailing amongst the members of the community for whose benefit the temple was dedicated. It is reasonable to presume that the dedication would follow the current of the prevailing religious views."

Most of the temples now in existence must have come into being within the last 2000 years. We have seen that for more than that period Avarnas have been treated as polluting communities in accordance with *Achāra* or custom supported by the Sastras. The dedication of the temples must therefore be presumed to have been for worship according to that custom.

29. To sum up the position, the courts have treated the right of the Savarnas to keep Avarnas out of their temples according

to their faith to save them from pollution, as Summing up a civil right capable of adjudication, in a court of law. On the merits, they have held that, according to longstanding usage and religious authority, the Avarnas have no right to enter the temples and that they are entitled to offer worship only from the position outside the temples assigned to them by usage.

CHAPTER III.

LOCAL PRACTICES REGARDING ENTRY OF NON-CASTE HINDUS INTO CASTE HINDU TEMPLES.

30. Though this is the general rule applicable to all Savarna temples, it is said there are exceptions to it based on local practice—Kshētrachāra—in some temples. Local practices. Some of the witnesses have given statements regarding them. Those statements were referred to the Devaswom Department and the necessary information regarding them was obtained.

31. Among the temples the names of which were mentioned to us in this connection, the Siva temple at Vettikkavala calls for

Vettikkavala temple. special notice. According to some witnesses examined at Kottarakara, a backward community of unapproachables called Kuravas has entry within the compound

walls of this temple as far as the Kalittattu which stands outside the eastern Pradakshinavazhi. The Devaswom Superintendent of Vettikkavala writes that the members of the Kurava community do not enter into this temple up to the limit mentioned by the witnesses. In the south-eastern corner of the premises close to the compound wall, a small area has been demarcated and enclosed by a dwarf-wall, to which alone they are said to have admission. They enter into this area and withdraw from it through a small door opened for the purpose in the eastern compound wall. They conduct here as offering a dance called Kuravarkali. The entry is unrestricted and no purificatory ceremony is performed on that account. The Superintendent has also enclosed a communication received from the Tantri of this temple, which states that the admission of this prohibited caste to the alloted area does not pollute the temple, as the compound wall encloses more outer premises than what is sastraically necessary for such a temple, and as the allotted area is more than 60 ft, away from the outer Pradakshinavazhi. This practice cannot therefore be treated as contravening the general rule. 32. The other temples mentioned in this connection are the Savarna temples of Kumarakoil and Sabarimala. The Avarnas,

Kumarakoil and Sabarimala Temples. it is said, freely enter these temples. This alleged practice is spoken to by some Savarna witnesses. The Devaswom Department denies the practice. It is not improbable that an Avarna might now and then be found

among the worshippers and those who know him and can identify him may themselves be in sympathy with the temple-entry movement or may not like to make a fuss by reporting the matter to the temple authorities. But there is no recognised practice of admitting Avarnas for worship into any of these temples.

33. In the Savarna temples of Sasthamkotta, Ayiroor Puthiakayoo and Ambalapuzha, non-caste Hindus are said to have

Sasthamkotta temple.

entry on particular days. According to some witnesses, Pulayas have admission to the outer premises of the Sasthamkotta temple within the enclosure walls on a particular

Saturday of the year known as Pula-Saturday. The Devaswom authorities contradict the statement and state that the Pulayas regard the 4th Saturday of the month of Dhanu as an auspicious occasion to worship the deity of this temple, and they accordingly make offerings to the God, waiting outside the enclosure walls at a distance of about one furlong from the western Gopuram.

34. In the Ayiroor Puthiakavoo temple, there is an annual festival called Patayani, during which, it is alleged, a few Ezhava

families enter into the outer permises and Ayiroor Puthia- proceed as far as the Nalampalam to touch kavoo temple. it with a sword. Patayani is defined by Mr. V. Nagamayyah, in the Travancore

State Manual, as "a torchlight dance practised by the Karakkars (people of the village) and held after the Arat procession in Bhagavathi temples symbolising a mock fight to commemorate the heroic deeds of the Goddess against a host of Asuras or demons." The Devaswom authorities state that a few Ezhava families used to enter into the outer premises of the Ayiroor-Puthiakavoo temple on the Patayani day, but that the practice has since fallen into disuse. The festival of Patayani still goes on and a purificatory ceremony is performed at its close. Whatever might have been the origin of this practice, the performance of the purificatory ceremony makes it an exception, if at all, which only proves the rule.

35. In the Ambalapuzha temple on the last day of a ceremony called *Pallippana* performed every twelve years Velans

(An Avarna community) enjoy the privilege Ambalapuzha of entering within the compound wall and temple. proceeding as far as the Manthrasala in the outer premises for the purpose of a semireligious function known as Velan Pravarti. The Velans coming for this rite are ceremonially received by Ambanat Panickar, a member of a local Ezhava family, who has also the duty of supplying the toddy necessary for a part of the rite. On the close of this rite, a purification ceremony on the highest scale (Dravyakalasam) is performed to remove the pollution.

36. Some witnesses have referred us to instances of noncaste Hindus supplying the Kanniakumari, Vaikam and other

temples with Kodikayaru (flagstaff rope), Supply of articles by avarnas. deity), etc., as vestiges of the old custom of

non-caste Hindus entering into temples and taking part in Utsavom, Vishu and other functions. In the absence of connecting facts, it would be an unwarranted inference that such instances are relics of a custom not consistent with present-day practices. From days of old, the making of cloths, ropes, bows and arrows, and such other articles was the profession of communities like Panans (weavers), Ezhavas, carpenters and other *theendal* classes. But the articles they manufactured were freely used by the Savarnas without any idea of pollution attaching to the articles themselves. Bodhayana says that "articles made by artisans are pure" in a such as a such as a such a su hemselves were declared by the Smritis as having no pollution. To ensure supplies and services, every temple, in olden days, employed the *Karanma system* (service inam) by which temple lands were given to certain families who were employed for the performance of the services and the supply of the articles. The hereditary right to render such services and supplies could have meant no more than that.

37. Our conclusion is that in Travancore, there is no Savarna temple where there is a local Conclusion. practice allowing the entry of non-caste Hindus.

42

CHAPTER IV.

HISTORY OF THE TEMPLE-ENTRY MOVEMENT.

38. The present agitation for temple-entry which we find throughout India is not conducted by the Avarnas so much as by

The agitation for temple-entru conducted more by Savarnas than bu Avarnas.

their Savarna sympathisers. Many circumstances have contributed to the great change in the mentality of a large number of the Savarnas in recent years. The most important of them is the impact of western The theory of equality of all human ideas. beings has been for a century and a half the

lever in social and political movements in the west. With the introduction into India of education on western lines, this idea of equality began to be more and more accepted by the educated young men of India. Added to this is the fact that, during the last fifty years during which political-minded India has been claiming political equality with the Britisher, the social inequalities in India have more insistently thrust themselves to the front.

The first direction in which this idea began to work was 39. that of securing for the depressed classes the public conveniences

The Savarnas' Avarnas.

which, as citizens, it was felt they had a right to enjoy. Gradually, the Avarnas sumpathy for the were accorded the same right of entry into public roads, markets, courts, schools, and public offices. Step by step, with the re-

cognition of these rights, the consciousness of the Avarnas as to the disabilities they were suffering under, grew. They began to feel the position of inferiority, almost of degradation, in which they were placed and they began to aspire to an equal status with those who were deemed to belong to the higher classes. The more frequent opportunities which they got to mingle with the Savarnas served to secure more sympathisers for them among It is worthy of note that today there is no one, be he the latter. conservative or radical, who is not agreed that all possible steps should be taken to facilitate the recovery of the depressed classes from their economic and social prostration,

40 The aspect in the position of the Avarnas that has struck their Savarna supporters as well as non-Hindus most is that of

The Indian politicians' desire to do away with untouchability. unapproachability or *theendal*. Travellers and historians have been struck by this phenomenon which is found nowhere else and they have left eloquent appeals to the sense of justice, equity and brotherliness in man or the removal of this custom and for

the amelioration of the condition of the Avarnas. No doubt. social and political inequalities among the several classes of people in a country are not peculiar to India. The position of the Negro in America is by no means enviable and Indians themselves have had bitter experience in Africa and other foreign lands to which they have emigrated. Recent years' have seen the growth of national sentiment in India and earnest attempts are being made to raise the status of Indians abroad. In these attempts Indian nationalists have been handicapped by the existence of the custom of unapproachability in India itself. The opponents of Indian claims abroad point to the existence of the untouchable classes in India as a justification for the maintenance of inequalities elsewhere too. The Indian politician meets this obstacle at every turn. He is therefore anxious to put an end to this custom and to knock off from the hands of his opponents this ever-ready weapon.

41. What has thus drawn the attention of the outer world is the custom of unapproachability. Temple-entry; is a smaller

Temple-entry a purely Hindu question. question, an internecine question among Hindus. The existence of different denominations and of different places of worship for them is found in all important religions. The admission of the followers of one reli-

gious denomination or sect into the places of worship of another sect, though following in the main the same religion, is a domestic question. The removal of unapproachability or *theendal* is a question in which the whole civilized world is interested, while temple-entry is a purely Hindu question, 42. From a very early period of Hindu religious history, popular Hinduism believed in usages relating to *theendal* and in

caste distinctions. The impact of Jainism Belief in theenand Budhism on Sanatana Hinduism had dal'and caste dislittle effect on the faith of the Hindus in tinctions a longstanding custom. Mahomedan emperors of Hindustan shake their belief in unapproachability and caste status. But, with the advent of the Christian nations of Europe, and the introduction into India of education on western lines

there came a change,

43. Christianity is essentially a proselytising religion. In India, the Christian missionaries adopted two methods to procure

Recent change of mentality among Hindus in regard to their social and religious customs. coverts to their religion. They praised and preached Christianity on the one hand, and, on the other, decried the social and religious customs of the Hindus. They enlarged upon the 'inhumanity' of the observance of *theendal* among the Hindus and upon the unjustifiability of treating men as of higher and lower castes. This mode of

preaching created gradually in the mind of the Avarnas a tendency to disregard the traditional superiority of the Savarnas and to look askance at the social and religious customs existing in the country. At the same time, among some of the Savarnas themselves, faith in Hinduism, as popularly practised, gradually diminished.

44. The change of mentality thus initiated did not produce any immediate results in the religious and social usages of the

Disabilities of the Avarnās and their gradual removal. Hindus. It lay dormant for some time, chiedy due to the conservative spirit of the Hindus which made them unwilling to break away from established usages. But it did not fail to show itself now and then in Travancore, Custom, at one time, prohibited

the Avarnas from wearing the same kind of dress as the Savarnas and their women from wearing ornaments of gold and silver, These restrictions were removed about a hundered years ago, Later, the prohibitions against their entering public places like roads, markets, schools, courts and public offices were one by one removed.

45. Within the last fifty years, the idea of unapproachability has been gradually losing its hold on the Hindu community.

lity losing its hold

The orthodox Hindu tried to cling to the Unapproachabi- sentiment even at great inconvenience and even hardship to himself. But each generation as it came up was less concerned to

keep up the old custom than the preceeding one. Some of us can easily remember how in our school days Savarna boys had to purify themselves by a bath both noon and evening on their return from school. This practice has now almost completely ceased, Now there may be a few people here and there who religiously observe theendal every time they go out into the public road or any other place which is freely accessible to theendal classes and make a point of taking a purificatory bath before re-entering the house. But, in the case of most people, the very ide of pollution does not enter into their minds in those circumstances. lŧ may therefore be taken that generally among Savarnas the sentiment of unapproachability in ordinary social matters is almost extinct.

46. One important aspect of the question we would explain The term Avarna has been used to include several dishere. tinct communities, merely because all of Avarnans not all them are treated as theendal classes having

distance-pollution. But, as we have already socially equal. noticed, they do not all stand on the same

level. Even according to the Sastraic texts and custom, some of them have more and others less pollution. Some have to keep at a greater distance than others. There is gradation among them too, and the higher among them observe pollution at the approach of the lower. These distinctions are now less pronounced than they were a decade or two ago. But it cannot be said that they have ceased to exist.

47. The most important and numercially the biggest community among the Avarnas in Travancore, *viz*, the Ezhava community, stands out from the others on *Ezhavas*. account of its educational and economic superiority. Ezhavas, according to the last

census, number 869,863, a little more than the Nairs who num-They are not mere agricultural labourers like the ber 868.411 other two main Avarna communities, the Pulayas and the Paravas, but they are an industrial and trading community. Their higher economic status has naturally given them greater educational facilities, and, on the average, they are much above the depressed class Avarnas and but little below the Savarnas in their standard of life. The disabilities of the Avarnas were therefore first felt by them, and the agitation for their removal first came from them. The Ezhavas have for some time been feeling these disabilities as humiliatory and have been organising and consolidating themselves with a view to raising their social status, The demand to have temples opened to all Hindus for worship naturally, therefor, was started by them.

48. The movement for temple entry was started in Travancore before it was thought of in British India. For the last two de-

Movement for
lemple-entry star-
led in Travancore
by Ezhavas.

cades, the Ezhavas have been agitaing for the removal of unapproachability and for their admission into Hindu temples. In 1919, at the 15th session of the Sree Moolam Popular Assembly, the late Mr. K. T. Madhavan, then the editor of the

'Desabhimani', a Malayalam weekly, and a prominent member of the Ezhava community, brought before the Government a representation for the removal of *theendal* and for admission into Savarna temples. Government replied that the matter related to religion, and that, as such, they could not interfere. At the next session of the Assembly (1920), under the caption 'hardships experienced by Ezhavas in social and political life' Mr. Kunju Panicker, another member of the Ezhava community, represented that,' as Hindus, Ezhavas too had a right of entry into all Hindu temples. Government merely noted this proposition. At the 17th session of the Assembly (1921), Mr. T. K Madhavan raised the question again, but the Dewan ruled that, being a religious subject, it could not be brought up in the Assembly. In 1923, in British India, the Cocanada Congress constituted the Kerala Untouchability Committee with a view to work for the uplift of the depressed classes. This gave an impetus to the agitation in Travancore. In 1924, the agitators resolved that the prohibited classes should enter the roads round the Vaikom temple and walk along them. In March 1924, the Satyagraha movement at Vaikom was started with the object of getting the prohibition against using the roads round the Vaikom temple removed. The Satyagraha lasted for about a year. The roads on three sides of the temple (excepting the eastern side) were thrown open and the Satyagraha stopped.

49. Since then, there have been similiar attempts made with 'regard to roads around temples in a few other places. The Guruvayur Satyagraha in 1932 gave a fresh stimulus to the 'movement.

48

CHAPTER V.

TEMPLE ENTRY AND SOCIAL UPLIFT.

50. Here we come up against the question of the relation between this universally accepted movement for the uplift of the

W hether templeentry is a sine-quanon for the social uplift of Avarnas. depressed classes and the hotly contested move for allowing the Hindus among them to enter temples where only Savarna Hindus are now allowed. According to the reformer, in the work of the social uplift of the Avarnas, there is nothing more important

than promoting his sense of selfrespect and removing his inferiority-complex. Religious practices exert a great influence on the mind of the Hindu, be he Avarna or Savarna, and, so long as the Avarna is kept at a greater distance before the God whom he worships in common with others, the distinction will continue to remind him of his inferiority and prove a serious handicap to his progress in all directions. The Sanatanist on the other hand maintains that worshipping in the same place is not a sine-qua-non of social equality. Even among those who are now admitted into temples for worship, equality is not found. There are different limits to which the different classes can proceed. Some of these classes consider the touch of some others to cause pollu-Nor does the European, the Christian or the Mohamedan tion. consider himself treated as a social inferior because he is not allowed to go into Hindu temples. Religion is a matter of faith and the religious faith of no section of the community should be attacked under the guise of establishing social equality. Most religions have denominational and sectarian cleavages and so has the Hindu religion. Sanatana Hindus have for ages accepted certain tenets and have ordered their religious worship on them and it will be an unwarranted interference with their rights and with their freedom of worship if they are forced to act against

these accepted tenets. No one can claim to be a member of a particular denomination of a religion unless he accepts its doctrines, however distasteful or even repugnant they might be to others. As soon as a person loses faith in them and refuses to recognise them, he ceases to be a member of that denomination and cannot thereafter claim to participate in its worship. His exclusion from such worship does not affect his social status. The removal of any disabilities that may still exist as regards the use of public places or mixing with other citizens in public institutions and functions, will secure as much social equality as it is possible to have.

51. It is in this state of divided views that we have to deal with this problem. On the threshold of this controversy, we are

Are Avarnas Hindus ? met by the question whether the Avarnas are Hindus. The demand for temple-entry is conditioned primarily upon an affirmative answer to this question. It is as Hindus

that entry is claimed for them into Hindu temples. Some of the opponents of temple-entry maintain that, in the sense in which alone the question is relevant to the issue, they are not Hindus. The term 'Hindu', they say, is a vague one which has come into use in comparatively recent times. The Aryas never called themselves by that name, and we do not find it in early Sanskrit literature. The law of the Aryas was called Sanatana Dharma, and their religion was Vedic religion. The term 'Hindu' was brought into use by foreigners as a convenient general appellation to denote the people of India, and Hinduism came to mean the religion of the Hindus. Certain religions are found to have risen in India subsequently, like Jainism or Buddhism, or been introduced into India like Christianity and Mohamedanism. Indians who did not follow any of these religions were lumped together as followers of Hinduism.

11

52. We may note here that the social and religious system developed by the Aryas was mainly meant for themselves. They were

for the four Varnas.

divided into four Varnas and all others were The social and outside the scheme of the Varnas. Varnareligious system of bahyas.¹ The moral and religious precepts the Aruas meant and the rules for their observance and maintenance were elaborated for those within the Varna fold. There is not the least doubt from the historical point of view that

the Aryans who came to India had to settle down in the midst of people who were there before them. As the conquering race and the race with a more virile culture, they kept themselves aloof from the conquered races who were treated as inferiors, and, probably, at least in some cases, as slaves. Naturally, they were considered unfit to mix with the conquering races and the law therefore segregated them.

53. The class outside the Aryan social system was added to by the influx of those who were frequently expelled from the

 Varnabahyas and Avarnas.

Aryan fold. Breach of social and religious rules was punished by expulsion. The Varnabahyas arising in both these ways evidently form the Avarnas, literally those

having no Varna.

54. As we have already remarked, the Avarnas do not constitute a homogeneous class. There are several communities

, Avarnas not a homogeneous class.

among them having very little in common in social or religious practices. Some of the differences may be local. But there can be no doubt that, in some cases, the differences are racial. Some of the Avarna communities

(1)	്ഷാഷണ്ട	ക്ഷത്രിയോ	വൈയ്പ	ശരം	င်းကိုသ	ലിജാതൽ മ	5
		ചെ ഇത്തെ എ	കളായിസ്റ്റ്	@ *6 3	നാസ്തി ഉ	പഞ	@ : ^{''}	

"जाहाण: क्षत्रियो वैश्यस्रयो वर्णा द्विजातय: । चतुर्थं एकजातिस्त शहो नास्ति तु पञ्चमः ॥

Manu, Chap. X, Verse 4.

"The three Varnas, Brahmana, Kahatriya and Vaisya have two births (they are Dvijas). Sudra has only one birth. There is no fifth Varna." This is explained by Kulluka on the ground that cross-castes (Saukirna-jatis) cannot be considered as separate from the castes of their mother or father in the same manner as mules cannot be treated as a separate species of the animal kingdom apart from herses and donkeys.

have their own temples in some places. Mostly, the temples are very simple affairs, often some forest glade or grove of trees, But there are also here and there, especially among the Ezhavas and the Nadars, ancient and substantial temples.1 In some of these temples, the Gods worshipped are Hindu Gods and the. mode of worship is analogous to that in Savarna temples.

We have referred to this matter at some length because. . 55. it has been seriously put forward for consideration by some of the

22.2 as Hindus

Savarnas in their answers to the gestionnaire. Avarnas laken issued by the Committee, The controversy based upon the indefinite use of certain words, is, in itself, we think, incapable of

affecting the actual position on the facts. It is conceded that, in recent times, at any rate, the term Hinduism has become current, and that the Avarnas are included within its ambit. It is also seen that the Avarnas worship the same Gods as the Savarnas either at Savarna temples or in temples of their own, though some of them may also have their primitive tribal Gods for worship. For our present purpose then, the Avarnas have to be taken to be Hindus. The only question is how far the demand for their admission into temples can be met.

We cannot help noticing in this connection that, to some 56. extent, the bitterness that has been imported into his controversy is due to the way in which the claim on Nature of the behalf of the Avarnas is presented. Some claim of Avarnas supporters of the claim seem to think it necessary to put it forward as a clear right to temple-entry. which has been wrongfully and illegally kept from them during all these centuries. We have already noticed that, judged by the Sastras and by the usage relating to temples. and worship in temples or by the law as now administered. by the courts, the Avarnas cannot be said to have a right to be admitted into temples. If, however, the right they claim is not a legal right but a moral right based on the fact that they

1. Barbosa, at the beginning of the 16th century, says that the Havas and and the Mukkuvas had temples of their own at that time. Fide East Africa and Malabar pp. 137-38.

are followers of the same religion and worshippers of the same Gods, that position should be made clear.

57. The patent evils of aggressive proselytism may have induced our religious leaders not to resort to it. But there are

Assimilating power of Hindu culture.

historical instances of large classes of people like the Bactrians, the Greeks, the Scythians and the Huns who were not originally Indo-Aryans being gradually admitted into the Hindu fold. This illustrates the great assimilating power of Hindu culture.

58. The Varnabahyas might not at first have had any part in the social or religious life of the Savarnas. But the genius of

Savarna temples meant for Avarnas also though subject to restrictions.

the Aryan culture was all-embracing and not exclusive. Gradually, the Varnabahyas must have been drawn closer to the Aryan scheme of things and the leaders of Aryan culture, while maintaining the rule against mixture of races (Varnasankara), must have

been willing to extend to the Avarnas the benefit of their social and religious system. The worship of the Avarnas at Savarna temples, even from outside the walls, could not have become so common without the approval and help of the Savarnas, In some temples, special conveniences are provided for such worship, and it is not unlikely that processions beyond the limits of the temple and even of the Savarna village on festive occasions, have been prescribed specially for the benefit of the Avarnas. The question of their entering into temples apart, it cannot therefore be denied that in a restricted sense Savarna temples have been treated as being for the benefit of the Avarnas as well. The supporters of temple-entry plead that the time has now come for a step in advance being taken.

59. The case of temple-entry is based on certain alternative grounds. First, it is claimed that there are no sastraic injunc-

Sastraic Dosition.

tions in support of the prohibition of the entry of Avarnas into Savarna temples. It is said that, in the Vedas, which are the most authoritative of Hindu religious works.

there is nothing on this point. Nor, it is said, are there any

prohibitions in the Sastras. We have already noticed that, in the earliest portions of the Vedas, we do not find any reference to temples or image-worship. The view of historians is that image-worship arose only in the later vedic period and that it became common only in the Sūtra period about the 6th Century B.C. In the Dharmasütras we find frequent references to temples.

60. As for the Sastras, there are, as we have shown, many texts in the Smritis relating to the Avarnas and their theendal or

Prohibition in Agamas,

distance-pollution. We have also seen that, in the portion of the Sastras especially dealing with temples, viz., the Agamas, there are specific texts prohibiting the entry of the

It is therefore impossible to maintain that the practice Avarnas. of excluding the Avarnas from temples is unsupported by textual authority.

61. The next branch of the case is that whatever texts there might be on the matter. cannot be taken as referring to the com-

munities which constitute the present-day Application of Avarnas. To put it in concrete form, the argument is that the texts do not mention the texts to present-Ezhavas, Pulayas or Parayas, or any of the day Avarnas. other Avarnas by their present names.

The inference is then drawn that there are no texts relating to these people. This point too, we have already considered, and we have stated our conclusion that, on any resonable interpretation, it is indisputable that, though different names are employed in them, the prohibitory texts embrace the Avarnas of to-day.

62. The next argument is that, though there might be texts prohibiting temple entry, there are analogous texts imputing

of rules of pollution in Society.

theendal or distance-pollution to the Avarna Lax observance classes, and that the authority of the two sets of texts must go together. According to the Sastras, the approach of the theendal classes to the high-caste Hindu causes

pollution to him; and he has to purify himself by bathing and by

other ceremonial rites prescribed in the Sastras. In recent years, these rules of social pollution are not being strictly observed. As a matter of fact, they are more honoured in the breach than in the observance. It was the rule of pollution applying, for instance, to the sacrificial fire and consequently to the higher castes that was applied to the diety and the temples. If the rule has become practically a dead letter outside the temple, why should it be strictly maintained inside the temple alone? Indeed, it is really impossible to observe it within the temple while it is not being observed in society. A person who gets polluted outside the temple would be polluting the temple by entering it without performing the purificatory rites and it is very rarely that people observe that rule. The rule of pollution is thus, in reality, not being observed, and its observance in the temple is only a pretence, and it is meaningless to try to observe it inside temples alone.

63. As regards this position, it cannot be gainsaid that, in recent years, in the matter of observing pollution, the conditions

have gradually changed. The Sanatanists Sanatanists' explanation. also concede this though they do not concede that that change is any justification for giving up the rule regarding temple-entry. Their reasons for this position are three-fold.

(a) In the first place, the lax practice in the matter of observing pollution in public places is itself in accordance with sastraic rules. The Dharmasastras themselves allow relaxation of the rules in certain cases. They do not insist upon the impossible or the impracticable. They lay down what are known as *Apaddarmas*, *i.e.*, rules of conduct in times of danger and difficulty. They also recognise exceptions to the strict rule of pollution in places and circumstances where it will be extremely inconvenient, if not impossible, to observe it strictly Instance the following texts:--

> "പ്രോമാത്രവിവാഹേഷ യങ്ങലകരണേഷച ഉത്സപ്പേഷ ച സഭയ്യഷ് സ്പഷ്ടുസ്പഷ്ടിന്ന വിള്ളംമ"_

ट'देवयात्राविचाहेषु यज्ञप्रकरणेषु ज्ञाः उत्सवेषु च सर्वेषु

स्ट्रष्टास्ट्रुष्टिर्श्व. विचते ॥"

"At religious processions, at marriages and at festivals of all kinds, the rule of untouchability (or unapproachability) is not known (not observed)."

> •'സങ്കടെ വിഷദെ ചെറ്റ ട്രമറ്റ് ചൈവിശേഷതം മട്ടപട്ടണമാറ്റെ ച സംഭവന്തി യഥാ മവേൽ ³⁹

> > "सइटे विषमे चैव

दुर्गे चैव विशेषतः।

हटपटणमार्गे च

सम्भवन्ति यथा भवेत् ॥"2

"In calamities or in difficulties, and, especially, in a fort: tress, in a market or in a highroad, let what may happen (if pollution happens, it does not matter)."

As regards pollution on the way to a temple, there is a special provision in Devala smriti.

**38വാചയന മീപസ്ഥാൻ ഒട്ടചൻോപാമെമാനമാൻ ചണ്ഡാളാൻ പതിതാൻ വാപി സ്റ്റഷ്ട്രം ത സ്റ്റാമെമാചരേർ **

> "देवालयसमीपस्थान् देवसेवार्थमागतान् । ' चण्डालान् पतितान्वापि

स्पृष्ट्वा न स्नानमाचरेत् ॥"

"It Chandalas or Patitas, who are found near the temple, having come there for worship, happen to be touched, (by a high caste man), a bath need not be taken by the latter."

The non-observance of the rules of pollution at the present, day is, according to them, mainly to be found in cases that fall, within these exceptions.

(b) In the second place, it is maintained that even now there are many Savarna Hindus who strictly follow the rules of

¹ Atrismriti quoted in Parasara Madhaviya

² Samvarta, another old Smritikara, quoted in Parasara Madhaviya.

pollution and that, in the case of those who do not, as far as pollution occurs, it is merely on social occasions, and it is a matter of purely individual concern to them. But entry into and pollution of the temple is a matter affecting the whole community of Savarnas. If an individual chooses not to purify himself after being polluted in a public place, it is a matter for himself alone, It does not directly affect others who still desire to observe the rules. The latter could, whenever they are polluted, purify themselves by performing the prescribed rites. But a temple polluted affects all those who wish to go to the temple for worship.

(c) Thirdly, the position as regards pollution of the temple is altogether different from that of individuals in public places. A temple is sacred place, a place meant for religious worship, and the need for absolute purity, material and spiritual, is paramount there. The analogy between a public place, e. g., a school or market, and a temple is extremely inapt. Whatever may happen outside, the temple itself has to be protected from pollution.

64. The relaxation in practice of the rule regarding pollution outside the temple which is a fact that no one can deny has to some extent weakened the observance of theendal or distancepollution generally. But, though the observance of theendal outside and the prohibition of theendal castes entering temples cannot be said to have no connection with each other, the latter is based upon specific, independent tests in the authoritative works on temple-worship. These authorities have to be reckoned with separately from the texts in the Dharmasastras relating to theendal outside.

65. It is then urged by the supporters of the temple-entry movement that, if the Savarnas are the beneficiaries who are

Position that minorily has no right to thwart the

entitled to keep the Avarnas out of the temples, the voice of the majority of the Savarnas should prevail in the matter. If the majority of the Savarnas are willing to will of the majority, permit the Avarnas to worship with them within the temple, the minority cannot have a right to thwart the will of the majority. The law must side with the majority of the benchciaries.

66. This, however, is not the law. Every religious institution must have been founded with a view to worship being

Reply.

conducted according to certain principles and on the basis of certain tenets accepted by the followers of a particular sect of deno-

mination. Whoever ceases to have faith in these tenets, ceases to be a member of that persuation and, *ipso facto*, loses the right to benefit by the foundation. It makes no difference that the number of such dissentients is large or that they form the majority. The foundation is for the benefit of those who stick to the original faith. As long as there is even one such, the law will maintain his right against all the dissentients.

67. This is a legal position which is firmly established by the decisions of the courts in England, in British India and in Travancore. It is well summed up in the extract from an English decision quoted and relied on by the Travancore High Court in Vol. 23 of the Travancore Law Reports at page 180: "Where a congregation become dissentient among themselves, the nature of the original institution must alone be looked to as the guide for the decision of the court—and to refer to any other criterion as to the sense of the existing majority would be to make a new institution, which is altogether beyond the reach and inconsistent with the duties and character of this court."

68. The next branch of the argument for temple-entry is that, having regard to the changed circumstances today, es-

Changed citcumstances.

pecially the change in the attitude of the Savarnas to the Avarna communities, the prohibitory texts in the Sastras should be annulled or modified. The prohibitions in

the Agama sastras exist side by side with the precepts and rules in the Dharmasastras enforcing the social segregation of the Avarnas. That social segregation has almost become a thing of the past, and what is more, the bulk of the Savarnas themselves, far from desiring that segregation, are prepared to work for the bridging of the gulf between the Savarnas and the Avarnas. If the Avarnas and the Savarnas can thus freely mix together outside the temples, is there any reason why the Avarnas should not be allowed to mix with the Savarnas inside the temples for worship? Even now the Avarnas worship the same Gods, and they worship at the same temples. Only, they are segregated and kept outside the temples and not allowed to mix with the Savarnas in the temples. There being free movement outside, why should segregation be kept up here alone?

69. This it seems to us, is the most important point in the whole controversy. The question of temple-entry itself would

Movement for temple-entry the result of social changes.

perhaps not have arisen but for the breaking down of social barriers and the freedom with which all classes of society are brought together without any distinction in public affairs. Freedom of intercourse between the Savarnas and the Avarnas has naturally

brought about greater sympathy between the classes and a stronger desire for the levelling of distinctions. The Savarnas themselves have been more and more appreciating the need for taking in the Avarnas and strengthening the bonds of Hindu society. The movement for temple entry is, in the main, the result of this change.

70. It is sometimes said that, as the Avarnas have their own temples, there is no need to admit them into 'Savarna temples. No doubt, there are some Avarna temples, and the Avarna witnesses who have been examined

The plea that avow their faith in the efficacy of worship Avarnas have temples of their own. temples however, is very small and they are quite inadequate to serve the religious

needs of the Avarna communities. Further-more, the Avarnas feel that some of the Savarna temples have a reputation for great sanctity and Hindus who have faith in temples cannot but attach superior efficacy to the worship in those temples. Their desire to share in the benefit of worship in them cannot be met by the plea that there are other temples where they have the right to worship.

71. The question of efficacy apart, from the point of view of the Avarnas-the educated Avarnas-the question, as re-

respect.

cently it has come to be treated, is one of Communal self- communal self-respect. They are Hindus they worship the Gods of Hinduism, and yet they are not allowed the use of Hindu

places of worship. The more impatient among them feel that it is disgraceful that, in the face of this denial by the Savarnas of opportunities for worship, they should still call themselves Hindus. Some of them would, as a protest, cease to be Hindus and attach themselves to some other religion. No doubt, the present practice is not one for which any one today is responsible, as it has been in existence for several centuries. But, as a matter of psychology, this attitude of theirs is easily understandable.

72. A consideration of the decennial census reports of the last half century proves that there has been a very heavy landslide among the Avarnas of Conversion which has reduced the number of the Avarnas to other Hindus and added to that of other religionreligions. ists, especially, Christians. The Avarnas

in Travancore that have thus left Hinduism in the last fifty years are seen to be approximately five lakhs.1 The figures are somewhat disquieting and they are beginning to make an impression even on the conservative Hindu. The need for doing something to check this outflow is widely felt. But there is no agreement as to the remedy to be applied.

73. The Sanatanists' reply is that it is unfortunate that the Avarnas should think that their exclusion from temples is insult-

Worship in temples a question of faith.

ing them. That feeling is based upon a serious misconception. The division of Hindu society into various strata is based on the Karma theory which is one of the most universally accepted and fundamental

principles of Hinduism. The caste into which a person is born is determined by the effect of the acts of the Jiva or the soul in

^{1.} Consus Report of Travancore for 1931 P. 389.

its previous lives.1 The caste position does not depend on the person's acts or conduct in this life. Nor can such acts or conduct suffice to alter the caste status except for a future life. A recognition of a person's caste does not therefore imply personal admiration or contempt, for it does not depend at all upon the qualities of the person in this life. Whether this position is appreciated or not, the sacredness of temples should not be allowed to be marred by breaking the rules of the Agamas. The entry of the Avarnas into temples is prohibited by the Agama sastras, and such entry, it is declared, will, if explatory ceremonies as prescribed are not performed, destroy the sanctity. If the sanctity (Chaitanya) of the image is lost, the temple becomes a mere empty building and must certainly cease to serve the purpose of a temple. Temples are intended for the benefit of those who have faith in the Divinity of the Pratishta (installation) in the temple and the sanctity of the temple as the abode of the Divinity. Temples themselves have been consecrated according to the Agama sastras; the deity is installed in accordance with the rites prescribed by Agama sastras; and the sanctity attaching to the temple and the deity installed therein is, according to the faith of the worshipping Hindu, induced by the performance of rites and ceremonies prescribed by the Agama sastras. In order to maintain that sanctity, the rules prescribed or the conditions laid down in the Agama sastras must be observed. Iŧ we have faith in temples, in the deities installed in the temples,

> "സമ്പണ്ണാനാം സ്വധയാനുന്ന പരമപരിമിതം സൌല്പാട്ട തരു പഴിവ്വത്തെ കയ്മപങ്കേണ ജാതിം പ്രപം വണ്ണം ബലം മേവും പ്രജന്താം ധയാനുന്നുമിതി പ്രതിച്ചുംത് "

''सर्ववर्णांनां स्वधमोनुशने परमपरिभितं सौरूयं ; ततः परिवृत्तौ कर्मफलु-होवेष चार्ति कर्पं वर्णे वल्लं मेघां प्रज्ञां धर्मानुष्ठानमिति प्रतिपद्यते ।''

Apastamba's Dharmasutras, II Prasus, 1st Patala, 2nd Kanta, 3rd Sutra.

"ധ്രഷചയ്യാം ഒംഗാന്വാ വണ്ണം പൃയ്യം പൃയ്യം വണ്ണമാപളേത ജാംിപരിവുടങ്ങാം അധർജ്ചായ്യാം പൂയോ വാണ്ണം ഒംഗെന്വ വണ്ണമാപള്തേ ജാമിപരിവുണ്ടെ?

"भर्मचर्यया जघन्यो वर्ण: पूर्वे पूर्वे वर्णमापयेत जातिपरिवृत्तौ; अधर्म-स्वर्भया पूर्वो वर्णो जघन्यं वर्णमापयते जातिपरिवृत्तौ ।" and in the forms of worship observed in the temples, we cannot withdraw our faith from these conditions alone. These are all equally matters of faith, and it will be improper and illogical to attempt to apply the test of reason to one part of them alone. Just as we cannot reason as to how or why the ceremonies of installation induce sanctity in the image or why the daily ceremonies prescribed by the Agamas are needed to maintain the sanctity of the image, we should not attempt to reason how or why restrictions as regards themple-entry are necessary in order not to destroy that sanctity.

74. The Sanatanists do not attribute conversions of the Avarnas to other religions to their not being allowed to enter

Are Conversions to enter temples?

temples. There were many conversions before the temple-entry question was mooted. due to prohibition Conversions have, in fact, been less numerous in recent years, because of the general improvement in the social and eco-

nomic position of the Avarnas. Conversions have been due not to any religious considerations at all, Converts have been attracted by the chances of easier or more lucrative employment, and no doubt, an improved social position. And conversions will cease when the social and economic position of the Hindu Avarnas is improved.

75. It may be conceded that conversions in the past have not always been due to the converts conviction that the religion

sion.

which they accepted was better than the Social disabili- religion which they were giving up. They ties one of the knew equally little perhaps about either reasons for conver- religion. But, with the awakening that has now taken place among the Avarnas, their consciousness of the disabilities which they

have to suffer in Hindu society is likely to prove an irritating cause for a desire to get out of it. This is not an aspect that can be ignored. At the same time, it is indisputable that the removal of inequalities in public social life and the carrying out of measures to improve the economic condition of the Avarnas will go a long way to relieve the irritation.

76. It is then urged by the supporters of tempe-entry that, according to the Sastras them-Different rules selves, the rules and practices which and practices for were followed in one age may have different ages. to be given up or modified in another age :

> "യുഗേയുഗേചയേധ്താം സൂത്രത്ത്രചയേലിങാം തേഷാം നിന്ദാ നകത്തവ്വാ യുഗത്രപാ ഹിതേ കിജന്ദ"?

"युगे युगे च ये घर्मां-स्तत्र तत्र च ये द्विजा: । तेषां निन्दा न कर्तव्या युगरूपा द्वि ते द्विजा: ॥" ¹

"Special are the rules of conduct for each cyclical age, and the regenerate castes are guided by the rules that govern the age; no censure can therefore attach to them, for the "regenerate conform to the spirit of the age."

> "അന്വേ ക്രയുഗേ ധമ്മാ. ന്യേത യാം ലാപാര യുഗെ അന്വേ കചിയുഗേ ന്യണാം യഗത്രം നേസാരത് ?" "अन्ये इतयुगे धर्मा-खेतायां द्वापरे युगे । अन्ये कलियुगे नूणां युगरूपानुसारतः ॥"2

"In conformity with the character of the age, the rules of law suitable for men differ from age to age. The rules for Krita differ from the Treta rules; the Dvapara laws are not identical with the Kali rules."

```
"എരേത്ര മാനവാ ധമ്മാം
സ്പ്രോയാം ഗോമെന്നുതാട
ക്യാപരേ ശാംഖലിഖിതാട്
കലെട്ട് പാരാശരാ ന്യേതാ ട്
```

1. Parasara I, 33.

2. Parasara, I, 22.

"कृते त मानवा धर्मा-खेतायां गौतमाः स्मृताः । द्रापरे शाङ्कलिखिताः कलौ पाराशराः स्प्रसाः ॥"

"For the Krita age, the laws of Manu are suited, for the Treta, those by Gautama, for the Deapara, those by Sankha and Likhita, and for the Kali, those by Parasara are prescribed."

> ് ചെജേട്രേരം കൃതയുശേ . ത്രോയാം ഗ്രാമമത സ്തുടേൽ ള്പാലതേ കല്ലമേകണ്<u>ത</u> കത്രാത്തെ കച്ചെഴ യുഗ്ഗേ 🔅 "त्यजेदेशं कृतयुगे त्रेतायां प्राममुत्सुजेव् । इंग्परे कुछमेकन्त कत्तीरन्त कले। यगे ॥''2

"In the Krita, one should guit the country itself of one who has perpetrated an offence; in the Ireta it is enough to quit the village of the perpetrator; in the Dvapara, the family of the perpetrator alone need be shunned; and, in the Kali, the offender alone."

"കലെ ഹി പാപബാഇല്ലം ഒരുരേ നുര്വരേപിച തരാഃ പ്രായോല്പസാമത്ഥ്വാം , സ്റ്റേഷാമനംജിംല,ക്ഷയാ സഭക്രോചയലാചാരം ലാരംശ്വിത്തം ത്രമാനി പ് ''कलौ हि पापबाहुल्यं दृइयते स्मर्थतेऽपि च । नराः प्रायोल्पसामर्थ्या-स्तेषामनुजिष्क्षया ॥ समकोचयदाचारै प्रायश्चित्तं जतानि च ।"3

"In the Kali age, an enormity of sin is both seen and contemplated. Men are mostly of meagre capacity and it

^{1.} Perasars, .1, 24.

Parasara, I. 25. 2.

^{3.} Parasaramedhaviya, Madhava's introduction,

is with a view to benefit them that Achārā, Prayschitta and Vritas have been circumscribed.

77. The Smritis also contain instances of such changes. The following are some of the texts Instances of enumerating the changes made for the Kali change of rules Yuga.

in Smritis

"ഊസ്മായാം പുനന്തലാഹം ജ്വേഷ്യ കേം ഗോവധം തഥാ കൈയ മഞ്ഞ കവ്നത ര്രാത്രയാം കണ്ണേപം." "उढायाः पुनरुद्वाई उयेष्ठांशं गोवधं तथा। कलो पञ्च न कुर्वीत आतृजायां कमण्डलुम् ॥"1

"Re-marriage of girls, an additional share for the eldest son, the killing of animals, the Niyoga form of begetting children and Sannyasa, these five should not be done".

> "വിധവാരാം പ്രഭാഷപരത്തര ദേപരസ്വ നിയോടനം ബാലികാ ക്ഷതയോണ്വോശ്ച **ക**ണോന്യേന സംസ്റ്റതിപ്പ *********************** പിരാ പത്രവിശോധേഷ്യ സാക്കിണാം ഒണ്ടകളനം യരേജനായം ഗ്രഹത്വം ച സൂരിഭിസ്സൗചതത്പം രെ മ എരാനി ചോകഇപ്പും ഞം കലോടൈ മഹാത്രമി നിചഞ്ചിരാനി കല്പാണി വിവ പ്രാണ്ണ് അംബംബെം സമമശ്ചാപിസുവുനാം പ്രാണം വേടാല് മോ.ക്. " "विधवायां प्रजोत्पत्तौ देवरस्य नियोजनम् । बालिका अतथोन्योश्व वरेणान्येव संस्कृतिः ॥

1. Veyuparene.

पिता पुत्रविरोधेषु साक्षिणां दण्डकल्पनम् । यतेः सार्व गृहस्वं च स्रिमिस्तत्वतत्परैः ॥ एतानि छोकागुप्त्यर्थं कछेरादौ महात्मामिः । र्निवर्त्तितानि कर्माणि व्यवस्थापूवकं खुधैः ॥ समयश्रापि साधूनां प्रमाणं वेदवत् मवेत् ॥"

"The Niyoga form of procreating' children, the re-marriage of virgin widows, etc., etc., etc., the punishment of witnesses in the event of a quarrel between a father and son, and last, the wandering of a Sannyasin without lodging and food, these have been declared by great sages at the beginning of the Kali Yuga by means of a definite decision in iew to the protection of the world to be Achārās which should not be observed. The decisions of good men are as much authority as the Vedas themselves;

1. Adityanaraa quoted in Kamalakara Phatta's Nirnayasindhu, pp. 275-7. The passage is very long and it is only a few verses at the beginning and the end that have been extracted here.

''दीघकालब्रह्मचर्य नरसेधाश्वसेधको । कछौ युगे त्विमान् धर्मान् वर्ज्यानाहमैनीविणः ॥"1

"The Niyoga from of procreating children, the acceptance of the Vanaprastasrama, the performance of Brahmacharya for any considerable period and human and horse sacrifices, these have been declared by learned men to be Dharma which should not be observed in the Kali age.

78 It is also seen that, on grounds, evidently, of expediency, exceptions to general rules are liberally *Exceptions to* general rules. For instance, though specific periods of pollution are prescribed for near relations at births and deaths,

in certain cases instantaneous Sudhhi or purification is declared.

"ശില്പിന്ദ കാരുകാ വൈള്യ ഓസീദാസാശ്വ നാപിതാദ രാജാനശ്ലോത്രിയായെലോ സള്വദ യൌചാദ പ്രകീത്തിയാട് സംവൃത്യ സത്രപ്പത്തിയന്ത്രിയന്ത്രിയേ മപ്പെത്തിയാം രാജത്തയ നൂത്ഷം നാസ്റ്റിയസ്ത്ര ചേച്ചമതി പാത്തിവും ഉള്ളതോ നിധനേ ഓനേ ആത്തോ വിപ്പോ നിംത്രിത്തം തലൈവ ഇഷിമിർക്ക്ക്കാ യഥ കാലേ ന ഗ്രല്ക്കിപ്പാ?

"शिह्पिनः कारुक। वैद्या दासीदासाश्च नापिता । राजान: आत्रियश्चैव सद्यः शौचाः प्रकीर्तिताः । संवृतः सत्रपूतश्च आहिता प्रिश्च यो द्विजः । राज्ञश्च सूतकं नास्ति यस्य चेच्छति पार्थिवः ॥ राज्ञश्च सूतकं नास्ति यस्य चेच्छति पार्थिवः ॥ राज्ञश्च सूत्रि दाने आर्तो विप्रो निमन्त्रितः । सद्वैद्य ऋषिभिर्देष्टं यथाकाळे न शुद्धयति ॥"2

'Artists, artisans of all classes, physicians; female and male servants, barbers, kings and srotriya Brahmins who had a sanctified religious life, all these are purified without a moment's delay. A person observing a religious vow, a person purified by being engaged in a sacrificial right, one of a regenerate caste who has set up a sacred fire in his house and a person whose services are requisitioned by the king, these and a sovereign have no impurity on

^{1.} Smrityarchasara.

^{2.} Parasara, Prayasohitta Kanda, III-20-23

account of birth. A person who is about to be engaged in a battle or who has made preparations for making a gift, one who is distressed or a Brahmin who has been invited to participate in a religious feast, these become pure then and there—as pure as if they have observed the full prescribed term of purification."

Madhavacharya, in his commentary on these verses, states that these exceptions are provided to obviate the great inconvenience that would otherwise be caused to the public.

> ''ശില്പിനശ്വിത്ര കാരാളുംഭ കയ് യൽ സാധയന്ത്യകം തൽ കയ് ന:ന്യോ ജാനാതി നെയ്യാൻ ശുലാദ സ്വകയ്ങ്ങിം '' ''ചികിത്സാകാ യൽ കരേജ മറ്റോമി ന രേഷ്യംയ നയ്യാല്ലികിത്സകട സ്പരൾ ശ്രദ്ധോ ഭവരി നിതുശദം''

"शिल्पिनश्चित्रकाराचाः कर्म यत् साधयन्त्यछम् । तत्कर्म नान्यो जानाति तस्मात् ग्रुद्धाः स्वकर्मणि ॥" "चिकित्सको यत्इरुते तदन्यन न शक्यते । तस्माचिकित्सकः स्पर्शे ग्रुद्धो भवति निज्यशः ॥"1

"The work that artists like painters do is not known to others, and therefore they are pure so far as their work is concerned. Again, the work that a physician does is one which is not possible for another to perform, and therefore a physician is always pure so far as his touch is concerned."

So too, in the case of untouchability and unapproachability, exceptions are provided. Vide texts quoted in paragraph 63.

79. Generally, in imposing penalties for breach of sastraic rules, it is provided that differences of place, time and other circumstances must be considered.

1. Adityapurana.

```
<sup>44</sup>ദേശം കാലം വയം ശക്തിം
```

പാപഞ്ഞാവേഷ്ട്ര ശത്തം പ്രായംബിണം പകല്പ്പം സ്വാം-ളത്ര ചോക്കാ ന നിഷ് കുതിം" "देशं कारुं वयः शक्तिं पापञ्चावेक्ष्य थक्षतः । प्रायश्चित्तं प्रकल्प्यं स्या-द्यत्र चोक्ता न निष्कृतिः ॥¹

"Prayaschitta has to he fixed carefully with due regard to place, time, age, capacity and sin in all cases and also in cases in which no prayaschitta has been prescribed under the rules."

80. As the Dharmasastras give great weight to Acharas, it is natural to expect that they would not Validity of insist on anything being done that would Acharas. outrage the moral sense of the people. The following texts show that this position was expressly recognised by the Sastras;

> ''പരിത്വങ്ങേക്കം മൌ തൌസ്വാതാം ധൽപർജ്ജിതൌ ധൽത്വാപ്പസംഖേ:ദക്കം ലോകവിക്രഷ്ടമേവചം, '' ''परित्यजेदर्थंकामी यौ स्यातां धर्मवर्जितौ । धर्मत्राप्यसुसोदर्क स्रोकावकुष्टमेव च ॥''2

- 1. Yanjuava kyasmriti, Prayaschittadhyaya -- verse 289.
 - 2. Manu IV-176. Kullukabhatta's gloss on the above verse is a follows:--

"അസുഖാദക്കം — യഥാപുത്രാദിവഗ്ഗുഘാഷ്ഠ്രയുക്കന്റു – സല്സ.ഭാനം ; ലോകവിക്രഷ്ടം – യത്ര ലോകാനാം വിക്രോജാ ; യഥാ കലൌ മള്യമാഷ്ടമാദിഷ് ഗോവധാദി, "

"असुस्रोद कें=यथा पुत्रादिवर्गपोध्धयुक्तस्य सर्वस्वदानं ; लोकविकुष्टं=यत्र स्रोकानां विकोशः यथा कलौ मद्धधमाष्टकादिषु गोवधार्द ।"

> Kulluka refers to the giving away of his whole property by a person who has to protect lis children, etc., as an act which may cause pain in the future, and animal sacrifice in the Madhy aniashtaka Yaga as an act offensive to men in the Kaji Yaya.

"Let him avoid the acquisition of wealth and the gratification of his desires if they are opposed to the sacred law and even lawful acts which may cause pain in the future or be offensive to men."

"അസ്വർഗ്വം ലോകവിട്ടിഷ്ട് ധർമ്മപ്പാച്ചരേന്ന ഇ,** "सस्वर्ग्य होकविद्रिष्टं धर्मसप्याचरेच तु ।1

"Let him not do acts which are not conducive to his advancement heaven-ward or which are opposed to public opinion."

⁴⁶പരി ചടെ ഒന്നകാരമൗ ധമ്പീഡാകരേഴ നപഃ ധ മമപ്പന്ന പോലക്കം ബാകവിചിഷ്ടമോ ച്" "परिखजेदर्थकामौ . धर्मपीडाकरौ नुपः । धर्ममण्यसुखोदर्क लोकविटिष्टिमेव च ॥"2

81. On the other side, it is argued that these texts only prove that acts which had been ordained as duties in one age have

Can Adharma be changed into Dharma ⁹

been given up in a later age as being unsuited to the weaker character of the people, and that there are no texts which turn into *Dharma* in a subsequent age what has been prohibited as *Adharma* in a previous age.

Desirable acts prescribed may be allowed to be dropped. But acts prohibited as bad and sinful are never subsequently approved. Further, in any case, they are matters specifically provided for in the Sastras. As regards the texts relating to

- 1. Yajoavalkyasmiti, Arharadyaya, verse 156. " வேட் பி. hege" " 动家间很爱" (Not accepted by all men) according to Visvarupa, and "cals க்லேஸ் காகை " " 动家间孙羽代石可希" (productive of public outory) according to Vijnanesvara Vijnanesvara cites Abhichara (incentation), goradha (killing of animals on the occasion of madhapunka, etc., and nivoga form of remarriage and the marriage of a Sudra Women among Asvaryya and Lokavidvishta'acts and states that these should not be performed, especially, in the Kali age, although ordained by the Sastras.
- 2. Vishoupurana.

practices "which are disapproved by the world" it is maintained that they are not to be taken in any general sense, but as the illustrations in the texts themselves show, as mere matters of detail, Lastly, even the changes that the texts mention as having been made are, according to them, not made by a lay body, but by a body of experts in the Vedas and Dharmasastras. Vayupurana, in the passage quoted above says that the change therein mentioned was, as already referred to, effected by *Budhas* (learned men). So also the Smrityarthasara says "The learned declared these acts to be prohibited in the Kali Yuga." The Dharmasastras themselves define the nature of the body which should clear doubts as to the Dharmas and make rules suitable to new conditions. Such a body is known as a *Parishat* The nature of the *Parishat* is defined as follows :--

> ഒരാവരാ വാ പരിഷളും ധയ്മം പരിഷളുടയൽ ത്രുവരാ വാപി വൃത്തസ്ഥാ തം ധയ്മം ന വിചാലയേജ്, തൈവിളോ ഹേതകസൃക്കി കൈക്കോം ധയ്മപാറകം ത്രാഷാംഗ്രമിണം പൂവേ പരിഷൻ സ്വാദ്രോവരാം ജോലാവിലെക്ക് പിച്ച സാവോദവിലോവ ച ്റ്റെപ്പാ പരിജ്ജ്ജ്ഞാം ധർത്ത സംശോനിണ്ണയെ എകോപി വേദവിലായും യം വ്യവസ്തേളപിടയാ നമം സ വിജ്ഞയം പരോ ധടയാ നാജ്ഞാനാമളിതോ പുണ്ണം."

"इशावरा वा परिषयं धर्मं परिकल्पयेत् । ज्यवरा वापि वृत्तस्था तं धर्मं न विचालयेत् ॥ त्रैविद्यो हेतुकस्तकिं नैरुक्तो धर्मपाठक: । त्रयश्वाद्यमिण: पूर्वे परिपत्स्याद्वशा वरा ॥ त्रखेदविद्यजुर्विच सामवेदविदेव च । ज्यवरा परिषज्ज्जेया धर्मसंशयानिर्णये ॥ एकोपि वेदविद्वर्मं यं ज्यवस्ये द्विजोत्तमः । स विज्ञेयः परो धर्मो नाज्ञानामुदितो युतैः ॥"1

"Whatever an assembly consisting of ten or of at least three persons who follow their prescribed occupations declares to be law, the legal force of that declaration should not be disputed by any person. Three persons who each know one of the three principal Vedas, a logician, a Mimamsaka, one who knows the Nirukta, one who recites the sacred law, and three men belonging to the first three Asramas shall constitute a legal assembly consisting of at least ten members. One who knows the Rigveda one who knows the Yajurveda and one who knows the Samaveda shall form an assembly consisting of at least three persons competent to decide doubtful points of Dharma. Even that which one Brahmin versed in the Veda declares to be law must be considered to have supreme legal force, but not that which is proclaimed by myriads of ignorant men."

> "ചകാംരാ വേദധർത്താനാ പക്ടത്തെവില്ല മോ വാ സാ ബ്രൂതേയം സധൽസ്സ്രാം. ദേക്കാ വാജ്യാത്തവിത്തമം" "चत्वारो वेद्धमैत्ताः पर्षत्रवियमेव वा । सा बूतेयं सधर्मस्या-देको वाद्यारमवित्तमः ॥"1

"At least four persons who are versed in the Vedas and Dharmasastras or at least three persons one of whom is learned in the Rigveda, another in the Yajurveda and a third in the Samaveda can form a *Parishat*. Whatever such a *Parishat* declares is *Dharma*. *Dharma* can also be proclaimed by even a single individual if he is very well versed in Vedanta."

"ചര്വാരോ വാ ത്രയാ വാപിയം ഇപ്പയർവേദപാരനാഭ സ ധർമ്മ ഇതി വിജ്ഞയോം തേരമയെയ്യ സഹസ്രത്. ചര്വാരോ വാ ത്രയാ വാപീ വേദവര്ത്തേന്നിക്കാത്തെ ഇ്രാഹ്തനാം സമത്ഥാ യേ പരിക്ക് സാ വിധീയതെ,"

"चत्वारो वा श्रयो वापि यं ब्र्युर्वेदपारगाः । स धर्म इति विज्ञेयो नेतरैस्तु सहस्रशः ॥ चत्वारो वा त्रयो वापि वेदवन्तोऽग्निहोत्रिणः । बाद्यणाना समर्थं ये परिषत् सा विधीयते ॥"2

"Whatever is declared by four or three persons who are well versed in the Vedas, that is the *Dharma* and not what is declared by others though they may be thousands

^{1.} Yajnavalkya, Acharadhyaya, verse 9.

^{2.} Persesia, Prayaschittakanta, chapter VIII, verses 7 and 11.

in number. Four or three persons who know the Vedas and who perform *Agnihotra* and who are men of ability in the Brahmin community may form a *Parishat*."

```
ഷ്ല ഭാനാഹതിതൽക<u>ൽ</u>മന്തചാനോപ്യത്താഹം
സ്യരാന്താനംഞ്ച വിറ്റഷാം കലൌ സംഘദ പ്രശസ്ത്രതം
ധൽജ്ഞാബഹവോ വിപ്പാദ ക<u>ൽ</u>മഹാത്യത്താഹം "
```

"एको नाईति तत्कर्तुमनूचानोप्यनुप्रहम् । सुशान्तानाल्च विदुषां कछौं सङ्घः प्रशस्यते ॥ धर्मज्ञा बहवो विप्राः कर्तुमईन्त्यनुग्रहम् ।"1

"Even though a person is very well versed in the Vedas, he is not fit to declare what is the proper *prayaschitta*. In the Kali age, an assembly of men of equanimity and learning is considered to be better for dealing with such questions and hence several Brahmins who know the Dharma should declare the proper *prayaschitta*."

82. According to the Sanatanists, it is such a *Parishat* alone that has jurisdiction, if at all, to consider *Changes how* the question of a change in the existing to be effected. practices based upon sastraic injunctions.

> "काणाउँगा इकर्स अवस्थ – மல நுசரின் கேவன் கல லிஆ. வுருகளா கூழும் மன் ஸு மைல்லில்' "अनाम्नातेषु धर्मेषु कथं स्यादिति चेद् भवेद् । तं शिष्टा ब्राह्मणा ब्रूयुः स धर्मस्यादर्शाकत: ॥''²

"When no mention has been made about certain Dharmas what is to be the rule? Whatever Brahmins who are Sishitas declare, that is doubtlessly the Dharma in such cases.

2. Manu XII-108.

^{1.} Dovelesmriti

CHAPTER VI.

EXTENT OF FEELING IN THE COUNTRY.

83. We have now to see what extent of support each of these two views has in the country. We have toured the State

support to the temple-entry movemeni.

and taken some evidence. but nothing in the Extent of public nature of a referendum. The inference that we draw from the evidence before us is therefore more in the nature of the general impression we have been able to form form Naturally, the impression varies with it.

individuals. While some of us think that the preponderance of opinion is on one side, others think that it is the other way. Of course, this divergence has become possible only because there is strong opinion on either side.

84. A mere comparison of the numbers of opinions on either side that the Committee have been able to collect will not serve

Feeling of Avarnas on the auestion of templeentry as disclosed bu evidence.

correctly to gauge the country's opinion. It is however somewhat instructive. We have issued a questionnaire and secured replies from 3,122 persons. Of these, 2,867 are Savarnas and 255 Avarnas. The Avarnas who sent us replies are in favour of templeentry being allowed and this is not at all sur-

prising. To-day it is not likely that there will be many among the Ayarnas themselves who would harbour the feeling which, till a few years ago, was general among them, that entering temples and "polluting" them would bring down on their heads divine wrath and its concomitant evils. No doubt, some Savarna witnesses of position have stated that even now there are some Avarnas who have that feeling. But their number is, even according to them very small. Further it is only the more or less educated and modernised among them that would be in a position to answer the questionnaire and among them the desire for temple-entry especiall as a symbol of social equality is very strong.

85. We give below a statement showing the number of members of the several classes of Avarnas Analysis of who have sent replies and given oral evithe evidence of dence.

Serial			No. v	No. who		
Deriai No.			On Committee's requisition,	Voluntarily.	Total.	gave oral evidence
1	Aseri	•	18	45	63	2
2	Arayan	•	2	1	3	2
3	Ezhava		92	26	118	90
4	Kurav s	•	1	•••	1	
5	Kaniyar	•	1	1**	1	2
6	Marava		#9\$	6	6	1
7	Nadar	•	15	б	20	10
8	Pulaya		7	1	8	12
9	Paraya	•	4	31	35	1
10	Parava	•	•••		***	***
11	Pallan	•		••	•••	1
12 Thandan .			•••			
13	Velan	•	***		• • •	•••
• 14	Valan	•	•••	**5	• • •	1
15	Valluvan	•	m	613		***
	Total	,	140	115	255	123

86. All the Avarnas who have answered the questionnaire are of opinion that religious worship or rites performed within the

Feeling of Avarnas on efficacy of worship. temples will be more efficacious than religious worship or ites done from outside the premises. The same view is expressed also by all Avarna witnesses who gave oral evidence. The reason they give is that a sight of the image is necessary to derive full benefit from worship , and that an unobstructed view of the image can be had only from , within the temple.

87. Among the 123 non-caste Hindu witnesses who gave oral evidence, 3 were non-believers in the cult of image-worship.

Nature of Avarna witnesses. A large majority of the rest were persons who admitted that they were not in the habit of visiting caste-Hindu temples for worship, as they felt that the disability laid on them

in the matter of entry into such temples is derogatory to their self-respect.

88. All the Avarnas who gave evidence, except one Ezhava gentleman, were desirous of being allowed entry into caste-Hindu

Oral evidence of was a Vakil practising at Kottarakara. He opposed temple-entry because of his conviction that it would eventually end in entangling the Avarnas in the caste-web of the Savarna Hindus,

and in exploiting the Avarnas' wealth. 89. On the whole, from the evidence before us, we are in a

position to say that the trend of opinion among the non-caste Hindus is that religious worship and rites Trend of opinion will be more efficacious if they are peramong Avarnas. formed from within the temple, in sight of the image.

50. A large body of Savarnas believe, on the basis of the Agamas, that the entry of the Avarnas into the Savarna temples

Feeling of would cause defilement of the temples. They Feeling of hold the view that, if non-caste Hindus are given admission into the temples, there will cacy of worship be no efficacy in the worship or rites perif temple-entry is formed in them. There is, on the other side, allowed. a large number of Sayarnas who think that the admission of non-caste Hindus into caste

Hindu temples will not only not reduce their sanctity and the efficacy of the worship or rites performed in them, but will really enhance them by the worship of a larger number of people. The former are against, the temple-entry movement and the latter support it. A majority of the written answers received from Savarnas supports the former view, while a large majority of the Savarna witnesses examined hold the latter view.

91. The following statement gives an analysic of the written

answers.

Analysis of the written answers of Savarnas.

Serial No.	Name of community.		No. having belief in loss of efficacy, if temple-ontry is allowed.	No. having no belie in loss of efficacy if temple-entry is allowed.
1	Ambalavari		16	6
2	Brahmin (Makıyala)		288	9
3	Brahmin Tamil		100	27
4	Brahmin Sarasvatha		2	1
б	Chalia		£3+	4
6	Obettiar		141	3
7	Elsyathu		12	
8	Karayalar		449	
9	Konsr		-	
10	K shat riya		19	3
11	Moothathu	-1	2	1
12	Mooppan			
13	Muthaliar	•		6
14	Naidu	•		2
15	Neir	•	86	207
16	Reddi		. = .	
17	Vellala		4	189
18	Other castes	•	5	10
	Total	•	525	468

It will be seen from the above statement that, of the Savarnas who have answered the *questionnaire*, 525 believe that the efficacy of worship will diminish if entry is given to the Avarnas, while 468 are of the opposite opinion.

92. The above figures cover only the answers of those to whom the questionnaire was individually sent by the Committee. Besides these, the Committee have received 1,874 answers evidently in response to the general notification published in the Government Gazette requesting the Hindu public in Travancore to submit answers to the questionnaire. No doubt those who sent answers in response to the general invitation in the Gazette, may not, in general, (there being several exceptions of course) be holding as important a place in the public life of the State as those to whom individual requisitons were sent by the Committee. But, they too are persons equally entitled to voice their opinion on the question, and their answers also demand consideration. As however, the Committee do not base their conclusion on the mere numbers on either side, it is not necessary to determine the comparative weight to be given to the two sets of answers. We may note here that about 1,50J answers have been left out of consideration in the calculation made above, as they are either from people who neither belong to nor have any interest in Travancore or are subscribed by persons without house names, prolession or other means of identification being added.

Serial No.	Name of community.		For temple. entry.	Against temple-entry
1	Ambalavasi	· •	6	3
2	Brahmin (Malayala)	•	8	21
3	Brahmin (Tamil)	•	16	28
4	Brahmin (Saraswatha)	•••	1	
5	Chalia	•	- - •	••
6	Obettiar		1	۱ ۱ ۰۰۰
7	Elayathu	· •	••	. 2
8 .	Karayalar	•••	• 1	
. 9 -	Konar	, , , , , , , , , , , , , , , , , , ,	• •	**
10	Kshatriy a	• •	8	1
- 11	Mouthatha		* •	5
12	Mooppan	•		••
18	Muthaliar	• •	÷ .	4.1 ×
14	Naidu	•	3	•
15	Nair	•	184	25
16	Reddi	•	••	••
17	Vellala,	•	18	2
18	Other castes	•	••	••
	Total		238	87

78

94. The Committee wished to get the views of women separately as far as possible. It is difficult to get either answers

Feeling among women.

or oral evidence from Savarna Hindu women who, as a general rule, avoid appearing in public. It is only the few who have had English education or have had occasion to

take part in public movements that would be willing to come forward to state their opinion. The number of opinions collected from Savarna ladies has therefore been very small. The *questionnaire* was sent to 10 ladies. Only 3 answers were received, and they were all in favour of temple-entry. The Committee in the first instance issued invitations to 8 ladies to give oral evidence. Only 2 of them appeared and they were in favour of temple-entry. At some of the stations where the Committee examined witnesses, offers were made by or on behalf of certain ladies that they would give evidence and the Committee invited them. The evidence of 22 ladies has been recorded in that way. They were all in favour of temple-entry.

95. Many of the men who gave evidence were asked about the feeling among women on the question. Their statements support the position that would naturally be expected, *viz.* that there is more opposition to the temple-entry movement among women than among men. At the same time, it cannot be denied that there is a fairly large section among tha women too that favour the admission of Avarnas into Savarna temples.

96. The Committee took steps to get the views of communal

Views of communal and other associations. and other associations. The questionnaire was sent to 108 Brahmin Samuhams and 355 Karayogams, mostly Nair organisations. Replies were received from 9 Samuhams, all of which were against temple-entry, and

from 30 Karayogams; of which 29 were in favour of templeentry and one against it.

97. Notices were issued to 15 Samuhams, 33 Karayogams and 24 other Savarna associations to depute representatives to

appear before the Committee to give evidence. Views of Karayogams, Samuhams, etc. Appear before the Committee to give evidence. Only one representative of a Brahmin Samuham appeared, and he opposed templeentry. 14 representatives of Karayogams appeared and gave evidence in favour of temple-entry. Ten other associations* sent their representatives of whom eight deposed in favour of and two against temple-entry,

98. From the preponderance of the oral evidence and the information as to general feeling in the country which we have

been able to gather from that evidence, it is clear that there is a strong feeling among . General feeling Savarnas in favour of temple-entry being among Savarnas. allowed. At the same time, it has to be recognised that there is considerable opposition from a large body of Savarna on the other side.

99. On a consideration of all these points, the Committee are of opinion that there is such a change from the past in the circum-

stituted Parishat to advise the Sovereign in the matter of relaxation of rules.

stances of the present day as to make it A properly con- desirable that whatever steps are possible should be taken to give the Avarnas greater facilities for worshipping at Savarna temples and thus to help them to get over the feeling that though they are Hindus they are treated by the Savarnas as out side the pale of Hinduism. At the same time, it is necessary

that the faith of the orthodox Hindus in temples and in the sanctity of the deity installed in them should not be weakened. Many of the vitnesses, who gave their opinion against templeentry, were prepared to concede that if a properly constituted Parishat were to approve of any relaxation in the rules prohibiting the entry of Avarnas they would be satisfied that entry to that extent would not derogate from the sanctity of the temple and the image. We think any step in that direction should be taken under the advice and with the concurrence of a Parishat.

- 2. N. S. Society, Changauasseri.
- 3i Nambutiri Yogakahema, Sabha.
- 4. Hindu Semajem, Muyattupuzha
- 5. Brahmasamrajyam, Chengannar.
- Haindava Yuvajana Samithi, Chengannur. 6.
- 7. Heindays Ladies Association.
- 8. Nair Mahasabha, Tirovalla.
- Savarna Kshetrodamasta Samita, Peechanikkad. 9.
- 10. Achara Samrashim Sabha, Alwaye.

្វាំ

^{* 1.} Travancore Nambutiri Samajam, Mayelikara.

Any change in the Smritis should be made by the body to whom that function is assigned in the Smritis themselves. The extent to which the present rule prohibiting the entry of Avarnas into temples may be modified should be determined by the Sovereign on the advice of a *Parishat*. It may consist of Tantris, Vadhyans, Vaidikans and the Azhvancheri Tamprakkal, and of men learned in the Sastras and conversant with present-day world-movements.¹

100. Meanwhile, as we have already remarked, everybody is agreed that Hindu society is bound to take immediate and

adequate measures for the uplift of the Scheme for uplift of Avarnas. Avarnas socially and economically. It is also agreed that greater facilities should be provided for their secular as well as religious education. It is possible to work out a scheme for the attainment of these objects independently of the question of

(1) In the past, P. trishats have functioned effectively. Apasthamba says that the decisions of learned men after due deliberation (ாமமை or பாமையலி பாராம்) समय or पोर्ष्यो व्यवस्था is authority along with the Vedas. He further observes that, though in the Vajasaneya-Brahm ma it is stated that the Vedas may be studied when thunder is heard, that injunction should not be followed, because it is opposed to the docision of the elders (aryasamaya pratishiddha). There were also Pandits attached to the courts of Kings who decided what were the appropriate Dharmas to be observed, as could be seen from the following passage extracted from Sukranitisara :

"വർമാനാത്ര പ്രാചിനാ ധൽങ കേ ലേകേസംസ്വരാദ ശാസ്ത്രേഷ കേ സമളിഷ്ടാവിരുല്ലന്തേ ച പേധനാ ലോകശാസ്ത്രവിരുലാ യേ പണ്ഡിരസ്താൻ വിനിത്രമേണ് നപ സംബോധയേത്തെ പരത്രഹ സംപപ്പടാൻ ''

"वर्तमानाश्च प्राचीनां धर्माः के लोकसंसताः शास्त्रेषु के समुद्दिष्टा विरुद्धधन्ते च केधुना । लोकशास्त्रविरुद्धा वे पण्डितस्तान् विनिश्चयेत् नूपं सम्बोधयेत्तत्र परत्रेह सुव्यप्रदान् ॥"

⁴⁴ A learned man shoud decide what the present and past Dharmas are, what Dharmas are observed by men, what has been ordained in the Sastras, and what Dharmas are in practice opposed to those, as also what Dharmas are at variance with present-day observance, and the injunctions in the Sastras, and then inform the King of the Dharmas which are productive of good, both hereafter and here (in after-lif[®] and in this life). temple entry. The Committee suggest for this purpose action on the following lines :---

- (i) Distance-pollution or theendal should be removed by appropriate legislative measures, subject to reservations in the matter of entry into temples and into their adjuncts like temple-tanks, temple-wells, Homapuras, Anakottils, etc. and subject to the following provisions:—
 - (a) Public tanks used for bathing purposes should be thrown open, after separate cisterns are attached to them or portions of them are walled off, where people could wash their clothes, etc., before getting into the tanks for bath.
 - (b) Public wells should be thrown open, after they are provided with cisterns, in which water should be stored from the wells by Municipal or Health Department employees, and from which water should be drawn through taps.
 - (c) Government Satroms should be thrown open, after they are provided with separate kitchens, as in the case of such as are already open to all classes.

The Committee think that prompt action should be taken as "regards these three items.

- (ii) Arrangements should be made for providing Bhajanamadoms, instituting religious lectures, opening schools for adult instruction, and having proper housing and sanitation and the adequate supply of wells and tanks for such Avarna communities as in the opinion of Government require such assistance. This item may be so worked as to be completed in a definite period, say, ten years.
- (iii) In important centres, temples may be built and consecrated, where Savarnas and Avarnas may worship together, such Savarnas retaining their full rights of worship, etc., in temples where Avarnas are not now admitted.

۱

CHAPTER VII.

PROBABLE RESULTS OF ALLOWING TEMPLE-ENTRY,

101. It is of course not possible to anticipate with any degree of certainty or even approximation the results of temple-

entry being allowed. The possible results Results can be can be stated only vaguely and in a general stated only way. The probable consequences are vaguely. noted below.

102. It is already been said that there is a fairly large section of Savarnas who are opposed to the entry of Avarnas into temples. If temple-entry is allowed, *Breaches of the* one result apprehended is that the opposition peace. It is likely to lead to breaches of the peace. But the Government should be able to take

the necessary precautionary measures.

103. A large body of Savarnas may keep away and a large body of Avarnas may go to the temples for worship. It is very

Keeping away of Savarnas and coming in of Avarnas.

doubtful, however, if this result would be lasting. Some of the Savarnas who keep away at first may go back later; at the same time when the novelty wears off, the number of Avarnas going to temple will be reduced. The Committee do not, however think it

likely that the total number of people worshipping in temples will fall below the number doing so at present.

104. The priests now officiating as Tantris, Santhikars (Poojaris), &c., in temples are likely to give up their services.

Attitude of Tantris and Santhikars. The Vaidiks are among the most orthodox people in the Savarna communities. Especially is this the case in Kerala. With the exception of a few who depend entirely upon their work in temples for their liveli-

hood, they will go with the orthodox section. The complaint that, at present, there are priests in some temples who are fit neither by learning nor by character for the work, cannot be said to be baseless; but, as a class, the Tantris and Santhikars are efficient and good men. We may be able to get people from the same community to take their places, but it is unlikely that the new recruits will command the same respect.

105. Along with the priests, some of the other servants in temples, such as the Kazhakakars, many of whom are remunerated by gift of portions of the daily cooked Attitude of other rice nivedyam (offering to the deity), may temple servants. give up their work. Even if they elect to continue, they may claim cash salaries, instead of cooked rice allowances, as the cooked nivedyam may be considered polluted. It is after all not likely to prove a great difficulty.

106. The temple-tanks and the temple-premises, it is feared, will become unclean. Though no doubt there are very clean

Temple-tanks and wells. persons among the Avarnas and very unclean persons among the Savarnas, the average standard of cleanliness is lower among the Avarnas. To a great extent,

cleanliness is a matter of habit that has to be acquired by practice. Throwing temples, temple-tanks, etc., immediately open to the Avarnas, will therefore, it is said, tend to lower the general standard of cleanliness in them. It cannot be asserted that this fear is groundless. But it only means that special measures will have to be taken to avert that result.

107. According to the orthodox Savarnas, the admission of Avarnas into temples will destroy their sanctity, as the Agamas

Sanctity of temples.

declare that it will cause pollution to the temples necessitating the performance of purificatory ceremonies. Failure to perform or even delay in the performance of these

rites will destroy the sanctity of the image and bring about calamities to the worshippers and the country. This matter, we have already dealt with, and we do not wish to say anything more about it,

108. The orthodox prophesy that, if temple-entry is allowed temples will be deserted both by the conservative and the

Fear of deser-Avarnas and reasonable.

advanced sections of the Hindus, the former losing their faith in the temples and the tion of temples by latter having no real faith in them. Nor will they be long patronised by the Avarnas. Savarnas, whether To them who usually live far away from the existing temples, and whose mode of life leaves little leisure, going to temple

will be in the nature of a task. At first they may flock to the temples, but, when the novelty wears off, their attendance will also fall away. The Aroor temple at Shertala is referred to by some of the witnesses as an instance in point. Till recently, the Pattaryas (a class of weavers) had, it is said, no admission into that temple. But, in a recent case where some Pattaryas were prosecuted for entering the temple, the Travancore High Court acquitted them, holding that it had not been proved that they were a prohibited class. Since then both the Savarnas who used to frequent the temple before, and the Pattaryas themselves have been keeping away from temple, which has thus become practically deserted. This, it is said, will be the fate of all temples if temple-entry is allowed. We do not however. think that the case of the Aroor temple can be treated as affording a correct index to the result of allowing temple-entry. The Savarnas of the place might naturally resent what they consider a breach of the rule or custom in the case of their temple alone while, if it is done in the case of all temples, they may have no objection to share the common fate,

109. The Committee are of opinion that the evil results, even to the extent they are anticipated above, will ensue only if temple-entry is Evil results minimised, if change effected against the will of the orthodox Savarnas. If any advance that is effected made on advice of is made on the advice and with the concur-Parishat rence of a Parishat, the undesirable results

will be very greatly reduced.

CHAPTER VIII

GOVERNMENT'S POWER OF INTERFERENCE

110. The Sovereign, as Parens Patriae, has, under many systems of law, special rights and duties for the protection of those who are deemed incapable of safeguarding their own interests. Religious and chari-Melkoima right. table trusts are usually classed under this In English law, the Sovereign exercised this right of head. superintendence over trusts through the Chancellor and his In India, the Hindu Rajas have, from ancient times. court. exercised this right of superintendence over charitable trusts and Devasthanams (religious trusts) and it has been recognised by the courts in India and by the Privy Council. This right of the ruler is known in Malabar as the Melkoima right. Melkoima has been defined as "the right which the Sovereign power possesses over property of which ownership in others. It is a right of superintendence, an incident of sovereignty."* It has been further explained by justice Holloway in the following terms: "It is not only not the same, but absolutely incompatible with ownership., It was the right the sovereign power possessed over property of which the legal ownership was in others." It is thus a right exercised by the Sovereign in order to protect the funds of charitable trusts from being misused or misappropriated by the trustees. In exercising this right, the Sovereign sweeps aside the trustees and steps into their place with the object of administering the trust property so as to carry out the intentions of the founder of the trust. In the case of Devasthanoms managed by private trustees, the Malabar Rajas always exercised powers of supervision over, and in extreme cases, assumption of management of the religious institutions. In travancore, the Sovereign has, in the exercise of this right, assumed the management of several religious institutions. By this assumption the Government have stepped into the shoes of the trustees and have been managing the institutions in their best interests.

^{*} Baja Muthuramalinga Sethupathi v Periyanayagom Pillai, I Indian Appeals 209 at page 238.

111. The most prominent instance of such assumption was the act of the Government in 987 M. E., whereby the manage-

temples in 987 M. E.

ment of 378 temples was assumed by Assumption of Government. The only contemporaneous administration of records relating to this assumption that are now in existence are two orders issued by the then Dewan Col. Munro. ¹They explain the reason for the assumption as being the

earnest desire of the ruler to see that these temples were properly administered. In the Proclamation of 1097 M. E. by which the separation of the Devaswoms from the Revenue Department was effected, the nature of this assumption is referred to in the following terms : - "In virtue of the Melkoima right, the administration of certain Devaswoms along with their endowments was. owing to their mismanagement by the Ooralers, assumed by Government in 987 M. E., with a view to their better management and to the maintenance of the said temples and their appurtenances in good condition." The Press Communique which accompanied the proclamation added that the State's assumption of the Hindu religious institutions in the days of Col. Munro was an act done in the exercise of the traditional right of Melkaima inherent in the Hindu sovereigns of the State and that it was not an act of confiscation.

112. Subsequent to 987 M. E. too, the management of some temples has been assumed by Government. To define and

Hindu Religious Endowments Regulation III of 1079/1903.

regulate the procedure for such assumption. Regulation III of 1079/1903. The Hindu Religious Endowments Regulation, was passed. Its operation was confined to temples and religious endowments in the hands of more trustees than one, endow-

ments in the hands of a single individual or family being excluded. The Regulation did not confer any new rights or powers on the Government. Its object was only to regulate the procedure for the exercise of the already existing right of Since then, some religious institutions have been Melkoima. taken over under its provisions.

¹ Appendix IV and appendix V.

113. It will thus be seen that the Melkoima right exercised by the Hindu Sovereign over Hindu religious institutions is only

the right which the sovereign as Parens Melkoima right Patriae has of superintendence, over all co-extensive with charitable and religious institutions in the the right of a State. The extent of that right, as explained before, is co-extensive with that of the trustees or the Ooralers of a temple, the

sovereign by the assumption of management substituting himself for them.

114. In the temples the management of which has been assumed from time to time, certain reforms have been effected.

Instances of entry have referred to these as instances interference. Where the Government have exercised a right to alter the mode of worship in the temples and to modify longstanding usages and practices. The

instances referred to are:

- (i) admission of Chakkala Nairs into temples;
- (ii) throwing open of roads in the vicinity of temples to Avarnas;
- (iii) abolition of animal sacrifice;
- (iv) admission into temples of those who have made seavoyages;
- (v) abolition of Purappattu in the Shertala temple; and
- (vi) abolition of the Devadāsi system. We shall briefly deal with each of these.

115. Chakkala Nairs were not used to entering within the Nalambalam of many of the caste Hindu temples in the State. Disputes arose when they entered Admission of into the Thiruvalla, Kalkulam Ramaswami-Chakkala Nairs kovil and Aranmula temples. The Vaidiinto temples. kans and the Tantris of the State, to whom the matter was referred, declared that they were Nairs and had the right of entry. Orders were passed by the Government accordingly. In spite of this, there was some trouble subsequently about a few other temples and the Government in their order No. 169/D., dated 8th January 1918, declared their previons orders in the matter applicable to all temples and tanks in the State.¹ A specific exception was, however made of the Sree Padmanabhaswami temple and the Padmatirtham tank at Trivandrum.

116. Roads around some temples and feeder roads till recently considered as approach roads to temples and closed to Avarnas are

Throwing open of roads in the vicinity of temples. Hindus to the temple gates and their going along Sanketam roads were deemed, it is said,

to have the effect of polluting the temple The permission granted to them to use those roads has therefore introduced a decided innovation in custom.

117. It does not seem, however, correct to maintain that the prohibition against the Avarnas using the roads outside the outer walls of certain temples was for fear of polluting them. The Tantris themselves do not say that. The protection of the Sanketam roads was for the convenience of the Savarnas going to the temples for worship. They could reach the temple without being polluted on the way by the approach of Avarnas. The relaxation of the rule has been made without altogether losing sight of this object. In Vaikom, for instance, the road on the eastern side is still closed to the Avarnas. Orthodox Savarnas can bathe in the eastern tank and enter the temple without meeting Avarnas. Though therefore it is a change in a longstanding practice, it cannot be said to be a change in the usages directly affecting the temples.

118. In some shrines dedicated to Bhagavathi, the custom obtained in the past, of sacrificing goats and fowls. This prac-

tice was put an end to by Government by Abolition of their order dated 9th March 1925.^a animal sacrifice. Cucumber now takes the place of the animal victims in the ritual. Animal sacrifices are

^{1.} Appendix VI.

^{2.} Appendix VII

not prescribed in the Agamas for temples consecrated according to them. This too, therefore, though a change in past practice is not an interference with Agamic regulations.

119. According to the Smriti texts, sea-voyage puts a caste-Hindu out of the pales of his Varna. Consistently with this rule,

there prevailed in Travancore a practice that Sea-voyage. Savarnas who crossed the sea did not enter temples. This custom has become a deadletter now, as caste Hindus who have made sea-voyages freely enter temples for worship.

120. During Utsavoms in the Shertala temple, particularly on the Puram day, obscene songs used to be sung by the Karak-

Abolition of Pūrappāttu. kars of the place in the belief that the deity's blessings could be won thereby. This was a longstanding practice. In spite of some opposition, Government stopped this custom

by their order dated 4th March 1927.¹ It is not possible to say how this practice first arose, but it is not one prescribed by the Agama Sastras.

121. The Agama works make Nrittam or dancing of Dēvadāsis a necessary part of temple rituals. Agreeably to this rule,

Acolition of Dēvadāsi system. the east coast temples maintain on their staff dancing girls to perform this function But in Malabar temples, this practice is now unknown, and if it ever existed, must have

died out long ago. In the temples of South Travancore and Shencotta, owing perhaps to their proximity to the Tinnevelly District, the Dēvadāsi system persisted till very recontly. It was abolished by Government by their order dated 15th August 1931,^a for the reason that the Dēvadāsi system had outlived its time and degenerated into an undesirable institution. But, among the various rites constituting the *Puja* service is one offering a Mantric and Manasic *Nritta* to the deity, and that still continues.

^{1.} Appendix VIII.

^{2.} Appendix IX.

122. It may be seen from the foregoing paragraphs that Government have at times interfered with social usages and even

Interference not beyond the powers of a trustee.

religious practices when they were found to be undesirable. Such interference cannot be said to be beyond the powers of a trustee desirous of administering the trust properly. The Government, when they effected the

changes acted as they have always purported to act with regard to the temples in their mangement, in the excercise of the right of Melkoima which gives them the full powers of trustees or Ooralers.

123. If the trustee can, without being guilty of a breach of trust, effect these changes, 'can he not also effect the further

can allow Avarnas lo enter temples.

change involved in allowing Avarnas to Whether trustees enter temples? That is the question that is asked by those who put forward the changes above mentioned as showing interference in the religious practices in temples. In answering this question, the difference between

what is of fundamental importance and what is of secondary importance has to be kept in view. Changes in subsidiary matters. and in matters of mere practice, may, in the interests of the institution, be effected by the trustees, but not changes contravening important rules of the Sastras. We have seen that many of the reforms effected cannot be definitely said to contravene the rules of the Smrities or of the Agama Sastras. The admission of the Avarnas into temples would stand on a different footing. It would go directly against the principles of the Smritis and the express rules of the Agamas. As Justice Beaman has observed in the decision reported in I. L. R. 33 Bombay 509: " Any extension or limitation of the scope of a trust so as to exclude those who were intended to be included or to include those who were intended to be excluded is really a breach-and a very serious breach-of trust."

124. Is a Government, it may be asked, then powerless in any circumstances to deal with religious institutions except with-

How for Gov-

in the scope of the rights and powers of a trustee? Obviously not. The theoretical ernment can consti- right of the Sovereign to legislate for the tutionally interfere. State is absolute and unrestricted. The question. however, which we are consider-

ing here is how far the Government can without exercising that extraordinary right interfere in the administration of Hindu religious institutions? We have seen that they have, by virtues of their exercising the Melkoima right, the full powers of a trustee in the temples under their management. As regards temples under private management again they can exercise the Melkoima right of superintendence to see that the trustees administer the temples properly and, when that step becomes necessary to ensure proper administration, they can take over the management themselves. In the case of purely private temples belonging to individuals or single families, the Government have no right of interference. The Melkoima right is confined to public temples. that is to say temples in which any section of the public at least is interested as of right.

92

CHAPTER IX.

COMMITMENTS MADE BY GOVERNMENT.

125. We have seen that, legally, the Government's position with regard to Savarna temples in their management is that of

Alleged commitby the exercise of the Melkoima right of ments. We have also seen that, in the past, the Government have changed the

customary practices in certain temples in the exercise of their *Melkoima* right. On the question whether, in exercise of that right, the Government may allow the Avarnas to enter Savarna temples, we have indicated our view that, in the present state of the law and the Sastraic authorities, the Government cannot, as *Melkoima*, make such a change in the existing custom. It is contended on behalf of the Sanatanists that even if the Government ordinarily would have the power to do so, they have, by conduct and express declarations in the past, committed themselves to the existing usages and are pledged to see that they are not altered. The main items of conduct and declaration which are relied on for this purpose are, as gathered from the answers to the questionnaire and the oral evidence of witnesses, the fowowing:--

- i. The dedication of the State to Sri Padmanabha by Maharaja Marthanda Varma ;
- ii. The treaties with the Rajas of Alengad and Parur by virtue of which the Government got the management of the temples in those areas;
- iii. Col. Munro's orders at the time of the assumption of the Devaswoms in 987 M. E., and

iv. The Devaswom Proclamation of 1097 and the Communique dated 12th April 1922 accompanying it.

126. The dedication of the State to Sripadmanabha is an ac of great political significance. But it is difficult to see how it is relevant to the present question. By the *Thrippadidanam* dedication, the Maharaja became the servant of 925 M. E. of Sripadmanabha, ruling the State as His

Vice gerent. This fact does not, it seems to

us, in any way affect his relation to the various creeds and communities in the State. As regards Hindu Freligious institutions, this does not give him greater rights or lay upon him more onerous duties than as a Hindu ruler he would have.

127. The treaties and other records mentioned above, in this connection, merely show that the ruler of Travancore has under.

with other Rajas. elc.

taken to administer the Hindu religious Records relating institutious concerned in accordance with to treaty relations recognised custom and usage. As Melkoima, as we have already stated, he has to administer them in accordance with custom and usage as any trustee has to do. These

papers too, therefore, do not in any way add to his rights or duties. We are, therefore, of opinion that none of these incidents constitute any special commitment by the Government as regards the customs and usages of temples.

128. Special emphasis is laid by the Sanatanists upon the Royal Proclamation of 1097 effecting the separation of Deva-

The Roual Proclamation of 1097 M.E.

swoms from the Revenue Department. That Proclamation contains the statement "Our Government shall......administer the Devaswoms in accordance with such usage and custom as may be recognised by our

Government. " This, it is urged, is a definite undertaking by the ruler that the Devaswoms shall be administered in accordance with existing customs and usages. It may be said in reply that the proviso "as may be recognised by our Government" makes this undertaking practically valueless, as the Government may, as they like, recognise or refuse to recognise any custom or usage. But, it is very doubtful if that is the correct interpretation of the clause. Evidently, the proviso is intended to save the Government from disputes as to the existence of particular customs. No one should be allowed to contend that there is a particular custom if the Government say that there is not. The clause obviously has reference to the question of fact as to the existence of a particular custom or usage. In the Proclamation itself the position taken up is that the Government control the Devaswoms

only in the exercise of the *Melkoima* right of the Sovereign. It will be inconsistent with that position to interpret the clause in question as indicating an intention on the part of the Government to take a power to over-ride even the fundamental practices of religious worship in temples. The statement extracted above, however, does not, in our opinion, mean any special commitment beyond what a trustee, by his position as such, undertakes.

95

CHAPTER X.

COMPROMISE.

129. On the question of temple-entry we find two extreme views. The supporters of temple-entry are for extending to the Avarnas the privilege that the Savarnas View of support-generally have, of going up to the Sopana ers of temple for worship; and that position they want entry. to be conceded at once. With them, it is a matter of principle and self-respect, and they say they cannot accept anything less.

130. On the other side, the Sanatanists maintain that the

present practice cannot be modified to the slightest extent. With them it is not a matter for logic or argument;

View of Sanait is a matter of faith. 'Any interference tanists. with the system of worship established by the Sastras, however mystic and unintelligible

to the lay mind the basis of it might be, will, in their view, be destructive of the whole scheme of temples and image-worship-

131. This is the attitude of the majority of witnesses on their side. A compromise in the sense of each of the two parties to a controversy willingly yielding part of its *Middle courses.* claim so as to arrive at an agreed *via media* is, therefore, out of the question. And

most of the witnesses have, in so many words, declared a compromise to be impossible. But, we have to see whether it is possible to suggest a course which, while to some extent at least satisfying the aspirations of the Avarnas, does so without destroying the faith of the Sanatanists and making them feel that they are deprived forcibly of their freedom of worship. That would be a middle course, and. in that sense, a compromise between the two extreme views. 132. Some of the answers to the *questionnaire* and some of the witnesses have suggested certain ways of doing this. One method is to allow the Avarnas to enter

Allowing entry up within the walls but not to go within the to Nalampalam. Nalampalam. They might go as far as the Pradakshinavazhi or Balivatiom. Even now.

there are certain classes of Hindus who have access only up to that line. The Avarnas, it is said, may be given that right. According to the texts of the Agama Sastras, this too would cause pollution. But, the intensity of the pollution is according to the nearness of the place to the image in the temple. If the pollution is outside the *Balivattom* it is much less serious than if it were inside. This restricted admission would also meet the objection to temple-entry based on the lower average standard of cleanliness of the Avarnas and their ignorance of the etiquette of temple-worship. This stage would serve as one of apprenticeship.

133. Another middle course suggested by some witnesses is to throw open some temples in the several parts of the State for

common worship by Avarnas and such Throwing open Savarnas as are prepared to worship with of some temples. them. The Avarnas may here be allowed

to proceed up to the Sopana, like the Savarnas. This will make the idea of the mingling of Avarnas and Savarnas for common worship familiar, and it is claimed, will, in course of time serve to demonstrate the baselessness of the fears of the Sanatanists that the temples will lose their sanctity and importance if Avarnas are admitted into them and will be deserted by Savarnas as well as Avarnas.

134. A third suggestion is that fresh temples be built where all classes of Hindus without distinction may be admitted for worship. Many of the Sanatanist witnesses Building of new were in favour of this. This suggestion is temples for common worship. extent the need for proper places of worship for the Avarnas. It also serves to illustrate

in practice the sympathy of the Savarna supporters of the

movement who declare their readiness to worship with the Avarnas. And what is more, it will have very great effect as propaganda. Nothing will familiarise the idea of common worship so much as the practice of Savarnas of status and position mixing with Avarnas in such temples. But, it does not, to any extent, meet the desire of the Avarnas to be allowed to worship in the existing Savarna temples, many of which have a great reputation for sanctity. It cannot also strictly be said to be a compromise on the question of temple-entry, though it is a compromise in the matter of common worship, which may serve as a stepping stone to the other. The Committee accept this as a useful suggestion so far as it goes.

135. A fourth course which a few witnesses suggested is to allow the Avarnas to enter into all temples for worship, but to

of temples with time specification.

allot different times in the day to the Throwing open Sanatanists and the Avarnas. The Committee are of opinion that this will alienate the Sanatanists from all temples and lead in practice to innumerable difficulties. In

certain temples, or, on certain days, some particular time is considered most propitious for worship. Which party is to have that time? And to enforce the quitting of the premises by all members of certain communities at a specified time every day will also be difficult. The Committee feel that this suggestion is impracticable.

136. As they have already indicated, the Committee think that it is desirable that some advance should be made. At the

Fossible forms the Parishat.

same time, they are not in favour of any sweeping change being effected. In the of compromise al- opinion of the Committee, the two possible so to be referred to forms of compromise in the matter are; (i) entry being allowed as far as Balivation in all Savarna temples and (ii) throwing

open of some of the existing temples in the several taluks for all Hindus, the others being reserved for the exclusive worship of the Savarnas.

137. These two methods might also be referred to the Parishat suggested in paragraph 99 supra.

CHAPTER XI,

SUMMARY OF CONCLUSIONS.

We may now summarise the conclusions we have arrived at. This may best be done by answering the points raised by the Government in their proceedings constituting the Committee. We shall take the points in order and record our answers to them.

1. "Whether, in all or any of the temples within the State the caste Hindus have either an exclusive right of worship or recognisable civil rights in the matter of such worship, e. g. as being sole beneficiaries, owners, etc."

The right of the Savarnas to keep the Avarnas out of Savarna temples is a recognisable civil right capable of adjudication in a court of law. That right the Savarnas have, as the only beneficiaries entitled to worship inside the temples, and not as owners. Certain persons, as individuals, may be owners of certain Savarna temples, but there is no temple of which the Savarna community is, as such, the owner.

According to longstanding usage and religious authority, the Avarnas are entiled to worship at Savarna temples from the position outside the temples assigned to them by usage.

2. "Whether in any particular caste Hindu temple there is any local practice with regard to the entry of non-caste Hindus into such temple."

In Travancore, there is no Savarna temple in which there is a local practice allowing the entry of non-caste Hindus.

3. (a) "The general feeling among non-caste Hindus about the efficacy of religious worship or rites within the temple itself or within its precincts in the case of temples now open to caste Hindus alone."

There is a general feeling among non-caste Hindus that religious worship or rites performed within a temple will be more efficacious than such worship or rites performed outside its precincts 3. (b) "The general feeling among caste Hindus about the efficacy of religious worship or rites if temple-entry is allowed to non-caste Hindus."

The feeling among the Savarnas is divided. The general feeling among those who favour temple-entry is that there will be no loss of efficacy in worship if Avarnas are admitted into Savarna temples. The feeling among those who are against temple-entry is that efficacy will be lost if Avarnas are admitted into Savarna temples.

4. "The extent of any feeling among (1) caste Hindus and (2) non-caste Hindus in regard to the creation of social and religious equality by allowing temple-entry and whether the movement for temple-entry is a separable or integral part of such a programme."

From the preponderance of oral evidence of the Savarna witnesses and the information as to the general feeling in the country, which we have been able to gather from that evidence, it is clear that there is a strong feeling among Savarnas in favour of temple-entry being allowed. At the same time, it has to be recognised that there is considerable opposition from a large body of Savarnas on the other side.

The general feeling among Avarnas is in favour of templeentry.

Though it is conceded that temple-entry will not by itself produce social and religious equality. allowing temple-entry will, to that extent, remove the inequality in those respects. It is possible to work out a scheme for the social uplift of the Avarnas independently of the temple-entry movement. The Committee suggest for this purpose action on the following lines: —

i. Distance pollution or theendal should be removed by appropriate legislative measures subject to reservations in the matter of entry into temples and into their adjuncts like templetanks, temple-wells, Homapuras, Anakottils, etc., and subject to the following provisos:—

(a) Public tanks used for bathing purposes should be thrown open, after separate cisterns are attached to them or portions of them are walled off, where people could wash their clothes, etc., before betting into the tanks for bath. (b) Public wells should be thrown open, after they are provided with cisterns, in which water should be stored from the wells by Municipal or Health Department employees and from which water should be drawn through taps.

(c) Government Satrams should be thrown open, after they are provided with separate kitchens, as in the case of such as are already open to all classes.

The Committee think that prompt action should be taken as regards these items.

ii. Arrangements should be made for providing Bhajanamadams, instituting religious lectures, opening schools for adult instruction, and for proper housing and sanitation and the adequate supply of wells and tanks, for such Avarna communities as, in the opinion of Government, require such assistance. This item may be so worked as to be completed in a definite period, say, ten years.

iii. In important centres, temples may be built and consecrated where Savarnas and Avarnas may worship together, such Savarnas retaining their full rights of worship, etc... in temples where Avarnas are not now admitted.

5. "The probable results (a) temporary (b) permanent, of allowing temple entry."

The following results are likely to ensue.

i. Some breaches of the peace may occur. But, it will be possible to prevent them by proper precautionary measures.

ii. A large number of Savarnas will keep out of the temples and a large number of Avarnas will come in.

iii. Many of the priests, (Pujaris and Tantris) will be unwilling to continue their services. Other persons belonging to the communities from which they are recruited may be willing to take their places. But they may not in general command the same respect:

iv. Some of the temple servants may discontinue their services or demind remuneration in cash instead of cooked-rice allowance. The Government may fix cash remuneration and get over this difficulty. v. Of the Savarnas who first keep away, some may in course of time come back. The number of Avarnas going to temples for worship may also be reduced. But the total number of worshippers is not likely to be less than at present.

If any entry that is allowed is with the concurrence of a *Parishat*, the evil results anticipated will be considerably minimised.

6. "The possibility of a compromise being arrived at between the orthodox Hindu Community and other Hindus with regard to the question of temple-entry or any aspect of it. And, if there is a possibility, the best methods of effecting at compromise."

A compromise in the strict sense does not seem to be possible. But, a few middle courses have been suggested, of which, the Committee think, the following two deserve to be considered: --

(i) Entry being allowed to Avarnas as far as the Balivatiam in all Savarna temples and (ii) throwing open of some of the existing temples in the several taluks, for all Hindus, the others being reserved for the exclusive worship of the Savarnas.

The Committee suggest that these two middle courses also may be referred to the Parishat.

7. "The bearing on the question of temple-entry, of the principles, rules and practices regulating religious worship and rites in caste Hindu temples."

The principles and rules regulating religious worship in caste Hindu temple are set forth in the Agamas; and the Agamas probibit the entry of the Avarnas. The practice in temples is also to the same effect.

8. "The extent to which Government can interfere or has interfered in private temples whether or not under Government management."

The Government have assumed the management of many Savarna temples in the exercise of the Sovereign's right of Melkoima. In administering these temples, they have the full rights of trustees. Over Savarna temples not managed by Government, they have, by virtue of the Melkoima right, the power of supervision and of assuming the management, if that step is necessary for the proper administration of these temples. In the capacity of Melkoima, Government have modified a few practices in some temples. But, no changes in practice or usage involving modification of important principles of the Smritis or important rules of the Agamas can be effected, except by the Sovereign on the advice of a *Parishat*.

9. "The commitments if any, made by Government."

In the opinion of the Committee, no commitment has been made by Government which restricts their freedom of action in the matter.

On the general question of temple-entry, the Committee are of opinion that there is such a change from the past in the circumstances of the present day as to make it desirable that whatever steps are possible should be taken to give the Avarnas greater facilities for worshipping at Savarna temples, but that it is necessary that the faith of the orthodox Hindus in temples and in the sanctity of the deity installed in them should not be weakened. The Committee think that the extent to which the present rule prohibiting the entry of Avarnas into temples may be modified should be determined by the Sovereign on the advice of a *Parishat*.

Trivandrum, 27th-Dhanu 1109/11th January 1934.

> (Sd.) V. S. Subramonia Aiyer, President.

Subject to my dissenting minute.

(Sd.) K. Parameswaran Pillai.

എരാനും അഭിപ്രായങ്ങം ഉസംബന്ധിച്ചു ഒരോമമോറാണും സമപ്പികു ന്നതിനു വിരോധംകൂടാതെ ഇതിനെ അനുകലികുന്നു.

> (Sd.) Chingan Narayanan Bhattathirippad. (Sd.) Punnasseri Nambi Neelakanta Sarma.

s **104**

ုက္စိုနယ္နဲင္ အေၾကာက္အခဲ့တာ သက္စြဲလဲလဲလဲ အေနာက္အေနာက္ က ကိုလ္လဲလဲလဲ။ အီအီ ဗအီ င္ကေတာ့ အေရာစ္ အီယာမီးနဲ႔

(Sd.) Punnasseri Nambi Neelakanta Sarma.

Subject to my dissenting note.

(Sd.) M. Govindan.

Subject to my supplementary memorandum. (Sd.) T. K. Velu Pillai.

A supplementary note is to be appended.

(Sd.) S. K. Mahadeva Aiyer.

அந்த நாகியுஷனுக்குடிலி தர ஹாத்கி நாகின்னைகள். (Sd.) T. Kesayan Sastri.

A supplementary note will be attached.

(Sd.) S. Parameswara Aiyar.

104(a)

Note added to the Temple Entry Enquiry Committee's report by the President.

There are two points in the dissenting minute appended to the Committee's report by Messrs Parameswaran Pillai and Govindan which are likely to be misleading. I am adding his short note to prevent misunderstanding.

In the first paragraph of the dissenting minute appears the following remark "In this matter, he" (His Highness the Maharaja) "has chosen to appoint this Committee to advise him and this recommendation of the Committee for the constitution of a different body" (a Parishal) "with whose advice and concurrence alone he is to act is therefore unwarranted and ultra vires." A reading of the terms of the reference made by the Government to the Committee leaves, it seems to me, no room for such a statement. In the first place, by clause 7 the Committee have been asked to report what bearing the principles rules and practice regarding religious worship and rites in caste Hindu temples have on the question of temple-entry. It is a perfectly relevant and good answer to that question that there are rules prohibiting entry of Avarnas into temples, but that there are also sastraic texts permitting rules of conduct to be altered on the recommendation of a Parishat. Again in clause 6 the Committee have been asked to state whether a compromise between the orthodox Hindus and other Hindus is possible on this subject and if so to suggest the best methods of effecting the compromise. One method of compromise the Committee suggest is to secure a relaxation of the existing rules of prohibition with the help of a In these circumstances it is difficult to see how the Parishat. above answers are unwarranted or ultra vires of the Committee. It may be noted that there is nothing in the Government Communique constituting the Committee to show that the Committee, as Messrs Parameswaran Pillai and Govindan evidently believe, was meant to be the final arbiter in this important religous matter.

The other point to which I would devote a few words is the way in which a remark made in the Committee's report has

104(b)

evidently been misread. After referring to passages in the Smritis and the Puranas describing the habitations and mode of life of communities designated as Chandalas, Antvajas, etc., the report says that "the description, though it has by lapse of time become inapt in some respects is still in a way sufficient to include certain Avarna classes going now by varying names in different localities within the scope of the generic class names. in the texts." The remark is very guarded and can by no stretch of language be said to apply to all the Avarna classes. On the other hand, in dealing with the Ezhavas, for instance, the' report states in paragraph 47, that they are racially different from the Avarnas lower in the scale and are "but little below the Savarnas in their standard of life." The dissenting minute referring to this part of the report says : "As the report assumes the description of Chandalas given in the Smritis and Puranas was sufficient to include the several classes of Avarnas" (the italics is mine)..... "we challenge the authors of the report . to show how that description applies to Kammalas. Ezhavas. Kanians, etc., This comment is based, as it expressly says, on the assumption that the report says that the description applies to all the Avarna classes. The report, as I have said above, does not say so. The mistake may have been due to a not careful reading of that part of the report. But it has the effect of presenting the remark of the Committee in a rather unfair light and in the present state of communal nervousness is likely to cause unnecessary heart-burning.

V. S. SUBBAHMANYA AIYAR. *

APPENDIX I.

Press Communique.

Government have decided to appoint a Committee, mainly of non-officials, to report on the subject of Temple Entry. They will tour the State and elicit public opinion. Dewan Bahadur V. S. Subramonia Aiyar B. A., B. L., retired Dewan has kindly consented to be President of the Committee. The Committee has not been quite fully constituted but the following gentlemen have already agreed to serve.

- 1. Mr. K. Parameswara Pillai P. A., B. L., Puisne Judge, High Court.
- 2. Mr. M. Govindan B. A., B. L., Member, Legislative Council.
- 3. Mr. T. K. Velu Pillai B. A., B. L., High Court Vakil.
- 4. Rao Sahib S. Parameswaran Aiyar M. A., B. L., Retired Dewan Peishkar.
- 5. Mr. T. Kesavan Sastri (Pulaya representative.)

Government hope to complete the personnel of the Committee within a few days by the addition of representatives of the orthodox sections and to receive their report in two months.

> K. GEORGE. Chief Secretary to Government.

Huzur Cutcherry,

Trivandrum, 8th November 1932.

APPENDIX II.

Proceedings of the Government of His Highness the Maha Raja of Travancore

Read :---

Press Communique dated the 8th November 1932, announcing the decision of Government to appoint a Committee mainly of Non-officials to report on the subject of temple-entry.

R. Dis. No. 648/Devaswom, dated, Triyandrum 25th November 1932.

In accordance with the decision announced in the Communique read above, the Government of His Highness the Maha Raja are pleased to constitute the Committee to enquire about and report on the question of Temple Entry. The composition of the Committee will be as follows:—

President

Dewan Bahadur V. S. Subramonnia Aiyar, B. A., B. L., Retired Dewan of Trayancore

Members.

1. Mr. K. Parameswaran Pillai, B. A., B. L., Judge, High Court.

2. Mr. K. Anantanarayana Aiyar, B. A., B. L., Retired Land Revenue Commissioner

- 3. Mr. M. Govindan, B. A., B. L., M. L. C., Retired District Judge.
- 4. Rao Sabib Oolloor S. Parameswara Aiyar, M. A., B. L., Retired Dewan Peishkar.
- 5. Mr. T. K. Velu Pillai, B. A., B. L.,
 - High Court Vakil.
- 6. Mr. T. Kesayan Sastri.
- 7. One gentleman nominated by the Tharananalloor Nambudiripad.

8. Brahmasri Chingan Narayanan Bhattathiripad, Tantri, Parampur Illom, Tiruvella.

2. The Committee will tour the State and elicit public opinion by examining individuals and representatives of associations. The Committee may also examine individuals representing the trustees or ther responsible authorities of selected temples. In particular, the Committee will report on the following points :---

(1) Whether in all or any of the temples within the State the caste Hindus have either an exclusive right of worship or recognisable civil rights in the matter of such worship, e. g., as being sole beneficiaries, owners, etc.

(2) Whether in any particular caste Hindu temple there is any local practice with regard to the entry of non-caste Hindus into such temple.

(3) (a) The general feeling among non-caste Hindus about the efficacy of religious worship or rites within the temple itself or within its precincts in the case of temples now open to caste Hindus alone.

(b) The general feeling among caste Hindus about the efficacy of religious worship or rites if Temple Entry is allowed to non-caste Hindus.

(4) The extent of any feeling among (1) Caste Hindus and (2) non-caste Hindus, in regard to the creation of social and religious equality by allowing Temple Entry and whether the movement for Temple Entry is a separable or integral part of, such a programme.

(5) The probable results (a) temporary, (b) permanent of allowing Temple Entry.

(6) The possibility of a compromise being arrived at between the orthodox Hindu community and other Hindus with regard to the question of Temple Entry or any aspect of it. And if there is a possibility, the best methods of effecting a compromise.

(7) The bearing, on the question of Temple Entry, or the principles, rules and practice regulating religious worship and rites in easte Hindu temples.

(8) The extent to which Government can interfere or has interfered in private temples whether of not under Government management.

(9) The commitments, if any, made by Government.

3. The Committee will start work immediately and report in two months.

4. The President will draw travelling allowance at the rates allowed to him while he was Dewan. The official member of the Committee will draw the allowance admissible to him by the T. S. R. The non- official members of the Committee will be treated as first class officers and will be given the daily allowance and mileage admissible to such officers under the Service Regulations, viz., D. A. Rs. 5 and mileage Chs. 11.

5. Mr. S. Sanku Aiyar, Ag. Assistant Devaswom Commissioner, is appointed as Secretary to the Committee. He will draw in addition to his salary a deputation allowance of one-fifth of his salary. The Devaswom Commissioner is requested to relieve him at once and to direct him to report himself to the President forthwith.

6. The following staff is sanctioned for the present :--

2 clerks on Rs. 75 and 40 per mensen;

1 stenographer on Rs. 30 per mensen, and

4 peons on Rs.10 each per mensem.

7 A lump sum of Rs. 8,832 is sanctioned for the expenses onnected with the Committee as noted below : --

Salaries	*#7	Rs. 6,032
T. A.	• • •	Rs. 2,500
Contingencies	***`	Rs. 300

8. Government trust that all persons, official and non-official who are interested in the question will readily come forward and offer their views and suggestions before the Committee, and render them every help.

(By order)

K. GEORGE

Chief Secretary to Government.

1. The President, Temple Entry Enquiry Committee.

2. The Official and non-official members of Do.

3. The Registrar, High Court,

4. The Devaswom Commissioner.

5. The Account Officer.

6. Gazette

на,

7. The Press Room.

8 Judicial Section.

APPENDIX III.

The Temple-entry Enquiry Committee

Questionnaire.

1. What classes or communities of Hindus are considered caste Hindus and what non-caste Hindus?

2. In all or any of the temples within the State into which caste Hindus alone are now admitted, have the caste Hindus (a) an exclusive right of worship (b) any recognisable civil rights in the matter of such worship? Can you refer to decisions of courts recognising such right?

- With regard to all or any of such temples, please state:
 (i) when and by whom they were founded;
 - (ii) whether they were founded for the benefit of all Hindus or only for the benefit of particular castes of Hindus and, in the latter case, the caste or castes meant to be benefited;
 - (iii) whether it was the intention of the founder or founders that certain classes of Hindus alone should worship inside the temples;
 - (iv) whether the classes of Hindus who are not now admitted inside the temples have had such admission at any time, and, if they had, how and on what grounds they came to be excluded subsequently;
 - (v) whether any classes of Hindus who had no temple entry before have been subsequently admitted into temples, giving instances, if any, and the grounds on which they were previously excluded and subsequently admitted;
 - (vi) whether they have been endowed by caste Hindus only or whether non-caste Hindus also have made any endowments for them;
 - (vii) what the customs and usages are relating to the admission of worshippers into the temples, with special reference to the different limits, if any, to which the different classes or castes are admitted, and whether there are any temples where there is difference in admissibility on account of sex ;

- (viii) what the origin is of the usages and customs mentioned in (vii);
 - (ix) what the extent is of the right of worship now claimed for those who have no temple entry;
 - (x) whether caste Hindus or any section or sections of them are owners of such temples;
 - (xi) whether the caste Hindus are the sole beneficiaries of such temples ; and
- (xii) whether there is any other basis (besides ownership and sole beneficiaryship) on which the exclusive right of caste Hindus to worship inside such temples can be supported, and if so, what.

4. Are there temples founded for the benefit of some particular sections of the caste Hindus? If so, have the other sections of the caste Hindus any right of entry or worship in such temples?

5. Are there temples founded by caste Hindus for the sole worship of non-caste Hindus?

6. Are there temples founded by non-caste Hindus for the sole worship of caste Hindus?

Please refer to whatever evidence there is in support of your answers to questions 2 to 6. Information regarding as many temples as possible may be given.

7. Is there in any of the caste Hindu temples any local practice allowing entry to non-caste Hindus without any restriction of under restrictions? In the latter case, on what occasions and up to what limit? Is there any difference in the pooja and other rites on such occasions? Are any purificatory ceremonies conducted after such en :y? Give the particulars separately regarding each such temple.

8. What is the origin of such local practice ?

9. Is there any difference in the form of the pooja and other connected rites between exclusive caste Hindu temples and those into which non-caste Hindus are generally admitted without any restriction?

10. Is there any general desire among non-caste Hindus that entry into caste Hindu temples should be allowed to them? If so, what are the grounds for that desire? 11. Are there temples owned by non-caste Hindus? What is their feeling with regard to the efficacy of the worship in these temples ?

12. Do non-caste Hindus now worship and perform religious rites at caste Hindu temples from outside the premises ? Do they feel that such worship is not sufficiently efficacious ?

13. Do the non-caste Hindus feel that their worship in caste Hindu temples will be more efficacious if they are allowed to enter such temples?

14. Do they feel that their worship from in side the Balivattom (*Pradkshinavzahi*) if I rmitted, would be more efficacious than that from inside the temple premises, but outside the Balivattom?

15. Is there any feeling among any non-caste Hindus that their entry into caste Hindu temples contrary to existing practice will be productive of any adverse results to themselves or will prejudicially affect the sanctity of the temples ?

\$

16. Is there any general feeling among caste Hindus that the efficacy of worship or religious rites in temples will be prejudicially affected by the entry of non-caste Hindus into such temples ? If so, on what grounds ?

17. Does that feeling apply only to entry within the Balivattom or to entry into the outer premises as well?

18. Is the object of the movement for temple entry the creation of social and religious equality between caste Hindus and non-caste Hindus or is there any other object?

19. What are the matters in which there is social and religious inequality at present (a) as between caste Hindus and non-caste Hindus, (b) as between different sections of caste Hindus and (c) as between different sections of non-caste Hindus?

20. Do you think that any or all of these inequalities will be removed by allowing temple entry? If so, to what extent?

21. What is the extent of feeling among caste Hindus as to the removal of these inequalities by allowing temple entry?

22. What is the extent of feeling among non-caste Hindus on that point? 23. Can you suggest any definite constructive programme for bringing about social and religious equality between caste Hindus and non-caste Hindus? If so, explain it.

24. Is the movement for temple entry a separable or an integral part of the programme for bringing about social and religious equality between caste Hindus and non-caste Hindus?

25. Are all classes of non caste Hindus now allowed to worship in temples belonging to particular classes of non-caste Hindus? (If not, and if the witness is a non-caste Hindu, he will please state whether he is in favour of all non caste Hindu temples being thrown open to all non-caste Hindus alike)

26. If temple entry is allowed to non-caste Hindus, will any caste Hindus or non-caste Hindus cease to worship in caste Hindu temples as before ?

27. Will the sanctity of the temples be' affected, and if so, how?

28. Will it create any difficulty in getting the pooja and other services in the temples performed?

29. If temple entry is allowed to non-caste Hindus without restriction, will it affect the sanitation of the temple and its premises, temple wells, temple tanks, etc., and if so, how?

30. Will all or any of the above results be temporary or permanent?

31. Will there be other results, temporary or permanent? If so, what?

32. If temple entry is allowed, do you think that, in course of time, the accession of strength to the temple-going population by the inclusion of non-caste Hindus will serve to increase the importance and usefulness of the temples, or do you think that both classes will lose interest in the temples and that they will gradually lose their importance?

33. Is it possible to arrive at a compromise between the orthodox Hindus and the other Hindus with regard to the question of temple entry or any aspect of it?

34. If so, what are the best methods of effecting a compromise?

35. What is the connotation of the term "Hindu temple" as commonly understood ?

36. What religious rites impart to and preserve in the Bimbom sanctity according to Hindu belief?

37. What are the authoritative Sastras and Agamas that define these rites?

38. What nimittams (events or happenings) according to them reduce or destroy the sanctity of temples?

39. Is entry of non-caste Hindus into temples prohibited by these authorities? Please refer to the texts containing the prohibition, if any, and state, with reasons, what terms in them denote the non-caste Hindus.

40. Are the rules of these Agamas and Sastras having a direct bearing on the question of temple entry substantially observed in practice at present?

41. Do these Agamas and Sastras provide for the alteration of the rules to suit changed times and conditions? If so, under what conditions and by whom?

42. According to these Sastras and Agamas, what is the position of temples in the scheme of Hindu religious worship?

43. How far are Kshetracharams authoritative in the matter of regulating religious worship in temples ?

44. What is the bearing, if any, on the question of temple entry, of the difference between Pratishta temples and Kudiyiruthal temples ?

45. What is the extent to which Government can interfere in private religious institutions? How far can they interfere in (i) private temples under their management, and (ii) private temples not under their management? Have the Government interfered in such temples in the past? If so, give instances and particulars of such interference.

46. Have the Government already made any commitments on the question of the maintenance or alteration of the existing customs and usages in temples ? If so, what ?

47 What is the effect of these commitments, if any on the freedom of action of the Government in the matter of temple entry?

48. Are you in favour of allowing non-caste Hindus entry into caste Hindu temples ? If so, to what extent ?

114

APPENDIX IV.

Anu of Sannad dated 3rd Kanni 987 M. E. (Huzur Central Vernacular Records).

ൻ മുഖത്തു സവാധികായ്ക്കാറന്മാക്കം എഴുതിയ സന്ദതിൻേറ അനുവു്

ൽവും ചെണ്ട്.

ഈ രാജ്യത്തുള്ള ലേവസ്ഥം ഇടപെട്ടുള്ള ± ശ്രൂങ്ങൾകൊണ്ടു നമുക്ക മുൻ പിനാലെ എറോവും വിചാരമായിരിക്കന്നു. അഇ എന്ത്രെങ്ങങ്ങളവസ്വം കായ്പ്പം നിലങ്ങളും പുര്തിടങ്ങളും പാഴായി മുതലെടുപ്പില്ലാതേയും വ്വാജങ്ങളും **നടന്ന** ദേവസ്വന്തിൽ ഏററവും കടിശ്ശിഖയും അടിയ**ത്രങ്ങൾ**ക്ക് ചീഴ്യയും ടോവസ്വംവകയ്ക്കു വച്ചിരിക്കന്ന കിലവിനും പട്ടപരിവട്ടം വന്നിരിക്കന്നം, തിരുവാമേണം ഒട്ടെപാത്രം ഉഠാഷപട്ട വകയിലും വ്വാജങ്ങളും വൃത്വാസങ്ങളും ഏറാവും നടന്നവമന്നും ഭോസ്വം കായ്യങ്ങളിലും വ്യാങ്ങറാം എതെങ്കിലും കാണിച്ചാൽ വലിയകാരം (പൊടിപ്) എല്ലാസ്ഥലങ്ങളിലും പരോധമായി ട്ടക്കു (പോടിവു്) ഉള്ള ആളുകഠാഷം ആയേ മനസ്സിക (പോടിവും) മതലാമി ട്ട് (പൊടിവു) പ്രകാരം ഒഷെയും പലപ്രകാതത്തിലും കേരങ്ങേശവൻ ക്ഷേത്ര 🖚റം കാലാകാലത്തു കെട്ടിനുക്കി ഭാതേയും உണികഴിപ്പിക്കാതേയും ജീണ്ണം ടവിച്ച്കിട ഒകെ:ങ്ട് ഇപ്രകാരം ഒക്കെയും നടന്താഫാരുന്ന എണ്ണങ്**രം അ** തായ മണ്ഡപത്തുംവാജക്കർ കടയ്യക്കാറന്മായുടെ ഹർജിക്ഠം വന്നതിൽതന്നേ നമുക്ക് നല്ലതീനുണ്ണം തോന്നിയിരിക്കന്നു. എന്നുളക്കാണ്ട് ഈ കായ്യക്ക്റാം പ്ര മാണിച്ചു വിഷസ്പ്പ്പു ചട്ടംകെട്ടേണ്ടതെടേക്കയും കീഴിൽ എഴുമന്നപ്രകാരം ചട്ടം ടംട്ടികൊള്ളണം. അതു എയ്യപ്രകാരമന്നാൽ അതാതുമുഖത്തു നൽതികായ്യ കാറത്ത് കാന്ത്രയായനായറ്റെ പ്രത്യത്തെ പോയനായും താറത്ത് അംസം അവരവരുടെ ഉതരവുംകിഴ്വച്ചുംകാണു് പണ്ടാനവകയ്ക്കുള്ള നിലവും പുറ യിടവം ഉറ്റാപ്പട്ടവകയ്ക്ക് യാമത്തെ കാരണവുംകൊണ്ടെങ്കിലും മുതജ ക്രോഷ ങ്ങാം വന്നാൽ അയ എഷിനടത്തി കരങ്ങാം വ. ക്ലേങ്ങരിനം ഏടതല്പാംപ്രകാ രംവിചാരിക്കാണ് അപ്രകാരമൊക്കെയും നേവസ്വംവകളൽപ്പത്തി മുദ്ധങ്കിട്ട ള്ളരിലും ട്രഷ്ട്രിവച്ചവിച്ചതിച്ച തരിഗ്മകിന്നുന്നുളം കൃഷിഷയം തടങ്ങിച്ചു ആ വകയ്ക്ക വിത്തുകലിവം യുള്ള (പൊടിവ്) ത്രിവരെ പിരിപ്പിച്ച് പണ്ടാര വർ പണങ്ങുറം ഹള്രുർഖജനാവിൽ കോട്ടന്തായുന്നതപോടല ലേവസ്വങ്ങ ളിക് പിരിയന്ന നെല്ലം പണവും മണ്ഡപത്തുംവായക്കലും ചെല്ലതിച്ചു മാമക പ്രകാരം പൂങ്ങാടിം ത്രംവകയ്ക്ക് പിലവിട്ടവിച്ചും കാള്ളകയും വേണം, ദേവ സ്വംവക തിരവാളം ഒട്ടം ഉറ്റപ്പേട്ടവകക്കാവച്ചപ്പുട്ടിയില്ക്കുന്ന ആയ്യേഷോ കേറാകയ്ക്കായിയ നിന്നതിന്ന് സമ്പാധികായ്കാനും നേരുത്തുകാ പ്പുളയും അരാള മണ്ഡപത്തുവാളക്കർ തിരുമുഖംപിടിച്ചു പിള്ളയും കൂടേ ചെന്നുറപ്പിച്ചു മേലുടിയ (പൊടിവ്) രോധമചെയ്യ ഇന്നയിന്ന (പൊ ടിവ്) കാരോദേവസ്വംവകയ്ക്കു ഇരില്പാണ്ത് (പൊടിവ്) വയ്യോല എഴ്ചി ക്രപാട്രിപ്) മന്ത്രർകച്ചേരിയിലും ഒരു വയ്യോല മഹാരാജാൺവർകളുടെ അട്ട ക്കും കൊടുത്താംച്ചു മേഖെഴുതിയ ഉപ്പേടികഠാ ഫേറെവന്തപോകാതെ ഭൂക്ഷി പ്പുകൊള്ള ഞങ്ങവണ്ണം വേണ്ടുംപ്ര കാമം ചട്ടംകെട്ടികൊള്ളണം, ദേവസംം ന് തുതിടനം, പൂജഞ്ടിയന്ത്രം, മാനവിംഗകം ആട്ടവിശേഷം ഉറപ്പെട്ട കായ്ത്രങ്ങളും തിരുപ്പണ് ഉറംപ്പെട്ട് കായ്ക്കുള്ം അരായ മണ്ഡപത്യംവായ

ക്കര് കായ്പ്പകാറന്നു വിചാരിച്ചു വേണ്ടംപ്രകാരം 'നട അിച്ചുകോള്ളണം, ആയ തിനു ഭേദംവരുത്തി മേരപുഴുതിയുന്നുന്നും ഉള്ള അടിയത്രങ്ങറാ നടത്തുന്നതിൽ എതെങ്കിലും വീഴ്ചവന്നാൽ ആയതിനു കായ്പ്പക്കുന്നമാരെക്കെണ്ടും ഉത്തരവാക ത്തിനുഇടവരികുന്നും ചെയ്യും. ആയെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടായി മേലെട്ടതിയതിനുണ്ണം ദോപസ്വം കായ്യങ്ങാം ഒഴക്കയും വേണ്ടപ്രകാരം വിചാരിച്ചുനടത്താതെ യാതൊ മകട്ടത്തിനെങ്കിലും മുട്ടവരുത്തിഎന്തവരുകിൽ ആയഇ ഇന്നാരെന്ത ഉടൻ തന്നെ നമുക്ക എള്തിബോധിപ്പിച്ചാൽ അവരെ അപ്പോ0ംതന്നെ ഉദ്യോഗങ്ങി ൺനിന്നം മ:ററുകയുംചെയ്യം, ഇതല്ലാതെ ദേവസ്വംവക നിലങ്ങളം പുടയി ടങ്ങളം ഏററവും ഉണ്ടാകകെണ്ട് ആയതൊക്കെയും ശരിവരെ പിരിപ്പിച്ച് ഒട്ടക്കിച്ചൂ' (പോടിവു്) പണ്ടാരവക തരിശുകിടക്കന്ന നിലങ്ങാംക വിത്തുംക് ലിയും വേണ്ടുന്നതിനു കൊടുത്തു നടത്തിക്കേണ്ടുന്ന കായ്യംപ്രമാണിച്ചു. ഉത്തരവു കൊടുത്തയച്ചിരിക്കുന്നതിനുണ്ണം ദേവസ്വംവകയികനിന്നും കൊടുപ്പിച്ചു. മിശു നിചങ്ങറാ ഓക്കയും തെളിപ്പിച്ചു കൃഷിയും നടത്തിച്ചു പണ്ടാവേക ഉല്പത്തിക്ക കഴീഷറാക്ക കച്ചാത്തുകൊടുക്കുന്നഇപോലെ ട്രേവസ്വം കടികറാക്കം കച്ചുത്ത്ത് കോട്ടപ്പിച്ചു പുരയിടങ്ങ**ാം** കണ്ടെണ്ണെ സംഗതികൊണ്ടു എഴുതിങ്ങമുപ്പി രിക്കന്നതിനുണ്ണം ദേവസ്വംപരയിടങ്ങളും കണ്ടെഴുതിച്ചു മെലെഴുതിയപ്രകാരം തന്നെ മുതത്പിരിപ്പിച്ചു ഒട്ടങിച്ചു മാസംബോരം ജമാകച്ച് വസൂൽബാക്കി ഉറാപ്പെട്ട കണക്കറം പണ്ടാരവകക്ക എഴുരിശേഖരിച്ചു. കൊടുത്തയയ്ക്കുന്നത പോഷ ദേവസ്വംവകയ്ക്കു കണകകളം ശേഖരിച്ചു ഉടനുടൻ കങ്രുരിൽകൊട്ട അച്ചോക: ഒള കയും വേണം ചില ദേവ പങ്ങാം ഉല സംബന്ധിച്ച് രിക്കുകാ ണ്ട് അവിടെയിരിപ്പുള്ള മുതൽകുള്ങ്ങറാ ഉറപ്പെട്ടവകകറാ ഒക്കെയും കാട്ടകറാ സമീപിച്ചു മനിമിത്തം മോഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ട കള്ളന്മാക്കെക്കയും ഒരു ബലം ഉണ്ട പ്പികെ:ഇളയിട്ടുകെ:ജപോകന്നല്രകാരം നമുക്ക തോന്നിയിരിക്കന്നു. എന്നതു കൊണ്ട് മേക്ട്രതിയപ്പകാരം മല സംബന്ധിച്ചിരിക്കുന്ന ഷോത്രങ്ങാം ഏതെല്ലാ മെന്നും അവിട്ടവള്ള മുതൽകായ്യങ്ങറാം ഉൽപെട്ട വകകാം ഇന്നരിന്നതെന്നും വിചരിച്ച എഴ്നിവന്നാൻ ആ വകരഗം സൂക്ഷിക്കുന്നതിനു നായന്മാരെ എങ്കി ലും ശിപാതിമാരെ എങ്കിലും ആകുന്നതിനു ഉണ്ടരവുകൊട്ടണ് തക്കയും ചെയ്യം എന്ന ൻവും കന്നി നചാനം- എഴതിയ<u>യ</u>

കണ്ണ **ഒൽട്രോ**.

:::115

1116

APPENDIX V.

Order No. 139 dated 18th Thulam 987 M. E. (Huzur Central Vernacular Records).

ട്രേൻ പത്താദൻ നഞ്ചപ്പയ്യൻ ശങ്കരത:രായണപിള്ള അയ്യപ്പൻപിള്ള പരപ്പക്കട്ടിപ്പിള്ള നോപ്പായാസ്ത്രി ക്ലാക്കടേപാററി അത്തിയറപോററി കല്പരംഗലത്തുംപാററി

ദേവസ്വം വക ഇടപെട്ടകായ്യങ്ങറം വിചാരിച്ചു നമ്മെ ബോധിപ്പിക്കന്ന തിസ് നിങ്ങളെ കമ്മിഹിയാ പി നി-യയിച്ചിരിക്കന്തും എന്ന ക്രോജം അക്കാ യും വിചാരണചെയ്യു നമ്മെ ബോധിപ്പിപ്പ ർ ഈ എഴ്ളന്ന ഉത്തരവിൻപ്ര കാരം നടന്തകൊള്ളന്നം, ദേവസ്വംകായ്യാ ബള്ള നമുടെ മനസ്സിക വിചാര ഗായിരിക്കന്നു - അഇ 🗟 തുരകാണ്ടെന്നാൽ ഇരിരാല്പത്തുക്കു ദേവസ്ഥം കായ്പ്പദേശം അതാതാനുകുട്ടവും വച്ചിട്ടില്ല. രോസ്വാകായ്യങ്ങളിൽ പ്രബാര വക ഉന്താവുനടക്കാരെ അള പ്രച്ചേകം ഒരധികാരമായി നടന്നവന്നിരുന്നു. അളുകൊണ്ട് ട്രോസാഷ്കുക് രാതൊരു അന്വേഷണവും സൂക്ഷ്വും ഇല്ലാത്ത കരനത്തിനാൽ പ്രാജങ്ങളും, പ്രത്രാസങ്ങളം, കടിശ്ശിചയും ചുമതലയും ക്ഷ .തംപണികഴി പ്രി ⊷ാദതയം തിരുവാഭരണം `മതല.യള് വ്യാ≖വം വൃത്വാസമാ യിട്ടം നടന്നവത്തും അളകാരണമായിട്ടു ദേവസ്വങ്ങളിൽഉള്ള നിലവും പു രയിടവും അതായ് മണ്ഡ പണ്ണംവാതിലുകളിങ്കച്ചൽ ദേവസ്വാകയ്യം മണ്ഡ പത്തുംവാളക്കർ കായ്പ്പകാനമാരെ വിചാരിച്ചുകെള്ളേത്തകമണ്ണം നാം ഉത്തര വുകോടുത്തിരിക്കന്നു. ഇപ്പക:രം ചട്ടംകെട്ടക്രമാണ് ദേവസ്വങ്ങളിൽ നിത്വ നിദാനം, പൂഴങ്ങടിയന്ത്രം, മാന്നവിശേഷം, ആട്രവിശേഷം തിരുഉത്സവം ആദിയായിട്ടും മറച്ചുള്ള അടിയന്ത്രങ്ങറം സകലയും മാമുൽപ്രകാരം വേണുംവ ണ്ണം നടത്തണമെന്നം അല്ലാരെ അതിന:യിട്ട് നിശ്ചയിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്ന പരി വേകറച്ചവയ്കണമെന്നു നമുക്ക് യാതൊരു അഭിപ്പായവുമില്ല. എന്നാൽ ന മുടെ അഭിപ്രായം ഇരികനുരെന്തനാൽ അതാള ദേവസ്വങ്ങളിൽ പതിയാ യിട്ടുനടന്താരുന്ന പൂജ അടിയന്ത്രങ്ങൾം ആദിയായിട്ടുള്ള താങ്കെയും വേണ്ടപ്പ കാരം വിശേഷമായി നടക്കണമെന്നും നടത്തിക്കണമെന്നും ദേവസ്വങ്ങളിലെ പണികളംചെയ്യിച്ചു വേണുംപ്രകാരം സൂക്കിപ്പിക്കണമെന്നും അത്ര ആകന്നു ദ്യോസാംവക നിലം പുരയിടങ്ങ**ം ഒക്കെ**ം മ**ണ്ഡപ തുംവായക്കലുകളിൽ ചെ** ത്തുകാഞ്ഞത്തമാണം ഉത്താവം കൊടുത്തയച്ചിരികന്നല്ലെം, എങ്കിലും ഇ പ്പോഗം ആവശ്വമായിരിക്കന്നതെന്നാൽ ഭാരോ ദേപസ്പങ്ങളിൽനിത്വ തിദാനം, പുജഅടിയന്ത്രം, മാസവിശേഷം, ഇട്ടവിശേഷം, തിരുളത്സവം മത ലായ അടിചന്ത്രം നടക്ഷേത്രിനും ദേവസ്ഥംകായ്പം വിചാരികുന്നതിനും ആവ യിർജ്ജ് ഉദ്വോഗസ്ഥപ്പുക്കും ഉടമനകയ്ക്കും ഒരു പതിവു നിഷ്ണർഷപെയ്യേണ്ടുന്നു.

41

ന്റെ നാം നോനുട്ടിയുന്നത് നാം ഞാനുട്ടുമേത ബോം കർച്ചുന്ന എത്രം എത്രത്തെന്ന നമ്പ്രയിച്ച് അതിനു ഒരും മറാഷ്യാനമനും അം നമ്യാനം അമ്പന്ത്യാം അവ ഈ കാലം പ്രത്യം പോഷം വേ စိမ္စဒိုကျပ်ားမှ 🐯 ရော်နားတျင်းလိုက်သားခြံ လိုက်သားချားတဲ့ တော့နေးတာစာလေးသူမှာ ရော်စာစီဖြစ നെ അല്ലാതെ നേളക്കാരത്വം അപ്പക്കായിട്ട് വച്ചിരിക്കന്ന് അതുകാണ്. ത് പിലവും ഇരുള്ളം. ഇരല്ലാത്തും ഇരട്ടപ്പോകയ്ക്കും ഇല്ലോം പ്രമേഷം പാ ടാത്യുംഡ് നിയും നയ്യാന് നന്നും പ്രത്ത്രം ഉംട്ട്രഹാനം എധ്രപ്രാപം എന്നാൽ ഇംപ്പോൾ നടന്നുവരുന്ന എറോപും അധിക കയ്ക്കും പത്തനായിട്ട് ഒരു പരിവു നിര്വയിപ്പാൻ ജാവം തുടവ്നില് അള വ്യാനാന് ആവാത്യാപ്രിക്കണവോ അത്രക്കം ഒരു പതിവു നിന്മയിച്ച **ေလ ယင်း**ရေားမရာ တျခား **ယားစားတဲ့ က မား**ဖတ်မှားလာတာကြီး က ကြောက္ခရာ അതായ നലംഗേസത്ത് ഡങ്ന്റ്റ് സ്താന്വല് സ് ഡത്തെല് ഡ് തപാവനെയും പഞ്ഞാരവകയിൽനന്നും കൊടുത്തു വരന്ത്രം അറ്റ് ຄອເພາ. ພັດອີເງຄາ ຈອດາແງສະອາສາ ລາຍາມວຽດມອບອາຊີ ເອັ້ອດຊີ້ແອນສະສາ നദത്തങ്ങയം നല്പോപപോമണമായുള്ള പോധിപ്പുള്ളിക്കോ നഴ നച്ചാന് ജ്യൂത്രജ്യാമപ്രങ്ങി നേജ് നല്ലാം വലയായ നമുന്ന് ഉതയുള്ള ദോഡ്രിക്കാം കാട്കളില്ലം പാരായിട്ടുള്ള ദിക്കകളില്ലം ഇരിക്കന്നും ദേവസ്വം എമ്രച്ചത്വേല്യേയത്തെ ക്ഷ്യാത്തെ ബോന്വപ്പിക്കാളാണം. പില തിരും എന്നുള്ള ഉട്ട്യോഗസ്ഥവങ്കം ഒരു പതിവ, നിശ്ചയിച്ചു. ആരണ്ടോൺക ພາກາດ ແຜ່~ງລະວາ ເຊັ່ ຮບບຮູຊອ ພຣະງຫເພື່ອສຽດອອດ ພມບາງລະເງລະພາອອ ອີລ ເຈດ ee ຢູ່ໝໍ ແງພີແງຣວນຈໍ່ ຈາສະອງຫຍົມຈຳ ສະພວງສະຫະຈໍ ພຣະວິດງຂອງສາຈີ ອ പ്രം ആവാത്യമായിരിക്കുന്നു. എന്നത്തുകയാനിയാർ ഓരോ ഫ്രോസ്വ

പ്പാം പ്രവാരം ഇലാമംസം ഇവും പ്

,cərðmas mang &

AFFENDIX VI.

Copy of C. O. No. 169 D. dated 8-1-1918.

ന്തിരുഖനന്തപുരം ഡിബ്ലിക്

ഇവിടരത്തപ്പെയ്യി അവിയ്

ചെക്കാലനായന്മാർ . ബക്ലക്ഷേത്രത്തിൽകയറി ഒരുനാകഴിക്കുന്നതിനും ഷേത്രംവക്കളത്തിൽ കളിക്കുന്നതിനം ശ്രമിച്ചുവരുന്നതിനെ യിരത്തത് ചെ യ്യന്നമെന്നും മാരം വക്ഷഗ്രാമക്കറരു തിരുമനസ്സറിയിക്കുന്നതിനു അയച്ച ്റ്റജിയും വക്ഷ ചിചന്തിക്കഴിയിട്ടിൽ ശോവിയൻ നാമായണൻേം ഓതിക്കുമ മററെ നായന്മാരെപ്പോലെ വളരെനാളായി വക്കാക്കേത്രത്തിൽ അച്ചന്വലത്തി നകത്തും യറി ദർത്തം കഴിക്കയും ചക്രതീത്ഥങ്കളത്തിൽ കളിക്കയും ചെയ്യന്ന പതിവാണെന്നും മറപ്രനായന്മാരെപ്പോലെ ക്ഷേത്രഅളിൽ പ്രവേശിക്കാരെന്ന ഞനേകം ഗവർജ്ജേരിച്ച്കമ ഉണ്ടായിട്ടണ്ടെന്നം അതിനു വിരോധമായി വക്ഷ ചക്രരീത് കളത്തിൽ കളിക്കന്നതിനേയും ഖക്ഷക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവേ ശിച്ച ഒക്രനംകഴിക്കുന്നതിനേയും തഹജീൽക്കരം വക്ഷമോസ്വം - ശ്രീകായ്യ ക്കാറതം തടായാംചെയ്യിരിഷന്നള സങ്കട്ടമെന്നും മറം താരന്മാഭര്യപ്പുള്ള ഹർജിക്കുമെൺറ ജാതിക്കാരെയും വക്ഷ ക്ഷേത്രത്തിൽകയരി മെജന്നതിനും ചക്രതീത്തങ്ങിൽ കളികന്നതിനും ഏർപ്പാട്ട ചെയ്യണമെന്നും മദരം തീർച്ച പ്പകർപ്പകാം ഹാജരാക്കയും മേല്ലറഞ്ഞ ഗോവിന്ദൻ നരോയണൻ ഇപിടെ ബോധിപ്പിച്ച ഹജിയും മന്ത്രതിട്ടംവരുതിൽ ഹജിമോട്ട ഹാജരം ക്കിയിട്ടുള്ള് കാര്സ് കാര്ണ് കായുന്ന് ഈ ആണ്ക്ക്ലീടല താവർ മെണ്ടു തീർച്ചകഠം അനുസരിച്ചു ക്ഷെക്കാലായയുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പ്രവേ ശിക്കന്നതിനു സ്ഥാതന്ത്ര്വമുള്ളതായി കാണുനു എന്നും ആ തീർച്ചുകഠം വൈ ഭികന്മാരുടെ അഭിപ്രായം അനുസരിച്ചു കല്പയപ്പകുരം ഉണ്ടായതാരണനും കണ്ട് ഹജികളം ഫാജരാക്കിയ റിക്കാർഡുകളം അയച്ചം **ഹട്ട**്യങ്ങളെ ജാതിക്കാരുടെ പ്രവേശനങ്ങെ തടന്നും ചെയ്യന്നതിനു മമ്പായി പ്രസ്താവനം ഗതിടയപ്പററി ഗവർമേണ്ടു അനുവാളത്തോടുകൂടി ചെയ്യേണ്ടതായിരുന്ന എ. നും ഈ സംഗതിക്ക ഇരേവരെ വിവരമായി ഒരു റിപ്പോർട്ട അയക്കാതെ ഇ രുന്നതിലേക്ക തഹാശീജ്ഭാരുടെ സമാധാനം വരുത്തി അയക്കണമേന്നും എഴുതി അയച്ഛിരന്നരിന എഴുങ്ങവച്ചിരുന്നതിലേകു വക്കംഗ്രോജ്ജിലുള്ള ചെക്കാലനാ യന്മാർ സംഘംചേന്ത കീഴ്നടപ്പിനം ക്ഷേത്രാചാരത്തിനും വിരോധമായി വ ക്ല ചക്രതീത്മകളത്തിൽ കളിക്കുന്നതിനും അമ്പലത്തിൽകയറി നാലമ്പല ഞ്ഞിനകള്ള കടന്നു ഒർമനം യടത്തുന്നതിനും മറപ്പമായി വേണ്ട ശ്രമങ്ങൾ ചെ യ്കയും അതനസരിച്ചു നടത്തുന്നതിനു ഒരുമ്പോട്ടുവരികയും ചെയ്യിരിക്കുന്നതായും മററം വക്ഷ ടേവസ്വം ശ്രീകായ്ക്കാരൻ ന്വ വൃത്രികം ഒ. - നേ- ഇത പോലെവീണ്ടം ഇവർ ചക്രരീമ്മകളത്തിൽഇറങ്കി കളിക്കന്നതിനായി ചെന്ന തിൽ വിരോധിച്ച കളംവാച്ചറെ അടികലശങ്ങലയ്ക്കികന്നതായും മദ്ദം വ ക്പ ഊട്ടരേിപ്പകാരൻ ദേവസ്വം ശ്രീകായ്യകാരൻ ഇവർ എ നേർമ മകരം പ പാനം ഇടവം കമ്പാനം എഴതിയ റിപ്പോർട്ടുകമാ ചെല്ലുകയും ആല്പമായി ചെന്ന റിപ്പോർട്ടിനു കീഴ്നടപ്പിനു വിരോധമായി വക്ഷ ചക്രരിയ്കുള ത്തിലും ക്ഷേത്രത്തിലും ഇവർ പ്രവേജിക്കാതെ ഇരിക്കുന്നതിനും 200ം വേണ്ട

എപ്പാടുചെയ്യന്നതിനു സ്ഥലം മജിസ്സേട്ടകോർട്ടിലേക്കം, പോലീസിൻസ്പെക്കർ ഫീസിച്ചേക്കം, അസിസ്റ്റൻരം സൂപ്രണ്ടാഫീസിലക്കം എത്തിഅയക്കകയും തഹ ശീര്ദാർ സ്ഥച ആചോര ഇരിനെപ്പററി വേണ്ട അന്വേഷണം നടത്തായം യം ചെയ്യതിൽ വക്ഷ ചക്രമീത്ഥക്കുത്തിൽ ചേക്രാലനാർ ഇറക്കി കളിക്കുകയും ഷോത്രത്തിൽ നലമ്പലത്തിനകത്തുകടന്നു ഒർഗോകഴിക്കുകയും ചെയ്യന്നപതി വും കീഴ്നടപ്പും ഇല്ലെന്നും ഇപ്പോറം ഹർജിക്കാരനും മറവ ആ ജാതികാറതും ഇതിലേക്കുവണ്ടി യത്നങ്ങ0ം ചേയ്ലയും സംഘംചേന്നവരികയും ചെയ്യിരിക്കുന്ന എന്നം ഈ ക്ഷേത്രത്തിലെ ആചാരത്തിനും കീഴ്ഹടപ്പിനും വിരോധമായി ചെക്കാലന്മാർ പ്രവേശിക്കന്നതായാൽ ജനക്ഷോഭംഉണ്ടായി സമാധന്ദ്വംഘന ത്തിന് ഇടവരുന്നളക്ടാതെ ഇവരേപോംല ക്ഷേത്രത്തിൽ കയറാൻപാടില്ലാ ഞ്ഞ മട്ടാൻ, ചെട്ടി, ഈശാരി, വെള്തോടൻ മുതലായ ജതികാറനും ഈ വ രംകൂടി ചക്തമീസ്കളത്തിൽ ഇറ്റ് കെളിക്കകയും കേത്രത്തിൽകയറി ഒർശ നംകഴിക്കേയും ചെയ്യുന്നതിന് ഇടയാകാമന്നം മാരം വക്ല ഗ്രാഭജനങ്ങറാം ക്രായ ബ്രാഹ്മൺ പിടാകക്കാറരായനായന്മാർ മതലായ ഈളകളാൽ അറിവുകി ട്ടകയാൽ ഹർജിക്കാരൻ മാലായ ആളകംളവരുത്തി കീഴ്നടപ്പിന്വം രേധ മായി യാതോരുപ്രവത്തികളം നടത്തത്തെന്നും `ഇതിൽ അവക്ക വല്പന കട ങ്ങളുംന്വാമങ്ങളും ഉണ്ടയിരുന്നാക അതുകളെപ്പററി മേഖാവിക ബോധിപ്പിച്ച് ഒരു തീച്ചവരുന്നുമപോലെ ചെയ്യണമെന്നും ഇണദേഷിക്കുകയും അതിനെ അ പ്പോഗം അവർ അനുസരിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു എന്നും പിന്നും വീണ്ടും സംഘംചേന്ത കളത്തിൽ കളിക്കന്നതിനായി ചെന്ത് കളംവാച്ചറെ അടികല ശൽ ചെയ്യതിനെപ്പറ്റി ഒട്ടവിൽ ശ്രീകായ്യക്കാരൻ മുതൽപേരുടെ റിപ്പോർട്ട കഠം ചെന്നതിചേക്ക സഭാധാനഖംഘനം നേരിടാതെ ഇരിപ്പാനായി മേഷ് വി വരിച്ചപ്പകാരം പോലീസ നൂപ്പഞ്ഞാഫീസിലേകം മററം എഴ്ചി അയും ഇ് കടാതെ ഈ വിവരങ്ങഠാകാണിച്ചും ചേക്കാലനായന്മാരുടെ പ്രാവശനത്തെ പ്പാരി വൃവസ്ഥപ്പെടുത്തിയ ഉത്തരവു ഉണ്ടാകണമെന്നും എഴുതിബോധിപ്പിക്ക കയും അടികലശന്ദേത്തിയതിനെപ്പററി മറക്ക അന്വായംകൊടുക്കാൻ തിയ്ക് പ്പെട്ടള്ളുകയും ചെയ്യതിൽ അഭകലശൽ നടത്തിയതിന്നെസംബന്ധിച്ചു. രണ്ട മന്തെ ക്രിമിനൽകേസ്സ്ക് നടക്കയും ചെക്കാലന്മാരുടെ പ്രദേശത്തെപ്പററി സ്പെപ്പുൽവ്വവസ്ത്തവശ്യരില്ലേന്നും മിയ്കാലമായുള്ള റ ടപ്പരസഭിച്ച് നട ഞിക്കണമെന്നു ഉത്തരവുണ്ടാകുകയും ചെയ്തിട്ടുടങ്ങന്നും ഹജിയോട്ട ചേത്തിരി ക്കന്ന നവർമെണ്ട് തീച്ചപ്പകർപ്പകളിൽ മാണന്ന സംഗരികളെപ്പാറി ചിറ **விக்கிழ** மையூகில் உண்டு புளாமித்து சாலி அணி நிறைக்கு உணி നെ തിച്ചുകാം ഉണ്ടാമിട്ടത്തന്നും ഹജിക്കാരന് യാര്ത്തെ രേഖമം ഹാജരാക്കി തുട്ടുകളുണ്ടം എത്തം എത്തം എത്തം ഇത്തേണ്കളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുക്ക തായികാനുന്ന തീച്ചകളിൽ ചെക്കാലനായന്മാൽ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പ്രവേശനം ജല്ലായിരന്നു എന്നും ഭാരേം കോത്രങ്ങളിൽ ആയി ഓരേകാം ഈ ചാപ്പോൾ ആരംഭിച്ചിരികുന്നുപോലേ ഈ ജാരിക്കാർ പ്രവേശത്തിനു കുരുംസംട്ട കവും ആ കാലങ്ങളിൽ എല്ലാം തടസ്ഥങ്ങറാ നേരിടുകയും അതിനേട്ട ഈ ക ല്രപോരം അവധിക്കയും ചെയ്യിട്ടുള്ള മായിട്ടുണ്ട് കാണു എന്നും കൂടാതേ യും മാരോക്ഷേത്രങ്ങളിലേക്കും ഒരോ കാലത്തു ഇവക്ക പ്രവേശനം .അനുവദിച്ചു കാണുന്നുളകൊണ്ട് ഈ ചേഞ്ചങാരിക്കാർക്ക എല്ലാക്കേത്രങ്ങളിലും പ്രഭവ രിക്കാൻ അപ്രത്യണ്ടെ ചെയ്യോയി ഒരു മിർച്ചയുണ്ടുകുന്നളുപക കീഴിക ജവരോ പ്രവശനം നടപ്പില്ലാണ്ട് ക്ഷേത്രങളിക് നാനമായി പ്രവേശന ഞിത് ആനുവമിപ്പാൻ ഇടയുണ്ടെന്ന നോന്നനില്ലേന്നും വക്ഷക്ഷേത്രത്തിലും

ചക്ട്രതീൺക്കുളത്തിലും ഇവരുട കീഴ്ചിൽ നടപ്പില്ലാരോയ്മ പ്രവേശനം ആറൻമുള മുതലായ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഇവക്ക് നാരന്മാരെപ്പോലെ പ്രവേശിക്ക ന്നതിനു അനുവലിച്ചിട്ടുള്ള വിവരം വക്ലെ അറിയാൻ പാട് ല്ലാമായും ഇര ന്നുളംകണ്ടും പ്രവേശനം കിട്ടണമെന്നു താല്പയ്യമുള്ള ഹർജിക്കാരൻ ആ ഭാഗ ത്തെപ്പാറി മെളിയിച്ചിട്ടില്ലാ അതിനാലും ഇതിന്മേൽ താലൂക്കിക്കിന്നും പ്രവ രിച്ച 'വിചാരണ നടഞ്ഞേണ്ട ആവശ്വം ഉണ്ടാകാത്തരാണന്തം വക്ല ചക്ര തീത്തകളം ആ ദേവസ്ഥം ജേശാന്തിമാർ, കീഴ്യാന്തിമാർ, ഹോമപ്പന്നപ്പറി മാർ ഇവകം ദിവസംപതിയും ക്ഷേസ്രചാഭപ്രകാരം ,കളിപ്പാനം അതിലേ പെള്ളം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാനം ഉള്ളതാണെന്നും ഇതുകൃടാരെ എഴുന്നുള്ളി താ മസികന്നസമയം കട പിൽ എഴുന്നുള്ളന്നതിനു. ഈ ചക്രതീയ്ക്കുത്തെയാണു് ഉപയോഗപ്പെടുത്തിവരാരുള്ളതെന്നും ഈസ്ഥിതിക്ക് കീഴ്ഗടപ്പിനാക വിരോ ധിക്കപ്പേട്ടിട്ടുള്ള ജാതിക്കർ ആ കളം തോട്ട് അശുദ്ധപ്പെടുത്താപാൻ പാടുള്ള രുമല്ലന്നും ഹർജിക്കാരും ആ വന്നക്കാരും സംഘംചേന്ന് ചക്രതീണകളത്തിലും ഷേത്ര ഞിലും പ്രവേശിക്കന്ന ചിനും ഒരുമ്പെട്ടുപത്തരിനെ ഉദ്ദേശിച്ചു. കീഴ്നട പ്പിനാൽ പിരോധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ജാതിക്കാറ്റരം ചക്രറീത്ഥകളെത്തിൽ ഇറങ്ങി കളിപ്പാൻ പാടില്ലെ നള്ള വിവരത്തിനും മാദം ഗവണ്ടെൻപ്പ് അനാവാല്പ്പ കാരം ഒരു പരസ്വാം പാ ച്ചിരുന്നിട്ടാം അതിനെ ചാംബിച്ചും ബലാക്കാമോയും കളത്തിലും ക്ഷേത്രത്തലും പ്രവേശിക്കുൻ തയ്യാറായി വന്നവഴെ തൽക്ഷണം ത്ടസ്ഥം ചെയ്യാരെ ഇജന്നാൽ അവർ ഉദ്ദേശിച്ചുവന്നുളപോലെ കുളത്തിലും ക്ഷേത്ര ഞിലും പ്രവേശിക്കന്നതിനും ഇരുകണ്ട്. അവംഘോലയുള്ള മാദങാമി ക്കാറനും പ്രവൃത്തിക്ക നതിലേക്കം തന്നിമിത്തം ജനങ്ങളുടെയിടയ് ത് സമാധാന ലംഘനം നേരിടുന്നടിനും ഇട്ടവനേയ്ക്കും എന്നുള്ളുകരാണ്ടും പ്രദേശനത്തെ തടസ്ഥംചെയ്യാൻ സംഗാീയായിട്ടുള്ളതാണെന്നും കീഴ്നടപ്പില്ലാത്ത ആളുകളുടെ പ്രപോനത്തെ ഇങ്ങനെമുള്ള അവസരങ്ങളിൽ ക്ഷേത്രജീവനക്കാർ ഉടനട്ട ആ പ്രവേശനത്തെ ടെസ്ഥംചെയ്യ ടെ മോറിലെ അനുവാദം വരുത്തിചെ യ്യാമന്ത വിചാരിച്ചു അടങ്ങിചിരിപ്പാൻ പാട്ടില്ലാത്തളം അങ്ങനനയിരിക്ക ന്നാാമാർ കേത്രാചാരതാൽ പ്രവേദിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത ജാതിക്കാർ ക്ഷേത്രം. 1 ങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനും അളനിമിഞ്ഞം, ശുദ്ധിമുഖൊയളം നടത്തുവം.നം ഇടവനേയ്ക്കുവുന്നയംകെണ്ട് സാധാരണയായി എല്ലാ ക്ഷേത്രങ്ങളിലും തടന്ന വരുന്ന ഇപോലെ വക്കലയും ക്ഷേത്ര ജീവനക്കാർ തടസ്ഥംചെയ്യിട്ടുള്ളതാകുന്നു? എന്നും ഈ സംഗചിഷം ഡിവിഷൻ കുറുക്കന്നു മജിസ്സേട്ടുകോർട്ടിൽ നടന്ന സമരി കേസ്സ തീർച്ചപ്രകാരവം, വന്ന ഉ മ-ാമള് നമ്പർ ഉത്തരവ അതന രിച്ചും ളീഷ്കാപമായ നടപ്പ് ഏളവിയമാണെന്ന് ക്ലപ്പെട്ട_{ല്} ന്നമിനു തെളിപോട്ട ക്കട്ടി ഹാജരാകാൻ ഫർജിക്കാരൻ മത്തപേക് നോട്ടീസുകൊടുത്തതിൽ ഇതി നേപ്പാറി ഹ്ങ്രരിക ഹർടിബോധിപ്പിച്ചിട്ടും അന്തം അരിലേക്ക രീർച്ച ഉണ്ടാ യിട്ടില്പാത്തതിനാൽ പം ദിവസത്തെ അവധികിളണമെന്നും ഹാജര.യി എഴ തി അയയ്ക്കുകയും അതനസരിച്ച അവധിക്ക കേളിവു ഹാജമാക്കിയിട്ടില്ലെന്നു കണ്ട് വീണ്ടം നോട്ടീസ് അയച്ചതിൽ ആയതു കൈപ്പററാതെ പുരവായക്കൽ പതിച്ചചേന്നിട്ടുള്ള ഉം ഹർജിക്കാറൻ മുതൽപേരു രാലുക്കിൽ തെളിവു. ഒന്നം ഫാജാാക്കിയിട്ടില്ലാത്തതാകന്ത എന്നും വക്ല ക്ഷത്രങ്ങിലും ചക്രതീണ്ക്കുള ത്തിലും ചെക്കാലജാതിക്കാക്ക് കീഴ്ലവേശനം നടപ്പില്ലാനേയും ഇവക്ക് ക്ഷേത്ര ങ്ങളിൽ പ്രാേശിക്കന്നതിന ഗവണ്ടെനവാദം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവിവരം താലു കിൽ അറിയാൻപാടില്ലാതേമം ഇതിലേക്ക ആവയുമള്ള തെളിവു ഹർജികാ രൻ മാൺപേര ഫാജരാക്കാതേയും ഇരുന്നുളനിമിത്തം ഇഴ് സംഗ്രിമെപ്പററി ഇതിതളൻപു റിപ്പോട്ട്ട് ചെയ്യുന്നതിനു. ഇടയാകാത്തതാണെന്നും ചിറയിൻ കീഴ്

തനാശ്യയുടായപ്പോള് ഡെയ് അയ്ക്കുന്നത്. അയിയ നേട്ട് പ്രിയം പ്രത്തിനം നേട്ട് പ്രത്തിനം പടും ഇട്ട് പ്രത്തിനും നേട്ട കളം അയച്ഛിരിക്കന്നാഡി എ പ്രേന്റ് ചെക്കലനായന്മാക്ക് കേത്തങ്ങളിക് പ്രദാതിക്കാമോ എന്നുള്ളതിനെ പുറരിതക്കം ഇപ്പോഗം ജെല്പമായി ഉണ്ടായിട്ട ള്ള എന്നളം ഇതിമാൻ പിൽ വിള ചാകാട്ടതാലുക്കിൽ ചേന്ന രിരുമല്ല കൽക്കളം ൗലുക്കിൽ േന്ന രാമ സ്വാമികോവിങ്ങ് തിരു പല്ലാതാലൂക്കിരു ചേന് ആരാൻമുള ഈ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഇളപോലെ തക്കംപ്പെട്ടിട്ടുള്ളയം മംഗതക്കു ളെപ്പാറി വിചാണെചെയ്യം ചൈദിം നാർ പ്രചാനത്ത്രിമാർ മേഖായവരുടെ അടിച്ച്യങ്ങറാ വരു അിയും നോക്കി തിൽ മരുമക്ക പഴിക്കു.രായമച്ചകാമനായ ന്മാക്ക് ക്ഷേത്ര ഒളി ഒക്കനം ചെയ്യാം നുള്ളകൊണ്ട്. മറ്റുള്നായ ന്മാ റെടാപ്പം ക്ഷേത്രങ്ങള് പെപ്രാമിക്ക നതിനും കുടത്തിൽകളിക്കുന്നതിനും <u>വിരാധമില്ലെ നു കല്പനപ്പകാരം തീരുമാനിച്ചിട്ടുള്ള ഉം അപ്രകാരം മഹാംക്ഷേ</u> തങ്ങള്ൽ പ്രവേന്നെ അന്ദിച്ചിട്ടുള്ള സുള്ളാള വക്ഷക്ഷേത്രതിയെ പ്ര വേശ ക്കാൻ അഹന്മാർ അച്ചെന്ന് തക്ട്രുന്നതും യുക്തംങ്കല്ലാണതും ജാതിമതന്ത്ര സത്താംക്ഷത്രപ്രാവശനം അനുവംിക്കാമന്നള്ളുക്ക് അതിനെ തട്ടക്കുന്നതു ഞ്ചൽ ക്ഷേ അതിനം സങ്കടന്തിനും ഇടവരുന്നളം ഒന്നിമിണം മത്യാര അടാംകളംയും കണേ ഫാനിവരാവുന്നളം ആ പിറികന്തിയാൽ ചേക്കാല നാമനും കാഷതപ്പം വരനം മുസികരന്നെ കല്പസപ്രകാരം അനാപദിച്ചു ട്ട ള്ളതിന്റെ മേപാൽ മററെ നായന്മാക്കുള്ള ക്രമണിനെ മന്മമണ നെള്ക്കാറെയ ചെ എപ്പോതെ കും ഈ സംസ്ഥാനത്തിനകളും. എറ്റ്റ കേത്രങ്ങളിലും പ്രൂട സമച്ചു ഒർമമാകഴിക്കുന്നതിനും ക്ഷേത്രം പല കുളങ്ങിൽ കള - ന്നതിനും പൊമവായതനമാദം െട്ടപ്പനള്ളതന്തെ എഴുയിനെ തച്ചിരുന്ന വിവരം ത് ജമനസ്സറിയിച്ചത് Ischi ം ശേഷം തിരം നന്തപുന്തതും ശ്രീം അനാഭസം മി ഷേത്രവും പത്മംീത്ഥക്കംവും ഒഴ്ചെ ഈ സംസ്ഥാം ഇള്ള്ളം സക്കാർപകം എ ല്ലാ ക്ഷേത്രങ്ങളിലും പ്രഘതനം അനു മിച്ചും കുന്നതു കൊണ്ട് പിവരം എഴ്ചി അയയ്കണാമന്തം കല്പന വന്ദിന്കന്നയംയി കൊട്ട രംസവ്വാന താതിയാലയെ ക്രുപ്പത്തിന്നത്തിന്നെ നയര്ത്തിന്നാം നിക്കും പ്രംപ്രം പ്രംപ്രം പ്രംപ്രം പ്രംപ്രം പ്രംപ്രം പ് ധനം വന്നിക്കേടാണു് അതിനുണ്ണം അഹശീജ്ലാ നാഷ് എഴുയി അയച്ചു ശുംചെട്ട് നടങ്ങിയ്ക്കും വിവരം ഹർജികാരനെ തിയ്യപ്പെടുത്തുകയും ചെടയ്ക്കുന്നും

(ഉത്തര പിൻപ്രകാരം)

ഗവംബൻ**ര് അഭർസി**ക്ട്ടറ്

APPENDIX VII.

R. O. C. No. 344/25/G, B.

Huzur Cutcherry, Trivandrum, 9th March 1925.

From

The Chief Secretary to Government.

То

The Devaswom Commissioner,

Travancore.

Sir,

With reference to your letter R. O. C. No. 999 of 25dated the 5th February 1925, I have the honour to request that you will be so good as to cease as far as possible subsidising animal sacrifices from Devaswom fund and to exert your personal influence and direct your assistants to use their personal influence for inducing the public to stop offering animal sacrifices in all Government temples. Please furnish as early as possible a complete list of Devaswoms where animal sacrifices are now permitted.

> I have etc., R. KRISHNA PILLAI, Chief Secretary to Government.

APPENDIX VIII.

Notice. 1

It is hereby notified for general information that the singing or reciting or uttering of any obscene song, ballad or words, or the doing of any obscene act in or near any public place, in connection with the Utsavam festival in the Shertalai temple is strictly prohibited and that those who contravene the directions herein contained are liable to be proceeded against according to law.

Huzur Cutcherry,

Trivandrum, 4th March 1927. K. GEORGE, Chief Secretary to Government.

APPENDIX IX.

Proceedings of the Government of Her Highness the Maha Rani Regent of Travancore.

Read : ---

1. D. O. dated the 9th Makarom 1103, from the Assistant Commissioner of Devaswoms, Suchindram;

2. Letter R. O. C No. 1240/1105, dated the 9th Medom 1103, from the Assistant Commissioner of Devaswoms, Trivandrum;

3. Letter R. O. C. No. 11908/29. dated the 16th March 1929, to the Assistant Commissioner of Devaswoms, Suchindram;

4. Letter R. O. C. No. 1929/1103, dated the 7th Mithunam 1104, from the Assistant Commissioner of Devaswoms, Suchindram;

Read also :--

5. Huzur endorsement No. 3497, dated the 3rd Kanni 1085 to Lakshmi Muthamma;

6. Huzur Sadhanam No. 4173, dated the 12th Thulam 1085 to the Dewan Peishkar, Padmanahhapuram;

7. Huzur Sadhanam No. 2634 D., dated the 26th Mithunam 1086, to the Dewan Peishkar, Padmanabhapuram;

8. Huzur Sadhanam Dis. No. 293 of 211G. B., dated the 10th Edavom 1096, to the Dewan Peishkar, Padmanabhapuram.

Like the Devadasis attached to the temples in the East Coast, women dedicated to temple service, known as Kudikaris have been doing several items of service in some of the important temples in the Suchindram District and in the Shencotta Group of the Trivandrum District. The ceremony which was in vogue in the Suchindram temple for dedicating a girl for service as Kudikari was briefly as follows: - Thalikettu was the important portion of the ceremony, and it had to be performed before the girl attained puberty. On the day fixed for the Thalikettu, the girl came in procession in a palanquin to the temple. She was then taken inside the temple by her relatives with Ashtamangalyam in which the Thali was placed. The Ashtamangalyam with the Thali was conveyed by the priest and kept at the foot of the deity. When the Muhoortham came, the Thali was taken out and tied to the neck of the girl by the Vattappalli Stani of the temple. Some rice was then measured out to her for her subsistence, which was symbolical of her dependence on the temple. But she was detailed for duty in the temple only after she attained puberty.

For the services rendered, the Kudikari had a daily allowance of rice, kachapanam (money for purchase of cloth) and other perquisites from the temple. When a Kudikari became superannuated and unable to do active service, she was formally relieved of her duties; she then became a 'Thaikizhavi' and was given reduced allowances.

The following are the temples where the Kudikari system was in vogue :

	/ Bhuthapandi Group.	Bhuthapandi.
, Suchindram District.	Nagercoil Group.	Suchindram. Kanniakumari. Parakkai Krishnancoil. Thaliyal.
	Padmanabhapuram Group.	Neelakantaswamikoil. * Keralapuram. Velimala.
Trivandrum District	, Shencotta Group.	Ayikudi. Subramoniaswamicoil. Kalakanteswara- swamicoil. Samburvadakara. Klangad Kulasekharanatha- swamicoil.

The duties appertaining to the Kudikaris in the above temples were the following :---

- Singing, dancing, Kaikattu and holding 'thattuvilakku' daily in some temples and on festive occasions in others;
- (2) carrying panivilakku for sribeli;
- (3) sweeping the temple premises;
- (4) sweeping and cleaning the Nada after each puja and sribeli;
- (5) removing the leaves left by the Brahmins after Namaskaram feeding;
- (6) husking paddy for Nivedyam rice;
- (7) cleaning pujapatrams and other vessels;
- (8) attending at the reception of members of the Royal family when they visit the temples;
- (9) going to Trivandrum in connection with the Navaratri, H. H. the Maha Raja's and H. H. the Maha Rani Regent's birthdays, and the two Utsavons in the Padmanabhaswami temple; and
- (10) performance of Amargom dance in temples on certain special occasions.

As in other places, the institution of Kudikaris degenerated here also, and began to work very unsatisfactorily. The earliest occasion when the freedom of recruitment to the class of Kudikaris happened to be restricted, was in 1084, when an application was made for the dedication of a Nair girl of 11 years to the Suchindram temple and for her affiliation to Kudi No. 12 attached to the Devaswom. The Division Assistant then in charge of the Padmanabhapuram Division ordered thereon, that it was punishable under Sections 372 and 373 of the T. P. C. to dedicate a girl below 16 years of age to a temple, and that in the present case it was specially so as the girl did not appear to belong to the class of Kudikaris. On appeal, Government declined to interfere with the Division Assistant's order. Similarly permission was refused in 1085 in the case of another application from Parakkai for dedication of a minor girl for temple service, A

memorial was then submitted to Government by the Kudikaris of Suchindram for a reconsideration of the Government order prohibiting Thalikettu in temples to girls below 16 years of age, as custom prohibited post-puberty Thalikettu in temples and the order would therefore virtually stop all recruitment to their class for purpose of service in temples. The question was fully considered by Government and disposed of in their order No. 2654|D., dated 26-11-1106, in which while adhering to their previous decision. Government allowed such of the children of the Kudikaris as had undergone the sacraments of Thalikettu in their houses (according to Marumakkathayam custom) being appointed to duties in temples if they elected to do so after attaining the age of 16. Though this order partially reopened the door to the enrolment of new members, it did not in effect bring in more than a couple of recruits to the Suchindram Devaswom, in the ten years following the order. The total number of Kudikaris dwindled down during this period from 33 to 24. In 1096 Government finally decided, in G. O. Dis. No. 293 of 21/G. B., dated 23rd May 1921, to prohibit absolutely any further recruitment to the class of Kudikaris either by adoption or by permission to work as a Kudikari by free choice after her 16th year of age. It was also laid down therein that other agencies might be substituted for the Kudikaris when vacancies arose. By this order, the institution was bound to die out in course of time, though slowly.

The present proposal of the Assistant Commissioners of Suchindram and Trivandrum Districts is only for the immediate discontinuance of the system and for getting the temple services of the Kudikaris performed by other agencies.

ORDER THEREON

DATED TRIVANDRUM, 15TH AUGUET 1931.

By the several steps which the Government have already taken from time to time to restrict, and finally to stop the recruitment of the Kudikaris, the Kudikari institution would come to an end gradually along with the death of the existing women. But Government think that this undesirable institution has outlived its time and that it should not be continued any longer. All that is necessary is to arrange that the women affected by the stopping of the institution are not deprived of their means of subsistence.

Government have sanctioned the Kudikaris being relieved of their duties in the temples from the 1st Chingom 1106 M E. The remuneration allowed to the Kudikaris in active service consisted of daily allowances of rice, monthly wages, 'Kachapanam' (yearly payment for purchasing cloth) and in some cases the enjoyment of Kudimanas (free house sites). Government are pleased to order that the Kudikaris who were in service on the last day of 1105 shall be granted all their usual emoluments during their life-time, excepting kuthucooli, and that those of them who were in enjoyment of kudimanas, as per list appended, may continue is possession of the same during their life-time.

Among the duties appended to by the Kudikaris, items 1, 8, 9 and 10 could not be done by other agency and are therefore done away with. Items 2, 3, 4, 5, 6, and 7 could be attended to by Ambalavasis and others, as is being done in other temples. The arrangements made tentatively from 1-1-1106 for the conduct of these items of work are made permanent.

> (By order) K. GEORGE, Chief Secretary to Government.

127

Dissenting Minutes.

വന്ദെ വന്ദാരജനതാമന്ദാരചരണാംബങ്കം ഈഹാപരഗതം കിഞ്ചിത്തേജോമഹിഷമദ്ദ്നം. പ്രജാവൈഭവമന്ഥദണ്ഡാഥിതാന്നിശ്ശേഷശാസ്ത്രാംബുധേഃ സാരാത്ഥാനമൃതം സ്ഥയം സൂമ്ധുരം സംപാദയൻ പായയൻ ശിഷ്യാൻ വത്സലതാഭരാൻ സുമനസസ്തന്വൻ ബൂധാൻ ഗീയതെ യഃ സവ്വത്ര നത്തേ/സ്തി തം ഇരുവരം ത്രീശങ്കരം സാദരം.

പ്രഥമാധ്യായു.

പ്രാരംഭം.

പം തിരുവിതാംകൂർ ഗവർണ്മെൻറ് ഫൻനുവനവാണർ വു-നംക്കുപ്പാ റ വുതലാം വനംനം ക്ഷേത്രപ്രാശനവിഷ തഞ്ഞപ്പാറി അനേഷിച്ചു റിപ്പോർട്ടുചെയ്യാൻ, ദിവാൻ ബഹ ദൂർ വി. എസ്സ്. സഞ്ഞാമണ്യയ്യർ ബി. എ., ബി. എൽ. പെ ൻഷൻ ഭിവാൻ അധ്യക്ഷന്തം, താഴെ കാണിക്കുന്ന അഞ്ഞാളുകൾം മെംബർമാരുമായി ഒരു കമ്മിററി രൂപവൽകരിച്ചു് പ്രസ്കമ്പ്പ ണിക്കു പുറപ്പെട്ടവിച്ചു.

മൊബർമാർ.

(.മ.) മിസ്റ്റർ കെ. പരമേ ചരൻ പിള്ള ബി, എ., ബി. എൽ. ഹൈക്കോർട്ട ജഡ്ലി. (വ.) ,, എം. ഗോവിന്ദൻ ബി. എ , ബി. എൽ. നിയമനിമ്മാണസഭാമെംബർ (ന..) ,, ടി. കെ. വേലുപ്പിള്ള ബി. എ., ബി. എൽ. ഹൈക്കോർട്ടവ കീൽ.

(ർ.) റാവുസാമേബ എസ്. പരമേശ്ചരയ്യർ. എം. എ., ബി. എൽ. പെൻഷൻഡ് ഭിവാൻചേഷ്കാർ.

(റെ) മിസ്റ്റർ ടി. കേശവൻശാസ്ത്രി, (പലയലതിനിധി)

വ. ഈ കാണിച്ച മൊബർമാ ര'ക്രടാതെ യാഥാസ്ഥി തികന്മാരുടെ പ്രതിനിധികളായി വേറെ ചില മൊബർമാരെ ക്രടി ചേർത്ത് ഈ കമ്മിററി വഴിയേ പൂരിപ്പിക്കുന്നതാണെ ന്നം ആ പ്രസ്സ്കളൂണിക്കിൽ കാണിച്ചിരുന്നു.

ന്. അതിന്നുശേഷം ഈ കായ്യത്തെ സാബന്ധിച്ച് എന്നു നവംബർ എന്നംക്കു പാറവുവുശ്ചികം പുകംക്കം എന്നു നവംബർ എന്നംക്കു പാറവുവുശ്ചികം പുകംക്കം പുകംക്കും പുകംക്കും പു ദേവസചം ന്വർ വൃന്ഥ വ. -ാംനന്വ്രായി ഒരു പ്രൊസീഡിംഗ്സ് പുറപ്പെട്ടവിച്ചതിൽ പ്രസിഡൻറായി ദിവാൻ ബഫദ്ദർ സൂങ്ങ ഹ്മണ്ബയ്യമെത്തന്നെയും മൊംബർമാരായി താഴെ പറയുന്ന എ ട്ടാളെയും നിശ്ചയിച്ചു.

ആ മൊംബർമാർ.

- . മിസ്റ്റർ കെ. പരമേശ്വരൻപിള്ള ബി. എ. ബി. എൽ. ഹൈക്കോർട്ട ജസ്ലിം
- വം,, കെ. അനന്തനാരായണയ്യർ ബി. എ., ബി. എൽ. പെൻഷൻഡ ലാൻവ റവന്റകമ്മീഷണർ.
- നം ,, എം. ഗോവിന്ദൻ ബി. എ., ബി. എൽ. നിയമ ന ർമ്മാണസഭാമൊബർ, പെൻഷൻഡു
 - **ഡിസ്ര്രി**ക്ക്ജഡ്ലി
- ര്. റാവുസാഹിബ് ഉള്ളർ എസ്. പരമേശചരയ്യർ എം. എ., ബി. എൽ. പെൻഷൻഡ് ദിവാൻപേഷ്യാർ.
- മിസ്റ്റർ ടി. കെ. വേലപ്പിള്ള ബി. എ., ബി. എൽ. ഹൈക്കോർട്ടവകീൽ.
- ന്നം. ,, ടി. കേശവൻശാസ്ത്രി.
- റെ തരണനല്ലർ നമ്പൂതിരിപ്പാടിനാൽ തിരഞ്ഞെടുത്തു നിശ്ച യിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു മഹ്മാൻം
- വു. ബ്രഹുത്രീ പറമ്പൂർ ഇല്ലത്തു തന്ത്രി ചിങ്ങൻ നാരായണൻ ^{ഭട്ടതിരി}പ്പാട് (തിരുവല്ലം)

് പിന്നെ തരണാല്ലർ പരമേശചരൻ നമ്പുതിരി പ്പാടവർകാം, ഈ കമ്മിററിയിൽ അംഗമായിരിക്കണമെന്നുക്ക ണിച്ച് എനിക്കു ഒരെഴുത്തു് എട്ടെറ മാന്യസ്റ്റേഹിതനായ ചങ്ങ രംകോത ക്ലൂ കത്താവവർകാംപക്കലാലുതു ൧ൻന. പറ്റാം ബർ വാം – നംക്കു ഫെറ്റ് വൃശ്ചികം മാം നംം വയ്യത്തുവച്ചു കിട്ടിം

ഒ. അതിനു ശേഷം ഞാൻ ഇക്കായ്പ്പെററി പല സ്റ്റേഹിതന്മാരുമായി ആലോചിക്കയും, ഈ കമ്മിററിയിൽ അംഗമായിരിക്കുന്നത് എൻറ ദേഹസ്ഥിതിക്കം പ്രായാധിക്ട് തിന്നം അനേക്കയ്യവ്വഗതയ്ക്കം യോജിച്ചതല്ലെങ്കിലും, കായ്യ ഗൌവത്തേയം വളരെ പണ്ട്രങ്ങേത്രാഭ്ഗനത്തിന്ന സാധിക്കുമ നന്തിനേയം പൊന്നതമ്പും ൻതിരുമനസ്സിലെ ഗവണ്മെൻറി നെറ മഹിമാവിനേയം കത്തയച്ച നമ്പൂതിരിപ്പാടവർകളുടെ യോഗ്വതയെയും ആലോവിച്ചുകമ്മിററിയിൽ അംഗമായിരിക്കാം എന്നം ഗവണ്മെൻറിൻെ ആമ്തക്കന്തസരിച്ചും സൗകയ്യത്തി നതക്കവണ്ണവം വേണ്ടത്ത പ്രവത്തിക്കാമെന്നം മരപടിയയുക യും ചെയ്തു.

ന്നം പിന്നെ തിരുവിതാംകർ ഗവണ്ടെൻറിൻറ, തര ണനല്ലർ നമ്പൂതിരിപ്പാട്ട നോമിനേറുചെയ്തപ്പകാരം എന്നെ ആ കമ്മിറ്റിയിൽ അംഗമായി നിശ്ചയിച്ചവെന്നംമറും കാ ണില്ല ഫൻന വ നവമാർ ന o - അക്കു ഫ o വ വൃശ്ചികം ഫ o - അ- ഫൻന്നവ നവമാർ ന o - അക്കു ഫ o വ വൃശ്ചികം ഫ o - അ- ഫൻന്നവ നവമാർ ന o - അക്കു ഫ o വ വൃശ്ചികം ഫ o - അ- ഫൻന്നവ നവമായി ആയച്ച അറിയില്പ് , ഫ o വ വൃശ്ചികം ഫ വ - അ-ക്കു ഫൻനം വം നം കിട്ടുകയും അതുപ്പകാരം അംഗമായിരിപ്പാൻ സമ്മതിച്ചു മറ്റപടിയയക്കുകയും ഫ o വ വൃശ്ചികം വന്നാ-അ ൻ - ഫ -ന വ തീയതി പുറപ്പെട്ട്, വൃശ്ചികം വന്നാ-അ ഡിസംബർ ഫ ഫ - ാഅ- തിയതി പുറപ്പെട്ട്, വൃശ്ചികം വന്നം-അ ഡിസംബർ ഫെ ഫ തീയതി പുറപ്പെട്ട്, വൃശ്ചികം വന്നം-അ ഡിസംബർ ഫെ നാം- തിയതി പുറപ്പെട്ട്, വൃശ്ചികം വന്നം-അ ഡിസംബർ ഫെ ഫം - തിയതി പുറപ്പെട്ട്, വൃശ്ചികം വന്നം-അ ഡിസംബർ ഫെ പ്രാം പന്നാപും ത്രോവന്തായം തന്നെ പ്രസിഡൻറ്റിനെ ചെന്നുകണ്ട് അറിയിച്ചു പ്രവൃത്തിചിൽ പേരംകും ചെയ്യം.

െ. അതിൽപിന്നെ മററ്റ് അംഗ അളോട്ട**് ചർന്ന്** കമ്മി ററിപ്പവ്വത്തികളിൽ ശ്രേദ്ധ**ോടെ പങ്കടാാള്ള കയം കമ്മിററി.** ചെയ്യേണ്ടതായി തോന്നന്ന വിവാങ്ങളെ അതായസമയം നേ രിട്ട ബോധിപ്പിക്കുകയും അതിന്നു സാധിക്കാത്തപ്പോാം എഴതി അറിയിക്കുകയും പാട്ടള്ളെടത്തോളം മീററിംഗിൽ ഹാജമാവുകയും ചെയ്യവന്നം.

വ്വ. സാക്ഷികളെ വിസ്തരിച്ചു മൊഴിപാങ്ങന്ന പ്രവൃത്തി യുടെ അവസാനത്തിൽ കമ്മററിയിലെ അംഗമായ അനന്തനാ രായണയ്യരവർക്കം നിയ്യാതനാകയാൽ ആ സ്ഥാനത്തേക്കു പെ ൻഷൻഡു ടിവാൻപേഷ്യാർ എസ്. കെ. മഹ്മാദേവയ്യര വർക്കള അംഗമായിനിശ്ചയിച്ചു ദേവസ്ഥം ആർ. ഒ. സി. ഫഫ മ/ന്ഥന –ാംനമ്പരായി ഫൻന്ഥന്ന ജൺ വൻ-ാനു- ഗവണ്മെൻപ്പ ഓർഡം ഉണ്ടായി.

1.1.1

പിതീ*നാങ്*റിാത**ഃ**

ൻ. (൧) ഈ സ്റ്റേറിലുള് ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ എല്ലാററിലു മൊ വല്ലതില്ലമാ മററാർക്കുമില്ലാത്ത ആാാധനാ വകാശം സവ ണ്ണ് വന്ദുക്കാക്കണ്ടാ? ക്ഷേത്രം തങ്ങറംക്കുവണ്ടി സ്ഥാപ`ക പ്പെട്ടതാണെന്നുള്ള നിലയിലൊ ഉടമസ്ഥന്മാരുടെ നിലയിലൊ 2റെറാ ആ ആാാധനശാതിയെ സംബന്ധിച്ച അംഗീകരിക്ക പ്പെടാവന സിചിറം അവകാശങ്ങറം വല്ലതും സവണ്ണഹിന്ദു ക്കാക്കണ്ടാ?

______ റെ. ഇതിനെപ്പററി ക്രചംകഷമായി നിരുപിക്ക മോറ്റം എല്ലാ സവണ്ണങ്ങേത്രങ്ങളുടേയും ഉടമസ്ഥമാർ സവണ്ണർ തന്നെ കേസരവന്നാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. ക്ഷേത്രങ്ങാം അദ്ദ് മായി സ്ഥാപിക്കുന്നവരായല്ലാതെ വേറെ ആരെയും ഉംമസ്ഥന്മാ നെ കല്പിക്കുന്നതിന്നു യാരൊരുയുക്തിയും കാണുന്നില്ല. ഓരോ ക്ഷേത്രങ്ങളും ഇന്നവരാണം പ്രതിഷ്ഠിച്ചതെന്നു രേചാമുലമാ മി ക്ഷേത്രങ്ങളും ഇന്നവരാണം പ്രതിഷ്ഠിച്ചതെന്നു രേചാമുലമാ മി മുഴവൻ തെളിയിക്കുവാൻ കഴിവില്ലെങ്കിചം ഐതിഹ്വാങ്ങൾ കൊണ്ടും ചില രേഖക്കളക്കൊണ്ടും സവണ്ണർതന്നെയാണം ആ വകക്ഷേത്രങ്ങൾം പ്രതിഷ്ഠിച്ചവരെന്നു വിശപസിക്കത്തക്കവിധം അറിയുന്നുണ്ട്.

൧൧. സ്വയംഭ്രദ്ഷേത്രങളിൽ ചിലയ് അവണ്ണസ്ത്രീകരം ആയുധങ്ങം മുർച്ചപിടിപ്പിക്കവാൻ കണ്ണശരിലയിൽ രാവിയ പ്രോരം ചോരകണ്ടിട്ടം മററം ഉണ്ടായരാണെന്ത ഐതിഹ്വം ഉണ്ടെയിലം ആവകസ്ഥലങ്ങളിൽ പിന്നെ ക്ഷേത്രനിർഗാണം, പ്രതിന്റ, കലശം മതലായവ നടത്തി നി പ്രപ്പജ ഉസേപം മത ലാഴവ തുടങ്ങിയതും ഇപ്പോഴം നാത്തിച്ചവരുന്നും സവണ്ണർ തന്നെയാണെന്നാണ് അറിയുന്നും. അരിനാൽ അവകം ക്ഷേ ത്രങ്ങളും യും ഉടമസ്ഥവേകാശം സവണ്ണരിൽതന്നെമാണ് നില നിൽക്കുന്നത്.

ഫറ. ചേര് പറഞ്ഞ ഉടമസ്ഥന്മാർ പ്രതിഷ്യാസമം ഈതന്നെ ഇന്ന ഇന്ന വെഗ്ഗ്ക്കാർ ഇന്ന ഇന്ന അ ഉത്തിവരെ പ്ര വേശിക്കാമെന്നം അവക്ക് താവിടെനിന്നാരാധിക്കാമെന്നം നി യേ മിച്ചി≟ണ്ട്. അങ്ങിനെ ന യാമിച്ചഇ് ഉടമസ്ഥന്മാരുടെ സൗജന്വംകൊപ്പമാത്രമ ഞ്. ഈ നിശ്ചാം അവാക്ക് അധി കാരപ്പവ്വമായ അവകാശത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതല്ല. ഉടമസ്ഥന്മാക്ക് തന്നെ പ്രതിഷ്യാസമയം ചെയ്യു നിശ്ചാത്തെ പിന്നെ മാറും

ല്ലാവഗ്ഗകാർക്കം ഈ സ്റ്റേറിലും മററു മലയാളല്യെന്നേള്വും പ്രത്വേകാനമായി വില ക്ഷേത്രങ്ങം പണ്ടതാണവുണ്ട്. നുയുണ്ട്, അതുകാശന്റെ അതുന്നുകള് ലൈനേശിപ്പാനും അ നെയ്യുണ്ട്, അതുകാശന്റെ അതുന്നുകള് ലൈനേശിപ്പാനും അ നെയ്യുണ്ട്, അതുകാശന്റെ അല്ലനെ നിരാദക്ഷപമായിനട നെയ്യുണ്ട്, അത്രമണ്ട്, അങ്ങിനെ നിരാദക്ഷപമായിനട നെയ്യുണ്ട്. അത്രമെന്ന് ഇംല്ലാകനും നെയ്യുണ്ടാക്കാവുന്നും അത്രമങ്ങിനെ നിരാദക്ഷപമായിനട നെയ്യുണ്ടാനും അറുകാശന്റെ അത്രമാക്ക്ക് ലോഗേശിപ്പാനും നേയ്യുണ്ടാക്കാനും അതിനെ നിരാദക്ഷാപമായിനട നേയ്യുണ്ട്. അത്രമാണം അതിനെ നിലാം നേയ്യുണ്ടാനും അറുകാശനേള് പോയ്യുണ്ടാക്ക്കാനും നേത്രമാനും അറുകാശനേള് നേത്രം നേയ്യുണ്ടാനും അറുകാശനേള് നേത്രം നേയ്യുണ്ടാനും അറുകാശനേള് നേത്രം നേത്രമാനും അറുകാശനേള് നേത്രം നേത്രമാനും അവം അറുകാശനേള് നേത്രം നേത്രമാനും അത്രമാനും അത്രമാനും തോണ്ട്രം നേത്രമാനം അറുകാശനേള് നേത്രമാനം അത്രമാനും അത്രമാന്ത്രമാന്ത്രമാന്ത്രം നേത്രമാനും അറുകാശനേള് നേത്രമാനം നേത്രമാനം അത്രമാനം അവം നേത്രമാനും അറുകാശനേള് നേത്രമാനം അത്രമാനം അത്രമാന്ത്രമാനം നേത്രമാനം അറുകാശനേള് നേത്രമാന്ത്രമാനം അത്രമാന്ത്രമാന്ത്രമാന്ത്രമാന്ത്രമാന്ത്രമാന്തര്ന്നത്ത്രമാന്ത്രമാന്ത്രമാന്തര്ന്നത്രമാന്ത്രമാന്ത്രമാന്തര്ന്നത്രമാന്ത്രമാന്ത്രമാന്തര്ന്ന്തര്ന്ന്ത്രമാന്തര്ന്നത്രമാന്തര്ന്നത്രമാന്തര്ന്നത്രമാന്ത്രമാന്തര്ന്നത്രമാന്തര്ന്ന്ത്രമാന്തരം അവം ത്രമാന്തരം അവംത്രമാന്തര്ന്നത്രമാന്തര്ന്നത്രമാന്തര്ന്നത്രമാന്ത്രമാന്തര്ന്നത്രമാന്തര്ന്ന്നത്രമാന്ത്രമാന്തര്ന്നത്രമാന്തരമാന്തര്ന്നത്രമാന്തര്ന്നത്രമാന്തര്ന്നത്രമാന്തര്ന്നത്രമാന്തര്ന്നത്രമാന്തര്ന്നത്രമാന്തര്ന്നത്രമാന്തര്ന്നത്രമാന്തര്ന്നത്രമാന്ത്രമാന്തര്ന്തര്ന്നത്രമാന്ത്രമാന്തരം അവംത്രമാന്തര്ന്തരം അത്രമാന്തര്ന്തരം അവംത്രമാന്തരം നേത്രമാന്തര്ന്തരം അവംത്രമാന്തരം അവംത്രമാന്തരം അവംത്രമാന്തരം അവംത്രമാന്തരം അവംത്രമാന്തരം അവംത്രമാന്തരം അവംത്രമാന്തരം അത്രമാന്തരം അവംത്രമാന്ത്രമാന്തരം അവംത്രമാന്തരം അവംത്രമാന്തരം അവംത്രമാന്തരം അവംത്രമാന്തരം അവംത്രമാന്തരം അവംത്രം അത്രമാന്തരം അവംത്രമാന്തരം അവംത്രമാന്തരം അവംത്രമാന്ത്രമാന്തരം അവംത്രമാന്ത നോന്നത്രമാന്തരം അവംത്രമാന്തരം അത്രമാന്തരം അവംത്രമാന്ത്രമാന്തരം അവംത്രമാന്ത്രം അവംത്രമാന്ത്രമാന്ത്രത്തന്തരം അവംത്രംത്രം അവംത്രം അവംത്രമാന്ത്രം അവംത്രം നോന്തരം അവംത്രം അവംത്രം അവംത്രം അത്രമാന്തരം അവാന്തരം അവംത്രം അവംത്രം അവംത്രം അവംത്രം

പ്പം പോകാ! സമസ്സാം സ്വിനോ ഭപത്രും നാട്ടി പെല്ലാം ക്ഷേമവും അനത്ഥം ഇരു ഇണുവും സംവിനോ ഭപത്രും ന്റിക്കുക പതിവുണ്ട്. ഇരു ഇണുവും സ്വാഹിക്കാണ്ട്രത്താകുന്നു പ്രാ ന്ദ്രലാകാ! സമസ്സാം സ്ഥാപിക്കുന്നോഗം അവമുലം നാട്ടി നാല്ലാം പതിവുണ്ട്. ഇരു ഇണുവും നെത്രും നെല്ലാം നേളവും നാവും നെത്രും നെല്ലാം നേളവും നാവും നെത്രും നെല്ലാം നേളവും നാവും നോട്ടി

ംഗാവകാശമൊ ഉണ്ടാകുന്നത്. സവ്ധായത്താകനം അംഗാവകാശമൊ ഉണ്ടാകുന്നത്. സ്ഥാപനങ്ങളിൽ സമസ്യലോക അംബിച്ച നിർമ്മിക്കുന്ന സ്ഥാപനങ്ങളിൽ സമസ്യലോക ല്രാണിച്ചപോരുന്നത്. ഇയ്യകൊണ്ട്, ഈ മ്യാവാക്വർലാക ല്രാണിച്ചപോരുന്നത്. പ്രാവകാശമൊ ഉണ്ടാകുന്നത്. പ്രാവകാശമൊ ഇണ്ടാകുന്നത്. പ്രാവകാശമൊ ഇണ്ടാകുന്നത്. പ്രാവകാശമൊ ഇണ്ടാകുന്നത്. പ്രവേദം പ്രാവം പ്രാവംഗത്തെ ഇപ്പോംഗംഗത്തം പ്രാവകാശമാം ഇണ്ടാകുന്നത്. പ്രവേദം ഇടപ്രോവകാശമാം ഇന്പാനത്തെ പ്രാവംഗത്തം ഇന്പാനത്. പ്രാവകാശമാശമാം ഇണ്ടാകുന്നത്. പ്രാവകാശമാം ഇണ്ടാകുന്നത്. പ്രാവകാശമാം ഇണ്ടാകുന്നത്. പ്രാവംഗത്തം ഇംബോവകാശമാം ഇണ്ടാകുന്നത്. പ്രാവംഗത്തം തോംഗത്തം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗത്തം താന്നത്ത്ത്തം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗത്ത്തം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗതംഗത്തം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗതംഗത്തം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗതം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗതംഗത്തം പ്രാവംഗതം പ്രാവംഗതംഗതം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗതംഗതം പ്രാവംഗതംഗത്തം പ്രാവംഗതം പ്രാവംഗതംഗത്തം പ്രാവംഗതം പ്രാവം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗതം പ്രാവംഗതം പ്രാവം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗതം പ്രാവംഗതം പ്രാവം പ്രാനംഗത്തം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗതം പ്രാതം പ്രാവം പ്രാവംഗതം പ്രാവംഗതംഗതം പ്രാവംഗതം പ്രാവം പ്രാവം പ്രാവം പ്രാവം പ്രാവംഗതം പ്രാവം പ്രാവം പ്രാവം പ്രാവം പ്രാവംഗതം പ്രാവം പ്രാവം പ്രാവംഗതംഗതം പ്രാവം പ്രാവം പ്രാവംഗതം പ്രാവം പ്രാവം പ്രാവംഗതം പ്രാവം പ്രാവം പ്രാവം പ്രാവം പ്രാവം പ്രാവം പ്രാവംഗത്തം പ്രാവംഗതം പ്രാവം പ്രാവം പ്രാവംഗതം പ്രാവം പ്രാവംഗതം പ പ്രാവം പ്രാവം പ്രാവം പ്രാവം പ്രാവവം

ങ്ങളുണ്ട്. അതിനാൽ സാന്നിധ്വം താൽക്കാലികമാണ്. ഈ മോംകൊണ്ട് ആരാധകന്മാരുടെ അവകാശത്തിനു ഭേദമുണ്ടാവു ന്നതല്ല. ഉണ്ടെന്ത സമ്മതിക്കുന്നതായാലം വ്യവസ്രാനുസാരിയാ യ നടചടിക്കു വിപരീതമായി ഉണ്ടാകവാൻ ഒരു നൗയവും കാ ണാന്നില്ല. ആ നടപടി ശാസ്ത്രവചനങ്ങളെക്കൊണ്ടും പുരാത നാലാരംകൊണ്ടും സ്പപ്പമാകുന്നതുമാണു്.

ംന്ന അതിനാൽ സവണ്ണക്ഷേത്രങ്ങളിൽ അവണ്ണക്കി ല്ലാത്തവിധം പ്രവേശിച്ച ആരാധന നടത്തുവാന് സവണ്ണഹിന്റ കാംക്കു ഉടമസ്ഥന്മാരെന്ന നിലയിലും പ്രതിഷ്ടാസമയം കല്ലിക്ക പ്പെട്ട വ്വവസ്ഥയനസരിച്ചും അവകാശമണ്ടെന്നു സിദ്ധമാകണം. ചില സവണ്ണക്ഷേത്രങ്ങളിൽ അവണ്ണർ അവർക്കു നിശ്ചയിച്ച ഞത്വത്തിയെ അതിക്രമിച്ചു പ്രവേശിക്കുകനിമിത്തം തുട്യികല ശം മതലായവ നടത്തുകയം അതിന്റെ ചിലവു് സിവിൻവ്വ വഹാരത്താൽ വസ്തർചെയ്തയും ചെയ്തതായി കമ്മിററിമുന്നാകെ ചിലർ മൊപ്പി തന്നിട്ടുണ്ട്. ഇയകൊണ്ട് സവണ്ണഹിനുക്കാംക്കു ഈ ആരോധനശക്തിയെപ്പററി അംഗീകരിക്കപ്പെടാമുന്നം സി വരം അവകാശങ്ങാം ഉണ്ടെന്നുക്കി സിദ്ധമാകന്നം.

തൃത്വയാള്യായ1.

ഹം (മ) ഏതെങ്കിലം പ്രത്യേകം സവർണ്ണഹിന്ദ ഷേത്രത്തിൽ അവർണ്ണൽ പ്രവേശം അനുവദിക്കുന്നതിനെ സം ബന്ധിച്ച വല്ല ദേശനടപടിയും ഉണ്ടൊ?

൧൮ഀഀ൏ഄൟൄ൭ൕ഻ൕ഻ഀഀഀഀഀഀ൙൮൝൝ൄ൮ഄൔഄൢ൭ൔ൲ൢ൮ൕൄ ന**ഞഃനചഷ**ിച്ചതിൽ ആദക്ഷേത്രങ്ങളിൽ അവർണ്ണർ പ്രവേശി ക്കുന്നതായിക്കാണുന്നണ്ട്. അതുകളിൽ....

(൧) വയ്ക്കംഗ്രപ്പിൽ കാലാക്കൽ എന്ന ക്ഷേത്ര മാണു്. അതിൽ നിതപൂളനടത്തുന്നതു ഈഴവനാണു്. സവണ്ണർ സാധാരണയായി പ്രചേശിച്ചു ഞാാധിക്കുന്ന പതിവില്ല.

൧ൻ. (വ) പാറശ്ശാലഗ്രൂപ്പിൽ നെയ്യാറുക്ക് താലു കിൽ വെള്ളായണി ഭഗവതിക്ഷേത്രമാണ്. ഇതു ഒരു മടിപ്പുര മാതമാണ്. നിത്വപൂജക്കാരൻ കൊല്ലനാണ്. സവണ്ണർപോയി ഒജിക്കമാറില്ല.

വാം (ന.) വെട്ടിക്കവലഗ്രപ്പിൽ മെലുട്ടശിവക്ഷേത്ര മാഞ്. അവിടെ മന്റില്ലംകം വലിയതാണ്. അഗ്നിക്കേണംൽ പ്രത്വേക വഴി വെട്ടീട്ടുണ്ട്. കറവർമാത്രം ആ വഴി പ്രവേശിച്ച മങ്കുലയിൽ നിന്നാരാധിക്കും. ആ സ്ഥലം യഥാത്ശതിലിന്റ ള്ളിൽ ഒപട്ടതല്ലെന്നാണ പലരും പറയുന്നതു്. മതില്ലംകം വലു താക്കിയതാകന്നം.

പ. പ. (ര്) അന്ധലപ്പുഴ പ്രസിദ്ധകൃഷ്ണസ്ഥാമിക്ഷേ ത്രമാണ്. ഇവിടെ പന്ത്രണ്ടുകൊല്ലം കുടമ്പോരം പതിനഞ്ചുടിവ സം പള്ളിപ്പാന എന്നൊരുത്സവരുണ്ട്. അക്കാലം മതില്ലം കത്തു മന്ത്രശാലയുടെ കിഴക്കെ മററാംവരെ പ്രടിക്ഷിണവഴി നിൽ നിന്ന അൻപത്ര അടി അകലെ ഈഴവനം വേലനം മാത്രം പ്രദേശി ക്കുന്നുണ്ട് ആ സ്ഥലം യഥാർത്ഥമതിലിന്നു പുറത്താണ്. അവർ ആ ഉത്സവത്തിൽ പ്രവൃത്തിക്കാരുമാണ്. അവർ പോയാൽ ദ വ്യക്ഷശം ചെയ്യമാറുണ്ട്.

വവ. (@) പത്മനാഭപരം ഗ്രൂപ്പിൽ മണ്ടക്കാട്ട് ഒഗ വതിക്ഷേത്രമാണ്. അവിടെ നിത്വപ്പുളക്കാരൻ കരുക്കളാണ്. ഇതു സാധാരണമായി അവർണ്ണർമാത്രം പോയി ഭജിക്കുന്ന ക്ഷേ ത്രമാണ്: ശിപ്പശാസ്ത്രപ്രകാരം പണിയിച്ച ക്ഷേത്രമല്ല. ആഗമ പ്രകാരം വിഗ്രഹം പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടും ഇല്ല. ഒരു പറവമാത്രമാണ വിഗ്രഹസ്ഥാനത്തുള്ള മുമ്പു അവിടെ ആടും കോഴിയും അറ കുന്നപതിവും ഉണ്ടായിരുന്ന.

വവം (ന്ന) അയിരൂർ പതിയകാവ എന്ന ക്ഷേത്രമാ ൺ. കൊല്ലാതോദം പടയണി എന്ന ഉത്സവത്തിനു പ്രഭക്ഷിണ വഴിയിൽ നിന്നിരുപത്തഞ്ചു അടിദ്ദരെ ഈഴവർ പ്രവേശിക്കുന്നു ണ്ടായിരുന്നും പടയണിക്കു ഈഴവർ ചില പ്രവൃത്തി ചെയ്യുണ്ടാ ണ്ടായിരുന്നും പടയണിക്കു ഈഴവർ ചില പ്രവൃത്തി ചെയ്യുണ്ടാ ണ്ടായിരുന്നും പടയണിക്കു ഇയ്യവർ പ്രവേശിക്കമാവരില്ലം രം പടയണി വേണ്ടെന്നുംവെ ഇം ഈഴവർ പ്രവേശിക്കമാവരില്ലം വർണ്ണരെക്കൊണ്ടു വല്ല പ്രവൃത്തിയും ചെയ്യിക്കേണ്ടതായിവരു മോറം പ്രത്യേമാലോലിക്കുമ്പോറം ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഞ വർണ്ണരെക്കൊണ്ടു വല്ല പ്രവൃത്തിയും ചെയ്യിക്കേണ്ടതായിവരു മോറ്റം പ്രത്യേക നിശ്ചയപ്രകാരം പ്രവൃത്തിക്കാർമായം പ്രവേ ത്രമാണം നടപടി എന്നുകാണുന്നും ശാസ്ത്രാനുന്നും തെ പ്രതിഷ്ഠി ക്കപ്പേടാത്തം ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഈ നിർ ബന്ധം ഉണ്ടായിരുന്നു ല്ലെന്നമാണം കാണുന്നും.

പ ത. അവർണ്ണാദ് പ്രവേശം ചങ്ങനെയല്പാതെ സാ ഡ്രാരണമായി ഒരു ക്ഷെത്രത്തിലും അനുവദ കുന്നനടപടി ഇല്ലെ

. e. <u>1</u>4

രം ശേഷ്യാപ്പരികയും ചെയ്തിട്ടങ്കോ അവിടെ അക്കായും ാ നിയോല് മായ് നിയ്കായ്യം എന്നും പെയ്യത്തെ പാര്യം

> ക്ക്കാൽ ബ്രാക്കോഗ്ബി മാധവം. നാത്രംഗംഗം വേത്രന ത്ത്ര കയ്യംത്തപ്പാ ചെ തൽ യക്കും സമ തുത്ത തന്ന പ്രവം

പ്രസ്ത്രിച്ച് മാഗ്രക്കുന്നത് നും കെലില്ലാം പ്രത്യാന്തില്ല. പരമെ എന്നത്തെ മാല്ലാരുടെ ഇപ്പുക്കം അന്താനതന്നും മാത്ര മുമാനത്ത് അയല് പാരനത്താ പഞ്ഞില്ലായില് അതിൽ അവർണ്ണം എവേരുക്കട് അതുത്തിവരെമാളം വന്ന തഥാപൂവം പെന്നും ഇന്ത്ര അതിനും സ്വോം ആവകം കേയത്രുള്ളിൽ അനേകം തം രായം ബാന്വങ്ങുവയാംഡുന്റായെ പൊത്തന ബാനത്തി. വിമല്ലെ പോണ് ഇമയ അം വ്യക്ഷം ആ സമയത്ത *က*တစ္နည္က်ိဳး မားစြအားနို႔တဲ့ စတ္ခန္ကို စတ္ရကို ကားစတ္ ကုန္သာ အေျခမဲ့ အ മൊഴിത്ത അവണ്ഡി 🤾 പിലർ തങ്ങളിപ്പോരം · fu (:

ട്ം ജയ്മിയോട്ംജെ ഉന്തോവന്ത്ര ഒന്ന നെയ്നാണ് പ്രത്യാം പ്രം കൊടുക്കുകയും അവിടെ നിന്നു കിട്ടുന്നുവടുത്ത ത്രക്കുയോ ပားခဲ့ မား နားမိုး နားရိုး ကော်ကယ စီစာစာတယ်မာ တနားသူတာ တော် യിച്ച അതുത്തിയിൽത്തെന്ന നിന്ന ക്ഷേതത്തിൽ പൂജ, നിവേള്യം, ട്രമത്തെ പുണ്ണവിശ്ചാസമുണ്ട്. അതില്ലെങ്കിലാവർ അവക്കു നിശ്ചാ പരോയ പുജയം കിയകളം നടത്തുന്നത്കൊണ്ട നല്പവലം കി ദ്ധാനർണ്ണാഹിന്ദുക്കുറ്റംക്കു ക്ഷേത്രങ്ങളിൽവാപ്പ് മത · (9 TO പ്പെങ്കുന്നപ്പെടുകളും ഇടമിര് പെറ്റും പെറ്റും പോയും യന്താത നീജനുമാതാ എത്രനുമാതാ നണ്ടലയ ഗ്രബന്ധ്വി ടെ ത്രത്നായായ അതിന്റെ പരിന്ന അല്ലിയോ വച്ചുമെന്ന്ന മ റ്റ്വോശർത്ത് ഞ്ഞുത്രങ്കുണ്ട് പാര്യാന് പോക്ക് പോക

 $(w \ \mathcal{M}) \ \mathfrak{W} \ \mathfrak$ ഡാര **ບາລິເພງແກງເກຍ**.

വരത്തിന്ന ദോഷങ്ങരം പ്രായത്വത്തം വിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. മാതമായം വിധിക്കപ്പെട്ടുന്നത്. മന്ദപ്പർവം അനാവശ്യമായി ഭ്യാനരിയ്യ്യന്ത്യനണ്ടത്തന്വന്നാ നത്തിന്ന ദോശങ്ങന്മായ ത്തം അറിചാതെ വരുന്ന ലോഷത്തിനൊ അപരിഹായ്യമായ രാനുനിഷിലേമായ പ്രാവശം അനുവദിക്കാവുന്നതല്ല. പ്രായത്തി ന്നാണ കന്നേന്നമ്പാണ് ഇദ്ധികമ്പം നടത്താമെന്നപ്പെട്ടു

അലക്ഷണ്ണോണ് നാതിവലാനം കൂട്ടി സ്വാസിലോക്കണ്ട്, അത്രാനില്ല് മറ്റോമരുന്നം നടത്തി അല്പാംബിന്റെക്കണ്ട് അല്ലാന് പ്രത്യായ സ്വാസം

യോടെപ്പെട്ട് ക്കാനത്തില് പ്രത്തില് പ്രത്തിന്നെ പ്രത്തിന്നെ പ്രത്തിന്നെ പ്രത്തിന്നെ പ്രത്തിന്നെ പ്രത്തിന്നെ പ്രത നം മം ഇതിനെത്തന്നെ മാലവാച്ചയ്യിൽ കറെക്കടി വ്വ പോകരുതെന്നാണ് സ്ത്രീവ്വവാനം.

യ്ത്രോയ്നിയുട്ടായാണ് യ്നോത്രായനിന്നുന്നുയമ്പം ന്വതായയയാ നീന്നുന്നാ ത്യയോ നയരുക്കി നുന്നുക്കെയനാഭാനായ യേറ്റായായിം ഉതേറ്റിയോയേ കം.നി പിന്നുന്നാതാം റ്രോയായിം' കുനി പേയിനേയുയാ നേയുക്കംനി പിന്നുന്നാതാം റ്രോയായിം' കുനി പേയിയോ നേയും കാന്വംക്കാന്വാനുന്നാ കണ്ണിയാ ലാപ്പോ

ഇയ്യ ധീാതഃ നിശങ്ങ്യം , യ്യാതഃ നിശങ്ങ്യം , യ്യാത്തെ തല്യ ഗാറ്റ്റക്ക്കെം യോട്ടോ ഡേയ്യ യാ നിയാ,

യയിട്ട് യിലെ ഗാസാന്റ് കാലാപ്പ്പ് കാലാപ്പ്പ് കാലാപ്പ്പ് കാലാപ്പ്പ് കാലാപ്പ്പ് കാണ് പ്രത്താത്തിൽ പോറ മധ്യാലയിൽ, പൂർവരിമാംപയിൽ, നാലാലാലിക്കൻ പോറ ന.മം. സംരംപായിലെ ലോടേത്വക്കണ് തിൽ സോ ന.മം. സംരംപായിനെ പോരാങ്ങിം ക്ലൈമിന്നുന്നും

പ്രമാബം എന്ന ന്വാമം പരുന്നതാണ്.

സമാപാരോ ല്രമാ മാ വാ നിർപ്പെറക്കാനതാ

ക്കിക്കപ്പെട്ടിരിക്കനിക്കുന്നും സമാപാരങ്ങുംക്കു പ്രാമാണ്യം കല്പി കമ്പോയ ആപാരങ്ങൾ ശിപ്പന്നും പ്രവപക്ഷമാകന്നം കല്പി കാല്വാപാരത്തിനും ലാമാണ്യമിക്കുന്നും കാണായ്യയാകന്നം അപ്പ മോലായ വേചനം ഇത്വക്ഷമായി കാണായ്യയാൽ ഫോളാ അത്യക്കാരേതിലൈവുന്നു സംപോൽ ല്യാണത്തിന്നും തെല്ലാപാൽ ല്വാപ്പന്നും പ്രവപത്തിന്നും പ്രവപത്തിന്നും അവല്ലാപാരത്തിനെന്നും പ്രവപത്തിന്നും പ്രവപത്തിന്നും അവല്ലാപാരത്തിനെന്നും പ്രവപത്തിന്നും പ്രവപത്തിന്നും അവല്ലാപായ പ്രവസത്തിന്നും പ്രവപത്തിന്നും പ്രവസത്തിന്നും പോണ്ട്രം പ്രവസത്തിന്നും പ്രവസത്തിന്നും പ്രവസത്തിന്നും പ്രവസത്തിന്നും പ്രവസത്തിന്നും പ്രവസത്തിന്നും പ്രവസത്താണം പോണ്ട്രം പ്രവസത്തിന്നും പ്രവസത്തിന്നും പ്രവസത്തിന്നും പ്രവസത്തിന്നും പ്രവസത്തിന്നും പ്രവസത്തിന്നും പ്രവസത്തിന്നും പ്രവസത്തിന്നും പോണ്ട്രം പ്രവസത്തിന്നും പോണ്ട്രം പോണ്ട്രം പോണ്ട്രം പ്രവസത്തിന്നും പോണ്ട്രം പോണ്ട്രം പ്രവസത്തിന്നും പ്രവസത്തിന്നും പോണ്ട്രം പ്രവസത്തിന്നും പോണ്ട്രം പോണ്ട്രം പോണ്ട്രം പോണ്ട്രം പോണ്ട്രം പോണ്ട്രം പോണ്ട്രം പോണ്ട്രം പോണ്ട് പോണ്ട്രം പോണ്ട്രം പ്രവസം പ്രവസത്തിന്നും പോണ്ട്രം പോണ്ട്രം പോണ്ട്രം പോണ്ട്രം പോണ്ട്രം പോണ്ട്രം പോണ്ട്രം പോണ്ട്രം പോണ്ട്രം പോണ്ടാത്തിന്നും പോണ്ട്രം പോണ്ട പോണ്ട്രം പോണ് ക്കപ്പടാവന്നതാണ്. അതുനിമിത്തംതന്നെ പരോക്ഷസ്തൃതിവ ചനത്തെ ഇതിന്ന പ്രമാണമാഹി കല്പിക്കണമെന്നു ഒന്നാമദ്ധ്യായ ത്തിൽ മൂന്നാംപാദത്തിൽ ഒന്നാം അധികരണത്തിൽ സിദ്ധാന്തി ച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രാച്ചാനാം വസന്തൊത്സമവാ ഫോളകാ.

് ന.**പ. മനുസ്തതിയിൽ പ്രമാണങ്ങളെ പ്രതിവാദിക്കു** ന്ന ഘട്ടത്തിൽ

"ശൂതിസൂതിസഭാചാരം സ്വസ്വ ച പ്രിയമാത്മനം

ഏതച്ചതുർവിധം പ്രാഹ്നഃ സാക്ഷാദ്ധർമ്മസ്വ ലക്ഷണം.'' എന്നിങ്ങനെ ശ്രുതിനുതികളെപ്പോലെ ശിഷ്ടാചാരത്തിന്നം പ്രാ മാണ്വം കാണിച്ചിരിക്കുന്നം. ദേവലനും ഇക്കായ്യത്തെ....

"യസ്തിൻ ദേശെ പരെ ഗ്രാമെ ത്രൈവിട്ട്വെ നഗശേപ്രി വാ യോ യത്ര വിഹിതൊ ധമ്മസ്തം ധർമ്മം ന വിചാലയേൽ." എന്നു സ്തരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദേശഭേദംകൊണ്ടൊ പരഭേദംകൊണ്ടൊ ഗ്രാമഭേദംകൊണ്ടൊ വിദ്വാഭേദംകൊണ്ടൊ നഗരഭേദംകൊണ്ടൊ യാതൊരു ധർമ്മം ആദരിക്കപ്പെട്ടുപരുന്നുവൊ ആ ധർമ്മത്തെ ഇളക്കിക്രുടെന്നാണ് ഇതിനെറ താൽപയ്യം.

> നുന. മന കലധർമ്മത്തെപ്പററി ഇങ്ങിനെ പറയുന്ന___ "മയനാസ്വ പിതരൊ യാതാ യേനയാതാഃ പിതാമഹാഃ

തേന യായാണതാം മാഗ്ഗം തേന ഗച്ഛന്ന രിഷ്ഠതി." പിത്രപിരാമമാപ്പട്ടതികഠം കാഭേദന ആചരിച്ച പോന്നിരു ന്നനടപടിയെ അതുപോലെ പിന്ത്രടരുന്നതു സദാചാരമാകനു. അങ്ങിനെ ചെയ്യാൽ ഒരിക്കലം ദോഷം വരുന്നതല്ലാ എന്നാണി തിനെ റ താൽപയ്യം.

. ന.ർ. ദേവീഭാഗവതത്തിലം ഞചാരതെപ്പററി ഇങ്ങി നെ പറഞ്ഞിരിക്കന്ത....

> ''ഞ്ഞചാരമ്മീനം ന പുനന്തി വേദാ യദപ്വധീതാഃ സഹ ഷഡ് ഭിരംഗൈഃ

ഛന്ദാംസ്വേനം കായ്യകാലെ ത്വജന്തി

നീഡം പിഹംഗാ ഇവ ജാത ഷാഃ."

ഇതുകൊണ്ടു നാലവേദങ്ങളും ആറു വേദാംഗങ്ങളും പ**ിച്ചി**ഷ ന്നാലം ആചാരത്തെ വിട്ടുകളയുന്നവന് ഒരിക്കലം ശുദ്ധ യുണ്ടാ വുന്നതല്ല. ഏതെങ്കിലും ഒരു കായ്യം ഉണ്ടാകുമ്പോഗം വേദങ്ങളും <u>ုင်ပါဗဲလ်လဲမ်းခ်ီး မာတ်ပယ် တျင်းတော်စာ စက် က် မာ</u>ရာကုန် စာပါ ്റകണ്ടുവ്വുന്നത്യാക്ക് അവരുടെ കൂട്ടിൽത്രന്നെ പുർക്കുന്നപെങ്കി ല്പറ്റേ ചിറ്റകണ്ടുയാൽ, കൂട്ടിനെപ്പിട്ടു പ്രറന്തു പോകുന്നതുപോലെ എന്നാണിതിന്റെ ത്രാൽപയ്യം.

ന_ @ , സ്രദാപ്പാരംകൊണ്ടു മലളതവേടത്തെ അന്മിക്കാ മെന്നാപ്ലവാക്യവുമുണ്ടു്.

> ..ന ശാസ്ത്രട്ടപ്പാ വിഷോ കലാചി-ടുല്ലംഘനീയാം കലദേശധർമ്മാം

മൂലം ഹി തേഷപല്പിതവേദശാഖാ

മഹാൻ ഫി ധർമ്മച്ചുതിജന്വടോഷം. വിലാന്മാർ ഒരിക്കലും ശാസ്ത്രവിരുദ്ധമായി കണ്ടാൽക്രടി കലാ ചാരങ്ങളേയും ടേശാചാരങ്ങളേയും ഉല്ലാഘിക്കരുത്. ആ ആചാ ർങ്ങാംക്കു മൂലം വേദശാഖകാംതന്നെയാണം". ആ മൂലഭ്രതവേദവാ ക്വം പ്രത്യക്ഷമായിക്കാണന്നില്ലെന്നവെച്ച് ആചാരം നിർമൂല മെന്നു കരുതിപ്പോകരുത്. വേടത്തിനെറ പല്യ ശാഖകളം കാല ത്താൽ നശിച്ചിട്ടുണ്ട് . അവയിൽ ഈ ആചുറരങ്ങാംക്ക മൂലവാക്വ ങ്ങളണ്ടായിരിക്കം.' അതിനാൽ പ്രത്യക്ഷശ്രതിനുതിവാക്യങ്ങളെ പ്പോലെ സഭാചാരവും ധമ്മത്തിന്ന് അടിസ്ഥാനമാണ്. ധമ്മത്തി നെ ഉപേക്ഷിച്ചാലതുകൊണ്ടുള്ള ദോഷം വലിയതാണെന്നാണി തിന്റെ താൽപയ്യം.

ഇതിലേക്കു പ്രമാണഭ്രതമായി വേറെയും ആപ്പ ന്നം. വാക്വം കാണാന്നുണ്ട്.____ ന്ന് പോരംപയ്യകമാഗത ഭ ന്ന്നുന്ന് ദേരഗ യ ആചാരം പാരംപയ്യകമാഗത ഭ

വർണ്ണാനാം സാന്തരാളാനാം സ സഭാചാര ഉച്ചതെ. ഏറെ ാരു ടേഗത്തിൽ നുറതാരു ആചാരം പാരംപയ്യക്രമേണ വളരെക്കാലമായി ബ്രാഹമണാദിവർണ്ണങ്ങളിൽപെട്ടവരും അന്ത മാളന്മാരം അനുപ്പിച്ചവരുന്നുവോ ആ ആചാരം സമാചാരമെന്ന പറയപ്പെട്ടൻം.

ഈ വക എല്ലാ സംഗതികളും അലോചിച്ചിട്ടത നം ചെ ന്നെ മാൺ അവർണ്ണർ സവർണ്ണക്ഷേത്രങ്ങളിൽ വന്നു ക്ഷേത്രവം സ്തുപികയും മാത്രം ഒർശനംചെയ്തു വഴിവാട്ടക്ട്റം പ്രാത്ഥനകളം നടത്തിക്കാള്ള ഞമന്ന് നിശ്ചന്തിച്ചിട്ടുള്ള ത്രം തഥാത്ഥത്തിൽ ff(x)

ഭക്തിയം ഈശാവിശചാസവം ഇല്ലാത്ത ചുരുക്കം ചിലർമാതമാ ൺ പൂവാവാരത്തെങ്ങളരിക്കാതേയം ആരാധനക്കപോകാതേയം ഇരിക്കുന്നതും പതിയ വ്വവസ്ഥയെ ഉണ്ടാക്കിക്കിട്ടാനാഗ്രഹിക്കു ന്നതുമെന്നതിനു സംശയമില്ല. അവക്കം ഫലസിദ്ധിയെപററി ബോധമില്ലായ കയല്ല. ആ ആഗ്രഹത്തിനു കാരണം, അതു തങ്ങ രംക്കു അഭിമാനക്ഷയകരമാണെന്ന വിചാരം മാത്രമാണു്. പ്രശ്നാ വലിക്കു കിട്ടിയ ഉത്തരങ്ങളിൽ പലയും മേൽപറഞ്ഞകായ്കം വ്യ ക്തമാക്കുന്നതുമുണ്ടു്.

ന്ഥവ. മേൽകാണിച്ച സംഗതികളാൽ സവർണ്ണക്കമാ ത്രം പ്രവേശമുള്ള ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ നടത്തിവരുന്ന പൂജയുടേയും മറപ്പേരിയകളും ടയും ഫലത്തെ സംബന്ധിച്ച് അവർണ്ണരുടെ ഇടയിലുള്ള ബോധം വ്വക്തമായിരിക്കമെന്ന വിചാരിക്കുന്നു.

പഞ്ചമാധ്യായഃ.

ന.ൻ. (ന.-ബി) അവർണ്ണഹിന്ത്രക്കാക്ക് ക്ഷേത്രപ്രവേ ശം അനവദിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നീട്ടണ്ടാവുന്ന ക്ഷേത്രത്തിൻെറ ഉള്ളിൽതന്നെയെ അതിൻെറ പരിസരങ്ങളിലൊ വേച്ച ചെയ്യു ന്ന മതപരമായ പൂജയുടെയൊ ക്രിയയുടെയൊ ഫലത്തെ സം ബന്ധിച്ച സവർണ്ണഹിന്തുക്കളുടെ ഇടയിൽ പൊതുവെയുള്ള ഭാവം.

ർ o . ഇതിനെപ്പററി വിചാരിക്കുമ്പോറം അവർണ്ണർ ശാസ്ത്രത്തിന്നം നടപടിക്കും വിരുദ്ധമായി അതുത്തി അതിക്രമി ച്ച ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ ക്ഷേത്രം അശുദ്ധമാകമെന്നും പിന്നെ പൂജാദികറം ശുദ്ധികലശാകഴിക്കാതെ നടത്താൻപാടി മല്ലന്നും ശുദ്ധികലശത്തിന്നു താമസംവന്നാൽ ടേവസാന്നിദ്ധ്വം നശിക്കുമന്നും അതുകൊണ്ടു രാജ്യത്തിന്നും മാജാവിനും അനേ കപ്രകാരം ഭോഷഫലങ്ങളുണ്ടാകമെന്നും സവർണ്ണരുടെ ഇടയിൽ പൊതുവെ വിശ്വാസമണ്ട്.

ർ ഫ. ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്ന പ്രതിമക്ക ആവാ ഹനം മതലായ ക്രിയകളെക്കൊണ്ട് ഈശപരശക്തിയുണ്ടാകമെ ന്നം അതുകൊണ്ട് മനുഷ്ഠക്കള ഇപോലെ നല്ലതിൽ പ്രീതിയും ചീത്തയിൽ അപ്രീതിയുമണ്ടാകന്നുണ്ടെന്നം അതുപോലെ പരാ ണങ്ങളിലം മറദം പറയുന്ന അഞ്ചു സഭകളിലും ചിത്രങ്ങളിലധി യ്യിതന്മാരായ ദേവന്മാക്കൂടി നാട്ട്രാടികളിലെ സെവിശേഷാനു

പ്പോയില്ലാമാലിന്റെ പ്രേത്തിം ഇദം ദേവാനാം ഫല്ലാനാലിനാന് ത്യമാക്കപരപി സഭേവതിം ഇദം ദേവാനാം ഫല്ലാനാലിനാന പ്രം എവ പരാണാഗമസിലാസ് പഞ്ചസ് സഭാസ്പപി ച്യത്രേഷ– ക്വമാക്കാരം ദേവാനുമാല് നടന്നും പലാനാപി ച്യത്ര-ന്വേവം ദേവതല്ലതിരാലിനാമപി ആവാഹന്തിയും "എവം ദേവതല്ലതിരാലിനാമപി ആവാഹന്തിയിന്നാ-

നിതും... രിന്തലുള്ള വരുടെ **ലു**വേശം നിര്ഷധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതാ രീണ്ടലുള്ള വരുട**ലു**വേശം നിര്ഷധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതാ

ജന്മുള്ള് തഥാ തത്ര പല്പസാദി പ്രവേശനം. ''മനംച്ചാണാം ച പംഗ്വാദേർബഫിർമണ്ഡെന്ന് ''മനംപ്രത്ത്വം പംഗ്വാദേർബഫിർമണ്ഡെന്നും

നിമിത്തമാണെന്നു സിലിക്കുന്നു. ഇത്തെമാണ് മതിലുകയോ മോയവർ പ്രവേശിക്കുന്നതും അന്ത്രജി നമ്പിനെ പയക്കാളാ കറററാ മരിക്കുകയോ ഒവ നിമിത്തമാണ് നിലുക്കുന്നു. പെട്ടും പെലും മ

• 700 🔊

ക്ക് നല്ത്രം പ്രതാനങ്ങനും ഇതിനെ സ്പ്പുഷ്

ലെവേശെ പാഡ്തുബിട്റാ ഗ്രാതസ്വി ക്ഷതിയന്വി അളിലെ അസ്സാതസ്വി വിലന്വി ന്യാൽം പന്നട ബാമ്പ്പിലേത്തന്തെന്നുതന്ന്വി തിന്ന്ന്വി ന്യാൽം പന്നട ബാമ്പ്പിന്തെന്നെന്നുന്ന് അന്തേണ്ടാ ന്വാൽല്യാനം പരുണ്യമന്വി അന്തേസ്പാതന്വി അ-ലീനാം വർണമ്പാമുളിത്തേന്വ പ്രത്തേത്തിലോക്കാ പഞ്ഞുനാനാരേഷ് പ പതിതാശത്വിപാക്ക്സിമാരാകാം പായാമീനാം പ്രവേശേപ്പിത്തിട്. പനർഒപ്പിമാരാകാം വായാമീനാം പ്രവേശേപ്പിത്തിട്. പനർഒപ്പിമാരാകാം പായാമീനാം പ്രവേശേപ്പിത്തിട്. പനർഒപ്പിമാരാമാം പായാമീനാം പ്രവേശേപ്പിത്തിട്. പനർഒപ്പിമാരും പായാമീനാം പ്രവേശ്വാലായാ അന്ത്രം പായായമീനാം പ്രവേശ്വാലായാം പായാമീന്റെ അത്രേണ്ണം പ്രവേത്തിന്റെന്നും പായാമീനാം പ്രവേത്തെന്ന് പ്രത്തേണ് പ്രവേത്ത്തിന്നോം പായാമീനാം പ്രവേത്തം പായാമീന്റെന്ന് പോയും പായാമീന്നാം പ്രവേത്തം പായുത്തില് പോയും പായുത്താം പ്രവേത്തം പായുത്തിന്നെന്ന്ന് പോയും പായുത്തിന്നെന്നും പായുത്തിന്നെന്നും പായുത്തിന്നെന്നും പാതാനം പായുത്തിന്നെന്നും പാത്തില് പോയുത്തിന്നെന്നും പായുത്തിന്നും പായുത്തിന്നെന്നും പായുത്തിന്നെന്നും പായുത്തിന്നും പായുത്തിന്നാത്തില്ക്കാന്നെന്നും പായുത്തിന്നും പാത്തിന്നെന്നും പാത്തിന്നെന്നും പാത്തിന്നെന്നും പാത്തത്തിന്നെന്നും പാത്തത്തിന്നും പാത്തത്തിന്നും പാത്തത്തത്തിന്നും പാത്തത്തിന്നും പാത്തത്തത്തന്നെന്നും പാത്തത്തിന്നും പാത്തതാനും പാത്തത്തത്തന്നെന്നും പാത്തത്തത്താനം പാത്തത്തത്തന്നത്തത്ത്തന്നെന്നും പാത്തത്തത്തത്തം പാത്തത്തത്തത്തത്ത്തന്നെന്നും പാത്തത്തത്തന്നെന്നും പാത്തത്തത്തന്നെന്നും പാത്തത്തത്തന്നെന്നും പാത്തത്തത്തന്നെന്ന്ന്നും പാത്തന്നെന്നും പാത്തന്നെന്നും പാത്തതന്നെന്നും പാത്തത്തത്തന്നെന്ന്ന്ന്ന്ന്ന്ന്നും പാത്തത്തന്നെന്നും പാത്തന്നെന്ന്ന്ന്ന്ന്നെന്ന്നെന്നും പാതതന്ന്നം പാത്തത്തന്നെന്നും പാത്തന്നെന്ന്ന്ന്നെന്നും പാത്തന്നെന്നും പാത്തന്നെന്ന്നം പാത്തന്നെന്നും പാത്തന്നെന്നെന്നും പാത്തന്നെന്ന്നും പാത്തന്നെന്നും പാത്തന്നെന്നെന്നും പാത്തന്നെന്നെന്നും പാത്തന്നെന്നും പാത്തന്നാനം പാത്തന്നെന്നംന്നം പാത്തന്നെന്നും പാതന്ന്നം പാത്തന്നെന്ന്നാനം പാത്തന്തനം പാത്തന്ന്നം പാത്തനം പാതതന്ന്നംനം പാത്തന്നനം പാത്തനം പാത്തന്തനം പാത്തനം പാത്തന്നം പാത്

ഇവർ മതില്ലക്കുമ്പുല്ലം. ഇവർ മതില്ലകമ്പുല്ലം പോയർ നേത്രത്തിന്നു അത്രജിതട്ടം. ഇത്തെകാണ്ട് നെസ്പാലയായ സ്ത്രീ, പ്രസവിച്ചകിടക്കുന്ന സ്ത്രീ, യാത

ര് പ്രത്താന് പ്രത്താന് പ്രത്താന് പ്രത്താന് പ്രത്യാന് പ്രത്യം പോയാന് പ്രത്യം പോയാന് പ്രത്യാന് പ്രത്യം പോയാന് പ്രത്യം പോയാന് പ്രത്യം പോയാന് പ്രത്യം പോയാന് പ്രത്യം പോയാന് പ്രത്തം പോയാന് പ്രത്യം പ്രത്യം പോയാന് പ്രത്യാന് പ്രത്യം പ്രത്യം പ്രത്യം പോയാന് പ്രത്യം പോയാന് പ്രത്യം പോയാന് പ്രത്യം പോയാന് പ്രത്യം പ്രത്യം പ്രത്യം പ്രത്യം പ്രത്യം പ്രത്യം പോയാന് പ്രത്യം പ പ്രവ്യം പോയാന് പ്രവ്യം പ്രത്തം പ്രത്തം പ്രത്തം പ്രത്യം പ്രത്യം പ്രത്യം പ്രത്രം പ്രത്യം പ്രത്രം പ്രത്രം പ്രത്യം പ്രത്രം പ്രത്യം പ്രത്രം പ്രത്രം പ്രത്യം പ്രത്രം പ്രത്രം പ്രത പ്രവ്യം പ്രത്തം പ്രത്തം പ്രവ്യം പ്രത്തം പ്രവ്യം പ്രവാം പ്രത്തം പ്രത്യം പ്രത്യം പ്രത്യം പ്രത്തം പ്രത്തം പ്രത്രം പ പ്രവം പ്രത്തം പ്രത്തം പ്രവ്യം പ്രവം പ്രവം പ്രവം പ്രവം പ്രത്തം പ്രവം പ്രത്തം പ്രത്തം പ്രത്രം പ്രത്തം പ്രതം പ്രതം പ

a 🙃 . စာကြက္စက္ကရာ . 🔿 စ

" വണ്ഡാലശാപപരാനാം ഇ ബഹിർഗാമാൻ ലതിത്രമ

പ്പോലാതായി കർത്തവും നേരമാഗിക്കുന്ന പാ എന്ന പോതങ്ങളുല്ലാതെ അന്വന്മാർ ഉപമോഗിക്കുന്ന പാ എന്ന വവനംകൊണ്ട് പണ്ഡാലന്മാരം ശപാപിവ്വക്കുന്ന സാ അിൽനിന്ന പറത്തല്ലാതെ അന്വന്മാരം ശപാന്താരും ഗാക അവർവിന്ന പറത്തല്ലാതെ അന്വന്താർ ഉപമോഗിക്കുന്ന പാ പോലാതായി കർത്തവും ധനമേഷാം ശപാന്തിക്കുന്ന പാ പാലാവാതായി കുഞ്ഞവും നേരമായി പ്രത്താന് ത്രങ്ങാം കൊട്ടപ്പാൻ പാടില്ല. ശ്വാക്കാം ഗ്ർദ്ഭങ്ങാം ഇവയാ കന്ന അവക്കുള്ള ധനമെന്നം....

"ന തൈദ സമയമന്വിച്ചേൽ പുരുഷെ ധർമ്മമാച്മൻ" എന്ന വചനംകൊണ്ടു വർണാശ്രമധമ്മാനഷ്ഠാനമുള്ളവർ ച ണ്ഡാലാങികളോട്ടക്രടി തെമിച്ച സംവ്വവഹാരം ചെയ്തക്രടെന്നും മാമായണം ബാലകാണ്ഡത്തിൽ...

"ബ്രാഹ്മണാ വാ മഹാത്മാനൊ ഭക്തപാ ചണ്ഡാല് ഭോജനം

കഥം സ്പറ്റ്റം ഗമിഷ്ഠന്തി വിശചാമിത്രണ പാലിതാം." ത്രിശംകവിന്റെ യാഗത്തിന്ന വരാൻ വിശചാമിത്രൻ വസിഷ്പ പത്രന്മാരെ ക്ഷണിച്ചപ്പോഠം അവർ പറയന്ന ഈ വാക്വംകൊ ണ്ട യോഗ്യന്മാരായ ബ്രാഹ്മണരും പണ്ഡാലാന്നം ഭക്ഷിച്ചാൽ വി ശചാമിത്രൻ വിചാരിച്ചാൽകൂടി അവരെ സ്പറ്റ്ഗമനത്തിനു അർ ഹന്മാരാക്കിത്തീക്കാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലെന്നും 'സിഗിക്കുന്നം.

ർന്നം വൈഖാനസധമ്മത്തിൽ ഫർ ഹാപ്രശ്നത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്ന___

"ശ്വദ്രാൽ ബ്രാഹ്മണ്യാം ചണ്ഡാലഃ സീസകാളായസാരേ-ണഃ വർദ്ധ്രാബദ്ധകണ്ഠഃ കക്ഷെ ഡെല്ലരീയക്കഃ യതസ്ത-തശ്വരൻ സവ്വക്ഷ്ബഹിഷ കതഃ പൂവാഹൊ ഗ്രാമാഭം പീത്വ്യാ2ന്വത്രാപി മലാദ്വവക്ഷ്യ ബഹിപ്പൊഹതി. ഗ്രാമാദ് ബഹിർദ്ദറെ സ്വജാതീമയെർനിവസേൽ. മധ്യാ-നോൽപരം ഗ്രാമെ ന വിശത്വയം. വിശേച്ചേറ്റാജ്ഞാ പധ്യഃ, അന്ത്വഥാ ട്രൂണഹത്വാമവാപ്നോതി. പല്പസാ-പിപ്രായാം രജകഃ, ചണ്ഡാലാദ്പിപ്രായാം ശപപമു, മ-ണ്ഡാലചിഹ്നയുക്തൊ നിത്വനിന്ദ്വം, സവ്ധമ്മബഹിഷ്യാ. യ്വഃ. നഗരാദാ മലാപോഹകഃ ശ്മശാനെ വസൻ വേയ-പാത്രഗാഹീ പ്രേതബന്ധം വിസ്തന്റേക്."

ഗ്രൂദ്രനിൽനിന്നു ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീയില്പണ്ടായവനാണും പണ്ഡാല**ൻ.** ഇരുമ്പ ഈയ്യം ഇയ്യകൊണ്ടുള്ള ആരേണങ്ങാംധരിച്ചും കഴത്തിൽ ചമ്മംകൊണ്ടുള്ള സാധനം കെട്ടിയും കക്ഷത്തിൽ ഡെല്ലരിഎന്ന കൊട്ടാനുള്ള തടി ധരിച്ചും തെണ്ടിനടന്നും യാതൊരു വിഹിത കർമ്മങ്ങളും ചെയ്യാതെയും രാവിലെ ഗ്രാമത്തിലും 20റും ചെന്നു തോട്ടിപ്രവൃത്തി നടത്തിയും ഗ്രാമത്തിൽനിന്നു പറത്തു ചണ്ഡാല വീഥിയിൽ പാക്കുന്നു. ഉച്ചതിരിഞ്ഞാൽപിന്നെ ഗ്രാമത്തിലേക്കു വന്നുകൂട. വന്നുവെങ്കിൽ രാജാവു ശിക്ഷിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ രാജാവിന്ന ഭൂണമാത്വാപാപമുണ്ടാകം. പല്ല,സനിൽനിന്നു ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീയിലുണ്ടായവൻ രജകൻ. ചണ്ഡാലനിൽനിന്നുണ്ടാ വമണസ്ത്രീയിലൂണ്ടായവൻ ശപപചൻ. അവരുടെ നടത്തയും ച ണ്ഡാലനെപ്പോലെതന്നെ. ചണ്ഡാലനെക്കാറം നിന്ദ്വനാണ്. ഒരു കമ്മങ്ങളമില്ല. നഗത്തിൽ തോട്ടിപ്പണിക്കാരാണ്. ചുടല യിൽ പാക്കം. വലിച്ചെറിയുന്ന കലം മതലായവ എടുക്കം. അ നവ്ഥപ്രേതങ്ങളെ എടുത്ത മറചെയ്യും.

ർ ടെ. സംവ്വവഹാരം എന്നതിനെ ബുഗ്രവ്വാം വിവ രിച്ചിട്ടണ്ട്. അതാവിത്ര്

നാദ്ദകശയ്യാസനം പങ്ക്തിർഭാണ്ഡം ചങ്ക്തൃന്നമിത്രതാ യാജനാധ്വാപനെ യോനിസ്തഥാ ച സഹഭോജനം

നവധാ സംകര്ദ് പ്രോക്തൊ ന കത്തവ്വോ/ധമൈസ്സഹം. '

പ്പ. ഒരു ശയ്യയിൽ കിട്ടക്കും വ. ഒരു ആസനത്തിന്മലിരിക്കും, ന. ഒരു പന്തിയിലിരുന്ന ഭക്ഷിക്കും, ര്. ഒരു പാത്രത്തെ ഉപ യോഗിക്കുക, @. പന്തി വേറെ മായാലം അന്നം മിശ്രമായിരിക്ക ക, ന്ന. ദേവതാരാധനം മതലായതു നടത്തിക്കുക, െ. അധ്യയനം ചെയ്യിക്കുക, വ. വിവാഹബന്ധം നടത്തുക, ൻ. ഒരു പാത്ര ഞി ൽനിന്നെടുത്തു ഒരുമിച്ചുണുകഴിക്കുക ഈ ഒൻപതും സംക്രമാക നം. ഇതൊന്നം അധമനമാരോട്ടുകൂടി ചെയ്യുപോകരുതെന്നു ഇതി നെറെ സാരം.

ർ വു. ഉത്തരകാരണാഗമത്തിൽ പറയുന്നതാവിത്ര് ___ "ബ്രഹ്മഹന്താ സൂരാപായീ ചണ്ഡാലമതഭേദകഃ ഉപപാതകിനശ്യൈവ പ്രമാദാദ്ദർശനം യദി

• സഹസ്രസ്സപനം വാൃപി തടർദ്ധം വാ തടർദ്ധകം അഷ്ടോത്തരേതം വാ/പി സ്നപനം വാ/പി പൂജനം"

ബ്രഹ്മഹത്വ ചെയ്യവൻ സരാപാനം ചെയ്യുന്നവൻ ഇയ്കൊണ്ട് മററ മഹാപാതകികളെയും ഉപലക്ഷണവിധയാ ഗ്രഹിക്കേണ്ട താണ്. പണ്ഡാലന്മാരിലുള്ള എല്ലാവഗ്ഗ്ക്കാരും (തീണ്ടലുള്ള വരെ ന്നസാരം) ഉപപാതകക്കാരും പ്രമാഭംന് മിത്തം ബിരബത്തെ ഒർശിച്ചവെങ്കിൽ ആയിരം അല്ലെങ്കിലത്തുറം അഥവാ ഇരുന്നു ററൻപും പുരുജ്ജിയയ ഒരു ന്വറെറുട്ടങ്കിലും കലശംകൊണ്ട് അഭിഷേകവം പ്രത്യേകപൂജയം നടത്തേണ്ടതാണെന്ന് ഇതുകോ ണ്ട് സിട്ടിക്കുന്നം. ർൻ. തന്ത്രസമച്ചയത്തിലിങ്ങനെ പറയുന്നു... ''ക്ഷേത്രേ മുതിർജനനമംകണമണ്ഡപാഭൗ മൂത്രാസ്പഗാദിപതനം പതിതാദിവേശഃ''

144

ഇതു അശുദ്ധിനിമിത്തങ്ങളെ പറയുന്ന ഘട്ടത്തിലുള്ളതാണു്. മ തില്ലംകത്തു മരണം, ജനനം, പതിതന്മാർ മതലായവർ പ്രവേശി ബലിവട്ടത്തിനുള്ളിൽ മൃത്ര ചോമ മതലായവ വീഴക ക്കുക **അശുദ്ധി**നിമിത്തമാണെന്ന າບໃຍຍົໄ**ສຊາທ**ຸ ഇവ പതിതാദി എന്ന ഭിക്കിലെ ആഭിശബ്ദംകൊണ്ട കർമണാ അശുദ്ധിബാധി ച്ച രജസ്പലാ, സൂതികാ, ആശൗചികാം ഇവരെയും ജന്മനാ അ തുള്ള പണ്ഡാലാദികളെയും ഗ്രഹിക്കുന്നു. അവഭിൽ കർമ്മാ ശുദ്ധന്മാക്കു അതാതിന്നു വിധിച്ചു ദിവസം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ അപ്പോറം കടക്കാം, ജന്മാഗ്രുദ്ധി ജന്മാന്തരം അശുദ്ധിതീരും. കൊണ്ടു മാത്രമല്ലാതെ പോകുന്നതല്ല. ഗ്രന്ഥപ്രണേതാവിന്റെ പത്രൻ താന്ദ്നങ്ങാക്കിയ വിമർശനി എന്നു വ്യാഖ്യാനത്തിൽ "ഗോപുരാന്തഃ പതിതാടി പ്രവേശഃ?" എന്നു - വ്വാക്തതരമായി പ്പാഖ്യാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. അങ്കണമണ്ഡപാദൗ എന്ന അധികണേ-സപ്പള്യന്തപഭം മുത്രാസ്തഗാദിപതനം എന്നിടത്തേക്കു മാതുമെ സംബന്ധിക്കുന്നുള്ള വെന്നാണു വ്യാഖ്യാതുസിദ്ധാന്തം. മുറ്റെ കാ ണിച്ച 'മനുഷ്യാണാം ച പശ്ചാദ്ദഃ' എന്നതാന്ത്രികലായശ്ചി-ത്തവചനത്തോട്ട ഐകരൂപ്പവും ഈ വ്യാഖ്യാനംകൊണ്ടും സി ല്വിക്കം.

© 0 + അല്ലെങ്കിൽ ഈ ഗ്ലോകത്തിലെന്തന്വയം അങ്കണ– മണ്ഡപാദ് ക്ഷേത്ര മതിഃ ജനനം മുത്രാസ്റ്റഗാദിപതനം പ. തിതാദിവേശഃ എന്നാണെന്ത വിചാരിക്കാം. അപ്പോഠം അങ്കണം മുതലായയും മണ്ഡപംമുതലായതുമായ ക്ഷേത്രത്തിലെന്ന് അത്ഥം മുതലായയും മണ്ഡപംമുതലായതുമായ ക്ഷേത്രത്തിലെന്ന് അത്ഥം മുതലായിരിക്കെ ഈ വിശേഷണം വൃത്ഥമല്ലെ എന്നപോദ്ദിത്തി മുണ്ടായിരിക്കെ ഈ വിശേഷണം വൃത്ഥമല്ലെ എന്നപോദ്ദിത്തി ന്ത് അവകാശമണ്ട്. മതില്ലംകത്തു മുഴവനം മൃത്യാദിപതിതാദി– വേശാന്തമെല്ലാം ഉൽപാതന മിത്തമാണെങ്കിലം ഞങ്കണാദിയി ലം മണ്ഡപാദിയിലം നിമിത്തഭോഷത്തിന്ന ഇരുതപമുണ്ടെന്ന ഈ വിശേഷണം സാധിപ്പിക്കുന്നു. ബലിവട്ടത്തിനെറ പുറത്തു മൂതാസ്പഗാദിപതനമുണ്ടായാൽ ഗുദ്ധികലശം മതലായ വലിയ പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യമാറില്ലെങ്കിലും സ്ഥലഗ്തുള്നിയുടെ അവയപ ങ്ങളായ മാർജനപ്രോക്ഷണാദിക്കം ചെയ്തവരുന്ന സംപ്രദായമു ണ്ട്. മൃത്രവിസർജനസ്ഥലം യാതൊരു ക്ഷേത്രത്തിലും മതില്ലംക ത്തുണ്ടാക്കിവരുമാറില്ലെന്<u>നുള്ള ഇം ഈ</u>ഘട്ടത്തിൽ പ്രത്യേകം ഓ മ്മിക്കേണ്ടതാണ്.

"ഗോമയാലേപനാളും ച സമാനം സവകമ്മസ്ല" എന്ന ഗോമയാലേപനാദികളെ പ്രായശ്ചിത്തകോടിയിൽവിധി ച്ചതും ഈ വിഷയത്തിൽ ത്രദ്ധിക്കേണ്ടതാകന്നം.

രവം. വേറെ ഒരുവിധത്തിൽ കൂടി ''ക്ഷേത്രേ മൃതി ർജനനം'' എന്ന സമുച്ചയവചനത്തെ പിലർ വ്യാഖ്യാനിക്ക പതിതാദി എന്നടത്തെ ആടിശബ്ദംകൊണ്ട് ആശേര ന്നണ്ട്ര്. ചിക**ാം, രജസ**്ഥലമാർ, സൂതികമാർ ഇങ്ങനെയുള്ള കമ്മജന്യ ടോഷയുക്തന്മാരെ മാത്രം ഗ്രഹിച്ചാൽ മതിം അവർ ജനനംമ തൽ ഈ കമ്മദോഷം വരുന്നതുവരെ പ്രവേശിച്ചവന്നവരാക യാൽ അവരുടെ പ്രവേശം സംഭാവ്യകോടിയിൽ ചേരുന്നതും അ തുനിമിത്തം ഉൽപാതത്വേന പരിഗണിച്ചു നിഷേധിക്കേണ്ടതു ജന്മാശുദ്ധന്മാരായ ചണ്ഡാലാദികഠം ഇതുവരെ ഒരിക്ക മാണാ. ലം പ്രവേശിച്ചിട്ടില്ലാത്തവരാകയാൽ അവരുടെ പ്രവേശം അ . അതിനാൽ നിഷേധിക്കേണ്ടന്നാവശ്ര്വമില്ല. സംഭാവശാണം". പ്രാപ്പപുവകമല്ലാതെ നിഷേധമില്ലെന്നുള്ള തു് ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്ത അതയുമല്ല പാതിത്വം ആശൗചം മതലായദോഷങ്ങ മാണാ്. ക ഷേത്രപ്രവേശാനന്തരം സംഭവിക്കാവുന്നതുമാണ്. ചണ്ഡാല ത്വം മതലായ ഭോഷങ്ങാം അങ്ങിനെ സംഭവിക്കുന്നതുമല്ല, ഇതു കൊണ്ടതന്നെയായിരിക്കണം വിവരണമെന്ന വ്യാഖ്യാനത്തിൽ സ മച്ചയപ്രണേതാവിൻെ ശിഷ്യൻ അടിശബ്ദം ചണ്ഡാലാടിഗ്രാ ഫകമെന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കാതിരുന്നതു്. വിവരണത്തിൽ പതിതാ ബ്രഹ്മഹത്വാലിഭോഷവശാൽ ഭ്രഷ്ടാ ആഭിശബ്ദേന ആശൗചിന ശ്ചാതുവർണ ബാഹ്വാ ജേ പ്ലാംഷണ്ഡിനഃ ഓഹകാദയം വാത്വാ ശ്വഗ്രഹൃഹോ പ്രാപ്പ്രദോഷഭോം" എന്നു കാണുന്നതിനാൽ ആദി ശബ്ബാംകൊണ്ടു ചാതുവർണ്ണബാഹ്വന്താരായ ചണ്ഡാലാടികളെ യാണു വിവക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള ടെന്നു ചില പണ്ഡിതന്മാർപ്റായുന്നുണ്ട്. അതു ശരിയല്ല. ചാതുവ്വർണ്ണാബാഹ്വാം എന്നപദം വിശേഷ്ബ തേപന ചണ്ഡാലാടികളെ ഗ്രഹിക്കാൻ വേണ്ടിയല്ല... അതാതു കർമ്മങ്ങളെക്കൊണ്ട ഗ്ലേച്ഛന്മാരും മററുമായിത്തീന്ന് ചാതുവർ ണ്വത്തിലുക്കപ്പെട്ടിന്നേവരെന്നു അത്ഥം കിട്ടുവാൻ മാത്രമാണ്. ചണ്ഡാലത്വാടിപ്രായമുണ്ടെങ്കിൽ ആ പദംതന്നെ വ്വാഖ്യാതാവു പറയുമായിരുന്നു. അത്രയമറ്റം, പ്രാപ്പ്രോഷഭേദാം എന്നതു പ്യാവ്വാ പറയുമായിരുന്നു. അത്യയമറ്റം, പ്രാപ്പ്രോഷഭേദാം എന്നതു പ്യാവ്വാ നവയിയാണ്. അതശ്ച താൽകാലികകമ്മേണ്യദോഷം നിമിത്തം ചാതുർവർണ്യത്തിൽനിന്നു പുറത്തപോയവരെയാണം വിവക്ഷി ച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു നല്ലവണ്ണം സ്പപ്പമാകുന്നുണ്ട്. വിമർശനീകാരൻ അസംഭാവ്വാവസ്ഥയെ ഗണിക്കാതെ ഹോത്രമേന്തരകന്താനേപഷം നെന്തുംയ്യിഞ്ഞ അവലംബിച്ച ചണ്ഡാലാടികളെ സംഗ്രഹിച്ചത്ത ക്ഷേത്രെ എന്നതു അവിടെക്കു അനപയിച്ചതുമാണെന്നം കരുതാ വുന്നതാകന്നം.

© ന്ന. തന്ത്രസമൂച്ചയത്തിൽതന്നെ... പ്രോസാങോച്ചാ ച വിശേചശിത്തിന്ന വപുഷീ സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മേ-പ്രത്താതാ-

ത്രാധാരാധേയമാവാദിതരതരഭവോന്വത്ര ചാദ്യേതി ഭോഷം" എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രാസാദം ദേവന്റെ സ്ഥൂലശരിരവും ബിംബം സൂക്ഷ്മശരീരവുമാകന്നം. പ്രാസാദം ആധാരവും ബിംബം ആധേയവുമാകയാൽ ഇതിൽ ഒന്നിൽ ഓേഷം തട്ടിയാൽ മറേറതിലും ആ ഭോഷം സംക്രമിക്കും. അപ്പോരം ഒന്നിൽ ഭോഷംവന്നാൽ മറേറതിന്നം ശുങ്കിചെയ്യ ണമെന്നാണ് ഇതിൻെറ സാരം. ഇവിടെ ഒരു വിശേഷംകുടി ഗ്രഹിക്കേണ്ടയുണ്ടും. ''ആധാരാധേയഭാവാത്'' എന്ന ഹേത്ര പ്രദർശനംകൊണ്ടു ഈ ഹേതുനിമിത്തം മറപ്പിക്കിലും ഈ ന്വാ സംബന്ധിക്കുമന്നാണു്. ക്ഷേത്രം ആധാഭവും പ്രാസാദം യം ആധേയവുമാകയാൽ ക്ഷേത്രത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന ടോഷം പ്രാ സാദത്തിലം സംക്രമിക്കുമെന്നാകുന്നു ആ വിശേഷം. ഇതിനെ വി വരണകാരൻ വ്യക്തമായി പറഞ്ഞിട്ടം ഉണ്ട്. ഹേതുപ്രടർശ നംകൊണ്ടു വിശേഷാത്ഥത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു ഗ്രന്ഥകാരന്മാ തടെ സ്വഭാവമാക്ണ്. 💝

വാഗ്ദേൻ... "അല്പാംബൂപാനവ്യായാമകടുതിക്താശൻറലഘു, ആജം ശോഷജ്പരശചാസരക്തപിത്താദിസാരജിൽ" എന്ന ലഘത്പംപ്രതി പറഞ്ഞഫേതു സ്വതോ ഗുരുവായ ഗോ ക്ഷീരത്തിന്നം ഫേതുവശേഷംകൊണ്ടു ലഘൂതപം വരുമെന്ന സ്പ ചിപ്പിച്ചതിനെ വ്യാഖ്യാതാവു വെളിവാക്കീട്ടുണ്ട്.

രർ. മതിൽക്കകത്തുമഴവനം ബിംബത്തിന്നം തമ്മിൽ വ്യാപ്യവ്യാപകഭാവം പ്രതിഷ്ഠാസമയം പ്രായേണ എല്ലാക്ഷേത്ര ങ്ങളിലും കല്പിച്ചിരിക്കും. ആ കല്പനയും മതില്ലകത്തിന്നും ബിംബത്തിന്നും തമ്മിൽ സംബന്ധത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്ന. അതി നേയും വിവരണകാരൻ....

പ്രവ്വാഹ്തിരപി ച സ്ഥാപനാസമയ ഏവ കല്പിതാ" എന്ന വചനംകൊണ്ടു വിധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ കല്പനഇന്ന ക്ഷേത്ര ത്തിലിന്നവിധമെന്നു നടപ്പുകൊണ്ടു അനുമാനിക്കാനല്ലാതെ നിവ്വ ത്തി ഇല്ല. ഈ കല്പനയുടെ ഭേദംനിമിത്തമായിരിക്കണം ചില ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ചില ആവാരഭേദങ്ങാംകാണുന്നത്ര്. താഴ്വികക്കുടം കണ്ടു തൊഴുതാൽ ഫലസിദ്ധിയുണ്ടാവുന്നതിന്നും ഈ കല്പനതന്നെ കാരണമാണ്.

^{© രൂ}. ഇവിടെ പ്രാസാദമെന്നതിനെപ്പററി താന്ത്രിക ല്രായശ്ചിത്തത്തിൽ—

ഘാസാദഞ്ച തഥാ പൂജാമണ്ഡപം ബലിമണ്ഡപം,

പ്പുഥക്സ്ഥിതാന്നശാലാം ച നൃത്തശാലാം ച ഗർഭിണി.

വദന്തി പഞ്ചപ്പാസാദാൻ ഗ്രരുതെഷാം ഹി സർവതഃ'' എന്നപറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. . എ. ശ്രീകോവിൽ പ.പ്യജാമണ്ഡപം ന. ബലിമണ്ഡ പം, ർ. ചിററമ്പലങ്ങളിൽ പെടാതെ നിരംക്കു ന്ന തിടപ്പള്ളി, @. ഞണിയറയുള്ള കുത്തമ്പലം ഈ അഞ്ചും പ്രാസാദങ്ങളാണ്. ഇതുകരക്ക് അധികം ഗ്രത്തപുണ്ടെന്ന സിധിക്കുന്നു. ഈ വചനത്തിൽ പ്രാസാദം എന്ന ശബ്ദം വിദശഷവാചിയം പ്രാസാദാൽ എന്ന ശബ്ദം സാമാന്വവാചി യുമാകുന്നു. അത്രേദമപിവക്തവ്വം പ്രാസാദോച്ചാ ചു.ഇതി സമുച്ഛയവപനെ അന്വതരപദപയ്യായതേപന ഇതരതപോല യോഗനും സാധുതപം ചിന്തനീയം, അന്വതരാന്വതമശബ്ദാവ വ്യൂല്പന്നെം സ്പദാവാൽ ദിഞ്ഞുമവിഷയെ നിർദ്ധാരണെ വർ

യെതേ. ഇതി ഭീക്ഷിതോക്തെ ഞേന്വത ശബ്ദയോമം മോബോധകതപം വ സ്സോമായത്തെ എവേത്വലം തെരെബ്ഡോഡതലെത്വായാന്തത്തപം തഥാതേപപി പ്രക്താ തെരെബ് സ്വോഡതല്യൊയാന്ത്രപന്നാന്ത്വത്തം തെന്നം പ്രത്യായത്തെ പായന്നം പ്രത്യാനകതപം പ്രത്യായത്തെ തെന്നം പ്രത്യായത്തെ പായന്നം പ്രത്യായത്തെ പ്രത്യായ തെന്നം പ്രത്യായത്തെ പ്രത്യായ തെന്നം പ്രത്യായത്തെ പായന്നം പ്രത്യായത്തെ പ്രത്യായത്തെ തെന്നം പ്രത്യായത്തെ പ്രത്യായത്തെ തെന്നം പ്രത്യായത്തെ പ്രത്യായത്തെ തെന്നം പ്രത്യായത്തെ പ്രത്യായത്ത്തം തോനം പ്രത്യായത്താം തെന്നം പ്രത്യായത്താം തെന്നം പ്രത്യായത്തെ പ്രത്യായത്താം തെന്നം പ്രത്യാത്ത്തെ പ്രത്യാത്ത്താം തെന്നം പ്രത്യാത്തെ പ്രത്യായത്തെ പ്രത്യാത്ത്താം തെന്നം പ്രത്യാത്ത്തെ പ്രത്യാത്ത്തെ പ്രത്യോത്ത്തെ നേന്നം പ്രത്യാത്ത്തെ പ്രത്യാത്ത്തെ പ്രത്യാത്ത്തെ തെന്നം പ്രത്യാത്ത്തെ പ്രത്യം പ്രത്യാത്ത്തെ പ്രത്യാത്ത്തെ പ്രത്യാത്ത്തോണം പ്രത്യാത്ത്ത്തെ പ്രത്യം പ്രത്യം പ്രത്യം നേന്നം പ്രത്യാത്ത്തെന്ന്നം പ്രത്യം പ്രത്യാത്ത്താം പ്രത്യം തെന്നം പ്രത്യം പ്രത്തം പ്രത്യം പ്രത്യം പ്രത്യം പ്രത്യം പ്രത്യം പ്രത്യം പ്രത്യം പ്രത്തം പ്രത്യം പ്രത്തം പ്രത്യം പ്രത്തം പ്രത്രം പ്രത്തം പ്രത്തം പ്രത്തം പ്രത്തം പ്രത്തം പ്രത്തേ പ്രത്തം പ

മിച്ചാല് ചേതിതം ചൈവ ട്രത്തം പതിവ ജെയേത്. പിച്ചാരിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്വം വണിത്വക്കുന്നം എന്നു സാരം ഇവിടെ ചണ്ഡാലനാരാണ് പതിതനാരാണ് എന്നു സാരം ഇവിടെ ചണ്ഡാലനാരാണ് പതിതന്തെത് മന്ത്രീക് സാരം ഇവിടെ ചണ്ഡാലനായായാണ് പതിത്തെന്ന് പ്രത്തിക്കുന്ന

് തന്വേവന്ത്ര പ്രത്യാനാനുന്നിന്നിന്നും പ്രവാനത്ത് 🔪

പ്രവരിതോൽപന്നും ഇവതിം പ്രത്യം പ്രത്യം പ്രത്യം

രെ പെല്ലാലന്റെ മെപ്പോലന്റെ പിരുന്ന് പിലാന്ത്രം പറയുന്നത്.... എന്നുവന്നാനം പ്രസിഷ്ണം സിലോന്ത്രിക്കുന്നം.

് നേതുലോപതിതാഴതാണാ ബ്രാഹ്മണ്ണാംതുള്ളത്വേയം ചണ്ഡാലൗ താപ്പരേ ഘോക്താ സഗോതാട്ട്രയി ജായനേ³, ഇത്ര പാണ്ട ശുന്നിന്നും ബ്രാഹണ്ടിൽ ജനിക്കുന്നവൻ നേരിൽനിന്നു എന്നാലധികകാലം ഡമ്മന്നുന്നും നടത്തിക്കെ ണ്ടിരുന്നു പിന്നാലധികകാലം ഡമ്മന്നുന്നും നടത്തിക്കെ ണ്ടിരുന്നു പിന്നാലധികകാലം ഡമ്മന്നുന്നും അതിക്കെ ഇങ്ങിനെ പിന്നെ പതിതനാമവന്നുന്നെ ജനിക്കുന്നവനും ഇങ്ങിനെ മുന്നവിധം ചണ്ഡാലൗറാട്രുണ്ടെന്ന് വരുന്നും ്യുന്നം. ••ചണ്ഡാലം ശ്ലാപ്ലം ക്ഷത്താ, സ്താത്ത് വൈഭേ– ഫകസ്തഥാ

മാഗധായോഗവൗ ചൈവ സുപ്ലൈതേന്ത്രാവസായിന്ന ഈ മധ്യമാംഗിരോപചനംകൊണ്ടു പ. ചണ്ഡാലൻ, വ. ശപപ ചൻ, ന. ക്ഷത്താവു, ര്. സൂതൻ, ©. വൈദേഹകൻ, ന്ന. മാഗ ധൻ ചെങ്തയോഗവൻ ഇവരെല്ലാം അന്ത്യാവസായികളാണെന്ന സിദ്ധിക്കുന്നു. ഇതിൽ സൂതൻമുതലായ ചിലത്തട അന്ത്യാവ സായിത്ഥം മതാന്തരത്തിൽ പറഞ്ഞു കാണുന്നില്ല. ചണ്ഡാല ശപപചാദികളുടെ അന്ത്യവസായിരുപം സർവസമ്മരമാകുന്നം.

ന്നും. അന്ത്വജന്മാരെ ആപസ്തംബൻ.....

''രജകച്ചമ്മകാരച്ച നടോ ബ.രുട എവ ച

കൈവത്തമേദഭില്ലാച്ച സഹ്ലൈതേ തചന്ത്വജാ സ്മൃതാഃ⁷⁹ എ. രജകൻ=മണ്ണാൻ, വ. ചാമകാരൻ=തോൽകൊല്ലൻ, ന. ന ടൻ, ർ. ബുരുടൻ, ®. കൈവത്തൻ=മേക്കോൻ, നു. മേടൻ, ത. ഭീല്ലൻ ഇങ്ങനെ എഴായി പരിഗണനം ചെയ്യിരിക്കുന്തു.

നു. ഇവ എല്ലാംകൂടി സൂക്ഷ്മമായി ആലോചിക്കു ബോറം ചണ്ഡാലശബ് ഒം യമവചനപ്രകാരമുള്ള രൂവരിൽ വി ശേഷവാചിയായും തീണ്ടലുള്ളവരിൽ എല്ലാം സാമാന്വവാചി യായും ഇഴിക്കുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കാം., ''അഗ്നിമ്മാണവക'' എ സവാക്വത്തിൽ മാണവകനിൽ അഗ്നിസാദ്ദശ്വംനിമിത്തം അഗ്നി ത.ം ആരോപിച്ച ലക്ഷണയാ അഭേദം കല്പിക്കുന്നതുപോലെ ച ണ്ഡാലന്മാരായ മുന്നുവഗ്ഗ്ക്കാരൊഴിച്ച മററുള്ള തീണ്ടൽജാതിക്കാ റിലും വിപ്പുക്ഷ്യത്വം രൂപസാദ്ദശ്വംനിമിത്തം ചുബ്ഡാലത്വം

ഫ ഫ-ാം നൃതം_____ ന്നത്രം ഉപപന്നം തന്നെയാഷന്നം, വസിഷ്യൻ ഫന്പാമയ്യങ്ങം ന്നത്രം ഉപപന്നം തന്നെയാഷന്നം, വസിഷ്യൻ ഫന്പാമയിക്ക

വെറ്റം അപ്പായം നുർ പം നുത്രംകൊണ്ടും ഇവരെ ആ ഗാമത്തിൽവച്ചു വേദാധ്യയനം ചെയ്യമാറില്ലം ഇവരെ ആ ഗാമത്തിൽവച്ചു വേദാധ്യയനം ചെയ്യമാറില്ലം മത്തിൽതന്നെ റൊത്തിൽനം ഒരുളാധ്യയനം മതർ പാക്കുന്ന ഗാമത്തിലോ അത്വാഹുണം വും, എന്നതുകാണ്ട് ശവം കിടക്കുന്ന ഗാമത്തിലൊ വണ്ഡാല വും, എന്നതുകാണ്ട് ശവം കിടക്കുന്ന ഗാമത്തിലൊ വണ്ഡാല വും

്യാത്യം യാരുടെത്തെ രാജ്യായ്യോ നെ ല്യാന്ധം ഉപ്പോസ്യക്കണമെന്നു വേദാനീത്യം ചെയ്യന്നമരം ചണ്ടാലന്മാരുടെതൊ പേതിത മപോഷ്പരം

പ്രദേഹിതനകാലെ മണ്ഡാലപതിതശബ്ദത്രമണ്ടേ ദിന്നത്ര-

ഡിന്ന എന്നെയുത്തെന്നും പ്രത്യേഷ്യം പ്രത്യേഷ്യം പ്രത്യേഷ്യം പ്രത്യേഷ്യം പ്രത്യേഷ്യം പ്രത്യേഷ്യം പ്രത്യേഷ്യം പ്രത്യം പ്രത്യേഷ്യം പ്രത്യേ പ്രത്യേഷ്യം പ്രത്യേഷ്യം പ്രത്യേഷ്യം പ്രത്യേഷ്യം പ്രത്യേഷ്യം പ്രത്യേഷ്യം പ്രത്യേഷ്യം പ്രത്യേഷ്യം പ്രത്യേഷ്യം പ്രത

പരാശരൻ തന്റെ സ്മുതിയിൽ പ്രാഷനാരോപസ്തർത്താ ടോഷായാം ഭർഗനെ പാഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പരാശരൾ തന്റെ സ്മുതിയിൽ പ്രാഷണം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പരാശരേശ തന്റെ സ്മുതിയിൽ പ്രാഷനാരോപസ്താം അവരോട് സം

പ്രേംഭാഷയം എത്താനാവത്യം ത സഴിഞ്ഞുവേയും നേയായം നാപ്പ മഡ്സാണം വിമി സംഭാഷയെ തദ്വ

ന് പര്യവുംണ്യഭിധ്യായൻ അമാനിപ്പാനി മിന്തയം,

ഗ്വയന്ഠാഭ്യധ്വര്തരു പ ജാതയേശ്ലാന് തോധിഷ്യ

നിതരത്തെ കുപ്പോം തോനിരാപത്താല് പ്രം വിയരത്ത കുപ്പമാം തോനിമാപളിന്റെ ഗപയോനിം വാ വൈശ്യയോനിം വാ അഥ യ ഇംഗ കപ്പയപത്തെന്നേം മോനിമാപ്പ്പേട്ടിന്റെ ബ്രാക്കോനിം വാ ക്യന് തല്ല ഇംഗ കേന്റിയപത്തെ അല്പായോ വിമത്തെ നേരണിയാം നിന്ന് കോംബോഗ്വോപനിക്കും പത്തിയത്തെ നേരണംബന്

രാപടലത്തിൽ— യുന്നം അഭ്യംഗോവിയൻ—ക്ഷപ്രമേവ വിഷ്ണംഫിതാപഞ്ഞവിം ത്രേിലായിരുന്നാൽ നിക്ഷാതിയിലും പന്തജനിക്കമെന്നും പറ നല്ലി ആവായിലായിരുന്നാൽ ഉൽകൃഷ്മായജാതിയിലും കോചാ ന്നുകരോനിം വാ ചണ്ഡാലയോനിം വാ''

,,രപപ്പോയിവാഷണ്യതേണാദ്യമിപ്പോഡാം,,

ന്നെറ്റെ പെല്പും പെല്പും പായത്തിന്നെ പ്രത്യാന് പ്രവാന് പാന് പ്രവാന് പാന് പ്രവാന് പ്രവാന് പ്രവാന് പാന് പ്രവാന് പ്രവാന് പാന് പ്ര പോന് പ്രവാന് പ്രവാന് പ്രവാന് പ്രവാന് പ്രവാന് പ്രവാന് പ്രവാന് പാന് പ്രവാന് പ്രവാന് പാന് പ്രവാന് പ്രവാന് പ്രവാന് പ്രവാന് പ്രവാന് പ്രവാന് പ്രവാന് പ്രവാന് പാന് പാന്വാന് പാന്വാന് പാന്വാന് പാന്വാന് പാന്വാന് പാന്വാന് പാന്വാന് പാന്വാന് പാന്വവ

ത്തിൽ----എന്തം, ഇദ്യോതലയോഗമാജരിവ്യാഖ്യാത്യാതെ കവിംശപടല

ചോമെയേയ്യെ ചിഭ്വശാവിട്ടോ പോഷമെണ്ണുന്നാ പ്രചാതമയേയ്യം പിര്താദക്വന്തിക്കോന്തത്തകാലില്പിട്

പ്രിക്ഷ്സ

എന്നം, ജ്ഞാനോഭയഭഷന്ദാംല....

യിക്കം, ത്തോവലിയിൽ സ്ഥാനഇപ്പയി കത്തവ്വാം ബിംബത്രലിയ്യ ശാന്തരത്ര്യ. ഫോന്വാലപതിതോടക്വിട്ടേജനസ്സർശനാടിയു

എഡ്രം, പിന്താമണി നവമപടപത്തിൽ സ്പനം കത്തവ്വം • ''വണ്ഡാലങ്ങനിതസ്ർശനാഭിഷ് സ്പനം കത്തവ്വം

ോഗ്രോഗ്ഡൈന്വദ്വഡ് ക്ലാപ്പ് കായാദിഭിസ്സാം ''ചെസോളനുതിരോദക്കും പതിത്യവാതുദേവല്ലൈ പ

ക്കമായി പറഞ്ഞിരിക്കുടെ ഇവേശംസ്തനംക്കും മറവം വ്വ മാണെന്നം അതിനു പ്രായയ്യത്തം മായുണ്ടായതു മോഷ മോഷസാലാഭികളുടെ ഇവേശംസ്തനംക്കും മറവം വ്വ

ബ്വംബത്രംഗ്രത യയന്റാ യോള്ഡന്റാനധാദ്വള്യ

് "ഹാരാസ്ഥന്തർമ്മണ്ഡലെ ച പ്രാസാദെഷ്ട ച വേശനോ, പാതക്വാശെയ്പിപാഷണ്ഡിവപ്തുണാം, രാജകസ്വ ച,

മ്ലേച്ഛനോം തന്ത്രവായാലിവർണബാഹ്വജനസ്വ ച,

പുഷ്പിതാസൂതികാകാരുചണ്ഡാലാനാം ക്രമാദ്ഗുരു എന്നപറഞ്ഞതിനാൽ ചണ്ഡാലാദികാം ഫാകേളിലും അന്തമ്മ ണ്ഡലത്തിലും പഞ്ചപ്രാസാദങ്ങളിലും മാത്രം പ്രവേശിക്കരുതെ ന്നാണല്ലൊ കിട്ടുന്നതു്. മതില്ലംകുത്തു പ്രവേശനംകൊണ്ടു അ തുദ്ധി ഇല്ലെന്നു വിചാരിക്കരേത എന്നാക്ഷേപമുണ്ടെങ്കിലും സൂ ക്ഷ്മാലാചനത്തിങ്കൽ ഫാരാദികളിൽ പ്രവേശിക്കന്നതു വഗ്ഗഭേ ദേന അധികം ഗത്രതപമള്ള താണെന്നമാത്രമെ ഈ വചനത്തി ന്നു താല്പയ്യമുള്ള വെന്നു ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇതിന്നമുമ്പുള്ള തുറ്റ വിവരിച്ചതുമായ ''മനുഷ്യാണാം ച പശപാടെ'' ഇത്വാദി വച നംകൊണ്ടു തീർചപ്പെടുന്നണ്ട്. ഇതുതന്നെ ''വർണഭേദാൽ ഗത്ര ണി ഹി'' ''ക്രമാദ്ഗുരുതരാണി ഫി'' ''ജ്ഞയാനി തത്ര ഗത്ര ലാംഘവഭേദവന്തി'' ഇത്വാദി പ്രമാണവ പതസ്മുഹങ്ങാംകെ ഞെ വെളിവാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

ന്ന **ര. അശുദ്ധ്വാദിക്കം** സംഭവിച്ചാൽ ചെട്ടേണ്ട വിഷ്ണസംഹിതയിൽ_____

ം എന്നാനാനിനിട്ടം വിട്ട്വാട് ബിംബമൽപാതമുഷിതം,

അകൃതായാം തു നിഷ് കൃത്വാം വിനശ്വേദ്യേവസന്നിധിം,

തൽസ്ഥാദ പ്രേതാ ഭയം കയ്യർവ്വാധിശോകാടിഭിർന്നണാം." എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ബിംബം യള്ഞാഗ്നിപോലെയാകന്നു. അതിനാലഗ്നിക്കു വിധിച്ച അശുദ്ധിഹേയ്ക്കാം ബിംബത്തിന്നം സംബന്ധിക്കുമന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ബിംബത്തിന്നു അശുദ്ധിമുത ലായ ഉല്പാതങ്ങാം ബാധിച്ചാൽ ശുദ്ധികലശാമതലായ പ്രായ ശ്വിത്തങ്ങാം ചെയ്യണമെന്നും ആതുകാംനടത്തുന്നതുവരെ പൂജ യും മററും നടത്തിക്കൂടെന്നും പ്രായശ്ചിത്തത്തിന്നു കാലതാമസം നേരിട്ടാൽ ഭേവസാന്നിധ്വം നശിക്കുമന്നും എന്നാൽ ആ ബിം ബത്തിന്മേലുള്ള പങ്ഷപ്പേതാടികാം 'ഭേശത്തിന്നും ഉടമസ്ഥന്നം വ്വാധിദ്രഃഖാദ്രൂപേരുവങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുമെന്നുമാണിത്തൻറെ താത് പയ്യം. പ്രായശ്ചിത്തം കഴിക്കുന്നതുവരെ പൂജാഭികാം ചെയ്യങ്ങ നെന്നം വ്വക്തമായി വിഷ്ണസംഹിതയിൽ വേറെയും പറഞ്ഞിട്ടാ ണ്ട്. ത്രങ്കാവിതും

വിളംബനെ തു നിഷ കൃത്വാ വിനഃശ്വദ്ദേവസന്നിവിം. പൂജിതാ വാ തതൊ യന്നാന്നിയ്ക് കുറും കാരമേദ്ര് തം അകുതായാം ഇ നിഷ്കൃത്വാം സ്പൂഷ്ടാ കപ്പന്തി ദേവതാം അതുതായാം ഇ നിഷ്കൃത്വാം സ്പൂഷ്ടാ കപ്പന്തി ദേവതാം അസ്പോതേഷ് ച ജാതേഷ് ന കയ്യാത് പൂജനാ ഫൈം പോതോഷ് ച ജാതോഷ് ന കയ്യാത് പൂജനാ ഫൈം പോതോഷ് പ

യിൽ— തിൽ— നത്രമോഷയ്യിന്നും പോയന്ത്രിത്തവിധി ഇല്ലം. മോഗലേയസ്ത്രി ന്താതെ നംഭവിക്കുന്നു ലോഷത്യന്നു ഇല്ലം. മാതന്ത്രത്തെ പ്രവേശം അനവദിക്കുപ്പെടാപത്തിന്നു ഇല്ലം. പ്രായന്ത്യിന്നു ഇന്നെ ദോഷത്തിന്നും മോയന്ത്രത്തിന്നും. ന്തുന്നം പ്രവേശിക്കുന്നത്തിന്നും. ന്തുന്നം പ്രവേശിക്കുന്നത്തിന്നും. പ്രവേശം അനവദിക്കുപ്പെട്ടാവുന്നതിന്നും. ന്തുന്നം പ്രവേശിക്കുന്നത്തിന്നും. ന്തുന്നം ന്നാനത്തിന്നും മോയുന്നത്തിന്നും. ന്തുന്നം ന്നാനത്തിന്നും പോയന്ത്രത്തിന്നും. ന്തുന്നം ന്നാനത്തിന്നും പോയന്ത്രത്തിന്നും. ന്തുന്നം ന്നാനത്തിന്നും പോയന്ത്രത്തിന്നും. ന്നാനത്തിന്നെ മോയന്ത്രം മോയന്ത്രത്തിന്നും. ന്തുന്നം ന്നോനത്തിന്നെ മോയന്ത്രം മോയന്ത്രത്തിന്നും. ന്തുന്നം ന്നോനത്തിന്നെ മോയന്ത്രം നേത്രത്തിന്നെ തോദ്യം താനത്തിന്നും. ന്നാനത്തിന്നെ പോയന്ത്രം ന്നാനത്തിന്നും പോയന്ത്രം പോയന്ത്രം പാത്രം നേത്രം പാത്രം നേത്രം നേത്രം നേത്രം പോയന്ത്രം പാത്രം നേത്രം പോയന്ത്രം പാത്രം നേത്രം പോയന്ത്രം പാത്രം നേത്രം നേത്രം നേത്രം നേത്രം പോയന്ത്രം പോയന്ത്രം പോയന്ത്രം പാത്രം നേത്രം നേത്രംനേത്രം നേത്രം നേത്രം നേത്രം നേത്രംനത്ത്രം നേത്രംനത്ത്നം നേത്രംന്നംന്ന്നം നേത്രംനത്ത്നംന്നംന നേത്രംനത്ത്നം നേത്രംനം നേത്രംനത്ത്നം നേത്രംനത്ത്നം നേത്രംനത്ത്നം നേത്രംനത്ത്നം നേത്രംനത്ത്നം നേത്രംനത്ത്നം നേത്നംനത്ത്നം നേത്രംന്ന്നംന്നംനത്ത്നംന്നംന്നത്ത്നം നേത്രംനത്ത്നംനത്ത്നംന്നംനത്ത്നംന്നംനത്ത്നം നേത്രംന നേത്രംനംന്നംന്ത്രംന്ന്ന്

തരു നാതിഴവുന്നു പറപ്പെടുന്ന വര്തമാനകരെലാസിൽ ലെയാള യ്യണാട്വത്വിട് മേയിന്റെ സ്നനാതനവും പോപ്പ് പോതിൽ *မားပြီးထည့်* အချမားလ တြစစာအေစားမှုခ်ိုးတွက် ကြီမစစားတျ က ားနားရ ကျည်းသြားကို စားပိုးကြားခြုံစာကိုပဲ ကို ကြေးရေးကားသူ ဂျက်မာက် യാനുയു കെയിന്റെ പ്രത്യത്തിനെ പ്രത്യം പാല തപരിസരങ്ങളിച്ചുള്ള റോഡുകളിൽ (ഷേതാന്തർഭാഗത്തിലെല്ല) പെരാനാലം ഹൊട്കുമാറില്ല. ഇക്കായം ഇരുവിർ ക്ഷേ അല്ലാതെ അവരാന്റ്റുകള കയും മാത്രമാണ് ഇതിനെറ തെപം. യാജ് പിറെറിവസം പ്രായയിത്തായി ഇട്രിക്ക് നടത്ത അം മെനേര്യക്കയം അങ്ങനെ മുവേശിച്ചിരിക്കുമെന്ന വിചാര അവകം ജനങ്ങം ക്രുന്നസമയം ചില അവർണ ႋမြန္ပါ ကာ രുന്നത്തെ അത്ര അവക്ഷ് പ്രവേശിപ്പാനന്വാലം കൊട്ട മ്പോമായു ന്വാേറട്രിവസം തിന്യക്ക്കം നടത്തുകയും കണ്ടുവ യുലുടങ്ങ്ങനൽ നിനേശ്വയത്തം ഖാതവായുമ്പോം നേശ് നിര്വ താളത്തിൽ ചില ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ചില വിശേഷദിവസങ്ങളിൽ ഇങ്ങലെ ഇതിനെ സുഷ്യാത്യ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോഗം മല , ഗ്രാതന്ത്വയരയാടാധാം യായാനാമ^എമ ധ ന്വഭിമെ പ

ത്തിൽ തജ്മമചയ്യ പ്രസിദ്ധരുത്തും ഈ ഘടത്തിൽ ഓക്കേ ഉണ്ടായാൽ കാലതാമസംവരുത്താനെ ഉടനെതന്നെ പ്രായയി അതാകുന്നം ഇത ഘടത്തിൽ ഓക്കേ അതാകുന്നം

ന്നതിക്കാണ് പതിതാൻ ലോംസവാത്യമാതായാതാത്താത് മോം ഇര ദേവ ചന്നത്തിക്കാണ്, പതിതാൻ പാഫി സ്പിഷ്പാന സ്നാനം [ക്രാപരേൽ.¹¹ ഇര ദേവ ചന്നത്തിക്കാണ്, പതിതന്താക്കാ ലേവ ന്നത്തിക്കാണ്, പതിത്താക്കാണ്, നിന്നത്താക്കാ ലോ എത്താക്കാണ്, നിന്നത്തിന് നിന്നത്താക്കാ നേറ്റ് പോപ്പോ എത്താക്കാണ്, നിന്നത്തിന് നിന്നത്താക്കാ നേറ്റ് പോപ്പോ എത്താല് പോസ്പ്രതിക്കാണ്, നിന്നത്താണ്, നിന്നത്താക്കാ പതിത്താം എത്താല് പോസ്പ്രതിക്കാണ്, നിന്നത്താക്കാം പതിത്താക്കാണം അം

,ദേഗ്നതായാന്വാദാസം തുടയ്തിയ നേതായാന് ന

നാടില്ലെന്നും ഇൽപാതഘട്ടത്തിൽ പല്പം വിവസ്ഥാവാചിയല്ല പോടില്ലെന്ന് ഇകാഷേപത്തിന്നം വഴിയുണ്ട്. വസ്തസ് ഇവി ലാടില്ലെന്ന് മൊമേഷപത്തിന്നം വഴിയുണ്ട്. വസ്തസ് ഇവി ലാടില്ലെന്ന് മെറാം ഈപ്രോക്താം വഴിയുണ്ട്. വസ്തസ് ഇവി ലാംതിൽ പല്പംസംമേയം അവരെക്കാരം നിരുന്നും ഇവി നിവ്. ഉൽപാതഘട്ടത്തിൽ പല്പംസാദില്ലവേശം എ എന്ന ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാണ്. തീണ്ടലുള്ളവർ ഇന്നവരാണെന്ന പ്ര കരണാന്തരത്തിൽ കാണിക്കും. എന്നാൽ ആ വഗ്ഗത്തിൽ ഉൽക ഷ്പന്മാരെ കാണിക്കാതെ പല്ലംസന്മാരെ ഗ്രഹിച്ചതെന്തിനാണെ ന്നാണെങ്കിൽ അവരുടെ പ്രവേശത്തിന്ന ദോഷാധിക്വമുണ്ടെന്നു കാണിപ്പാനാകന്നു. വ്വവസ്ഥാവാചിയും പ്രകാരവാചിയുമായ **ഞ**്ഞടിശബ്ദുങ്ങ**ഠംക്കു** എകശേഷം വരുത്തിയതാണു് ഈ ആടിശ ബ്ബമെന്നു സിദ്ധാന്തമാണു്. തീണ്ടലുള്ള എല്ലാവരുടേയും പ്ര വേശം ടോഷമുള്ളതാണെന്നും അതിൽ പ്പല്യംസന്മാരുടെയും അ വരെക്കാഗം നിക്ലഷ്പന്മാരുടേയും പ്രവേശം അധികഭോഷമാകന്ന എന്നമാഞ് പിണ്ഡിതാർത്ഥം. ഇവിടെ...

''ഭൂവാദയോ ധാതവഃ ആദിശബ്ദയോർവ്വവസ്ഥാപ്രകാര-വാചിനോകേശേഷം ഭൂപ്പട്ടതയോ വാ സട്ദശാ ഇത്വത്ഥം സാദ്രശ്വം ചാത്ര ക്രിയാ വാചിതേപന ഏവം ചക്രിയാ-വാചിനോ പോദയോ ധാതുസംജ്ഞാ സ്പൂരിത്വത്ത് സിധ്വതി." എന്ന പ്വാകരണശാസ്ത്രവചനംകടി അനുസന്ധേയമാണ്.

ഈവക സംഗതികളാൽ അവർണ്ണഹിന്ദുക്കാക്ക ന്നൻ. സവർണ്ണങ്ങേത്രങ്ങളിൽ പ്രവേശം അനുവദിച്ചാലവിടെ ദേവ സാന്നിധ്വം നശിക്കുമെന്നും പിന്നീടു പൂജാഭിക്കം നടത്താൻ പാ ടില്പെന്നാം നടത്തിയാൽ ഫലം ദോഷമ യിത്തിരുമെന്നും മാത്ര ല്ല ആ ക്ഷേത്രത്തെ ആദ്വം സവർണ്ണരും പിന്നെ ആവർണരും ക്രമണ ഉപേക്ഷിക്കുമെന്നും ആലോചനാശക്തിയും ദൈവവി ശ്വാസവുരുള്ള എല്ലാ സവർണർക്കും പൊതുവെ പൂർണ്ണമായ അ ഭിപ്രായം ഉണ്ടെന്നു കാണുന്നു.

ഷഷ്യാദ്ധ്വായം.

(ർ) ക്ഷേത്രപ്രവേശം അനുവദിച്ച സമഭായസം **60**. ബന്ധമായം മതസംബന്ധമായം സമതചം സ്റ്റഷ്പിക്കുന്നതിനെപ്പ ററി സവർണഹിന്തുകളുടേയും അവണ്ണഹിന്തുക്കളുടേയും ഇടയിലു ള്ള വല്ലഭാവത്തിൻേറയും വ്വാപ്തിയും അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു കാ ളപരിപാടിയും ക്ഷേതപ്രവേശസംരംഭവും വിഭാജ്വമായ ഭാഗ മൊ അവിഭാജ്വമായ ഭാഗമൊ എന്ന്

റെ പ. ക്ഷേത്രപ്രവേശം അനുവടിച്ചാലും സവണ്ണരം അ വണ്ണരും തമ്മിൽ സമഭായസംബന്ധമായൊ മതസംബന്ധമായൊ സമതപമണ്ടാപന്നതല്ല അതുണ്ടാകമെന്ന് ആലോചനാഗക്കിയു ള്ള സവർണ്ണരും അവർണ്ണരും വിചാരിക്കുന്നതുമല്ല. സമദായസം

ബന്ധമായ സമത്പം കൃഷി, കച്ചവടം, കൈത്തൊഴിൽ മതലായ കായ്യങ്ങളിൽ ഇപ്പോഴം പ്രായേണ ഉണ്ട്. ആവക കായ്യങ്ങളിൽ സവർണ്ണരം അവർണ്ണരം അന്വോന്വം ധാരാളം സഹകരിച്ചവ നേതുമണ്ട്. മതസംബന്ധമായ സമതപം, മിശ്രഭോജനം, മി ശ്രവിവാഹം, വിവാഹാദിക്രിയകളിൽ അന്വോന്വം ഉപയോഗ പ്പെട്ടക മുതലായതാണ്. ആയതു ക്ഷേത്രപ്രവേശംകൊണ്ടു സി ഭ്യിക്കുന്നതല്ല. അനേകകാലമായി ക്ഷേത്രപ്രവേശം നടന്നവരു ന സവർണ്ണരുടെയിടയിൽ ഓരോവഗ്ഗക്കാരം തമ്മിൽ ഇതേവ രെ ആ സമതപം ഉണ്ടായിക്കാണുന്നില്ല. അതിനാൽ അവർണ്ണ ർക്കു ക്ഷേത്രപ്രവേശം കൊടുത്താൽ സവർണ്ണരും അവർണ്ണരും മമിൽ സമതപമുണ്ടാകമെന്ന വിചാരിച്ചുകൂടാ.

'**ഞ**ത്രയുമല്ല, അവർണ്ണക്കു ക്ഷേത്രപ്രവേശം അനു വെ. വടിച്ചാൽ സവർണ്ണർക്കു മതസാബന്ധമായ ക്രിയകളിൽ തടസ്ഥ ങ്ങളം ബൂദ്ധിമുട്ടുകളും നേരിട്ടം. അപ്പോഠം അവർതമ്മിൽ വി രോധവും സഭവിക്കം. അതുനിമിത്തം ഇപ്പോട്ടള്ള് സമുദായ ഗത2ായ സമത്വവും പരസ്പരസ്ഥായവുംകൂടി നശിച്ചുവെന്നം അതു രാജ്വത്തിൽ അനർത്ഥങ്ങഠംക്കും വിപ്പവത്തിനും വരാം സാമ്പത്തികമായ കുഴപ്പത്തിനുംകൂടി കാരണമാകും. ഗാദ്ധാലോ ചനയിൽ ഇക്കായ്യം അനായാസേന ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണും. സവ ർണ്ണരും അവർണ്ണരും തമ്മിലെന്നല്ല ആ രണ്ടുകൂട്ടരിലുമുള്ള 'അവാ ന്തരവഗ്ഗ്ക്കാർ തമ്മിൽതന്നെ വിദ്വാഭ്വാസാദികായ്യങ്ങളിൽ സമ തചം കാഞന്നില്ല. സവർണ്ണരിൽതന്നെ ' മലയാളബ്രാഹമണരിൽ' ന്നും പാടേശബ്രാഹ്മണരിൽ നും –ം നായന്മാരിൽ ര് 🖲 -ം അമ്പലവാസികളിൽ ന്ന്ന് - ം ക്ഷത്രിയരിൽ നെ -ം ശതമാനും ആളുകളാണ് ഫൻനും ലെ കാനേഷുമാരിപ്രകാരം ഈ സ്റ്റേ ററിൽ വിള്യാഭ്വാസമള്ളവരായി കാണപ്പെട്ടന്നത്. ഈ കണക്ക് ആറിലയികം വയസ്സുള്ളവരെ സംബന്ധിപ്പുള്ളതും ദശാംശം വി ട്ടിട്ടു<u>ള്ള തു</u>മാകുന്നു.

നെ. അവ ഉണ്ണരിൽ ഈഴവരിലും കമ്മാളരിലും വറെം നാടാന്മാരിൽ ഫറെം പലയരിൽ ത്രം തണ്ടാന്മാരിൽ ഫറം വേലന്മാരിൽ വരം വാലന്മാരിൽ ഫരം കറവരിൽ ഫം പള്ളരിൽ വരം വേടന്മാരിൽ ഫം തേമാനം മാത്രമാണ് മൻപറഞ്ഞപോലെ വിള്യാഭ്യാസമുള്ളവർ. ഇത്രപോലെതന്നെ കച്ഛവടം, ധനസ്ഥിതി, ഉത്സാഹശക്തി, ആലോചനാശക്തി, അധ്വാനശീലം മതലായ വിഷയങ്ങളിലും, അവാന്തരവഗ്ഗക്കാ ക്തന്നെ അസമത്വം സ്പപ്പമാകനും. ക്ഷേത്രപ്രവേശം അസമ ത്വത്തെ ഇല്ലായ് മചെയ്താൻ ഉപകരിക്കുന്നതുമല്ല അതിനാൽ വിളാഭ്യാസം മതലായ കായ്യങ്ങളിൽ താണനിലയിലുള്ള വക്കു ഉൽകഷം സിദ്ധിപ്പാൻ നല്ലമാഗ്ഗം കണ്ടുപിടിച്ചു നടപ്പിൽ വരു തുകയാണം വേണ്ടത്ത്. ക്ഷേത്രപ്രവേശം അനവദിക്കുന്നതു കൊണ്ടു സമത്വം സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല. പ്രതൃത, തന്വോന്വമ്താശം കൊണ്ടു അനത്ഥങ്ങൾം സംഭവിക്കുകയും ചെയ്യും. ക്ഷേത്രപ്രവേശ മെന്ന വിഷയത്തിൽ സമത്വമുണ്ടാകമെല്ലൊ എന്നാണെങ്കിൽ ആയതു നിസ്സാരവും അനേകദോഷകാരണവുമാകുന്നം.

െർ. ക്ഷേത്രപ്പവേശനസംരംഭവും സമത്വം ഉണ്ടാക്കു വാനുള്ള കായ്യപരിപാടിയും തമ്മിൽ യാതൊരു സംബന്ധവുമി ല്ല. രണ്ടും മുമ്പെതന്നെ വിഭക്തങ്ങളാണു്. അതുകളെ ഇനി ഭാ ഗിക്കയൊ ഭാഗിക്കാതിരിക്കുകയൊ ചെയ്യേണ്ടതില്ല. അതുകറം തമ്മിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതുകൊണ്ട് യാതൊരു ഗുണവും ഉണ്ടാക വാനില്ല. കൂട്ടിച്ചേർപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതുമല്ല.

സപ്തമാധ്വായഃ.

9. (9) ഷേത്രപ്രവേശം അനുവടിക്കുന്നതായാൽ താൽക്കാലികമായും സ്ഥിരമായും സംഭവിക്കുന്ന ഫലങ്ങും. നി ശ്ചിതമായ അതുത്തിയെ അതിക്രമിച്ചു അവണ്ണർ അകത്തുകടക്കു ന്നതു അധികം സവണ്ണർ സമ്മിക്കുന്നതല്ല. ഈശചരവിശചാസവും ഭക്തിയുമുള്ള സവണ്ണർ ഇപ്പോഴം വളരെയുണ്ട്. ഓരോ ക്ഷേ ത്രങ്ങളിൽ ഒർശനത്തിനു നിത്വതയായും വിശേഷദിവസങ്ങളിലും ക്രടുന്ന ബഹുജനയോഗം ഇതിനു സാക്ഷിയാണു്. ആവക ട ക്തന്മാർ സ്ഥന്തഭേഹത്തേക്കാറം ക്ഷേത്രമയ്കാദയെ രക്ഷിപ്പാൻ അധികം ഉൽകണ്ഠയുള്ള വരായിക്കും. അവണ്ണർ തങ്ങാംക്കു അനു വ**ടിച്ചകിട്ടിയ അവകാശത്തെ ഉപേക്ഷിപ്പാൻ** മനസ്സു<u>ട്</u>ടെവരാ യിരിക്കയില്ല. അപ്പോഠം ഇരുകൂട്ടരും തമ്മിൽ വലിയ വിരോ ധത്തിന്നും അതുനിമിത്തം ലഹളക്കും ഇടയാകും. അപ്പോറം ഗ പണ്ടെൻറിന താതിനെ അമത്താൻ സ്വീയശക്തിയെ ഉപയോ അങ്ങിനെ ശക്തിയെ ഉപയോഗിച്ചു ശാ ഗിക്കേണ്ടിവരും. സ്ത്രത്തിനും സഭാചാരത്തിനും വിരുമാവും അധാർമ്മികവും ദോഷ ബ്ല്ലാലവും അധികജനവിസമ്മതവും സജ്ജനഗർഘ്വവുമായ

ലെയൻറിനു—ക്രഷണമായി വരുന്നതല്ലം ക്രീപത്മനാദോസനായ പൊന്നതനുമാൻതിരുമെന്നിലെ ഗവ കായ്യത്തെ നടത്തിക്കുന്നതു ഗവണ്ടെൻറിനു—വിശേഷിച്ചു

ക്കി ഇപ്പോഴം ആ ക്ഷേത്രം ജന്വെത്തെപോലെ ജനങ്ങള്ടെ ഇപ്പോകാരംകളിച്ച് നപ്പം സിവികവും മെവത്തെകാണ് വെങ്കു വർണ്ണർ ബലാൽക്കാരേണ ഇവേശിച്ചു. അവരെ പറത്താക്കി റെ പ്. മൊളിതന്നവരിൽ മറ്റം തെൻറ ക്ഷേത്തതില ആദരത്തിനു പാത്രമാകന്നില്ല എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പ്രാത ശ്വിത്തമായ കലശത്ത് നാ താമസംവന്നപോയതുനിമിത്തം സാ നിധ്യത്തിന്നു കറവുവന്നതാകന്നു. ജനങ്ങളുടെ അനാദരത്തിന്നു നിമിത്തമെന്നും നവീകണേക്രിയകൊണ്ടല്ലാതെ ആ ദോഷം തീ ജന്നതല്ലെന്നും ഈ ഘട്ടത്തിൽ വിചാരിക്കാവുന്നതാകന്നു.

ത്രീകാശീ, ഗോകണ്ണം, ഈ ഹോക്ഷേത്രങ്ങളിൽ റെൻ. ജാതിഭേദംപ്രടാതെ എല്ലാ ധിന്ദക്കുളം ബിംബം തൊടുന്നതും അ ഭിഷേകാദിക്യ നടത്തുന്നതുംകൊണ്ടു സാന്നിധ്വക്ഷയം വരുന്നി ല്ലല്ലൊ എന്നു ചോദിക്കുന്നതാരാൽ അവിടെ ആ നടപടി അ നാഭികാലം മുതൽക്കുതന്നെ ഉള്ളതാകയാൽ സഭാചാരപ്രാമാണ്വം കൊണ്ടു അതിന്നു ദോഷമില്ലെന്നു സമാധാനിക്കാം. അത്രയുമല്ല ഈശ്വരന്നം സഗുണമനന്നും നിർഗ്ഗണനെന്നും രണ്ടും ഭേടമുണ്ടും. അവിടെ നിർഗ്ഗണപ്രതിഷയായിരിക്കും. നിർഗ്ഗണാവസ്ഥയിൽ ജാത്വാടിഭേടമില്ല. നിർഗ്ഗണാവസ്ഥയിൽ രൂപ്മില്ലെങ്കിലും അ വിടെ ആരാധകന്മാരുടെ മനസ്സിന്ന ഏകതാ തത്വം സിദ്ധിക്കേ ണ്ടതിന്നു ഒരു രൂപം കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കയാണു്. അവിടെയുള്ള ബിംബം കരചരണാള്വായവവിശിഷ്ഠവുമല്ല. അവിടെ സാമാ ന്വശ്രപത്തെ മഹാബലേശ്വരനെന്നും വിശ്വനാഥനെന്നും പേരു കല്പിച്ചതും അതുകൊണ്ടതന്നെയായിരിക്കാം. അവിടെ വേദം മുത്രാായതുകൊണ്ടു സാമാന്വൃശ്രപേണ ആരോധനമാണം പ്രായേണ നടത്തിവരുന്നതും. ശൈവ-വൈണ്ണ-വാദിഭേദേനയുള്ള പലരും അവിടെ ഭജിക്കുന്നമണ്ട്. അവിടങ്ങളിൽ ശൈവരൂപേണയാണ് .അധികജനങ്ങള പാസിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ട് സഗ്ഗണോപാ നന്തന്നെയല്ലെ എന്നുണ്ടെങ്കിൽ സവ്വകാരണഭ്രതവും സച്ചിദാ നന്മത്രപവുമായ മുലപ്പകൃതി സഭാശിവനാണെന്ന അധികജന ങ്ങ**ാം വിശചസിക്കന്നതുകൊണ്ട്** അങ്ങിനെ ഒരു വിശേഷ കല്പന ഗതാനുഗതികന്വായേന ഉണ്ടായതാണെന്ന മാത്രമെ വിചാരിപ്പാ വിഷ്ണക്ഷോന്മാരിലഗ്രഗണ്യനായ മേല്പത്തുർ നാരായണ ന്നുള്ള. ട്ടേതിരിതന്നെ നാരായണീയസ്തോത്രത്തിലിങ്ങിനെ ചറയുന്നു.---

"മുത്തിതയേശ്വരസഭാശിവപഞ്ചകം യൽ

പ്രാഹം പരാത്മവപുമേവ സഭാശിവോസ്തിൻ" ഫ. ബ്രഹാവ്, വ. വിഷ്ണ, ന. യര്രൻ, ർ. ഈശപരൻ മ. സഭാശിവൻ ഇങ്ങിനെ അഞ്ചു പത്തേത്വങ്ങളെ പറഞ്ഞുവരു

ഷനപ്രത്തിന്നും പ്രത്യായും പ്രത്യം പ്രത്യ പ്രത്യം പ്രത്യം

ണം. അതുപ്രാസം അലോചിക്കുന്നാരം അഞ്ചുമാങ്കുങ്ങളാണം താഗ്രനിയയാൽം നൃത്യാവ്യങ്ങേട്ട്രീാായൽം വരു വെട്ടീക്കാട്ട് എല്ലാവക്ടം അതിന്ന സ്ലാ നധം എട്ടാവക്കം ആവയിമാണം. യിൽ എതാണുത്തതേമെന്നു ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. 60000088 ഞ്ഞിനെ സന്ധിപ്പാനുള്ള മാറ്റങ്ങൾ താഴെ കാണിക്ക്നം. അവ തോട്ടംകുടി ഞ തീർപ്പിന്നന്തിച്ച പ്രത്തിക്കേണ്ടതെ. ഉള്ളം. യമ്പ്പ ട്രോതമ്പ്പിന്ന စဏၼျားထုုစယ တုုတ္ေတာ့ေစစ္ကေျခိုး ഏതെങ്കിലും കൂട്ടർ വിസന്മതം အာဏာစု ကြီးစုံ ഭാവിക്കുകയാ ്ലാൻ ന്യായമുള്ളതായ ഒരു തീർപ്പ് ചെയ്യേണ്ടത്തെന്നു. ആ തീ ഷ് ിം ധിാതാധിാതങ്ങളെ അദ്ദേരാന്യന് ഇരുന്നുള്ളം ഗത്തയ്യ ംതാന്തയ്. എന്നാൽ ഇക്കായ്യത്തി**ൽ** ഗവംബെൻറ് തടസ്ഥദ്യ. എന്നതും ആസംഭവ്യമാണത്തെന്നും എന്നത്. ພແມງອັດເອະດາອ ടില്ലെന്നം ശരിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്കു ഈ രണ്ട്രുക്കുന്നു. പ്രത്തായ അണ്ട്രോലം പെല്കാൻവാ പ്രാണങ്ങളും എന്തതന്നൊലാംവേണ്ടി, മേലിൽ ജാനി മെന്നു പ്രത്തിന്നെ പ്രത്താന് പുറ്റും പു വുക്കാർ പൂവാമാരങ്ങളെ അതോത്രം വിടാതെ ക്ഷിക്കണ စောာ့ချဘဲခြိစ ဘောဓပ တာတေ၂က၀ ဧစာတော့စာ၂ဘဲခြိစ စားမိုး ഇത്ര တဲ့ တဲ့ စားစစ္ပုံစယင်္ဘြတ္ ပတ္စစ္တာ ျဖင့္လားစာရာ တာရာစားခဲ့

. ഇന്നത്രക

യിക്കന്നപോലെ അവർണക്കുക്കടി പ്രദാശത്തിന്ന സമ്മതി നം ഗവർണെണ്ടുവകയായ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പിലയ് സവ തിച്ചു സോപാനം വരെ ലവേശം കൊട്ടുക്കം.

യും ഫില ഷേത്രങ്ങൾം അവർണക്കുമാത്രമായം വിലയ് പ്പം ഫില ഷേത്രങ്ങൾം അവർണക്കമാത്രമായം വിലയ്

സവർണക്കൊത്രമായും നിക്കുകെ. ത. അവർണക്കുന്നും മെസ്കുക്കെ. വകയായുള്ള ഷേയത്തോളം ക്ഷേത്ര അളുണ്ടാക്കുവാൻ സാഫായ്യം ചെയ്തുകൊട്ടുക്കുക. അളുണ്ടാക്കുവാൻ സാഫായ്യം ചെയ്തുകൊട്ടുക്കുക.

.ണഗ്രി ഉതര മ്പട്ടരെയാല്ലാം പ്രത്യാകര്മ്പോക്കാന് പ്രത്യായം പ്രത്യ മധോവേദനമെ ഉഷ്ടാക്കയും ചെയ്യം. നർമ്പശാസ്ത്രത്തിന്നു വിരു അയ്ക് താപ്പ് കരമാവുന്നുമാല്പം സവർണർക്കു ആ മാററം വലിയ ്ക്കന്നുമായ അവകുത്തം സഹിക്കനായ അവർണക്ട് മാൾ നിശ്ചയംചെയ്യുന്നതു ഗചർഞ്ഞെന്ദറിന്ന് ഉപിന്നുള്ള. ജാ ന്മാക്കുപേര്രവകരൊയും ധർമ്മവിരുഖാമായും അതിരു മാറററം ചെ മന്തം കടന്ത പ്രത്തിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്ന നേവില്ല. [was വിരുഖാമല്ലെന്നും കാണുവാപക്ഷം അക്കായ്യത്തിൽ ഗവനെഗർ ദേദംകൊണ്ട് അല്ലാല്പ്രതിതാത പ്രപ്രാന്ത നേര്ക്ക സ്തതപവും ആലോചിച്ചായിരിക്കം. ആ അതിരുകളെ കാല ്റിർയയെ കാണഗ്നറ്റിയ്വത് ജധങ്കള് ഡെയാഭാഗ്നറിം നത്തരാ രോശത്തക്രം ഓരോ അതിരുകൾ ഒരുകാലത്ത നിശ്ചായിച്ചത് അ စားကားက ည-၁၀စာကာသည္ စာလာမ်ကာမေ စာ္ကျမားမေ စာ္ကျမား စာ **പനം ഇതിൽ എതാണു ന്യായമെന്നാലോചിച്ചു**നാക്കാ.

വുർ. പ-ാകത്തേളം ശാസ്ത്രവിരുഖകാകന്ന. അവർണ അടെ ലുവേശംകൊണ്ട ക്ഷേത്രം അതുവരെ എജ മുതലായവ കലശം മുതലായവ നടത്തണം. അതുവരെ പൂജ മുതലായവ നടത്തിക്ക്രടാ. അതിന്നു താമസിച്ചാൽ മേവസാസിധ്വം നശി കം. അത്രയമല്ല ല്വാമയിത്തം വിധിക്കുന്നമും നേപ്പിവംല്ലാത്ത കം. അത്രയമല്ല ല്വാമയിത്തം വിധിക്കുന്നമും നേപ്പി വണ്ടെ വരുന്നതെ, ആപങ്കാക്കൊമ്പോ അനന്വസാധ്വമായ കായ്പ്പ ത്തിന്നുവേണ്ടിയൊ ചെയ്യുണതൊ ആയദോഷത്തിന്നമാത്രമാണ്. അല്ലാതെ മനഃപൂവ്ര ദോഷം വരുത്താൻ പ്രായയ്തിത്താ അനാഖാ ഭിക്കുന്നില്ല. അതിതാൽ ഇത്ത്യ ധമ്മവിങ്ങ്കാമാണെന്നുവച്ചു സവർ ണർ അനുവദിക്കില്ല. സമയവ്യവസ്ഥയ്യം പ്രായശ്തിത്തവും ടാതി കൃതമായ അസക്തപത്തെ. സ്ഥിരീകരിക്കുമെന്നതിനാലവർണരും തൃഹ്ലിപ്പെടുന്നതല്ലം തിരുവിതാംകൂറില്ലം വേറെയും ചില്പം ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ചിലദിവസം അവർണർ പ്രവേശിക്കയും ചില്പം ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ചിലദിവസം അവർണർ പ്രവേശിക്കയും ചില്പം ഷേത്രങ്ങളിൽ ചിലദിവസം അവർണർ പ്രവേശിക്കയും ചിറെ ന്നു ശുദ്ധികർമ്മം നടത്തുന്നതാണ് ഒവസം അധിക്ക ജനങ്ങാം വരുന്നകട്ടത്തിട്ടല്ല. ആം ഭിവസം അധിക്ക ജനങ്ങാം വരുന്നകട്ടത്തിൽ ചിലം അവർണരെ ഉണ്ടായിരിക്കു മെന്നുകുത്തി ശുദ്ധികർമ്മം നടത്തുന്നതാണും. അതിനാൽ ഈ മാഗ്ഗവം സ്വീകായ്യമാവുന്നില്ലം. അ

ചില ക്ഷേത്രങ്ങാം അവർണക്കുക്രടി- ഗ്രവേശി വ് 👁 .. പ്പാൻ സമ്മതിച്ചുക്കൊടുക്കുക എന്ന നംശമത്തെ കാഗ്ഗ്ററിം ഇപ്പിത മാവില്ല. അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ ആ ക്ഷേത്ര അശുദ്ധമാകം അപ്പോ**ഠം** ധാർമ്മികന്മാലായ സവർണ്ടർ അതിങ്ങാബനിഷ്കരി[ം] തന്ത്രിക്ക് ക്കും, അവർണരിൽ ചിലർ വോകമായിരിക്കാം. പൂജക്കാർ മതലായവരെ വേണുതുപോലെ കിട്ടുന്നതുമല്ല. ചിലത്ര മാത്രം അങ്കിനെ നീക്കിവെക്കുന്നതുകൊണ്ടു ജാതിക്തമയെ അസ മത്വാം വൃക്തമാകമെന്നുവെച്ചും അവർണയാം ഇതിൽ ത്രപ്പിണ്ണും അതിനാൽ ആവകക്ഷേത്രങ്ങൾം ഉപയോഗന്ത്രന്ത്ര-ടുന്നതല്ല. എല്ല മാലോചിക്കുമ്പോറം. ഈ മാർഗ്ഗവം സ്ഥിം മ്മയിത്തീരും. കരിക്കത്തക്കതല്ലം

വന്നം ര്-ാമതായി കാണിച്ച മാർഗ്ഗ**്യം ഇയലോലെ** തന്നെയാകൻം സവർണക്ക് നീക്കിലെയ്ക്കേണ്ടതേത്, അവർണ ക്കൊഴിഞ്ഞുകൊട്ടക്കേണ്ടതേത് എസം തീർച്ചയാക്കാൻ വളരെ പ്രയാസമാണം. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് അസമത്ഥനിയ്യ ത്തിവരുന്നില്ലെന്നുവെച്ച്, അവർണർം ഇതിനെ ഇഷ്ടപ്പെടില്ല. ധാർമ്മികയയ സവർണർക്ക ഒരുവിധവം തൃഹ്തിയുണ്ടാവില്ല. ഇറ നെ കൊടുത്ത ക്ഷേത്രങ്ങളെം സംബന്ധിച്ചം ധർമ്മശാന്ത്രുവിരോ ധവം വരും. ആ ക്ഷേത്രങ്ങ**െ** അവസാനം ഉപയോഗഗ്രൂന്വമാ. യിത്തിരുകയം ചെയ്യം.

-അഞ്ചാമത്തെമാഗ്റ്റം ആർക്കും അതുപ്തിക്കു ന്വായ മായി കാരണമാഷന്നതല്ല. അവർണർക്കു ക്ഷേത്രമണ്ടാക്കവാൻ സമായിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഇപ്പോഴുള്ള സവർണക്ഷേത്രങ്ങാംക്കൊ അവർണക്ഷേത്രങ്ങറംക്കൊയാതൊരു മോഷവും സംഭവിപ്പാനി

ല്ലല്ലൊ. <u>്ല ഇതു</u> ദേവാമാധനം സൗകയ്യമായിന്നടത്താനിച്ചുിക്കുന്ന അവർണർക്കു തൃഷ്ണീകരമാകാതിരിപ്പാൻ ന്യായമില്ല. ദേവനെ ആരാധിപ്പാൻ എല്ലാവർക്കം അധികാരമണ്ട്, ഇന്നവർ ഇന്ന ദേവണ ഇന്ന ദ്രവ്വാംകാണ്ടു ഇന്നവിധം ആരാധിക്കണ്ണമ ന്നു പ്രത്യേകവധിയുമണ്ട്; അതുപ്രകാരം ആരാധിക്കുന്നതാ യാൽ അതിനെറ പരിപൂണ്ണഫലം കിട്ടാതിരിക്കുന്നതുമല്ല. ഇപ്പൊഴം പണ്ടതന്നെയും അവർണരിൽപ്പെട്ട ഓരോപഗ്ഗ്ക്കാ ക്ക് പ്രത്യേകം ഓരോ ദേവതാവിശേഷത്തെ ആരാധിപ്പാൻ ഷേത്രങ്ങളുണ്ട്. അവർ അവിടെ ആരാധച്ചവരുന്നതുമുണ്ട്. അതുപേടലെ ആരാധിപ്പാൻ ജനസംഖ്യ വർദ്ധിക്കുന്നതുനിമിത്തം പുതുതായ ക്ഷേത്രങ്ങളുണ്ടാക്കേണ്ടയും അതിലേക്കു ഗവണ്മെൻരം ശക്തിയുള്ള പ്രഭ്ലക്കന്മാരും യഥോചിതവും യഥാകാലവും യഥാ ശക്തിയും സകലവിധസഹായങ്ങളും ചെയ്യേണ്ടതുമാണു്. ഗവ ്ർണ്ടെൻറ്റ്. അതിന്നു തക്കുതായ ഒരു സംഖ്യ ബഡ്ലററിൽ നീക്കി വെച്ചു യഥാകാലം ആ സംഖ്യയെ വിനിയോഗിക്കണം.

പ്പ പ്പ. ഈഴവർ മുതലായ അവർണരുടെ കോട്ടക്കകത്തു ള്ള പ്രവേശവം അങ്ങാടിയിലുംമറപ്പുള്ള സഞ്ചാരവും മുമ്പേ നാട്ടുനടപ്പിന്ന വിരോധമായിരുന്നു. ഇത് ഇംഗ്ലീഷു ചർഷം ൻ o o -ാമതിൽ സ്ഥാണുരവി എന്ന ഒരു രാജാവ്യ നാലു കടി ഈഴവർക്കം ഏഴ പ്രത്യേക ഈഴവർക്കം ഒരുകടി വണ്ണാനം ഞങ്ങാടിയിലും കോട്ടമതിലിന്നകത്തും വണ്ടികൊണ്ടുവന്ന വ്യാവ രിക്കാമെന്നും അവരെ ആരും തടയരുതെന്നുംമററും കാണിച്ച എഴുതിക്കൊടുത്ത ശാസനംകൊണ്ടു കാൺസങ്ങ്.

ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ അവനവന്നു വിധിച്ചപ്രകാരവും വൻ. സ്ഥലനിയമപ്രകാവും ആരാധിക്കുന്നതു് നെന്നുന്മാക്കു വിധിച്ച പ്രകാരവും അവരുടെ സ്ഥലത്തുവെച്ചും ആരാധിക്കുന്നതിനെ ക്കാരം അധികം ഫലപ്രദമാകന്നു. അതു സവ്വശാസ്ത്രസ് ഭാമാ കന്നും ഈ ഡ്ലിതിക്കു ശാസ്ത്രത്തിന്നും അനാദിയായി നടന്നവ രുന്ന സഭാചാരത്തിന്നും വിരുദ്ധമായ ഒരു സന്ധിയെ ആലോചി

വ് ത.

രുട്ടാനു നിവുത്തില്ല. തം യുഴുപ്പതം അധികം നന്നായിരിക്കമന്തെ പറയാതി ളിൽനിന്നു ഗാഹിച്ചും ഈ കമ്പറിയുടെ കടലാസുകരം നോക്കി ഭാവതൽ തിരഞ്ഞെടുത്തു നിയ്യയിക്കും ആളുക തന്നാക്കുംഹാരം കൂടി വേന്ന ഇരുഭാഗക്കാരുടേയും വാദങ്ങളെ ത്യതാന നെ പരിഷാത്ര മേൽകാണിച്ചവരും മറാധിപതികളും സമ്പ്രായിയോട്ട് അതിൽ കോളുടെ വേജ്ധാനിയിൽ ന്നു. ജാക്കന്മാർ ഇവരാണം. അതിൽ ഈ ന രാജാക്കന്മാരുടെ അ യിമാർ; തിരുവിതാംകർ, കൊച്ചി, ലെബാർ ഇതുകളിലെ ന. രാ യാഴ് പാനിാന്മാരോളിട് യോഗക്കാർ, പ്രധാനപ്പട് ത നാതക്ത്വം, സപ്പ്സമ്മതമായി വഹിക്കുന്നത് ന്ന വൈദിക ത്തവക എന്നല്ല മതസംബന്ധമായുള്ള എല്ലാ കായ്ങ്ങളിലം വി ്ട്യയു) ഇനതോട്, സ്റായേറെ ഗംബന്ന്വാപ്പ് യുടങ്ങന്നും നമായി നടപ്പുള്ള വിലക്ഷിത്വം, അസ്സംത്രം, (തീങ്ങൽ തെ ളിത്യധ്വല്ക്ക് അതിന്റെ അതിന്റെ നേര്യാനാളം നിരായ പ്രൈസ്കാരത്തിലും അവകാശവില്നം പൂർണമായി തെ

စားလ်စေတာ ကျည်းသြန်းသက္ သို့သူတွေသူတူ တရား തര ബിത്തള്ക്കാനം ഫിധന്ത പാഷത്തരുവല്ലാള് നേത്തവും စာတာ စာထာ ယားဟာ ၂ မစာ လိုလ် စာ စယားတို့ စားတက္ စားတက္စရာ မေဝး၁စာ മാനാധ്യാതേന ഞാനും സമ്പരിക്കാം. എന്നാൽ സവ്വസമ്പത നാട്യ അധമനങ്കിൽ എയ്നും ഇംപ്പാപത്രം, എന്ന അളിപേതിന യ സാന്യക്കുന്നതാണ് സന്ധി, സവ്ഥാ ഇരു നന്നിയപ്പെന്ന തരോബാസെ ഇൽ ഗാന്വങ്ങഡയ്ട് ഗഗ്ന്വം ആയായായരേ സസിമാത്യമേണ വിചാരിക്കാം. കങ്കളർ വിചാരിക്കുന്ന စရာအစံဗိုးဆာရာ စစ္စေလ စစ္စေလ စာစိုးမှာ က စစ္စာစာ စာစိုးစာ അതിനുള്ള മാറ്റം ഇങ്ങിനെയായാൽ അവർ വിചാരിച്ചപോ ແພນຣາວເພ ຍົວ 6ີ ເຈສາວ ແພວຮາມ ອາທາງອາວິດ ແມ່ນກາຍ ເອຍ നാകയ്യപ്പെന്ന ക്ഷേത്രങ്ങൾ കറച്ചുമാത്രമെ ഉള്ളവെന്ന കാരണ പ്പോഗം ബുംബം കാണത്തക്കവിധം പ്രവേശിച്ച ആരാധിപ്പാൻ രമാങ്ഷേപത്തിന്ന് അവകാശമുണ്ട്. എന്നാൽ അവർണക്കി റേഷേത്രമുണ്ടാക്കമെന്നത് വേറേ മരു പ്രസ്താനമാണ് കാണിച്ചു ഈ മാറ്റം സമ്പിയുടെകട്ടത്തിൽ ചേരുന്നതല്പം ഭവ ഇര ത്നേതിര്നേശധനാടത്തിൽ കുടായാത്വ • O 90

\$00000 ° രാനം യാഴാല് നും നും നും നരന്ത്രയായത് നിന്ന ക്ഷെട്ടേത് നല്ലാത്രാനത്രങ്ങളേത് ക്ഷെട്ട് പെട *20*യം നഴയു*ന്വത*േയാക രോഗാംബം 5 ശ[®] ബംബെത്ത ഗദാണാ തമാത ത്രയോഗം ചെയ്യുനോക്കേണ്ടതാണ്. ഇന്ത്വതിൽ പംലെ റ്റുമുത്തിൽ നുത്തവും നുത്തവും നായുല്യാനും വി *ေထာ*ရာစည္လည္း ေရာက္လာမ်ားသင္းအေသ ကေလာက္ခြင္ျပ ဆင္းက കുറ്റം വരുന്നത്. അതു ഇന്നരുന്നതർഷ്യം നുള്ള വരു പ്ലക്കാരമായിത്തിരാനിരിക്കുന്നതല്പം കാലത്രമേണ ഫില മാററ വേരംജെംട് അന്ത്ര ക്ക് നഴുത്തനിവന്ത്രങ്ങം നടാണാമക്ഷ്യത്രം അിന്നം സഭാചാരത്തിന്നം ഫ്.അട്രമായി അവണക്ക് ക്ഷേത്രപ്ര ഇപ്പോഗം ശാന്ന്ന ഒരാജിയ്യത് പ്രാനമായി നടന്നവരുന്നു. യെറ്റ് ഇര്യപ്പിടംയാണ് മാണ് നർമ്മപ്പിവസ്ത്രം ഇര പോ ബ്രിട്ടിഷ്ടത്തൊൾ ഉക്കും പാരത്തിന് പോരാത്തിന് നലാപാരത്തി തീർച്ചപ്പെടുമ്പോല്ലാകയിം അതിൽ തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, റ്റ് എട്ട് വർഷങ്ങളക്കാള് ധികം ത്രേന്നുമെന്ന പ്രച്ചിന്നാർ ഗേതരുയാണ്ടം റിാന്യാറ്ക്വാക്കുന്ന ഈ ഭാരതവർഷത്തെ ത്ത 'അയേന്നതെ ത്തിരിനവന്നവുറച്ചുവ . അമേയയയും ഇ പ്പാത്രമനത്കുള്ള തനോ പിതം ക്ഷിക്കുന ်ာလာ

ൻന്ന. നതിണ്ടലെന്ന് പാരയന്നുതം ശാസ്ത്രത്തിന്നം, സമാ ചാരത്തിന്നും അനുസരിച്ചുള്ളതാണും. അതു ചില ജാതിക്കുൻ അടുത്തുവന്നാൽ ചിലജാതിക്കാർ കളിക്കയും മററം വേണമെന്ന ള്ളതാകുന്നു. അതു ത്രൗതാഗ്നിക്കും സുരത്താഗ്നിക്കും ക്ഷേത്രങ്ങളില്ല ള്ള ഞിംബങ്ങാംക്കും ചാതുർവണ്ണ് ത്രിന്നും സംബന്ധിക്കുന്നതാ ം തീണ്ടൽനിമിത്തമാണ് അവർണർക്ക ക്ഷേത്രപ്രവേ കണ്ണം. ശം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. അതിനാൽ തീണ്ടവിഷ്യെക്ക യ്യവും ക്ഷേത്രപ്രവേശനസംബന്ധിതേ**ചന** പയ്യാലോചിക്കാം എ ന്നൊരു യുക്തി പിടിച്ച് ആലോപിക്കുന്നതായാൽ ആ തീണ്ട ലിപ്പോ പഞ്ജിക്കു സ്ഥലങ്ങളിലാചരിക്കുന്നില്ല. സക്തർവക കച്ചേരികരം, കോടതികരം, ആഫീസുകരം, പാരശാലകരം, പ ബ്ലിക്ക്റോഡുകരം, കച്ചവടസ്ഥലങ്ങാം മുതലായ ദിക്കുകളിലവ ണ്ണക്ക് യഥേഷ്പം പ്രവേശിക്കാം. ക്ഷേത്രങ്ങറം, ക്ഷേത്രങ്ങളെ സം ബന്ധിച്ച കളങ്ങാം, കിണാരകാം, കൊട്ടിലുക്രം, കൊട്ടാരങ്ങാം, ചില സത്രങ്ങാം, സംകേതവഴിക്കം മതലായവകളിൽ മാത്രമെ തീണ്ടപ്പകാക്ക് പ്രവേശിച്ചക്രായ്കയുള്ള. ഇപ്പോഴള്ള ഈ നട പ്പിനെ ഗവണ്ടെൻ പ്തുതാക്കി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിന്ത വിരോധമില്ല. വസ്തതസ്ത ക്ഷേത്രപ്രവേശനഞ്ഞപ്പരറി അനോ ഷിപ്പാൻ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട ഈ കമ്മിറൈ തീണ്ട്ടിനെപ്പററി നിരുപണം ചെയ്യേണ്ടുന്നാവശ്വമില്ല. പ്രസക്താനലസക്ത്വാ ന്തായത്തെ അവലംബിച്ച കുറച്ചമാത്രം ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചുവെ <u>'ണോളള്ള</u>ം

ൻർ. ഗ്രാമദോതകളെ പ്രതിഷ്ഠിക്കാൻ ഗ്രാമദേവതാ പ്രതിഷ്ഠാ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

'ഞഥ ഗ്രാമീണാദ സേചഷാം സമഷ്ഠിക്ഷേമാര സ്വന്താ നീയേ ഗ്രാമേ ഗ്രാമാദ് ബഹിപ്പ്രം ഗ്രാമങ്കെതി പ്രതിഷ്ഠാ പ്വ പൂജയേയു, വൈഷ്ണവാ ഗ്രാമമധ്വെ ശാക്താ ബഹിം കാപാലികാദ ശ്രശാനേ ഗാണപതാ ഭചരങ്ങേ സ്തംഭദേ ശേ പാ അന്വേ ത്വന്തരാ വണിജ്ദ പണ്ണവീഥ്വാം സവ്പേ ജ്ലാന്തികേ വനേ വറ പാഷാണദാ ഒമ്മയായതനേഷച പ്പ്യയേയും."

ആഗമസ്തനിസാരപ്രകാരം ഗ്രാമദേവതകളെ അച്ചിപ്പാനധികാ രികളായ ഗ്രാമക്കാർ സമഷ്പിയായി സവ്ക്ഷേമം വരേണ്ടതിന്നു

ຍມໝູຍອອຍເອ ແຜ່ວເດຍຈາຍເວລາດອອດແວຣາຊາມວາດແຊ ອາຍະແຫຼງວາດເບິ່ງ ແຜງ ແຜງຄາຍນີ້ເສາວຂອງ ແຜງດານະ ແມ່ງງານຊູ ຂອຍເຊຍງ- ອາຍນີ້ແມ້) - ພອຍ

ഡായു—-ഡെഡ സ്വറ്റ്വേജ്യം ടോപ്പതായളത്തിൽ ത്രായഭാവത്തുള്ള കിട്ടുഴന്റം ബേയായെഡോണ്തിനുന്നും നേര്യതാത രങ്ങന്തില്പോക്കുള്ള ഇത്തഴാലി തോറുയെഡാണ്മന്റെ നേര്യതാത തെങ്ങന്നുന്ന നേര്യതാത്വ

, യാണുത്യാന്യാഭിയോ ജിഡ്രാ ജിഹ്യതോഡലു

സ്വാഭാഷാനാമാരാല്പരർ ചുരന്ത്ര ഗാമദേവന്താല്

യൻ കറുപ്പൻ മുതലായവ ഇനിലാരപ്പെടും കേതന്മാർ നാനങ്ങളെക്കാണ്ടം അർച്ചിപ്പിക്കാമെന്നും പോഞ്ഞിട്ടണ്ട്, മുംഭപ നാമങ്ങളെക്കൊണ്ടം അർച്ചിപ്പിക്കാമെന്നും പറഞ്ഞിട്ടണ്ട്, മുംഭപ നാമങ്ങളെക്കാണ്ടം അർച്ചിപ്പിക്കാമെന്നും പോത്തിട്ടണ്ട്, മുംഭപ മാരോകാലത്ത്ര് മാരോകയാം മന്ത്രജ്ഞാമെന്നാവയും കേതന്മാർ മാരോകാലത്ത്ര് മാരോകയാം മന്ത്രാവയും കേതന്മാർ മന്ത്രം കേതന്മായ മന്ത്രം കേതന്മാർ

വിചാരിച്ച് അനുവിക്കുന്നും മോഷമാണ്..... അനുഷ്യക്കാതെ തള്ളുന്നും അന്വന്മാക്കുള്ള വിധി നല്പതാണ്ണെ അവരവക്കുള്ള വിധി നല്പത്തില്ല്

ഷ്യതാത്^{നാ} 'ത്രേയാൻ സ്യാന്റോ വിഗ്രണം പരധകാത് സ്വന്പ വിചാരിച്ച് അത്യിക്കുന്നും ലോഷമാണ്.....

പ്രജാനാം വിനയാധാലക്ഷങ്ങാല് ഭരണമാലപ്പി

ന പിതാ പിതന്നെന്നും കോഡികരിച്ചുക്കാലാം ജനമും പ്രത്തം ഇത് പ്രാപിനമാഗയന്മാരുടെ ആരുതം അറിഞ്ഞും സ്വന്ത് ഇതെ പ്രാപിനമാറ്റത്തന്മാരും ഇത്ര അവാരവിക്കാനനിന്ന് ക്കിക്കൊടുത്തം ക്രമ്പി കച്ചവട്ടാടിക്കാക്ക് സമായിച്ചും മാവം ഒരി മെന്നുംടിക്കാക്കു കച്ചവും ഇപ്പാത്തിന്റെ മേന്ന് ഇത്തിബാധകൊഞ്ഞാ അന്വോന്റെ പ്രാത്തിനുണ്ടാ നം തട്ടാതെ ക്ഷിക്കുന്നത്. അന്വാനാലിക്കൊണ്ടോ മേന്നും പ്രാത്താലത്തും അന്വാനാലിക്കാണ് നാനം, പ്രാത്ത്താലാണ് നേന്നത്തും അന്വാനിന്നെ മാനം, പ്രാത്ത്താലാണ് പ്രാത്തിന്നെ പേര് നാനം, പ്രാത്താലാണ് പ്രാത്തം നേന്നും പ്രാത്തം എന്ന കാളിഭാസവംപന്നും പ്രാത്തം നേന്നും വന്നെ പ്രാത്തം മോത്താലാം പ്രാ വിനയം നിന്നാം പ്രാത്താലാണ് പ്രാത്തം മോണ് പ്രോത്തം നിന്നാം പ്രാത്താണ്ണം ജനുമേതവണ്ണം

ന്നുന്നം ക്ഷേതില്പോശകായ്തത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഇരുക്കാരമന്തരണം ഇതിക്കാനെന്നും പേഷത്രങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതിൽ സംമായിക്കാമെന്നാകുന്നം അവണ്ണോ ക്ഷേത്രങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നതിൽ സംമായിക്കാമെന്നാകുന്നം അവണ്ണോ അത്ത് അവർണതിൽ സംമായിക്കാമെന്നാകുന്നം അവണ്ണോ അത്ത് അവർണ്ണാം പറഞ്ഞ നേക്കുറ്ററിയെ അറിയിച്ചിട്ടം ഇണ്ട്. നെക്കുറെത്തെ അറിയിച്ചിട്ടം ഇണ്ട്. നേത്തിനെക്കുന്നാക്കുറെത്തെ നാംബന്ധിച്ച ഇരുക്കുറ നെക്കുറെത്തെ അറിയിച്ചിട്ടം ഇണ്ട്.

നിന്നു കാളിലാസൻ സംഗ്രഹിച്ച സാരോകന്നം

നമാധ്യായം.

ഭക്ഷയ്യപസപീ ഇരോസ്യകോ/സ്വഭികോ/സ്പ് വർണാത്രമാചാരപരോഗ്ധിഭിക്ഷോ സപധീരഭവഭാഗമതത്വം പ്രമോ നില്ലം ക്ലീനഃ ക്ലിനഃ

കാമ). വിജ്യസംഹിതയിലെ വചന്ത്രിതക്കെ:---വിശ്വാസിയുമയ ബ്രാഹണാന്ത്ര പോന്വിയം പുലോക് ത്വം പ്രാസിയുമയ ബ്രാഹണാന്ത്ര സമന്റന്തം തപ്പോക്ക് ആത്തുകൾക്കുള്ളിൽ സമന്റന്തം തപ്പിയം പുലോക കുള്ളെ തത്തായി ഇന്റന്ത്ര നല്പാനിയം പുല്ല കുള്ളെ തതായി ഇന്റെയ്യായി നെറ്റ്പ് നലാപാനെ എ കുള്ളെ തന്താവിയി വിശിപ്പുത്തം ജനിച്ച് ഫോറ്റ്വിയി വിശിപ്പുത്തം ജനിച്ച് പോറ്റ്റ്റ്

ോപ്പ് സിലാശ്ച യേഷേപാര്ജിഷ്യയോഗ് സ്വിക്കാം യേഷ് ന ഡ്രാവയോ\യ പാംബം ഡ്രാപായ്യ് പ്യജ്ഞാം യേഷ് ന ഡ്രാവയോ\യ പാംബം ഡ്രാപ്പ് പ്യജ്ഞാം നുയോഷ് ന്വിലാത്ത് ത്രേണ്ട് മായ്യ് പ്പ് ക്ലോം നുയോഷ് ന്വിലാത്ത് നില്ലോഷ് മൊയ്യ് പ്പ് പ്യജ്ഞാം നുളേഷ്യന്റെ നില്ലോ നില്ലോസ് മെന്റ്റ് നില്ലാനാലിക്ക്. പ്രത്യക്ഷിത്ത് നില്ലോഗ് നെറ്റ്റത്തിൽ പ്രത്യക്ഷിത്ത് നില്ലോഗ് നില്ലാനാന് നില്ലാനാല് പ്രത്യക്ഷിത്ത് നില്ലാനാന് നില്ലാനാന് നില്ലാനാല് നില്ലാന്ത്ര നില്ലാന് നില്ലാനാന് നില്ലാനാന് നില്ലാന്ത്രം പ്രത്യക്ഷിന്റെ നില്ലാനാന് നില്ലാന്ത്രം നില്ലാന്ത്രം നില്ലാനാന് നല്ലാനാന് നില്ലാനാന് നില്ലാന് നില്ലാനാന് നില്ലാന് നില്ലാനാന് നില്ലാന് നില്ലാനാന് നില്ലാനാന് നില്ലാനാന് നില്ലാന് നില്ലാനാന് നില്ലാനാന് നില്ലാനാന് നില്ലാനാന് നില്ലാനാന് നില്ലാനാന് നോന്ന് നില്ലാനാന് നില്ലാന് നില്ലാന് നില്ലാനാന് നില്ലാനാനാന് നില്ലാന് നില്ലാനാന് നില്ലാന് നില്ലാന് നില്ലാന് നില്ലാന് നില്ലാന് നില്ലാന് നില്ലാനാനാനാന് നേണാന് നില്ലാനാന് നില്ലാന് നോന് നില്ലാനാന് ന നെന്നാന് നില്ലാന് നേണ്ണാന് നില്ലാന് നില്ലാനാന് നില്ലാന് നില്ലാന് നില്ലാനാന് നില്ലാന് നിന്നാന് നില്ലാന് നില്ലാനാന് നില്ലാന് നില്ലാന് നില്ലാന് നില്ലാന് നിന്നാന് നിന്ന് നില്ലാന് നില്ലാന് നില്ലാന് നില്ലാന് ൂക്ത്തങ്ങളിൽ പിങ്കാനം യയങ്ങനെ ചെയ്യായുള്ള താറം ഉന്നാ മത്ത പ്പങ്കാളിക്കുനടത്തി സദാചാരവും അതിന്റെ അറിവും ശീല ഗ്രണവുമണ്ടായി തന്ത്രകായ്യങ്ങളെല്ലാമറിഞ്ഞൂ' അതാതു ക്ഷേത്രഞ്ഞ ളിലെപ്പെട്ടുളിക്കം നടത്തുവാൻ അവരോധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കണം. ബ്രാഹുണ്ണുരാവണ്ണം. അവരിൽതന്നെ അതാത്ര മോഹ്രാരുടെ പ്പ ജയ്ക്ക് ആതായുടേവന്മാരെ പ്രത്യേകിച്ച സേവിക്കുന്നവനുയിരിക്ക അത്ര വൈഷ്ണവപദം തത്തദ്രേവസേവിനാമപലക്ഷണം ണം. അവരിൽ പൂജാമീക്ഷകഴിച്ചവരും, ആവരിൽ അനേകമന്ത്രജ്ഞ ന്മാരും അവരിൽ തന്ത്രശാസ്ത്രംപറിച്ചവരും, അവരിൽ പൂജ നി ത്വകമ്മമായി കരുതുന്നവരും അവരിൽ തന്ത്രഗ്രന്ഥം കൈവശമ ള്ളുവരും, അവരിലതുവായിക്കുന്നവരും, അവരിലതിൻെറ്റ് അത്ഥം നല്ലവണ്ണമറിയന്നവരം, അവരിൽ പരശ്ചരണംചെയ്ത മന്ത്രസി ദ്ധിവരുത്തിയവരും, അവരിലതാതു ക്ഷേത്രങ്ങളിലവരോധിക്കപ്പെ ട്ടവരും യഥാക്രമം ഉൽകൃഷ്പന്മാരാകന്നു. 🛛 ഇതുകൊണ്ടു ക്ഷേത്രങ്ങ ളിൽ പൂജാദികഠംക്ക് അതിന്തമന്ഥിൽ പറഞ്ഞ ഇണങ്ങളെല്ലാം തികഞ്ഞവരെ മാത്രമെ അവരോധിക്കാവു എന്ന സിദ്ധിക്കന്നു. പൈഖാനസുഗ്രമത്തിലങ്ങുളന്ന പറയന്തു....

"വൈഖാനസേന സൂത്രേണ നിഷേകാദിക്രിയാന്ഥിതഃ അധ്വാത്മഗുണസംയുക്തോ. വിപ്രഃ, സ്പാധ്വായസംയുതഃ. ശൂതവാൻ സത്വവാല്ലീ, ച സ്റ്റാനശീലശ്ച്ചം യോഗവിൽ

ഗഗാസ്ഥാ പ്രമച്ചാറി പാ ഭക്ത്വൈപ്റർചനമാരഭേൽ." വൈഖാനസപദമത്രേതരേഷാം സൂത്രാണാമപലക്ഷണം. താന്താ ങാമംക്കു വിധിച്ചപ്രകാരം ത്രധാനാളിക്കിയകാം നടത്തി മാന സഗ്രണങ്ങളെ ലഭിച്ച വേദാധ്വയനംചെയ്യ സ്വാധ്വായം നടത്തി ശാസ്ത്രങ്ങളെ അഭ്രസിച്ച യോഗശാസ്ത്രത്തേയുമറിഞ്ഞു യഥാകാലം സ്റ്റാസസ്വാദികളെ അനുഷ്ഠിച്ച് സത്വവങ്കോയിരിക്കുന്ന ബ്രാഹമ ണൻ ബ്രാഹ്മചാരിയായൊ ഗ്രഹസ്ഥനായൊ ഭക്തിയോട്ട കൂടി തന്നെ ദേവപൂജയെ നടത്തേണ്ടതാകുന്നം. അഹിർബുധ്ന്വൻ പറയുന്നതവിത്ര:....

4ബ്രാമേണോ ബ്രമയോനിസ്ഥം സ്ഥ**ഭാരനിതെം** ശുചിം

അധികയ്യാത് ക്രിയാശക്തിം വിഷ്ണോർമന്ത്രമയീം പരാം". അത്ര വിഷ്ണപദമേഷാം ദേവാനാമപ്പുപലക്ഷണം. ഗ്രമസ്ഥാത്ര മത്തെ യഥാവിധി അനുദ്ദിക്കുന്ന ബ്രഹ്മണനാണ് മന്ത്രാത്മിക യായ ദ്യേവതാശക്തിയെ പൂജിക്കുവാനുള്ള അധികാരം. ഇവിടെ ൻൻ, വിഷ്ണസംഘിതയിൽ ത്രദ്ദേഹപ്പററിയിങ്ങിനെ കാണന്ന....

"ദീക്ഷിതോപ്പിന ശ്ലൂദ്രസ്ത ചഠേച്ച ശ്രണയാത്തഥാ

ഗ്രരത്തം ജപേന്മന്ത്രമച്ച്യതർ സ്ഥണ്ഡിലേ ച സഃ.

വ്വാഖ്യാസ്ഥാപി തദേവാച്ചാ ഹോമേഷ്വസ്വ ന കർത്താ'' തുട്ടൻ ദീക്ഷ സ്വീകരിച്ചാലം പൂജയ്ക്കുള്ള മന്ത്രം ഇരുവിങ്കൽ നിന്നു വാങ്ങി താൻ ചൊല്ലകയൊ മറെറാരാറ്റം ചൊല്ലന്നതിനെ കേറ്റംക്കുവാൻ ത്രമിക്കയൊ ചെയ്യരുത്ര്. സ്ഥണ്ഡിലത്തിങ്കൽ ദേവ നെ അമന്ത്രകമായി പൂജിക്കുന്നതിന്നു യാതൊരു വിരോധവുമില്ല. ആഗമാദികളിൽ സിദ്ധാന്തിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള പ്രകാരം ദേവനെ പൂജിക്കുവാനൊ ഹോമങ്ങറം നടത്തുവാനൊ ഗ്രൂട്രന്ന് അധികാര മില്ലെന്നു താൽപയ്യം.

൧൦൦൦ഄ ഭക്തന്മാരായ ജനങ്ങഠംക്ക പൂജാദികളെ നട ത്തി ഐഹികമായം പാർത്രികമായുമുള്ള ത്രേയസ്സിനെ സമ്പാ ദിപ്പാൻവേണ്ടി ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പ്രതിമകളിലേയ്ക്കു ദേവനെ ആ വാഹിക്കുന്നതിനെപ്പററി സമൂച്ചയത്തിലിങ്ങനെ പറയുന്നം.....്

"സവ്തഗോസി ഭഗവൻ കില് യ്ല്പപ്പിതപാ-മാവാഹയാമി ഹിയഥാ വിജനേന് വായം ഗ്രഡോ യബൈവ ഓനോ മഥനാദംപെതി

വ്യാപാഹിതോപി ഹി തഥാ ത്വ്മപൈതി ചാച്ചാം." സവ്വപ്പാപിയായ ദേവനെ ബിംബത്തിന്മേലാവാഹിക്കുന്നതു സ വ്വവ്വാപിയായ വായവിനെ വ്വജനവ്യാപാരംകൊണ്ടു ഇപയോ ഗക്ഷമനാക്കിത്തീക്കുന്നതുപോലെയും അല്രത്വക്കുന്നായി അരണി യിന്മേൽ കിടക്കുന്ന അഗ്നിയെ മഥനവ്യാപാരംകൊണ്ടു പ്രത്വ ക്ഷനാക്കിത്തീക്കുന്നതുപോലെയുമാകന്നം. ഇങ്ങിനെ ബിംബത്തി ന്മേൽ ഭേവനെ ആവാഹിച്ചുകഴിഞ്ഞാലുടനെതന്നെ ആ ബിം ബത്തിന്മേൽ സാന്നിധ്വം സ്ഥിരമായി നില്ലേണ്ടെതിന്നു —

"ലോകാനഗ്രഹ്നേത്ഥത്ഥം സ്ഥിരീഭവ സൂഖായന നഃ" എന്ന മന്ത്രംകൊണ്ടു പ്രതിഷ്യാപകൻ പ്രാത്ഥിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ പലേ ചടങ്ങുകളം മന്ത്രങ്ങളം കലശങ്ങളം മദ്രകളം മതലായ തോട്ടകുടി നടത്തുന്ന ക്രിന്നകളെ വിധിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളെയാണ് ആഗമങ്ങളെന്നു പറയുന്നതു്. അതുകരം പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളാണെ നനു സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. പരമേശപരനിൽനിന്നു ണ്ടായതും പാവ്വ തി പഠിച്ചതും ത്രീവാസുദേവൻ സമ്മതിച്ചുതുംനിമിത്തം ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്ന ആഗമസംജ്ഞ സിദ്ധിച്ചുവെന്നു്:___

> ''ഞാഗതം പഞ്ചവക്ത്രാത്ത് ഗതം ച ഗിരിജാനനെ മതം ച വാസദേവസ്വ തസ്മാഭാഗമ ഉച്ചതേ."

എന്ന വചനംകൊണ്ടും ഹ. സ്പഷ്ടി, വ. പ്രളയം, ന്ന. ദേവതാ-പൂജാ, ർ. പൂജാസാധനം, @. പരശ്ചരണം, ന്ന. ഷഠംകമ്മ (സ്റ്റാനസന്ധ്വാദി)വിധി, െ നാലപ്രകാരമുള്ള ധ്വാനയോഗം ഈ ഏഴലക്ഷണങ്ങളുണ്ടായിരിക്കണമെന്നം.....

''സ്പ്രഷ്പിശ്ച പ്രളയശ്യൈവ ദേവതാനാം തഥാച്ചനം സാധനാ ചൈവ സവേഷാം പരശ്ചരണമേവ ച ഷഠംകർമ്മസാധനം ചൈവ ധ്വാനയോഗശ്ചതുർവിധഃ സപ്ലഭിർലക്ഷണൈർയ്യക്തമാഗമം 'തട്രപിട്ടർബ്ബധാഃ.²²

എന്ന വചനംകൊണ്ടും സിദ്ധിക്കുന്നം

പാര പാ. ആഗമങ്ങളുടെ കഞ്ഞാവു പരമേശപനോകയാൽ വേഭത്തിനെപ്പോലെ പ്രാമാണ്യം ആഗമത്തിന്നമുണ്ട്. തന്ത്രം എന്ന് ആഗമത്തെത്തന്നെ സംജ്ഞാന്തരംകൊണ്ടു വ്വവഹമിക്കു ന്നു. ആ ആഗമങ്ങളെന്ന തന്ത്രങ്ങളെല്ലാം പരിശോധിച്ചു സാ രഞ്ഞ സംഗ്രഹിച്ചുണ്ടാക്കിയ ഗ്രന്ഥമാണം തന്ത്രസമച്ചയം. ഈ തന്ത്രാപരപയ്യായമായ ആഗമത്തിന്റെ പ്രാമാണ്വം.....

്വോദമൂലതയാ തന്ത്രമപ്പേമുലതയാഥവാ

പരാണവത് പ്രമാണം സ്വാത്തഥാ മന്വാദിവാക്വവൽ." (അത്രാപ്ലപദമാപ്ലവാക്വലക്കകം) എന്ന വിഷ്ണസംധിതാവച നക്കാണ്ട്രം.—

"യദ്ദ്വേവമാഗമാനാം ഹി ജന്മസിദ്ധം മഹേശ്ചരാൽ" "ശിവാഗമാശ്ച വേദാശ്ച നിത്യാ ഏവ പ്രമാണതഃ" "നിത്വാഃ ശിവാഗമാ വേടൈഃ ശിവേനാദാവഭേദതഃ" "അനാദിസ്റ്റ ശിവോ മുഖ്യോ യഥാന്വേളോ വിലക്ഷണഃ തഥാ തഭചദനോഭീർണാ വാചോന്വേളോം വിലക്ഷണാഃ" "വൈഖയ്യാഭിപടൈവ്വക്തം പ്രാപ്വൈഷാ ശിവവക്തതഃ തദ്വതാ വാഗപിനിയ്യാതി ശശ്ചദേപദാഗമാത്മികാ."

രൂഴെയുക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പലാതി മുതലാത വളരെ സ്ഥാങ്ങള്ടെ വപനംകൊണ്ടും സ്ഥി എന്തുതലാതി രാമകണ്യൻ, ഈശാനഗ്രദേവപലാതി, തന്ത്ര

ഇതുകൊണ്ട് ഫ. അന്തര്മണ്ഡലം, ഫ. അന്ത്വാരാ, ന. ഭിപ മാമയ്യാദാ ഇങ്ങിനെ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ എഴ സ്ഥാനപരിധിക്ക മാമയ്യാദാ ഇങ്ങിനെ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ എഴ സ്ഥാനപരിധിക്ക

സംഘുദ്യുന്നാതയാ കാൽാ ഒയ്യാഭാ ഒഹ്തി തഥാം. മനിഹാമാ ഒപിദ്യുന്നാ പ ചച്ച**്ചയ്യാദഭിത്തികാ** • ന്ദ്രോസല്പണ്ടാംബോംഭ് മണ്ഡേ സ്വാദന്തമാരകാ

കം നം. ഇന്നിന്നവർ ഇന്നിന്നുടിക്കിൽ പ്രവേശിച്ചുവരു ന്നു എന്നനടപ്പം പ്രായികമായി കാണിക്കാം. ഫ. ഗഭഗ്രഹത്തിൽ തന്ത്രി, ഓയ്ക്കൻ, നിശ്ചിയക്കപ്പെട്ടപൂജകൻ ഇവർക്കം, മഹ്ച രിചാരകന്മാരായ ശിവബ്രാഹണരെന്ന മുസ്സതിന്മാക്കു മുഖമ ണ്ഡപത്തിലം എടാഴിയിലം, ന. ബ്രാമങ്ങക്കം ക്ഷതിയക്കം ടർഭഗ്ലാമത്തിന്ന മൻവശത്തുള്ള സോപാനത്തിലും, വേദമത്ര ഉച്ചരിക്കുന്നതിന്നും നമസ്സീകരിക്കുന്നതിന്നും നമസ്സിര്മ 656 Co ണ്ഡപത്തിലും, ര്. വൈശുക്കം 'ഈട്രക്കം' സോപാനംവയയ്ക്കം, നീണ്ടലില്ലാത്ത മറപ്പിലർക്കു (തുന്തരിൽതന്നെ താണവർ) പറത്തു പ്രദക്ഷിണവഴിവരയ്ക്കം, നം. തീണ്ടൽജാതിക്കാക്കു മതി ൽക്കപ്പെട്ടിയിലും നിന്നാരാധിക്കാം. ഇതു പ്രായികനിശ്ചയമാ ൺ'. ഓരോ ക്ഷേത്രഭേദേന സംഘം ഭേദവും ഉണ്ടായിക്കാണുന്നു. ബിംബത്തിന്മേലാവായിക്കുന്നതു もうる. സഗ്രണത്ര പേണയാണ് ഒരു രൂപത്തെക്രടാതെ യ്യാണിപ്പാനാർക്ക് സാ ധിക്കുന്നതല്ലം. വിഷ്ണസംഘിതാ വൻ-ശഘടലത്തിൽ ഇതു വൃ ക്തമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

ന്ന ച രൂപം വിന്നാ ഭേവോ ധ്വാതും കേനാപി ശക്വതെ സർവരുപനിവ്വത്താ മറി ബ്ലോം കേതാസ്വ തിഷ്യതിം"

''ചിന്മയസ്വ് പ്രമേയസ്വ് നിർഗ്ഗ്നസ്വാശരീരിണ്ട് സാധകാനും ജിതാത്ഥായ ബ്രഹണോ രൂപകല്പ്നാം"

൧o ൕഀഀ. ദേവനെ പൂജിക്കുന്നത്ന് അത്വാവശ്വമാണ്. പ്രതിമയിലും നില്ംമിഴകീട്ടും ജലത്തിലും അന്നിയിലും ആവാം. ഹാരീതസ്മൃതിവചനം നോക്കുക. അതാലിത്ന്—

ം "കുർഖീത ദേവതാപുക്ഷം ജപയജ്ഞാദനന്തരം സ്ഥണ്ഡിലെ പ്രതിഭര്താം വാ ജലേന്നാം എടയേപി വാ."

മനു ന_ാമധ്വായത്തിൽ___

ന് പ്രേപാനഷീൻ മനുഷ്യാംശ്ച പിതുൻ ഗുഹ്വാംശ്ച ദേവതാ ന് പ്രേപാനഷീൻ മനുഷ്യാംശ്ച പിതുൻ ഗുഹ്വാംശ്ച ദേവതാ

--: que oncoro couto

തയരേഷം തുട്ടങ്കോധോ ബ്രാരുഡോ ധാനഗ്വിടയ്വ-,,യാഗഴഴുത്യാഭ്യായോ ധ്വയിം ദേനയായ്വന്യം ജേജ

ജിയൊ²² ഡോറാ ബേട്ടിയോഗ്ന് ഏയെ തനാരുന്ന സത്ന്നാ വിഗ്നാ നെ-ഡോറാ ബേട്ടിയോഗ്ന് ഏയെ തനാരുന്ന സ്രന്നോ യിപ്പോപ്പാ സത്നാംത്വഡോയിം യേ ന റബംപതിവാ ന്നുങ്ങോ വാ നീര്ക്കോ വാ നതനാംത്വഡോ തിത്തോയത്താം ദേവയാളിക്കാന് നേയാനാതധരാന്തിന്താം ദേവയാളിക്കാന് നേയാനാതധരാന്തിന്താം ദേവയാളിക്കാന് നെയാനാതധരാന്തിന്താം നേയാത്തിന്ന്ന് നെയാനാതധരാന്തിന്താം നേയിയും....

എന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഫാരീതൻ വേതാപൂജ് ചെയ്യാതിരു എന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഫാരീതൻ വേതാപൂജ് ചെയ്യാതിരു

എഡ വ്വന്വച്ചിയിക്കുന്നു. ഭങ്ഷേത സ താതി നക്കം തിയ്പ്പോറ്റോത്ത് പ്രജായതെ.'' എന്ന വിധ്വച്ചിതിക്കുന്നു.

പ്പം പേരും പേരും പുത്തിക് വർണ്ണ ആരുധ്വ പ്രത്തം പോപ്പരാണത്തിക് വർണ്ണ ആരുധ്വ

''ബ്രാഹാ തു ബ്രാഹണ്ണൈസാപ്പോ ഗായതിസാവിത്. പ്രേട്ടം ഇക്കാന ഇതിപ്പാലി പ്രിത്കണം. പണ്ണെ പ്രേടുത്തം സമാം മാതരെ സവ്ലോക്കൈസ്സ് സ്ഥാപ്പാം പ്ലെട്ടും സ്രോത്തം! മാതരം ഗാറീയതിപ്പാപി സംസ്ഥാപ്പാം പ്ലെടും സ്രോത്തം! ലിൽ'ഗം ഗാറീയതിപ്പാപി സംസ്ഥാപ്പാം പ്ലോം സ്രോത്ത് ലിൽ'ഗം ഗ്രാറീയതിപ്പാപി സംസ്ഥാപ്പാം മാതര് സ്വാഹാത്തം! ലിൽ'ഗം ഗ്രാറീയതിപ്പാപി മാതര്ത്തം! മാതര്തിസാവിത്തം പ്രോസാ ത്ര വെപ്പാപ്പാപ്പാപ്പാപ്പാം മാതര്തിസാവിത്തം മാതര്തിസാവിത്തം പ്രോസാവിത്തം! മാതര്തിസാവിത്തം! മാപ്പാപ്പാപ്പാപ്പാം പ്രോസാവിത്തം! മാപ്പാപ്പാപ്പാപ്പാം മാതര്തിസാവിത്തം! പ്രോസാവിത്തം! മോപ്പോപ്പാപ്പാം മാപ്പാപ്പാപ്പാപ്പാം മാതര്തിസ്താന് പ്രോപ്പാം മാതര്തിസ്താന് പ്രോപ്പാം മാപ്പാപ്പാം! മാപ്പാപ്പാം! മാപ്പാപ്പാം! മാപ്പാപ്പാം! മാപ്പാം! മാപ്പോം! മാപ്പാം! മാത്തത്തം! മാപ്പാം! മാപ്പം! മാപ്പം! മാപ്പാം

ഇങ്ങിയെ പറഞ്ഞിരിക്കനം. താന്ത്രികം ഹൈശ്യയ്യമാണാം സമവ്ഷാം താന്ത്രികം തു വാ.1% നോത്രികം ബ്രാഹുണാനാം സ്യാദാജ്ഞാം വൈദിക്താന്ത്രികം

പ്രത്ത്രത്തിന്റെ കളാണ് പര്ത്തത്തിൽ: —

ആഭ്യമാപ്പാശ്ചാത്താനാരം ദേവഃ സാന്നിന്ന പ്രതിന്ന് നുതര്വായാനായം ദേവഃ സാന്നിന്ന നാന്നായിക്കുന

*ഉഖാദ്യോ*ന്നാനുടാനേന്ന ക്ഷേത്രവുള്ള പോപ്പിന്നു.

ക്കാലും ഇരുപോന്നാനിയ്യം വർല്യിക്കുന്നുന്നു. ഉത്സവം നടത്തുന്നതുക്കാണ്ട്ര വർല്യിക്കുക്കാലാലിനിയമംകൊണ്ടും നോഷ്യെലായതു ചാത്തി മോടിപിടിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടും അദേർതലായതു ചാത്തി മോടിപിടിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടും അദേർതലായതു ചാത്തി മോടിപിടിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടും അദേർത്തിക്വംകൊണ്ടും ബിംബത്തിന്നേൽ തിരുവാഭര തം) വവനങ്ങാംകൊണ്ടു ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ അറ്റ് ഇക്കോക്കുള്ള തപ നിന്നാം നേളതുന്ന പുജയുടെ എണ്ണത്തിന്റെന്നും ഇന്നാം വിന്നാം നേളതുന്നും ക്ഷേത്രലേതിയില്ലാന്നാന്നിയാം

വഭേദേധ നടത്തണമെന്നു എത്തു പ്രത്ത്തിൽ എത്താനാളും... നാനാനുഷോഡശകിയക്കളല്ലാമെ അവകളിൽ പിലത്തെ ഭേ പറ വം പ്രതിഷ്യാപിത്തിന്ത്രെ ആധാനുള്യം

ഗന്താദേഷാപനയാന്തിമാ മഹിഷഹന്ത്രിാം സംപ്പ്പെളാന്തിമാടം സ്നാനോഭപ്പോഹവിതാനവന്നികരണം ശേഷേപ്പനിഷ്ക്രാന്ത്രമാം സ്താപ്പോ നിഷ്ക്രമളക്തിച്ചാളപ്പോതിത്വെ വ്രതാനി കിയാട ം.ഇരേശ ഷോഡശസേകപം സവന സിമതോന്തോ ജാതക-

ഇര ന**ചനംകൊണ്ട വി**വരിച്ചിരിക്കുന്നു.

അടിയുണ്ട്. ഇതിനെ ബ്ലഹസ്തിപരാശരോർ ... പക്ഷാന്തരത്തിൽ പലയൻ, വേയൻ ഇവർക്ക ¢ໃນ മനം നൂതികയ്ക്കും ചാവ് അടി, ഇങ്ങനെ തീണ്ടലിന്റെ കണക്ക് ຜູ້ວ່າ ແຕະວ່າ "ບໍ່ດ້າ ແນວສະງ ຜູ້ແລະອາຈາຈສຸດຊີວ່າ ແກ ແກະງາ അടി, ൻ. പലയൻ മാ. വേടൻ , മമ, പറയൻ ഇവൽ (ഇമരുന്ന്) വ. ശില്പികൾ (അനുകടിക്കാളർ) ഇവൽ or co ത മെസ്വലക്കു പ്രത്താനം ന്ന്ന് മാനകൻ പ്രത്തികൻ വ. അത്യത്തുന്നും നം. ജെകന്നം പ്രംബത്യത്തുന്നും വ "ເຣດາຍ താഴെ പറയംപ്രകാരമാകന്മം. മ. സമിച്ചെട്ടന ന അടി, ത്തിന്നമൊ ചരിക്കണമെന്നും സിഭ്ധിക്കുന്നും, തീണ്ടലിന്റെ അളവു താന്യയായ ബാസ്ഡോത ഉള്ള് ത്രനോമ്പെ യൂഡ്ഡോ ബ്വാംബ ത്തുന്നത്തെ പാണിച്ചുത്തകാണ്ടം ത്രത്നാസിക്കം ഷോഡശകി ബെന്ത കാണിച്ചയുകയാണ്ട്രം ഇപ്പോൾ ഷോസശക്രിയകൾ നട ത്തെ ബ്യംബം വിയാധാഡിതെട്റോബ്രാ .m 0 Q

പത്രം തുറുക്കുടക്കും ചൈവതിയാനാമവം ക്രമാൽ. ?? പതുറം യുറപ്പോത് കൊലക്കുംപതിതാനാമവം ക്രമാൽ. ??

എന്മം, (അധഃകമാൽ=വിപരീതക്രമേത്വേത്വമ്പം) സ്മുതിമ് എന്മം, (അധൂകമാൽ=വിപരീതക്രമേത്വേത്വമ്പം.) സ്മുതിമ്

തഥാകരം പരിഹരേദേകട്വിത്രിച്ചതുർയുഗം.³³ ന്യൂതികാപതിതോക്വശ്ചത്തിച്ചതുർയുഗം.³³

യഃ.) ടെപ്പ്നൾയുള്ളകാശ്വകയിൽ — വിധികമെ ഇരികോശഃ വിധിത്ത ബ്രാസ്സേതിപ്പൊരുവിഹി-എന്നാം, (അത്ര തഥാക്രാം=യഥാവിധി ഇതി വ്വാബ്വേയം, കപ്പെ

തിൽ:---എ.നം, മഫിഷംഗലത്തിനെറെ പ്രായത്വിഅവിഭർഗിനി

പ്പെയ്യാം പാപ്പ് പ്രക്കാം തികം വാ പ്പ് പ്രക്കാം പാപ്പം ഇവാം പ്പ് പ്രക്സാട്ടാം. കിന്റെ ഇവാം പ്രത്കന്നാം കിന്റെ മാതാന്താന്നാം പ്രക്ക്രാത്രാന്നാം പ്രത്ത്രം തിക്കം വാ പതിതരജക്കാം പ്രത്ത്രം തിക്കം വാ പതിതരജക്കാം

ന്നും പാര്തിരിക്കുന്നും ഇതിൽ ലഘ്ധർമ്മിക്കാനിക എന്നു. (ത്രത്തിന്റെ എന്നും അത്രന്നം ഇല്യതായ) ഭാഗ്ഗവസ്മൃതിവചനമുണ്ടെന്നു താഴെ കാണിക്കുന്ന ശാംഷർ സ്പൂതി വചനംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കന്നു:___

''ആലോക്ട്രി ഭാർഗ്രവാൻ പ്രാപ്പം ധർമ്മശാസ്ത്രമീതസ്തരം വിസ്തരണം വിഷീഭണ്യ 'ക്രവസ് മന്ദബ്ബാപ്പ്പ പ്രായസ്ത്രദേവ സംക്കിപ്പും ശ്രീയരെത്യ''

് ഫ ഫ് ം. ന്റീലക്ക്യയോഗീര്വംൻ എഫ്ലെരിപറോശ്ന വചനവിവരണത്രപത്തിൽ: --

്ഷ് ഇന്ത്യത്രം യാമാനം: സ്വാദാപണ്ഡാലം ഹിഷായായസ്ത്രിവിധാം ഞഞ്ഞാം പ്രഖ്യമയ്യിമയിനും പണ്ഡാലാസ്ത്രിവിധാം ഞഞ്ഞാം പ്രഖ്യമയ്യമഹീനജാം തേഷാം തു യാമാനം സ്വാൽ ഷണ്ണായിലാളംശത്തുകം ഇങ്ങനേയം, മാൽണേഡയപുരാണ അിൽ:----

് പ്രലേ വിതസ്ത്രീ തഥാ ഫസ്റ്റോ ബ്രാഹ്മതീത്ഥാദിയേഷ്ഠനം ചതുർഫസ്കം ധനർദ്ദ്രാണ്ഡാ നാഡികാ യുഗമേപ ച.^{??} എന്നാം മേദിനീകോശകാരൻ.....

ഷയത്തേ തലമാലസ്താംഗേനാലയോസ്തുകതാളിഷം

യുഗ്മേ ഹസ്സപ്പയ്ഷ്കേപി വ്ലാമിമാനൗഷധ്യപി ച." എന്നും ഫസ്സപ്രമാണഞ്ഞ പറ്ററി ആയ്യക്കേ പ്ര ഗസ്സോം ഇലവിയത്ത്വം ചത്തത്തോ ചത്ത്ത്ത് ചത്തത്തായത്ത് കണ്ടാം." എന്നും, ഇരുംദഖൻ ബ്ലീയപ്പാണിഗ്രന്ഥത്തിൽ:____

''മാനാംഇലഭപാദശകം വിതസ്തിം

ഹിതസ്തി യാഗ്മം ബല്ലംബ്ഷ് അനുജ്ഞും) പ്രതിന്നത്തിന്നും ബല്ലംബ്ഷ് അനുജ്ഞും

ഹന്ദോ ഭവേഖന്ത്ര പതങ്ങുന്നും പ

ത്രത്ത്രം അപ്പാം എവഗ്രാമ്ത്രം??

വസ്ത പ്രാണനിരുപണത്തിലില്ര കാറോം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇ ങ്ങനെ രീണ്ടല്ണെ പററിന്നുനേകം പ്രമാണവയനങ്ങളും അതു കള ൽതന്നെ വളരെ മത്ഭേടങ്ങളും ഇങ്ങങ്കിലും ബിട്ടിഷ്മല ബാർ, കൊച്ചി, തിരുവിതാംക്രർ ഇതുകള്റ്റ് പ്ലെട്ട് ഈ മലയാള ത്തിൽ സവ്വസമാതമായും സാവ്വതിക്കായും 'അവിഭിതാരംകോല മായി ആയര്പ്പ്വവരന്നെ തീണ്ടൽ മേയം കാണിച്ചപ്പകാരമാണം". ഈങിനെറ മിധി വിതാനാശ്നിക്കാണെങ്കിലും കുതവണ്ണങ്ങളിൽ പെട്ട എല്ലാവക്കം ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ ദേവനാക്കം കളം 'കിണറ മുതലായവക്കാക്കും മങ്ഷോലെ ബാധകംരണെയാകന്തര. മല യാളത്തിൽ നീലകണ്ഠയോഗീശചരവചനത്തിന്നും കരത്തപാറ അ നുഷ്യാനത്തിന്നും വിമർശനീപ്രയശ്ചിത്തത്തിന്നും ശാംകാസ്തുതി ക്കും ഒരുപോലെ പ്രാമാണ്യം വൈദികന്മാർ, വാധ്യാന്മാത്കം പ്പെട്ട യോഗക്കാർ, സ്താതന്മാർ, മീമാംന കന്മാർ, ഓയിക്കന്മാർ, ഗജാക്കന്മാർ എത്വായവരെല്ലാം ഒരുപോലെ സമ്മതിച്ചുവരു ന്നുണ്ട്.

ഫഫഫ. ഈ നടപടിക്കു ആപദ്ധർമതേചന ഒരു സം കോലം പ്രമാണവിഹിതമായിത്തന്നെ കാണുന്നാണ്ട്:___

> "സംകടെ വിഷമെ ചൈവ ടുർഗ്ഗെ ചൈവ വിശേഷതഃ വിടുപട്ടണമാർഗ്ഗെ ച യഥാ സംഭവമിഷ്യതെ"

എന്ന സംവത്തവഹരംകൊണ്ടു വീതികറഞ്ഞവഴി മതലായ ദി ക്കിലം വിഷമസ്ഥാത്തിലും കോട്ട മതലായ ട്റ്റ്റ്റ്രപ്രദേശങ്ങളിലും കപ്പവടസ്ഥലങ്ങളിലും വട്ടണങ്ങളിലും ഇത്രപോലെയുള്ള മററു പ്രദേശങ്ങളിലും സാധിക്കുന്നവ.ധം തീണ്ടലിനെ അനുഷ്ഠിച്ചാൽ മതി എന്ന സിധിക്കുന്നും ബോധായനന്റെ....

> ''എസന്നം ശയനം യാനം.നങ്ങ പന്ഥാശ്ച തുണ നി ച ചണ്ഡാലപതിതസ്പയ്പം മാജതേദൈനപ ശുദ്ധ്യതി.''

ഈ വചനംകൊണ്ട ഇഴിപ്പ നള്ളവ, കിടപ്പാനുള്ളവം, വാഹനം തോണി മതലായ ജലതരണസാധനങ്ങൾ, വഴി, പല്ല്, ഇയ്യകറം ചഞ്ചാലപതിതന്മാർ തൊട്ടിൽകൂടി കാറു തട്ടിയാം ശുദ്ധി തീ ഒന്നതാകന്നപെന്നാവഹനവം, പരാശരഷഷ്യാധ്യായത്തിലെ.... "സംപ്രണീത്തം ശീമശാനേഷ്യ ജീപ്പോഗ്നിം ശവഭക്ഷകം

• എവം ചംബദവിലെല് സ്ഥ്രേഷ്ണാപിം ഭവതാ.» ഈ വചനവും, ഇതിനെറ വ്യാഖ്യാനമാമി മാധവാചായ്യൻ

"യഥാ എന്നി ശ്മശാനം നീതഃ ശവഭക്ഷകോ,'പി ദേവ-തചം നഹാപയതി ഏവം ബ്രാമണൊപ്പേകെ കസ്വ മന്ത്രസ്വാ-ക്ഷ്യക്ഷേണാദ്വശേഷമൊഷനിവർതകത്വംൻ ഏറ ഞ്ച കുതേഷ്പ-പി ഭോഷേഷ് നിഷ് കൃതിസ്തസ്വ മന്ത്രശക്ത്വാ വർത്ത ഇതി ന തേഷാം കർമണാ നിന്ദനീയത്വം."

ഇങ്ങിനെ പ്രതിപാടിച്ചതും, മനു ദശമാധ്വായത്തിൽ ഫ o നു-ാം ഗ്ലോകത്വേന___

് നിധിയാക്കാലോജനാലോ ഗർഹിതാലോ പ്രത്വനാള്ള കേണ്ടതാകന്നം എന്നാൽ ഇതെല്ലാം ആപ്പോല മത്പേന ഉള്ള കേണ്ടതാകന്നം എന്നാൽ ഇതെല്ലാം ആപ്പോല മതേപന ഉള്ള നേന്നത്താം ജപലനാം പ്രത്വത്തം ഇാ നേന്നത്താം ഇതെല്ലാം അപ്പോല് മതിക നേന്നത്താം ഇത്തെല്ലാം അപ്പന്നും നേന്നത്താം ഇത്തെല്ലാം അപ്പന്നും നേന്നത്താം അത്താം ഇത്തെല്ലാം നേന്നത്താം ഇത്തെല്ലാം അപ്പന്നത്ത്താം നേന്നത്താം അത്താം അപ്പന്നത്താം നേന്നത്താം അത്താം അപ്പന്നത്ത്താം പ്രത്താം നേന്നത്താം അത്താം അപ്പന്നത്ത്താം പ്രത്താം പ്രത്താം നേന്നത്താം അത്താം അപ്പന്നത്താം അപ്പന്നത്ത്താം തോ നേന്നത്താം അത്താം അപ്പന്നത്താം അപ്പന്നത്താം നേന്നത്താം അത്താം അപ്പന്നത്താം അപ്പന്നത്താം അപ്പന്നത്താം അത്താം അത്താം അപ്പന്നത്ത്താം അപ്പന്നത്ത്താം നേന്നത്താം അത്താം അത്താം അപ്പന്നത്ത്താം അപ്പന്നത്താം അവ്വന്നത്താം അത്താം നേന്നത്താം അത്താം അത്താം അപ്പന്നത്താം അപ്പന്നത്താം അപ്പന്നത്ത്തം അത്താം അവ്വന്നത്ത്താം അത്താം അവ്വന്നത്ത്താം അപ്പന്നത്താം അവ്വന്നത്താം അവ്വന്നത്ത്താം അവ്വന്നത്ത്താം അത്താം അവ്വന്നത്താം അവ്വന്നത്ത്താം അവ്വന്നത്താം അവ്വന്നത്ത്താം അവ്വന്നത്താം അവ്വന്നത്താം അവ്വന്നത്താം അവ്വന്നത്താം അവ്വന്നത്താം അവ്വന്നത്താം അവ്വന്നത്ത്താം അവ്വന്നത്താം അവ്വന്നം പ്രത്ത്താം അവ്വന്നത്തം അവ്വന്നം പ്രത്ത്താം അവ്വന്നം പ്രത്ത്താം അവ്വന്ന്നം പ്രത്തത്തം അവ്വന്നം പ്രത്ത്താം അവ്വന്നം പ്രത്ത്താം അവ്വന്നം പ്രത്ത്തം പ്രത്തം പ്രത്ത്തം പ്രത്ത്ത്തം പ്രത്തം പ്രത്ത്ത്തം അവ്വന്നം പ്രത്ത്തം പ്രത്ത്തം പ്രത്തം പ്രത്ത്തം പ്രത്ത്തം പ്രത്തം ത്രം പ്രത്തം പ പ്രത്തം പ

പാരമാണെന്നു സിച്ചാക്കും ഒരു മിവസം മയ്യാപാൻ പുത്തിന്നാം ഒരു മുന്നും പുത്തിന്നും പോതമാണ് പുത്തിന്നും പുത്തിന പുന്നതം പുത്തത്തെന്നും പുത്തത്തെന്നും പുത്തത്തെന്നും പുത്തത്തെന്നും പുത്തത്തന്നും പുത്തത്തം പുത്തത്തം പുത്തം പുത പുന്നതം പുന്നതം പുത്തത്തെന്നും പുന്നതം പുന്നത്തം പുന്നത്തെന്നും പുന്നത്തം പുന്നത്തം പുന്തത്തം പുന്നതം പുന്നതം പുന്നതം പുന

ooj റൊതത്ത്വയാദാന് ക്ലാശയ്യയും ന്നാതത്തിയാരായത്തിന്നും തുല്ലായുട് ന്നാം പ്രത്തായം അങ്ങളായം ന്നാം പ്രത്തായം പ്രത

ധാണായാളെന്വ ഗോഹിയ്യന്നണ് അത് തഞ്ഞാ പ്രാനാനം വി ഡ്രോഗ്രായില് പോഹിയ്യന്നെ പ്രാനാനം കാധാം പ്ര

ഇങ്ങിയെ പഠഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അപ്പെയും പ്രവത്തിന് പ്രവത്തിന് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അപ്പോതാം പ്രവത്തിന് പ്രവത പ്രവത്തിന് പ

ഡ്യൽ -നേഴയെ നേരത്തിൽ ശ്വവന്താം ാട്ടാഞ്ഞോയാത്തിങ്ങള

വിസ്തുള്ള തേന സഹ സംവദേസത്രം

വരെ എല്ലാം മസ്പക്കള്നു വേദങ്ങളിൽ പറയുന്നും. പോഷംകൊണ്ടം പ്രതിലോചസങ്കരംകൊണ്ടം ഉണ്ടായിവന്നു. അ യിച്ചം അവരിൽനിന്നു ബാഹ്വന്മാരായി ഫില്ല ജാതിക്കാർ കമ്പ യിച്ചം അവരിൽനിന്നു ബാഹ്വന്മാരായി ഫില്ല ജാതിക്കാർ കമ്പ വിച്ചം അവരിൽനിന്നു ബാഹ്വന്തായായി വിന്നു. അ

എയേങ്കാതേ നഴ്ച്ചാനം ഇത്രീഷായഡീതതാ?!! ഡിയേങ്കാതേ നഴ്ച്ചാനം ഇത്രീക്കായഡീതതാ?!!

സ്വണ്യട്ടിയുക്കോ വർണ്ണുകാരിലെറ തട്ട് ബാഹ്യമാലലാ തഥാ തെന്നാം നെല്ല പ്രത്യേക്കാരിലെറ തട്ട് ബാഹ്യമാല്ലെ തഥാ തെന്ന വലനം കെട്ടാടാത അഞ്ഞോമതായി ഒരു പറ്ണൂരിപ്പെരം എന്ന വലനം ക്കോംഗിന്ന് പ്രാഭോ നാന്നി ഇ പഞ്ഞാലാം എന്നു വെക്കോംഗിന്ന് പ്രാഭോ നാന്നി ഇ പഞ്ഞാലാം എന്നു മെ വിക്കാരിന്നും പ്രാഭാ വർണ്ണാം ഒപ്പുടാത്ത എന്നു മെ വിവിന്നെ പേലം മ വിധി വിവാഹംചെയ്ത സ്ത്രീകളിൽ സമാനവഗ്ഗ്ക്കാരിൽനിന്നുണ്ടാ വുന്നവർ അതാതു വർഗ്ഗത്തിൽതന്നെ ചേരുന്നുവെന്നു.....

ന്നവർണ്ണേള്വം നവർണ്ണാസ്വജായത്തെ ഫി സജാതയം അനിത്വേഷ വിവാമോഷ പത്രാം നന്താനവർദ്ധനാം. ഈ വപനംകൊണ്ടു സ്മതികത്താകന്മാർ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയില് ക്കന്തം.

> ഫഫ. എ. മന ദശമാധ്വായം ര് തഹം സ്റ്റോകം..... "മുഖബാഹുഅപജ്ജാനാം യാ ലേരകെ ഭാതയൊ ബഹി

ഗ്ലോമവാചശ്ചായുവാചഃ സവ് തെ 8സ വഃ സ്മൃത്യഃ. എന്നതു, 8സ്ട്രുക്കളെ വിവരിക്കന്നു. ഇതുകടാതെ നുര ജാതിയി ൽനിന്നും ചൊയ്യാള്യങ്ങളായ ഭേഷ്പകർമ്മങ്ങാനിരിത്തം സജ്ജന ങ്ങളാൽ ബവിഷ്യരിക്കപ്പെടുന്നവരും ഒസ്പുകോടിയിലാറപ്പെട്ട മെന്നം...

്കത.സമ്പേ കസ്ത്രംബം കോഷൈശ്ചായ്യാരെട്ടും സമ് ബംഗിഷ കൃതാം.??

എന്ന വ പന്നംകൊണ്ടും സിദ്ധിക്കുന്നു. ഇവരെ എല്ലാം ഡർമ്മ ഗാ സ്ത്രപ്പണ്ടേതാക്കം സാമാന്യനാമംകൊണ്ടു ചണ്ഡാലന്മാർ, അധ മന്മാർ, അന്ത്വജന്മാർ, അന്ത്വാവസാവികാം എന്നുംമറരം ഓരോ ഘട്ടത്തിൽ വൃവഹരിച്ചവരംന്നുണ്ട്,

ം ഫോള്ളം ക്രിയമാണം ഹിന്നുന്നുമാന്മാപ്പടിന്നു

ന്നു ധമൊായം ഗർഹ്തന്ന തമധർമ്മം പ്രചക്ഷതെന്ന എന്ന വിശ്ചാമിത്രവപനംക്കാണ്ട്രം ക്ഷെഡർമ്മം മാററാരെ ധർമ്മ ത്തെബോധിക്കുന്നുവെന്നുലത്ത ധർമ്മമല്ല തേശർമ്മം തന്നെയാക ന്ന വെന്നം.....

''പരിത്വജേടത്ഥകാമൗ യൗ സ്വാതാം ധർമ്മവജിതൗ ധർമ്മം ചാപ്വസ്യബോടക്കം ലോകവിക്രപ്പമേവ ച''

എന്നു മനു ർ – ൧ െന്നു ാം സ്റ്റോകംകൊണ്ടും.... "കർമ്മണാ മനസാ വാചാ യത്നാദ്ധർമ്മം സമാചരേൽ അസ്ഥന്തം ലേകവിദ്വിഷ്ടം ധർമ്മപ്പാഖ്യമന്ന,ത്രി

എന്നു യാജ്ഞവല്ക്വാമകാണ്ഡം എ ഒന്നാംഗ്ലോകംകൊണ്ടും-''പരിത്വങ്ങേത്ഥകാമൗ ധർമ്മപീഡാകരൗ നല്ല ധർമ്മമപ്പുസുഖോദക്കം ലോകവിദ്ഥിഷ്യമേവ ചം''

എന്ന വിഷ്ണപരാണവചനംകൊണ്ടും ശാങ്കരസ്തുതിയിലെ----''ന കയ്യാംല്ലകോിടിഷ്ടം ധർമ്മമപ്പൂടിതം കാചിൽം''

എന്ന വചനംകൊണ്ടും സിദ്ധിക്കുന്നു.

ഫഹം. ചണ്ഡാലാദികളെല്ലാം ഇദ്രരിൽ ഉരംപ്പെട്ടവർ തന്നെയാണും പാണിനിമ്ഥാർഷി തൻറെ പ്ര്വാകരണനൂത്ര ത്തിൽ....

''ത്രഭാണാമനിവേസിതാനാം'' എന്ന സൂത്രിക്കയും പ്രാമാ ണികന്മാരായ തഭപ്പാഖ്യാതാക്കന്മാർ ''തക്ഷായ സ്താരം'' എന്നുടാ ഹരിക്കുകയും ''ഞ നിരവസിതാനാം ക്ം'' എന്നെട്ടുണ്ണ ''പണ്ഡാ ലമ്ലതപാം'' എന്നു പ്രത്യൂഭാഹരിക്കയും ചെയ്യുതു ഇതിലേക്കു സാ ധകമാകന്നു എന്നു ശങ്കിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ഭാഷ്യകാരൻ ശ്രേഭപഭ ത്തെ എട്ടുണ്ണ ''ഞത്യ ശ്രേഭപഭം ത്രൈവർണികേതരപരം'' എ ന്നു പ്വാഖ്യാനിച്ചിരിക്കയാൽ ഈ ശങ്കക്കു ആസ്പദ്മില്ലെന്നു തെ ളിയുന്നും

> പ്പെ വും മ്ലേച്ഛന്മാരെപ്പാറി തുഹന്മനം... ''ഗോമാംസഖാദകൊ മസ്തു വിരദ്ധം ബഹ ഭാഷതെ സവ്വാചാരവിഷീനശ്ച മ്ലേഛ ഈട്രിധീയതെ.''

എന്നും യാജ്ഞവലകൃപ്രായശ്ചിത്തഷയ്പുള്ളുകവ്വാഖ്യാനെ വി ജ്ഞാനേശപരൽ പാഷണ്ഡികളെപററി__

"നരശിരു കപാലാടിശൂതിബാഹുലിംഗധാണോ

പാഷണ്ഡം തദ്വേഷാം ഒരു പാഷണ്ഡിന്ദു."

എന്നും ഇന്ഥാന്തരത്തിൽ പാഖണ്ഡന്മാരെന്ന പാഠത്തെ 'അവ ലംബിപ്പു. _ "പാലനാച്ച ത്രയീധർമ്മഃ പാശബ്ദേന നിഗള്തെ തം ഖണ്ടയന്തി തെ യസ്മ ൽ പാഖണ്ഡാസ്തെന ഫേതുനാ," എന്നം, യാജ്ഞവല്ക്വൻ വ്രാത്വന്മാമെപ്പററി.....

"അനലോമാ നിക്കഷ്യായാമൽക്രഷ്യാട്ടല്ലേന്തിയെ പ്രതിഖൊമാ വിപയ്യസ്താ വ്രാത്വാസ്തൽപ്രതിലോമജാം." എന്നം, മടററാരു ധർമ്മശാസ്ത്ര പണേതാവ് —

"ഭചിജാതയം സവർണ്ണാസ് ജനയന്ത്വയതാസ്ത്രയാൻ താൻ സാവിത്രീപരഭ്രഷ്പാൽ വ്രാച്ചാനിതി വിനിദ്ദംശൽ. എന്നും മനു—

പ്രഅത ഊദ്ധ്വം ത്രയോപ്പോതെ യഥാകാലമസംസ്കൃതാഃ സാവിര്രീപതിതാ വ്രാത്വാ ഭവന്ത്വായ്യവിഗർമ്മിതാഃ" എന്നം, ബോധ്യയനൻ —

പ്രതിഷ് വണ്ണേഷ് സാദൃശ്വാദവ്രതാ ജനയേത്ത യാൻ താൻ സാവിത്രീപരിഭ്രഷ്ട്രാൻ വ്രാത്വാനാഹുർമനീഷിണ്ണം" എന്നും, ദേവലകനെ പഠറി സാത്വതസംഹിതയിൽ വ് ഫാംപേരി പ്പേട്ടത്തിൽ—

പ്രഗ്രഹീത്വ ഭഗവദ് ബിംബം വൃത്ത്വത്ഥമടതീഹ യഃ നഗരാ പ്രണവീഥീഷു തസ്ത്ര പേലകസ്ത്ര ച.'' എന്നം, ദേവലൻ—

ന്ദേവാച്ച്നപരൊ നിത്വം വിത്താർത്ഥീ വണത്തേയം അസെയ ദേവലകോ നാമ ഹവ്യകപ്പോഷ് ഗഹ്റിതഃ അപാംക്തെയസ്സ വിജ്ഞേമഃ സവ്കർമ്മസ് സവ്ദാ^{ന്} എന്നും, ദേവലകപദവ്യാഖ്യാതാക്കന്മാർ—

പത്രബലികത്താ പ്രതിമോപജീവീ ഹിന**ടാതിർദേവ** ലക്ഷ.

എന്നും മാദം പറത്തിട്ടുള്ള ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഓർമ്മിക്കേണ്ട താകന്നും

ുറ്റനു ഋഗോദം നാഹാ മണ്ഡലം എനാകാം അനു വാകം. എന്നും "സസപ്പരീമ്മതിം ബായമാനാ ബുഹവിമായ ജമദഗ്നീമ ഞ്ഞാ സസർപ്പരീമഭത്തേയമെള്യോധിശ്രവഃ പാഞ്ചജന്യാസം ക്ലപ്പിഷു''

എന്ന മന്ത്രവം ഇതിൻെറ ഭാഷ്യത്തിലെ....

"സസർപരീം സവ്ത്ര ഗള്യപളാത്മകരോന സർപണ്ട ശീലാ വാഗ് ദേവത്ത് പാഞ്ചജന്വാസു ക്ലയ്യിഷ്യ നിഷാദപം ഞ്ചമാശ്ചത്വാരൊ വണ്ണാസ്തത്സംബന്ധിനീഷ്യ: പ്രജാസ യൽ ത്രവ അന്നം വിളുതെ രന്ന് അസ്തഭ്യം അധി അധി കം യഥാ ഭവതി തഥാ തളയം ക്ഷിപ്രം അഭരൽ ഭരത്ത സംപാദയേത്ര⁷⁷

എന്ന വാക്യവും ചതുർവണ്ണബഹിർഭ്രതന്മാരായ ചില വഗ്ഗ്ക്കാ അഞ്ഞന്ത തെളിയിക്കുന്നം.

ഫ്റ.0. ഇങ്ങനെയുള്ള ചണ്ഡാലന്മാക്ട് ക്ഷേത്രാന്തപ്പ വേശം അനുവദിക്കപ്പെടാവുന്നതല്ലെങ്കിലുംഅവർപൂവ്വജന്മാജ്ജി തഫലാനുഭോക്താക്കളാകയാൽ അവരെ നിന്ദിക്കയൊ അവു ടെനേരെ കോപിക്കയോ ചെയ്യരുതെന്നും പശ്ചാത്താപംകൊ ണ്ടു അപ്പക്ട ജന്മാന്തരത്തിൽ ശൂദ്ധിവന്നു ഉൽക്ലപ്പുജാതിതപം സിദ്ധിക്കുമെന്നും മഹാഭാരതം അനുശാസനപപ്പത്തിൽ പുമ്പ-ാം അദ്ധായത്തിലെ

"നച നിന്ദെന്നാപി കപ്പ്വേൽ ട്രഞ്ജരേ. സ്വകൃതം ഫലം

ചണ്ഡാലാ അപി താം ജാതിം ശോചന്തഃ തുങ്കിമാപ് നയു?' എന്ന ് ചനംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്നു. അതിനാൽ അക് ണ്ണുരേട സ്ഥിതിയെ ഉയത്തിക്കെണ്ടു വന്തന്തത്വാവശ്വമാണ്. അതിന്നു അവക്ട് ഈശപരാരാധനത്തിന്നം മതസംബന്ധമായ അ റിവു വർജ്മിപ്പാന്തം സെരകയ്യമണ്ടാക്കിക്കോടുക്കേണ്ടതാകന്നം. തി ഒവല്ലാത്തലൂക്കിൽ പനയന്നാവകാവു് എന്നൊരു ക്ഷേത്രമണ്ട്. അ തിൽ പള്ളിയറയിൽഹാവിഷ്യരം ബാക്കിസ്ഥലങ്ങളിൽ അടികളം നിത്വത പൂജനടത്തുന്നു. കൊല്ലംതോവം ഒരിക്കൽ തന്ത്രിവന്ന ഗ്ര ഡിക്രിയ നടത്തി. വ മിവസം വിശേഷപ്പുജചെയ്യ പിന്നെ നി ത്വതപൂജക്കാക്ക് ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നു. ഇതുപോലെ ഈഴവരു ഒ ചില ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ബ്രാഹങ്നെരാണ് പ്രതിഷ്ടാക്കിയ നട ത്തിയതെന്നും അവരുടെ ഉപഭേശപ്രകാരം ഈഴവർ തണെ നിത്വപ്പുജ നടത്തിവരുന്നും കാണംനുണ്ട്. ക്കാം. ഈ തത്വരെല്ലാമാലോചിക്കുമ്പോറം സപണ്ണ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ അവണ്ണക്ക് പുരാതനകല്പിതമായ അതിരിനെ ലം ഘിച്ച പ്രവേശിപ്പാനാഗ്രഹിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും സ്വന്തമായി അ തായവഗ്ഗക്കാക്ക് പ്രത്യേകം ക്ഷേത്രങ്ങളണ്ടാക്കി ആരാധനയം മ ററും നടത്താവന്നതാണെന്നും കാണന്നു. ഇത്രകൊണ്ടു സവർണ ഹിന്ദക്ഷേത്രങ്ങളിൽ മതപരമായ ആരാധനയേയും കമ്മങ്ങളേയും നിയന്ത്രിക്കുന്ന തത്വങ്ങളും നിയമങ്ങളും ആചാരവും ക്ഷേത്രപ്പ വേശവിഷയത്തിൽ ബാധകമാകാതെ ഇരിക്കുന്നതല്ലെന്നു പൂർണ്ണ മായി സിംഗിക്കുന്നം.

ഭശമാദ്യായു.

(വ) ഗവണ്മെൻ മാനേളമെൻറിൽ ഇറി ഫവം. ക്കുന്നതൊ അല്ലാത്തതൊ ആയ സ്വകായ്പ്പക്ഷേത്രങ്ങളുടെ കായ്യ ത്തിൽ ഗവണ്ടെൻറിന്ന എത്രമാതം പ്രവേശിക്കാം. അപ്പെ ങ്കിൽ എത്രമാത്രം പ്രവേശിച്ചിട്ടുണ്ട് ? ഇക്കായ്യത്തിൽ ഗവണ്ടെ ൻറിന്നു ഗവണ്മെൻഭരണത്തിലിരിക്കുന്നു ക്ഷേത്രങ്ങളെ സംബ ന്ധിച്ച എന്തവകാശമാണുള്ളതന്നു ന്നൊമതായി ആലോചി ഭരണം ഏറൊടുത്തസമയം അതുകളെ ഭരിപ്പാനുള്ള ക്കണാം അധികാരം മാത്രമാണ വഹിച്ചിട്ടുള്ള ത്രീ. ൻവു ത്രാം കൊല്ലവ ഷ്ം കന്നി ന –ാംനം കണ്ണൽമൺടോ സായ്പ്പ് ക്ഷേത്രങ്ങറം ഏ റെറടുത്തതിന്ന ശേഷം പ പ െം നമ്പ്രായി സവ്വാധികായ്യന്മാ ക്കെഴതിയ സന്നതിൽ ''മാമുൽപ്രകാമം പുജയടിയന്തിരം വക ക്ക ചിലപിടുപിച്ചുകൊള്ളകയും വേണം)) എന്നു കാണിച്ചി അതുകൊണ്ട് ചിലവിൻെറ്റ കായ്യമാണ് വ്യക്തമായി. ູລູຄາຊຸ . പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെങ്കിലും യാതൊരു മാമുലും ഭേടപ്പെട്ടത്തരുതന്നു ള്ള അത്ഥം അത്ഥാപത്തും അന്തർലീനമായി കിടക്കുന്നണ്ട്.

ഫറ്ററം. അത്രയുമല്ല, തിരുവിതാംക്ടർ ലാറിപ്പോർട്ട ഫാറാം വാലും ഫായ്യാം ഫായ്യാം നമ്പറിൽ "ഗവണ്ടെൻറിന്ത് ക്ഷേ ത്രത്തിൽ ഉടമസ്ഥത ഇല്ലം. ഭരണാവകാശം മാത്രമെ ഉള്ളം. അ തിനാൽ ടസ്റ്റി എന്ന നിലയാകയ ദേവസ്ഥം ഭൂമിയിന്മേൽ പണ്ടാരഭ്രമിയിന്മേല്യള് ഇപോലെ സ്ഥാതന്ത്ര്വം പ്രവത്തിച്ചുക ടാ" എന്നു തീരുമാനിച്ചിരിക്കന്തം. ആഥാരവിരുദ്ധമായി ടസ്റ്റി മാർ പ്രവേശനമില്ലാത്തവക്കു പ്രവേശാനവാദം കൊട്ടക്കുക്കുയാ മറെറാം ചെയ്ലാൽ അക്കായ്യത്തിൽ ക്ഷേത്രത്തിലാരാധന നടത്തു ന്ന എല്ലാവക്കം ആക്ഷേപിപ്പാനവകാശമുണ്ടെന്ന് ''ശംകരലിം ഗനാടാൻ അഭിരാജേശ്വരധ്വരെ'' എന്ന കേസ്സിൽ മദിരാശി ഹൈക്കോർട്ടു വിധിച്ചതിനെ പ്രിവി കൌൺസിൽ സ്ഥിരപ്പെ ടുത്തീട്ടമുണ്ടു്. ആയതു മദിരാശി ലാ റിപ്പോർട്ടു നുംപ്പാം വാ ല്വം വന്നുംപം ഭാഗത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടം ഉണ്ടു്.

ചറർ. പ്രകൃതത്തിലിരിക്കുന്ന അവണ്ണരുടെ പ്രവേശം പാടില്ലെന്നുള്ള സംഗതി ഗവണ്ടെൻറിന്ന സമ്മതിക്കത്തക്കതാ ണെന്നുള്ളതിലേക്കു ക്രമിനലം സിവില്പമായി അനേകം വിധി കഠം ഉള്ളതെടുത്തെഴതി അധികം ഗ്രന്ഥവിസ്തരം വരുത്തുവാൻ ത്രമിക്കുന്നില്ല. ഫൻ വ വ എപ്രിൽ ഫ വ.- നു-ക്കു ൧ o ൻൻ മീനം ന o നം-്രീമ്പംതിരുനാരം മഹാരാജാവ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു പറ പ്പെട്ട വിച്ച കല്പനയിൽ "ശരിയായിട്ടുള്ളതെന്നു നമ്മുടെ ഗവ ബെൻവ സമ്മതിക്കാവുന്ന ആലാരവും നടപ്പം അനുസരിച്ചു ദേവസ്വങ്ങളെ ഭരിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതാകന്നു" എന്നു വ്യക്തമാ യി കാണിച്ചിട്ടുണ്ടും. ആ സ്ഥിതിക്കു ഈ ആലാരത്തെ ഭേദ പ്പെടുത്താൻ തിരുമനസ്സിലെ ഗവണ്മെൻറിന്നു വാടുള്ള തല്ലെന്നു പ്വക്തമാകന്നം.

പപന്ന. ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ കായ്യത്തിൽ തിരുവിതാംക്രർ ഗവണ്ടെൻ 3 എത്രത്തോളം പ്രാവരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാലോചിക്കു സ്പോം ശുചീദ്രം ക്ഷേത്രത്തിൽവേച്ച തിളച്ചുകിടക്കുന്ന നെയ്യിൽ

കയ്യുമക്കുക എന്നെരും ക്രിയ നടന്തിയിരുന്നതു. പുടില്ലെന്തു കാന്മൻ-ാമതിൽ നിഷേധിച്ചതായി ക്കണാന്നാണ്ട്. ആ ക്രിയ കായികമായ കഠിനോഘഭ്രവം തളാവുന്നതാണും. അക്കായ്യത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്ടെൻറിന്റെ പ്രേണേയുമണ്ടായി എന്നാണം അ **റി**യുന്നത്ര്. ആ ക്രിയ നിത്തുന്നതുനിമിത്തം ഷേത്രത്തിൽ സം ണിധൃക്കുറവെ 'മറൈ' വന്തമന്ത ചിചാരിപ്പാൻ ശാസ്ത്രംക ആയുള പ്പടിക്കാരംകരിൽ നടത്തിവന്നി എായമൊ ഇല്ല. അന്ന ഒരു പരീക്ഷയെ പ്രായയിത്തമൊ മാത്രമാണ്. moei പ്രത്രമാന്ത്യം നില്ലാതം അവിടെവെപ്പു. നടത്തുവാൻ നിശ്ചാവില്ല .വെന്നതുമകാണ്ട്. ആയുതു ക്ഷേത്രകായ്ക്കായി ,ഗണിപ്പാനവകാശ .മില്ല. എ എലാമം നിവൃത്തിയില്ലാത്തതിനാൽ നിൽിക്കുളങ്ങള വെങ്കിലം തന്ത്രാക്കറ്റു, വാജ്വാന്മാർ, വൈഭികന്മാർ, എഡ്വ ന്മാർ, പണ്ഡിതന്മാർ, സ്കാത്തന്മാർ, മീമാംസകന്മാർ, മതലായി വേദവേടാംഗാദിനിപണന്മാരായ വിശിഷ്യമലയാളണ്ണാഹണമെ ഖരുത്തി ആ ക്രിയയുടെ സ്ഥാനത്തു വേറെ ചില ക്രിയക്കം നി ശ്ചയിച്ചിട്ടുമണ്ട്.

പിന്നെ ചേത്തല ഭഗവതീക്ഷേത്രത്തിൽ പൂമ டி டி ஒ. പ്പാട്ട പാടക എന്നൊരു ജുഗുപ്പിതമായ നടപടിയുണ്ടായിരുന്ന തിനെ നിത്തീട്ടുണ്ട്. ആ നടപടി ധമ്മശാസ്ത്രവിഹ്തിതവും ആ ഗമാള്വന്സാരിയുമല്ലായ്കയാൽ സഭാചാരമായിരുന്നില്ല. അതിനാ ലതു പ്രകൃതകായ്യത്തിൽ സംബന്ധിപ്പിക്കാവുന്നതല്ല്. ഇതു ക്ഷേ ത്രമതിലിന്നു പുറത്തായിരുന്നു. ഫൻ പു @ -ൽ മണ്ടക്കാട്ടുക്ഷേത്ര ഞ്ഞിൽ ആടുകളെയും കോഴികളെയും അറുത്തു ബലി കഴിക്കുക എന്ന ഒരു പ്രവ്വത്തി നടന്നിരുന്നതിനെ നിഞ്ഞർചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ആ പ്രവൃത്തിയം ക്ഷേത്രമതിലിന്ന് പറത്തുവെച്ചു നടന്നിരുന്നതം അതിനാലിതും ക്ഷേത്രകായ്യസംബന്ധമല്ല. അത്രയമല്ല ണ്. ഈ നടപടിക്കും ഒന്നെ രണ്ടോ ചുരുക്ക ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ മാത്ര മെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ള. ശാസ്ത്രവിഹിതവം സാവ്ത്രികവം ശിഷ്പ സമ്മതവുമായ സഭാചാരംത്ത മാററിയതായി ഇതുകൊണ്ടു വിചാ **മിപ്പാൻ വ**ഴിയില്ല.

പ്പെപ്പം. പെൻ പ്രവംൽ പക്ഷണ്ടോയന്മാൽ നാലമ്പല ത്തിനകത്തു മരെ നായന്മാരെപ്പോലെ ഡ്രമേ ശിക്കാരമന്ത്ര തീക മാനിച്ചിട്ടുണ്ടു് എത്തയയ്ക്കുന്നത്. പ്രത്യന്ത്രമേക്കും പ്രം വായന്മായത്തുന്നത്. നായന്മായേ പ്രംത്രം പ്രംത്രം പ്രംത്രം പ്രംത്രം പ്രംത്രം പ്രംത്രം പ്രംത്രം പ്രംത്രം പ്രംത്രം പ ട്രുന്നാക്കണന്തം മുമ്പുപ്രവേശിച്ച വന്നിരുന്നുവെന്നും ഉള്ള ക നേത്തിന്മേലം തന്ത്രിമാരുടേയം മറവ വിശിഷ്ഠബാഹമണങ്ങ യം ഞനുവാദത്തോട്ടകൂടിയം ചെയ്തതാണെന്ന കാണന്നുണ്ട്. .ഞ്ഞിനാലിയും സഭാചാരലംഘനമാവുന്നതല്ലം അത്രയുമല്ല, ത്രീ പത്തനാമസ്ഥാമിക്ഷേത്രത്തിലും പത്മതീത്ഥത്തിലും ചക്കാലനാ യന്മാരുടെ പ്രവേശം പണ്ടില്ലായിരുന്നതിനാൽ മേലിലും പാടി മെല്ലന്ത് ആ തീർപ്പിൽ കാണിച്ചിട്ടും ഉണ്ട്.

ഫറൻ. ഫൻന. ഫൽ ചില ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ദേവദാസി മാർ ചെയ്യവന്നിരുന്ന നടപടിയെ നിൽതൽ ചെയ്യതായി കാ നേന്നാണ്ട്. ആ നടപടി ഈ സ്റ്റേറിലൊ മററ മലനാളരാ ഭൂത്തിലൊ സാവ്വതികമായി നടന്നവങ്ങന്നതല്ല. മണ്ടോ നാലോ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ മാത്രമെ നടന്നുവണ്നതല്ല. ആയതു കേര മോചാരത്തിൻെ കുട്ടത്തിൽ ഗണിക്കപ്പടാവുന്നതല്ലാത്തതി നോൽ വേണ്ടന്ന വെച്ചതാണം.

സമുദ്രയാത്രപെയ്ലവരും തലമുടി വെട്ടിയവരും ഫനം. അന്വലത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിരുന്നില്ലെന്നും ഇപ്പോരം പ്രവേശിക്കു ന്തണ്ടെന്നും ഒരു ആചാരമാററത്തെ ചിലർ കല്പിക്കുന്നുണ്ട്. സ **മന്ദ്രയാത്ര താക്കീല്യേന (അതൊ**രു സ്ഥഭാവ ദായി) ചെയ്യന്നതി നെ മാത്രമെ ധർമ്മശാസ്ത്രം വിരോധിക്കു നുള്ള. സസ്വാലോപ വം ആചാരരംശവം പരത്താതെ അത്വാവശ്വമായ കായ്യത്തിന്ന **മാത്രം യാത്ര ചെയ്യുന്ന**വക്കു ആയതു ബാധകമാക്കുവാൻ ധർമ്മ ശുസ്രം സമാന്മിക്കുന്നില്ല. അംല്ലങ്കിലതൃന്തപ്പണ്യമെന്നു ശി ഷ്യസമ്മതമായ സേപ്രസ്റ്റാനത്തിന്ന പോയവര്ക്കുലാം ഈഭോഷം കല്പിക്കപ്പെടേണ്ട് പന്മം. സമദ്രയാത്രക്കടാതെ ധനുഷ്ണോടിയിൽ സേതുസ്റ്റാനമസാഭ്വാമാണപ്പൊം. ക്ഷേത്രവിധിയെ പ്രതിപാദിക്കു ന്ന എഗമങ്ങളിൽ ഇതിനെ വിരോധിച്ചതായിക്കാഞന്നതുമില്ല. "സമദ്രമായീ" എന്ന പടത്തിലെ താല്ലീല്വാത്ഥകണിനിപ്രത്വ യവം___

"പജസ്വാബ്യെ തെരുമാളം ശോധിതസ്വാപി സംഗ്രഹം" എന്നെടുത്തു നെരുമാതുപദത്തിൽ "ആ കേപസ്തല് ഛീലതപ്പർമ്മ തസാധുകാരിഷു" എന്ന കല്പിക്കേണ്ട തുൻ ല്രത്വയവും ഇതിലെ ക്കുസാധകമാണു്. അലൂടിവെട്ടിയവങ്കെ കായ്യത്തിൽ ശി

എകാധശാധ്യാമം.

ന്റെ പേലിക്കാന്റെ കേഷത്തിലെ ഇം പ്പേകാണ്ട് ഇവാവരില്ല. കാരം ക്ഷേത്രതിലെ ഉരമായം ക്കാരതേ പ്പേക്കാണ് പോക്കെ പ കാരം ക്ഷേത്രതിലെ ഉരമായം ക്കാരതേ പ്പേക്കാം പ കാരം ക്ഷേത്തിലെ ഉരമായം ക്കാര് കീഴുമയ്യാക്കോക്കെ പ കാരം ക്ഷേത്തിലെ ഇന്റെ പ്പോം പ്രവാഹി പ്രോപ്പോം പ്രവാഹിക്കാന് കയ്യോറിട്ടുണ്ട്,

രം നിക്കാണം താജ്യത്തെ പേര്ത്തില്ലാനം അത്സരിച്ചു മാ ത്രാഭലകാരം മാജ്യത്തെ ഭരിച്ചപോമാമെന്ന ഇറപ്പ് കൊടുത്തു ത്രാഭലകാരം മാജ്യത്തെ ഭരിച്ചപോമാമെന്നു ഇറപ്പ് കൊടുത്തു പ്രാഭലകാരം മാജ്യത്തെ ഭരിച്ചപോമാമെന്നു ഇറപ്പ് കൊടുത്തു പ്രാഭലകാരം മാജ്യത്തെ ഭരിച്ചപോമാമെന്നു ഇറപ്പ് കൊടുത്തു

വാട്ടിച്ചെയ്യിട്ട് ന്റെ പ്രവേയം ബ്രാഗ്രോജായുന്ന ഉട പ്രോട്രികാരം ദേവന്തേം ബ്രാഗ്രണമേയും കെപ്പിക്കാമെന്നു ഉട ന്രം നായാണ്ടിൽ ബ്രാംജാട്രമാജാവിനോട്ട് കീഴ

 (എ) പ്രി റെമാണ്ടിൽ കണ്ണൽത്തിടെ സായപ്പിട്ടും സംക്കാ ക്ഷേത്രങ്കാക്കു സ്വാവംസാന്റെ മാജ്യണോറിട്ടും തായി കാണ്ണം ക്ഷേത്രങ്കാക്കു സ്വാവംസാന്ത്രകളില്ലായിരുന്നും പ്രാപ്പാം ക്ഷേത്രങ്കാക്കു സ്വാവംസാത്രുകളില്ലായിരുന്നും പ്രാപ്പാം ക്ഷേത്രങ്കാക്കു സ്വാവംസാത്രുകളില്ലായിരുന്നും പ്രാപ്പാം ക്ഷേത്രങ്കാക്കു സ്വാവംസാത്രുകളില്ലായിരുന്നും പ്രാപ്പാം ക്ഷേത്രങ്ങാക്കുന്നും പ്രാപ്പായ്ക്കും പ്രാപ്പാം പ്രാപ്പാം ക്ഷേത്രം പ്രോപ്പാം പ്രാപ്പാം പ്രാപ്പായ്ക്കും പ്രാപ്പാം പ്രവ്വാം പ്രാപ്പാം പ്വ

ဘဲြခံ့အနွဲ့ ဖ)ေရေအ အေရာထြအေရြေ့ရ ကော်္တ ဟာသယ္စစ ခ်ခ်ခ်စတယ္။ ေက်ိဳးသား၊

യാരായം യൂഴുപ്പെട്ക്ക്കി വിളംബം ചെയ്യിട്ടണ്ട്. നിന്നും ഭേഖത്തിനായി പന്ദാക്കുന്നും പ്രപക്ഷത്തിക്കും (റ) പററ്റെ പറ്റെ പ്രലക്ഷത്തിൽ

പോശോധ്യായി.

ഉപസംഹാരഃ.

മാന് പ്രകാരായി അവത്തിലെ ആവേറ്റ് അകത്ത് പ്രവേശം ഗംകം വിത്രോയി അവത്തിലെ ആവേറ്റ് അകത്ത് പ്രവേശം ക്ഷാട്ടക്കുന്നതുകൊണ്ട ക്ഷേത്രത്തിന അശുള്ലിനട്ടുകയും പൂജമു തലായതു നടത്താൻ പാടില്ലാതെയാകയും ഭേവസാന്നിദ്യും നം ശിക്കയം ചെയ്യമെന്നു തീർച്ഛയാണം.. അതുനിമിത്തം അവം ക്ഷ് അതുമാതിരി പ്രവേശം അനുവദിച്ചു കൊട്ടപ്പാൻം പാട്ടുമ്മം തപ്പം. അതാതാളക്രംക്കു നിശ്ചയിച്ചു പ്രകാരമല്ലാതെം അനു ന്മാക്കു നിശ്ചയിച്ചു പ്രകാരം യമ്മകായ്യം തന്നെം അനുഷ്ണിക്കുന്നം തുടാഷമാണെന്നു മമ്പു വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടും.

അവണ്ണർ അറിവില്ലായ്യനിമിത്തമൊ മറെറാ ഫണ്. 🔊 . ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ആ അധമ്മപ്രവത്തി നടത്തി അവ ക്കുതന്നെ ഓഷം വരുത്തുവാൻ വെണ്ടെന്ന് ഒരു വിയവും വഴി പോച്ച കൊടുക്കത്താത്തതാകന്നു. പ്രജകളെ അദ്ധർമ്മമാറ്റത്തിൽ നിന്ന് പിൻമടക്കേണ്ടതു ഗവഞ്ഷെൻറിൻെറ്റ മുഖ്യചുത്തലയാ ൺ". ആയതു ചെയ്യാതിരുന്നാൽ രാജാവിന്നും പ്രജ്ഷർംക്ക് അ ജ്വത്തിന്നും വലിയ അനാവ്ക്കുറ്റം വന്നും പുരുന്നതാണെന്ത് മാത്രമ ല്ല, അവർണ്ണരുടെ പ്രവേശം നീമിണ്ടം തൽക്കാലം പല വിപ്പം വങ്ങുറുംക്കും ഇടയാകയും ക്രമേണ ക്ഷേത്രം നിങ്കുപയോഗമം ഗി ത്തീരുകയും ചെയ്യമെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. അചിച്ച, കമ്മ് പ്രശ്നാവലിക്കുത്തമോയം മൊഴിയായം കിട്ടിയ ററിമുന്നാകെ ജനാഭിപ്രായം നോക്കിയാൽ അധീകാളിപ്രായം ആപാരവിരുദ്ധ മായം പ്രമാണവിരുള്ളമായും അവർണ്ണൽ ക്ഷേത്രപ്രവേശം കെട് ട്ടക്കരുതന്നാണെന്നു കാണാന്നു.

പറ്റന്നു. ഗവണ്ടെൻറിന്റ ഇപ്പോറം ഗവണ്ടെൻറ്റ് ഒറ്റ് ണത്തിപിരിക്കുന്ന ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ടസ്റ്റിയവകാശം മാത്രമാക യാൽ കീഴമയ്യാദപ്രകാരം ഒഴിപ്പാന്ത്ന മൗമുലുകളെ രക്ഷിപ്പാനമ ല്ലാതെ മാമൂലുകരം ഭേദരുപ്പടുത്താനധികാമിേല്ല. ശക്തിയുള്ള തുകൊണ്ടു അധികാരത്തെ അതിക്രമിച്ചു പ്രവത്തിക്കുക എന്നത് മാതുകാരാജ്യമെന്നും ധമ്മരാജ്യമെന്നും പ്രസിദ്ധിനേടിയ ഈ രാജ്യത്തിലും പത്മനാഭോസനെന്നു എത്രയോ വിലയേറിയസ്ഥാ നം സിദ്ധിച്ച ചൊന്നു തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഗവണ്ടെൻറി ന്നും ഒരിക്കലും പാടില്ലാത്തതാകുന്നു.

പ്രന്പ ഉ. തീണ്ടൽ എന്ന പറയുന്നയ കേസ്ത്രവിശ്നിതരും പുരാതനാച്ചാരസിദ്ധവ്യമാണെങ്കിലും അതുന്നിമിത്തം തീണ്ടൽജാ തിക്കാക്ക് കായ്യനടത്തിപ്പിന്ന ബുദ്ധിമുട്ടം വരത്തിരിപ്പാൾ ഗവം ്വത്തെൻറുകോടതികൾം, കച്ചേരികൾം, സക്കാരാഫീസ്റ്റുകൾം, പാ ഗശാലകർം, പബ്ലിക്റോഡുകർം മതലായസ്ഥലങ്ങളിൽ തീണ്ടൽ ക്കാരുടെ പ്രദ്ധേത്തിന്നു വിരോധമില്ലാത്തവിധം മമ്പതന്നെ പ സ്വോചെയ്യിട്ടുണ്ട്. പ്രജകളം തീണ്ടലെന്നയാചാരത്തെ ഇപ്പോൾ പരക്കെ ആചരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറയുവാൻ നിവത്തി ഇല്ലെങ്കി ലം പലെ ആളുകളം പബ്ലിക്കു സ്ഥലങ്ങളിൽ പോയിവന്നാലത്തു ധേമായി എന്നു കുയ്യകയും തൽപരിഹാരാത്ഥം സ്റ്റാനം മുത ലായവയാചരിക്കുകയും പന്തിവുണ്ട്. ആ തീണ്ടലിനെ ഇച്ച് ഛ യുള്ളവർ മാത്രമാ ചരിക്കുകയും അന്വന്മാർ ആചരിക്കാതിരിക്കുക യും ചെയ്യുന്ന കായ്യത്തിൽ ഗവണ്മെൻറും വിധായകന്മാരുംമൊ നംഭീക്ഷിക്കുക മാത്രമെ ചെയ്യേണ്ടത്തുള്ള.

൧൩൮. ആ തീങ്ങലിനെതന്നെ ചില വിഷയത്തിൽ കൂടി നിയമാകൊണ്ടു ഇല്ലായ്മ ചെയ്യണമെങ്കിൽ വൻ-ാം വക പ്പിൽ കാണിച്ചപ്രകാരുള്ള പരിഷത്തിന്റെ അഭിപ്രായം വത തേണ്ടതാണ്. ആ പരിഷത്തിൽ ബ്രാഹ്മണജാതിയിൽപെട്ട വരായാലം വതങ്ങളന്നഷ്പിക്കാതെയും മന്ത്രങ്ങറം ജപിക്കാതെയും എത്രയോ അധികംപേർ ചേന്നാലും ഫലമില്ലെന്നം…

''അവതാതാമമന്ത്രാണാം ജാതിമാത്രോപജീവിനാം

സഹസ്രശ്ദ സമേതാനാം പരിഷത്തചം ന പിളതേ''

എന്ന പരാശരവചനംകൊണ്ടും, വേദം മുഴവൻ അധ്വയനം ചെ യ്കിരുന്നാലും ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പരിശ്രമിക്കാതെയും നാസ്തിക ന്മാരായും ഇരിക്കുന്നവക്ക് ആ പരിഷത്തുകളിലംഗമായി ചേരു വാൻ പാടില്ലെന്ന്....

' 'വേദപാരമതീതാ യെ ധർമ്മശാസ്ത്രവിവർജിതാഃ'

പരിഷത്ത്വം ന തേഷാം സ്വാന്നാസ്തികാനാം വിശേഷതഃ' എന്ന ചതുവ്വിംശതിമതവചനംകൊണ്ടും സിദ്ധിക്കുന്ന വിവമം ഈ ഘട്ടത്തിൽ പ്രസ്താവയോഗ്വമാകന്നും

൧൩ൻ. ഈ ക്ഷേത്രപ്രവേശനകായ്യത്തിൽ കണ്ടുകിട്ടിയ പ്രമാണവചനങ്ങളം നിയമങ്ങളം ആചാരനടപടികളം ഈ റി പ്രോർട്ടിൽ കാണിച്ചവക്രടാതെ വളരെയുണ്ടെങ്കിലും തീർച്ചപ്പെ ടൂത്തിയ കായ്പങ്ങളെ പ്രബലപ്പെടുത്തേണ്ടതിനു ഇപ്പോഠം കാണി കോട്ടക്കുന്നതുകൊണ്ട ക്ഷേത്രത്തിന അതുദ്ധിതട്ടകയും പ്പൂജ മ തലായതു നടത്താൻ പാടില്ലാതേയാകയും മേവ സാന്നിദ്ധ്വം അ ശിക്കയം ചെയ്യമെന്നു തീർച്ചയാണ്.. അതുനിമിത്തം അവ ക്ക് അതുമാതിരി പ്രവേശം അനുവദിച്ചു കൊട്ടപ്പാൻ പാട്ടുക്കും തല്ലം അതാതാളകാക്കു ന്റിയേയിച്ചു പ്രകാരമല്ലാതെ അന്യ ന്മാക്കു നിശ്ചയിച്ചു പ്രകാരം യമ്മകായ്യം തന്നെം അനമ്പിക്കുന്നം തുടോഷമാണെന്നു മമ്പു വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടും.

അവണ്ണർ അറിവില്ലായ്യനിമിത്തമൊ മറെറാ ഫ്ന്. 🗳 . ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ആ അധമ്മപ്രവത്തിന്നാത്തിന്നെവ ക്കുതന്നെ ഭോഷം വരുത്തുവാൻ വെണ്ടെർന് ഒരു വിയവും വഴി വെച്ചു കൊടുക്കത്താത്തതാകസം. പ്രജകളെ അയർമ്മമ്യ്യത്തിൽ നിന്ന് പിൻമടക്കേണ്ടതും ഗവഞ്ഞുൻറിൽൻറ മുഖ്യചുമതലയാ ൺ". ആയതു ചെയ്യാതിരുന്നാൽ രാജാവിന്നും പ്രജ്കാക്ക് രം ജ്വത്തിന്നും വലിയ അനായ്ക്കുറം. വന്നുംപുന്നതാണെന്നു മാത്രമ ല്ല, അവർണ്ണരുടെ പ്രവേശം നിമിഞ്ഞം തൽക്കാലം പല ലിപ്പം വങ്ങുറ്റക്കം ഇടയാകയും ക്രമേണ ക്ഷേത്രം നിങ്കുപയോശമം ഗി ത്തീരകയും ചെയ്യമെന്നതിന്നു സംശയമില്ല അടിച്ചു. കമ്മിം ററിമുന്ഥാകെ പ്രശ്നാവലിക്കുത്തമോയും മൊഴിയായും കിട്ടിയ ജനാഭിപ്രായം നോക്കിയാൽ അനീകാടിപ്രായം ആചാരവിരദ്ധ മായം പ്രമാണവിത്താമായം അവർണ്ണക്ക് ക്ഷേത്രപ്രവേശം ക്ഷ് ട്ടക്കരുതന്നാണെന്നു കാണിന്ന്.

പറ്റന്നു. ഗവണ്ടെൻറിന്ന ഇപ്പോരം ഗവണ്ടെൻർ ഒ ഞത്തിചിരിക്കുന്ന ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ സ്റ്റ്രിയവകാശം മാത്രമാക യാൽ കീഴമയ്യാദപ്രകാരം ഭയിപ്പാന്ത് മൗമ്ലുകളെ രക്ഷിപ്പാന്മ ല്ലാതെ മാമ്ലലുകാം ഭേദ്ദ്യ്വട്ടത്താനധികാമ്പില്ല. ശക്തിയുള്ള തുകൊണ്ടു അധികാരത്തെ അതിക്രമിച്ച, ല്രവത്തിക്കുക എന്നത് മാതുകാരാജ്യമെന്നും ധമ്മരാജ്യമെന്നും പ്രസിദ്ധിനേടിയ ഈ രാജ്യത്തിലും പത്മനാഭോസനെന്നു എത്രയോ വിലയേറിയ സ്ഥാ നം സിദ്ധിച്ച ചൊന്നു തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ഗവണ്ടെൻറി നാം ഒരിക്കലും പാടില്ലാത്തതാകന്നു.

പ്പന്ന തീണ്ടൽ എന്ന പറയുന്നതു ശാസ്ത്രവിശ്നിതരും പ്രരാതനാചാരസിദ്ധവമാണെങ്കിലും അതുങ്കിമിത്തം തീണ്ടൽജാ തിക്കാക്ക് കായ്യനടത്തിപ്പിന്ന ബദ്ധിമുട്ട പരത്തിരിപ്പാൻ ശവം

, അനിയാഹാര്യയായാം ജായ്വരാര്യാന്നജ്യന്വധാം

ഗത്തിനു നയേയാധാം പരിഷത്പം ന വിട്ടത്നേ

നാൻ പാടിപ്പെയ്. നാൻ പാടിപ്പെയ്. യാരായം ഇരിക്കന്നവക്ക് ആ പരിഷത്തകളിലംഗമായി വേന്ദ് യ്യിരുന്നാലം ധർമനവന്തരിക്കാനെയും നാസ്പിക എന്ന പരാശവേചനംകൊണ്ടം, വേദം മുവൻ അധ്വയനം ചെ

'ഭാരിയമാരായത്തെ തര ത്രീതമാംപാലാം''

ങ്കും ക്കുളയ്യേയും ലെയ്യാനതോസിരാഴയം എഡ നത്ത്റ്രംരയ്യരയന്നഡംജൊങ്ക്രം ന്വഭ്യജ്ഡ ന്യന്ത്രം നേര്വങ്കയാം നിഡ്ഡായ്യ് ജാധാം ന്വരേഷയും

പ്പതിയം കായ്യങ്ങളെ പ്രബലപ്പെട്ടത്തേണ്ടതിന്നു. കായ്യിച്ചവുള്ള പ്രബലപ്പെട്ടും താലപ്പെട്ടും പ്രതിക്കുന്നു. പ്രോർട്ടിൽ കാണിച്ചവക്രാമത വളരെയുണ്ടെങ്കിലും തീർച്ചപ്പെ പ്രതിയ കാണിച്ചവക്രാമത വളരെയുണ്ടെന്നും തീർച്ചപ്പെ പ്രതിയ കായിച്ചവക്രാമത വളരെയുണ്ടതിന്നും തീർച്ചപ്പെട്ടു പ്രതിയ കായിച്ചവക്രാമത വളരെയുണ്ടതിന്നും തീർച്ചപ്പെട്ടും പ്രതിയ കായിച്ചവക്രാമത വളരെയുണ്ടതിന്നും കാണി പ്രതിയ കായിച്ചവക്രാമത വളരെയുണ്ടതിന്നും തീർച്ചവും പ്രതിയ കായിച്ചവും തോരോമത്തിന്നും തീർച്ചവും പ്രതിയ കായിച്ചവും പ്രതിത്തെന്നും പ്രതിത്തില്ലവും കാണി പ്രതിത്തിന്നും പ്രതിത്തിന്നും പ്രതിത്തിന്നും കാണി പ്രതിത്തിന്നും പ്രതിത്തിന്നും പ്രതിത്തിന്നും പ്രതിത്തിന്നും കാണി പ്രതിത്തിന്നും പ്രതിത പ്രതിത്തിന്നും പ്രതിത്ത പ്രതിത്തിന്നും പ്രത്തിന്നും പ്രതിത്തിന്നും പ്രതനം പ്രതിത്തന്നത്തിന്നും പ്രതിത്തിന്നും പ്രതിത പ്രതിത്തന്നും പ്രതിത്തന്നും പ്രതിത്തന്നെ പ്രതിത്തന്നും പ്രതിത്തന്നും പ്രതിത്തന്നും പ്രതിത്തന്നും പ്രതിത പ്രതിത്തന്നും പ്രതിത്തന്നും പ്രത്തന്നും പ്രതിത്തന്നും പ്രതിത്തന്നും പ്രത്തന്നും പ്രതിത്തന്നും പ്രതിത്തന്നും പ്രത പ്രതിത്തന്നും പ്ര

Ť

യാഴായയം വ്യാനുപ്പ് എയാനങ്കാത്ത്തിൽ സമാവിക്കുന്ന വിധം ഗ്രന്ഥവിസ്റെ വരുത്തുന്നത് പോയാത്ത് അത്യാവശ്യപ്പോ പ്രം ഇട്ടത്തോം മങ്ങൾ ഭാഗം പേത്ത് അത്യാവശ്യപ്പോത്തെ പ്രം ഇട്ടനേ നാരാളം ത്വേതാക്കുന്നി

വിക്കോപനാ വിലിച്ചിത്തേമ്പ്പോക്ക്കാപനാ വിലിച്ചിത്തേമുക്കാപനാ വിലിച്ചിത്തേമും സ്താ സമത്തത്തെക്കേന്ഫസന്തരം പ പംത്രം സമാത്തന്ത്രത്തായും പംത്രം പംത്രം പ്രത്തേയും പംത്രം പംത്രം പ്രത്തേളം പ്രത്തേ പ്രത്തായും പ്രത്തായും

പാഗ്രംപരാത്തായത്തെന്നെ ക്ലാമിയ്ക് ദ്രേഷം ലാപല്ല വിഷത്തപരിയം കലാമിൽ എവത്താളവരോഭപഭാംപല്ലായം നില്ലാത്താളവരാഭവം പല്പ്പെടുത്ത് പ്രത്തിം നില്ലാത്താലായാളവരാള് പ്രത്തിം

സാക്കേജനക്ഷോ ലഭതാഭിതിയ~ മഭ്യത്ഥനാ മമ ഭവത്വതികമാളകന. സാക്കേജ് പുരാമുളിത്ത് പ്ര സാക്കേജ് പുരാമുളിത്ത് പ്ര സാക്കേജ് പുരാമുളിത്ത് പ്ര

ചിത്രുക്ഷങ്ങേ നിശ്ചലം മാനേ സ്വസ്പ് മഹാമതെ നുപവം നാക്യം ചായത്തം നിത്വലം നാക്യം ചായത്തം നിത്വലം നാക്യം ചായത്തം നിത്രം പ്രാക്ക

യിർബന്ധം ജനമേൽ കഥം ന ഭഗവാൻ തിപത്മനുഭഃ പ്രഭൂ

ന്നു പ്രിയതം മയി സമാ കലുളെവേതം നോ പോള് പ്രത്തം മയി സമാ കങ്ങാപതോധി. പോള് മറോമേഹിഷാസുമാള്യിയി പ്രത്താപരേ ജയതി യാ കലുളെവതം നോ

യേയും ജേത്രതിവേശധാധോന്ത്രങ്ങളും പ്രവാത്രം നിലകണ്ണം പ്രവാന്ത്രം க்கலை விக்கு கேகுகத்தைக்கு குக்களை விக்கு குக்களை விக்கு

tw

63.

ക്ഷേത്രപ്രവേശനാനേപഷണ കമ്മററി⁶ റിപ്പോർട്ടിന്

ററി. ററി. കേരുവൻ ശാസ്ത്രിയുടെ

സപ്ളിമെൻററ്റ് മെമ്മോറാണ്ടം.

ഈശ്വരസ്പപ്പിയിലുള്ള വിവിശജീപജാലങ്ങളെ അരപ ക്കിച്ച മനഷ്യനുള്ള പ്രാമാണ്യം വിശിഷ്ടമായ വിവേകജ്ഞാന ജീപിതത്തിൽ സവ്വപ്രധാനമായി കാ മെന്തമാതല്ലാം ണപ്പെടാവുന്ന ആഘാരനിപ്രാഭികരം മനഷ്യരിൽ എന്നപോലെ പ്രാണികളിലും, ജനനമരണാദ്വവസ്ഥകരം ജീവികളിലെന്നപോ ലെ മനുഷ്യരിലും കാണപ്പെടാവുന്ന കരു സരഭവമാണ്. എങ്കി ലും മനഷ്യനു ജന്മസിദ്ധവും ടൈവഭത്തവുമായ വിവേകത്താൽ സകല ചരാചരങ്ങളേയം അടക്കിഭരിക്കുവാനുള്ള കെൽപ്പം കഴി തന്നിമിത്തം അനന്വമായ വൈശിഷ്ഠങ്ങാം 💩 മന വുമുണ്ടും. ഷ്യറെ സവ്ഥാ അർമരായി കാണാനം കഴിയുന്നു. മനപ്പുതടെ ആദ്ധ്വാത്മികവും ലൗകികവുമായ ആവശ്വങ്ങളുടെ പുരോഗമന ത്തിന്ന് അത്വന്താവശ്വകങ്ങളായ എല്ലാ പദ്ധതികളാ; അതീതരും അമാനപ്പന്തമായപുരാണപുരുപന്തരാൽഭൂമണ്ഡലത്തിൽസംസ്ഥാ പനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുമണ്ടു. ലൌകികാവശ്വങ്ങളെക്കാരം ആദ്ധ്വോ ത്മികാവശ്വങ്ങരംക്ക് വൈശിഷ്ട്ര്വം കല്പിക്കുകയും തടനസരണം മനഷ്യലോകം ജീവസന്ധാരണം തുടരാനുള്ള ചെയതിക്കം യഥാ പിധി നിമ്മിക്കപ്പെടുകയുമാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്, എതാദൃശസര ണിയെ _ ആശ്രയിച്ച്, സമദായസംഘടനയുടെ ''പരാല്പരവ്വാ ഖ്വാനത്തെ'' നിലനിത്താൻ അവതരണംചെയ്യിരുന്ന പുരുഷപം ഗവന്മാർ കൈക്കൊണ്ട പ്രവത്തനപരിപാടികളാണ് മതങ്ങളാ യി പരിണമിച്ചിട്ടുള്ളത്. ടെത്രികവും പാന്തികവുമായ എ ല്ലാ അനുഭവങ്ങാംക്കം മതം സാക്ഷിയാണെന്നും മതബോധംക്രടാ തെ.....മതത്തെ ആശ്രയില്ല് ആലാരാനുഷ്യാനങ്ങാം നിവഹിക്കാ തെ കൈവല്വപ്രാപ്പി ലബ്ബമാകന്നതല്ലന്താക്രടിയുള്ള ചിരന്തന വം പാരവായ്യവമായ വിശ്ചാസചരിപാടി മനങ്ങുരിൽ പൊത വെ ഉറയ്ക്കുത്തക്കവിധം മതങ്ങളുടെ വളല്പ്യയം എവാരവുമായി ട്ട്ണ്ട്. ഇപ്രകാരം മനുഷ്ഠസമദായം ജീവിതാദശമായി ആദരിച്ചാ രാധിച്ചപോരുന്ന മതങ്ങരം ഭൂമണ്ഡലത്തിൽ അനവധി ഉണ്ട്. ഓരോമതസ്ഥരം പരാണപങ്ഷന്മാരേയം ഉപദേശപദാതികളേ യം ആത്രയിച്ചുകഴിയുന്നം. ആഹാരാദിജീവിതാവശ്വങ്ങളിലം മററം വ്വാപ്പതരാകേണ്ട മനുഷ്ഠക്ക് മതപമൊയ കായ്യങ്ങളിൽ ഇടപെടാൻ ചില പ്രത്യേകനിയമങ്ങളം നിർദ്രേശങ്ങളം കൂടി ഉണ്ടായി.

ഈശപരനെ ആരാധിക്കുവാൻ പരിശുദ്ധമായ ഒരു സങ്കേത മാവശ്യമാന്നോണം സംസ്ഥാപിതങ്ങളായിത്തീന്നിട്ടുള്ള പ്രത്യേ കസങ്കേതങ്ങളാണ് അമ്പലം, ക്ഷേത്രം, പള്ളി, വിഹാരം, ദേവാ ലയം എന്നുംമറവുള്ള പേരുകളാൽ അറിയപ്പെടാൻ ഇടയായി ട്ടുള്ള ഇ്-

പെഴരാണികകാലംമതൽക്കു മനുഷ്ഠർ ഏതാട്ടശഭേവാല ശ ങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചു നിർദ്ദിഷ്ടങ്ങളായ ആചാരങ്ങാംക്കു വഴിപ്പെട്ട കൈവല്യത്തിനായി അച്ചനക**ാം ചെയ്തവന്നി**ട്ടുള്ളതായിട്ടാണറി പ്രാപഞ്ചികമാഹാത്ത്വങ്ങളേയൊ ഇഹപര്പര്വതാ യുന്നത്. നുഷ്ഠാനങ്ങളേയൊ കുറിച്ച് യഥാത്ഥബോധം ലഭിക്കാതെ മാന വാദശമറിഞ്ഞു ജീവസന്ധാരണംചെയ്യാൻ കഴിവില്ലാതെ സങ്കട പ്പെടുന്ന സാമാന്വജനങ്ങഠംക്ക് ആശചാസത്തിനും ഈശ്രയത്തി നും എതാട്ടശമതസങ്കേതങ്ങളായ ടേവാലയങ്ങാം ഇന്തം കർമ്മ സാക്ഷികളായിത്തീന്തകാണന്നം. ദേവാലയങ്ങളെ ആശ്രധിച്ച ള്ള ആരാധനയ്ക്കു ഫലസിദ്ധി അധികമാവുമെന്നുള്ള പൊത്ത നവിശ്വാസം പ്രചുരപ്രചാരമായിത്തീരുകയാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള പോലയങ്ങളുടെ എണ്ണം മനുഷ്യാധിവാസമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം പർജിക്കുന്നതിനും ഈശചരസാക്ഷാൽക്കാരത്തിനു വഴിപ്പെട്ടുസം തൃപ്പി സമ്പാഭിക്കുന്നതിനും മററുമായി നിശ്ചിതങ്ങളാൽ പലക ർമ്മങ്ങളംകൂടി യഥാവിധി സ്ഥീകരിക്കുവാൻ മനുഷ്ഠർ ഇന്നും ഉള്ള ക്തരുമുൽസുകരുമായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുന്നതു്.

ഈശചരല്പീതിക്കു സംകല്പിരുങ്ങളായ അച്ച്നകഠം നട ഞാനം നടത്തിക്കുവാനുമുള്ള സ്ഥാതന്ത്ര്വം ഓരോമതാധികാരി കളും നിർദ്രേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. അന്വമതങ്ങളെപ്പോലെയള്ള വ്വക്തി മാഹാത്ത്വംമാത്രമല്ല ഹൈന്ദവമതത്തിനുള്ളതെന്നത്രെ ഹിന്ദുക്കഠം വിശചസിപ്പപോരുന്നത്ര്. മനുഷ്ഠജീവിതസാഹൃമായിത്തീരേണ്ട ന്ന് വരികരിച്ചു തെക്കേറി വർഡിപ്പിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചിന്നു പ്രക്കുമ്പാന് സോനം പോമും പോമും പോമും പാമും പാമും പാമും പോമും പോമും പോമും പോമും പോമും പോമും പോമും പോമും പോമും പ പോട്ടത്തിൽ ക്ഷേത്രനിർമ്മാണം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്താ മി വിചാ രിയ്യിധാത്വ ന,ക്കാധന്വദേദന്മാരാത അന്വഴയമാരുടെയ്യേ മാരമെയ്യാൾ കഴിവില്ലാതിരുന്ന ഹൈന്ദവരുന്നതുടെ ആവ ന്നാലുകള്കായിരുന്നത്. പെട്ടികാലാരനത്തികളിൽ സ്പപ്പുരുവി നായാള് അവസരവ്രാഷംശവ്യം അസരികങ്ങളും അതിഗഫന മേത്തായ വിരുക്കാരാനധാരപലായിയില്പടെ കൈവല്പിരാജെക്ക് *യുവ്വാ*നമാറ്റം എന്നുള്ള പരമാണികവുമാനം വിച്ചിന്നുന കം പപ്രമാസിത്തായത്തെന്ന നത്രമാനിന്ന നത്തില്ല. എ വശ്യങ്ങൾക്കർയാജ്യങ്ങളായ മത്യന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുവാൻത െച്ചുത്തിരുന്നാൻ ഇതാനസന്വന്നതാരം കാലാകാലങ്ങളിലെ ആ മൈന്നേത്താ പിവും പരിപാലിക്കവാൻ വേണ്ട പരിത്രമങ്ങ <u>ຜ່າວງຊື່ອອອຫວັນງ່ວງ</u>ມາວຄຳສວດ ຄາສານຄາຍເວ ສ່ວດການຄາວູ່. അന്വരതങ്ങള്ടെ പ്രചാരം കറയുന്നതിനും ഈം ഇത ാതിതി സംഹാ ംണിരുന്നും മോഹമാരമാരമായം വർദ്ധമാനമാം എയുമായി. എയ്യമായി, മൈവമായമാരമായമായം വർദ്ധമായിനം താനാ സെക്കേനമായി വിശവ സിക്കാനം അതോധിക്കാനം സംഗ တားသည္ ယူေအာမရာဘူးမွားမူးစားအေရာက္က ေရေသခုက္က အေရာစ യു അങ്കരിക്കുന്നതിനു മോജിച്ചിധത്തിൽ വിഗ്രഹാരാധനനാ ന്നുന്നമുപാരുന്നു. അല്ലബുഷിക്കക്കുട്ടി അരാധനമന വ തിരിക്കുമായ ഒരു പലത്തിയിലൂടെ' ഫിന്ദുതതാരാധനാരീതി. ട്ടിലെ ബാറ്റിങ്ങളാത ത്രോനധാശങ്ങളെ അപ്പേഷിവ് തതോ അം നിർബന്ധിരമാമിട്ടുള്ളത്. ങ്ങതമാതന്നു നാത്യായെ അണ് ഉണ്ടെനഡാംസെഡ് പ്രതിയ്യവാത്യാനാ ອີຈ ພາດາຄາຈນາເສຣຣິງເຫຼືເຊື້ອອັພງແນຣາງໜູ່ ສະນະພາວຈາງຄີໂຍພິພ ພາ စားလိုယ္(ဖုန္ေစ ရာက္ကိုခ်ိဳ . ေစာယက႐ုလယာအားခ်ိဳ ေစာကားစအား യാടാധ്യക്കുളോമ ബാദർശവിശേഷങ്ങ**കുക്കു** ാതരഥാവാരര പങ്ങളായി നിലനിത്തിപ്പോരുന്ന ആദർശവിടശഷമെന്നത്ര കയും, ചെയ്യത്തക്കവിധ അിൽ വേദശാസ്പ്രപരാണേതിപ്പാസര്ര വ്വനമ്പം കാലാനുക്ലം മനുഷ്യരാൽ ആഭരിച്നസ്സരിക്കപ്പെട യാരപത്രഷന്മാരാൽ സംസ്ഥാപനം ചെയ്യപ്പെട്കയും അവ ഓരോ ര്സങ്ങരം മ*യമ്യായു*വരാണ്ട്രിയു നങ്ങളിലാത്യ നങ്ങ കണ്തുക്കവിധത്തിൽ വിവിധവിജ്ഞാനസങ്കലിതമായ ആശത്ത ന്റെ അവനി അവരിങ്ങളെ ക്രറിച്ചും പംലിപൂണ്ണായ ഇഞാനം ലഭി

നധാന്നിരാനം നിയായം ലമ്മ്കള്ലെ ത്രങ്ങളാട്ടോ പോയു ട്ടത്തെകഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ നിർഗ്മിതങ്ങളാര് . പില ക്ഷേത്രങ്ങൾ അളിൽ നിർഹ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള തായിട്ടാണ് അറിയുന്നത്. ഈ അ നധകേന്ദ്രള്ള് മാൻം ഉള്ള ഡേവന്വക്ഷേത്രങ്ങള്ം പ്രാതനകാല ഞ്ജിറ്റാഹിക്കുന്നണ്ട്. ഇന്നു കിന്നനിയങ്ങളായും പൊള്ളനാമാ ത്തിൽ പൊന്തിനില്ലുന്ന പലപല അനുമ്യാനാവശിപ്പങ്കളം സാ ഇധ്രം ഡ്വ∋ഡ്വാനമ്ധ പരരാണികക്ഷേതങ്ളം ഹൈന്ദവരത **റ്റ**മ്പാണുക്കാം അധികര്ധികംസഹായിക്കുകയും ചെയ്യിട്ടുള്ള തായി സംഘടനയേയും പരിക്ഷിച്ച പരോഗമനം നേടാൻ ക്ഷേതനി നായ്യുമാരുടെ സംഘടുവരേ തിം തപോമാ മയപമൊയ ഫൈവേ മതനിയമങ്ങളംഗീകരിച്ചു ഹൈന്ദവന്മാരായിത്തിന്നവരുമായ അ ങ്ങളിയു ക്യൂണതയുണ്ടായിരുന്നവരും ഹിദുമത്തം സ്വീകരിച്ചു യേശ്ശ്യായെ ദ്യാറേക്കില്ല് വിജ്ഞാനസ്സാനേറ്റത്ത റ്റുത്താങ്ങള്ളാകാൺ എതാണും ഇരന്വക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. വിധം വൈദികന്മാരുടെ ത്രമം ഫലിച്ചിരുന്നതായും ക്ഷേത്രനി

ന്നെന്നുമാന് കെല്ലാന്ത് പ്രത്താനകന്മാരിൽ, പൈവില്ലം വന്നും വന്നുപേ ഇകളിൽ മീർഘകാലം നിലനിപ്പം വന്നെ മാരിൽ, പൈവില്ലം വന്നുപേ മെക്കിരുന്ന ക്ഷേത്രസകേതങ്ങൾ, പെംഗതിയായിട്ടുള്ള നുശോഭസമായ ആല്യാത്തിക്കാനത്വതാനംമേയാം അധികുമോ നിശോഭസമായ ആല്യാത്തിക്കാവത്തിന്റെ പിര്താനിക്കുന്നാവന്ന പെന്നും നിന്നും വല്ലാവത്തിന്റെ പോന്നും നിന്നും വിന്നും പ്രത്തിന്റെ പോന്നും തിന്നും ലക്ഷണങ്ങളൊന്നത്തിന്റ

ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട പരാതനംക്ഷതങ്ങ പ്രാഗ്യക്കാരെ മാതമാ കെ മൂത്തി പ്രാദികളാലം മറും മറും മനും മെന്ന് പൊയ്ജനങ്ങളാൽ ന്നല്ലാമത സവണ്ണാവണ്ണാവത്തിനുമെന്ന് മൈനമോമതിലേ ന്നല്ലാവണ്ണാവണ്ണാവത്തിനുമെന്ന് മൈനമോമതിലേ

നം നെക്ടിപ്പുക്കുന്നുവേ ഉള്ള്. ത്തിനു കാരണമാക*ചാൽ* അതിൽ അധികംപേർ ഉണ്ണ് ആഗ്ര ത്രണംസം ഡിധവാശഭിയ്യ അത്തെ പോത്തെ പ്രാതം പ്രാതം ത്വ നേറെര്യാമായിട്ടാം പമുവസാനിച്ചിട്ടുള്ളത്. tro o ലം സൈദ്ധന്തേയം തിയങ്ങിരാതൊരുവന്റെ തെരായത് ഒരു പതിയ ഉണർവണ്ടാപുവാൻ കാരണവുമായ രണിത്തെക്കവു ടെട്നത്താന് റെയാത് തെയോനത്, തോനധാ് എത്തത് ത് രാത്യാം വിശാസില്ലം ഷേത്രമെംവേത്തില്ലാത്തവും **ഗാട്ലാിന് ഗാ**ടോ എന്തെകാണ്ട് കൂടത്ത നലസിബിയെ ആ ത്താനനുകരം നടത്തുകയും അതിനു വിത്രാസം വരുമാറ്റ് മേവ പല പടികളിലായി നിදദ്വിഷസ്ഥാനങ്ങളിലായി അനേകകാലം ങ് െം എക്കോറം ക്ഷേരത്തിനു വിഘാതം സംഭവിക്കാഗ് പല **ട്ഡാിതിൽ എങ്കിൽ അസംസ്ലാരങ്ങളാം**ലാ മറ്റെ ഫിന്ദുക ത്തരാനധാഴേന്ദങ്ങള് തുളാഡാഗ്യർഡതു. ഇപ്പോഗ ഗോതപ്പെ ഞാന ക്ഷേത്രങ്കളെല്ലാം ഹൈനവായനുന്നത്. അകമാനമുള്ള ഡേകം വേശായതെ നാമത്തിൽ സ്ഥാപിതങളോയും ഇനുക്ക

ത്വയ്യുഡ്വു 256 തരാണ്. ഇരനേഗ്ന സ്വിജ്വം കണ്ടകണ്ടാനന്ദി ധങ്ങളിലും മാര്യായി ഇന്ത നിചനിന്തുന്ന നാല ജാതികളാ ഗബിം യാണതമോഡ രണാധം നിട്ട് കോനാരങ്ങള് ഞായാങ ക്കാൺ ത്രിഴയു റോയ്റ്റില്ല് പോയ്റ്റി **ഇഡ്യാതാട്** പോയം ഇടതാത്യള് ടെ ത്യ. സ്ഡ് സെന്വങ്കേയങ ര അരം നടപ്പത്രവരുത്തം അതുന്നവർണ്ണുള്ളത്. മേല്ലാന് മായ നിന്നുക്കുന്ന പ്രാസ്കായ നേളാ നയി തരേയ നടപ്പിലാക്കുവാന്, അധികാരിക്കം ചെയ്ത തേര ംണായരാൽം ഉട്ട് നിറ്റിയ്യിനുടേഷ് ഡെയിയ, സോഗായി ഞ്ഞെത്സായ്യാനിയ്യം ദോത്സായാണില്ലിയെ ന്ന ຈາມຮາວງາອ*້*ດ້ອງ ພຣາກ່ອງ ພາຍທາງເທັກອາດອາຫະ ດີໃໝ່ງ**ເ**ສະອິງແບ*ໝ*່າ രംദ്ധ്വാട്ട്, അറ്റക്കർ ചെയ്യാടെന്നുണ്ടായിരുന്ന ആചാരം വണ് ജ്ധധരംഷോദിന്വന്ന കാഷിടകാതായ്യ ലേയ്ത്രണ്യതാത്യ നേര്വ തം വെളിപ്പെടുത്തും ഇരേപസെക്കേനമായ ക്ഷേത്രത്തിൽ ംദുകീകതരായി മത്മംമറിരു പലത്തിയന്നതായി ഭൂതകലെല്ലി ഷേത്രിനേഡാന് തേരാനധാഗ്ന് ഡാഗാഭണ് പ് *സന്മ്പാ*നുമ്കിഭേദര്യട്ടിായെ ഗ്ര**ഴണ** ൌൌന്ദേഗങ്ക്കാത്.

മായിത്തകയാണണ്ടായിട്ടുള്ള ഇപ്പ ဖားသြားစားသူ စာဂဂဂ နေရာက္စားသူကေသးသူကို စာဂိုကို စာဂိုက္ရာကို စာဂိုကို စာဂိုက ഞോണ് മെ സ്വാവവും ആയി നിലനിന്നവരുന്നതുകൊണ്ടും വി **മതസ്ഥക്കില്ലാത്ത ആപാരങ്ങൾ പലയും നിന്ദ്രങ്ങളായി നിവ്**ഹി ബോനറീം, സ്ഥ്യതവംഗാസികളിലും, അന്തായികളിലും അന്വ സഹം കണ്ടാരാധിച്ചാൽ ഇതിൽ കുടതൽ ഫലം ലഭീക്കരന്തെ യം അതു ക്കതുണ്ടാക്കുന്നതാണെന്നുള്ള ഉറപ്പ വിശചാസവം, വി ഇപ്രകാരുള്ള ആരംഗനനിമിത്തം തങ്ങളുടെ ആത്മാലിമാനത്തി മെയ്യം വിശചാസംപ്രേതിത്ത് വ്ത്തിച്ചിരുന്നു. စာင်ယာပြာ േണ്ട്രമാവരിക്കു⊂ക്കു എവേരിതാ മൃശ്യധ സ⊤ത്തിക്കു∽ ഓസം ങ്ങളാത ഗ്നാവങ്ങളിയുദ്നാത്വ മയ്യാനവങ്ങ് രോശം ധ്വവന്വാ മാമർന്വം പ്രബാനവർവമെയുള്ള സക്ഷരം അവവോക്ക് നില്പിഷ് മുന്നാനം അവർണ്ണിൽ പ്രധാനികളായി അറിയപ്പെടുന മെതായി വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. കുറഞ്ഞോൽ കാലങ്ങൾക്കു യം നിലവിലിരിക്കുന്ന ആചാരങ്ങരം കുറ്റം സ്ഥാനപ്പങ്കായിട്ട ത്തരാധനകരം ചെയ്യാൻ ഉള്ക്കരായിരുന്നു: നന്നികിഞ്ഞം ഇ ട്കുടി അതില്ലാത്തവർ അവർക്ക ലഭിച്ചിരുന്ന വഴികളിലുടെ ത്രിറ്റം അധ്യകാരവും കൈവശംവച്ചനുഭവിക്കാൻ ഇടങ്ങിയത്തോ തവായ്. ജാതിയിൽ ഉൽകുന്നും അതിനിന്നാം അതാധനാത തയ്യല്ള്ള തിന പത്രേക്കായി പാലിച്ചവരുകയാണ ചെയ്തി യ്ക്കുത്^ൽ ഗാവ് സാവാമാന്യ അന്തിന്നെ നിന്ന പോലാനിക്ക കൊള്ളാൻ ആച്ചാങ്ങൾ അന്വേലിച്ചിന്നുന്നുട്ടം ആദ്ധ്യാതരികര യിാസമാത്വ പരിണമിച്ചിട്ടം ഉൽകുമ്പാപ്പുറക്കം നില നിനുകളിൽ വണ്ണവുത്വാസം തപാന്തരപ്പെട്ട് ജാതിവ്വ

ന്വങ്ങായാള് പ്രകോലമാത്യ ലെസ്ത്ര ജ്ഞാനധാധനായത്രിം ഞ്ഞേതമ്പിൽ നിബാധമാത്വ നെര്വാറ്റ് ത്രോന്വരുമ്പാൾ സാ ഇപ്പോൾ സനർണമായി അറിയപ്പെടുന്നും മാതര്

എന്നുകിരിന്നുയ മാനമിക്കുവാൻ വിലർക്കുതവും സന്തേരവും ഇല്ലാതെ നിന്നും അവികളായാലം അന്വക്ക് എതാട്രശ്സ്ഥാതന്ത്രിം നവർണ്ണരിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുവാൻ സംഗതിയായിഞ്ഞാൽ

അത്തിനെറാ പ്രാവകാശം, തിയാടിപ്പലയിയുടെ വംശവരിയം പിരുട്ടമിലെ നിവേട്ടും പത്തരിക്ക ഗേഖകളം ഇന്നാം കാണാം. പ്പികമാസ്വത്തെ അനസ്പ്പിക്കുന്ന ആവാരങ്ങളും മാമിത പ്പിക്കുന്നത്. ത്രിപത്തനാഭസ്പാഭിക്ഷേത്ത്തിലെ പലയം ടെ ജ്യാന്വയംബെയ്കിരുന്നായിരുന്നുമാവനും പാക്കും വ തന്നെ ഫിന്ദരോസികളം, വളരെ ഉന്നതായ നിലയിൽ **ജനഃഗ്സിതമായ പലയങ്ക പറയരുംറ്ററം അതീതകാലം**ഹതല്പു ട്രാതെ ഉത്തെയെയേറ്റിക്ക് സാവർ ഇപ്പാതില്ലം പ്രത്യാനങ്ങളിക ຍູ່ໝູ ຮູພະສີພາວສະເຄຣັາສາ ພາບຖືຍພະສູບາ ເພພາລະຜີສະເວຼ ຫຼື എന്നെന്നും അവിമാനുകയിയുന്നും. എന്നായം അവരുന്നു. ളം സക്കാവിഡമാനവനത്തിങ്ങളം അനുഭവിച്ച് ജീവിതം നമു നധന്മാരാത ർധ്യകളും കവികുളം, കവയിത്രികളും, നാട്രവാഴിക അനേകം തെളിവുകൾം പരിത്രപ്രധാനങ്ങളായിട്ടണ്ട്. 1000000 പ്പിയും എററവും തേയമ്പുംമായി കഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്താള് തിന് രുട്ട് ഇപ്പറ്റ് പോർടാമ്യ കരിയും ആരാധനാവ്വാ തജീയ്യാടിം റെളിത്വടിർല്ക്, ക്ഷൊടത്ത് ഇന്ന് അനഃസ്വിതമാ വണ്ണ ടേക്കെ ഇ ഇന്തരം ആരു ധിച്ചുപോരുന്ന ക്ഷേത്രങ്ങളും ഈ ചെയ്ത് ഷേതങ്ങള്ം, അവ ഉണ്ണർ ശാന്തികയംചെയ്ത് സവർണാ യമുപ്പത്തെ പറച്ചിപൈറ പന്തിരുപേർ സ്ഥാപനം *ഡ്ഡെ വംശാ*വലികളോമോന്നും ഓരോ പേരുകളാ*ൽ* ഇന്നും അറി ലായ്യയാതെ റിഡ്ഡ് പ്രാബാദങ്ങന്നും അവതരണം ചെയ്യി ്ണുളേകിക്കുന്ന തിരുള്ള **6മോലി**സമോ യിങ്കുള്ള **കതാ**ള രംമം പാക്കനാർ, നന്നനാർ, തിരവള്ള വർ, നാറാണത്ത് ഡയിങ്ങളാത തേനുകരം ഉണ്ട്. വാത്തികി; വേദവ്യാസൻ, പരാ തന്മായാണം പരിരക്കിക്കുമാൻ അവർ ജീവത്വാഗം ചെയ്തതായും വന്മാർ സംജാതരാനിട്ടുള്ള താവും തെനിഘരങ്ങളും ആദ്യങ്ങളും ധം ഇധം ഗത്തരം മയരാന്യട്ട്രോര്ഡ ലഡോഴന്തപോം റോരാനം നിശോധിക്കപ്പെടുന്നവരുമായ ജനസര്ലായങ്ങളിൽനി അവർണ്ണായി അറിയപ്പെടുന്നവും ഇപ്പോഗം ഷേത്രപ്പ

തി വിശപസിക്കാവുന്നതാണ്. ടെ ലാന്താരം ഇടത്^ര എക്കാധതോ ധങ്ങ് പട്ട്നോത്യട്ട് ടൈയാ *ലാംഗോ* ജായ്യയായ*ടേത്*ം ന് സ്വേഡയോത നിന്തവരുന്നു. രാരോ ഓംയ്യാരായുര **പ്രായി**യവ്യാ ബാവകാശങ്ങള്ം സാഗം നില പ്പാ ക്ഷേതങ്ങളിലും ഇന്ത് അവർണ്ണമായി അറിയപ്പെടുന പ്പാം സി നിക്കുകയുള്ള വിശ്വാസമധികമാവുകയാവുകയും ചെയ്യിട്ടങ്ങ് വാന്യകം വർദ്ധിക്കുകയും, വിഗ്രമംകണ്ടാരാധിച്ചൽ കുടതൽ പോരുന്ന പലയർ മുതലായവുടെ വിഗ്രമാനനനന്നി പു ഇന്തം ആവരിച്ചു മൈവദേവാദർശം ഇന്തം ആത്രയിച്ചുമിപിച്ച പ്രത്വേകസാക്കുവുമാകന്തം വേദസംപൂജ്യായ കർഷകവുത്തി എന്നു സ്ഥലക്കും ഇവർ നാട്രവാഴികളായിരുന്നു എന്നുള്ളതിന ວ່∫ສາງແໜ່ ແຍເໜືຍແກວ ' ອາຊີແນຊີ, ອເນຊິ່ງແຮງຊີ, ວາຂໜຽ∘໙∋າ∘ **ലോ**ത്കെള്ം' ഇവയും ജ്ജേത്രസംബന്ദാര് പ്പ്പത്താഴ്കോട്ട് **നുള് മുതലായ മഹാക്കേത്രങ്ങള്ിൽ ഇന്നം നിലവിലിരിക്കുന്ന** ളാത സൊട്**ങ്ങ**ളിന്, വൈയും, എറവാന്തർ, ചെന്നത്. എന്നിവ ഇതിനു തെളിവുകളാണ്. അഭാമെം ഗന്നത്വുണങ്ങ

ന്നേ എന്ത്രാവൽപയ്ത്രം കന്നും നേജന്നത ക്കാലത്തിന്റെ അവർണ്ണർ ക്ഷേതസാഭീപുത്ത് കേ മായി ഞങ്ങം കരു ചിയിരുന്നത്തില്ല. എങ്കിലും ഒരു വ്യാഴവട താട അവകാശങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഇക്കുന്നത്ത കാലാവം ഗങ്ങ ച്ചുവത്തിന്റെ എന്നാൽ ഹിന്ദ്രത്താവലംബികളായ അവർണ സിക്കം, പ്രമാഷലീയനും എന്നാണം ഇന്തം വേണ്ടവിധം സിങ്ങി ຺຺ຘຆຬຨຬ຺຺ຒຒ ഇവർക്കു കുടത്ത് ആനുകല്പങ്ങളും മറും കസ്സ്ലാ ഭര്യനങ്ങ ടാത്യ ശേഹിരയങ്ങള്വനേജ നയ്യനയായത്തിന്വിട മന്നുര്ഥാനും മാവാരുമെന്നും പ്രത്യാന് ന്നിത്ത ന്ന ലെ വലിയ പ്രതാത്രക് പ്രത്യാക്കിക്കുന്നും ന്നിലാക്കാതായി **ພວຣາං, ສາວ**ເງງ ຄວາມປະຊຸດ ຍາຍໃສ່ຄວາກຮອດສຽງຊາວ ຄາວວຽງ യെ പരോയ ആരാധനാവകാശങ്ങാം ലഭിക്കായ്ക ള്ളുന്നനുകള് മാഗം ഇര ന്വന്നതങ്ങളിയു അമയയ യാട്ടിൽം നെങ്കുല്പിട്ടിനത്ത തിലുംമറവം എററം പിന്നോക്കമത്തം. പലുയരും പറയരും

203

ധാനം ലഭിക്കാതെയാണിരിക്കുന്നതെന്നാലം ചിരന്തനവും ജന്മ് സിജവുമായ വിശ്ചാസത്തെ അവർണ്ണർ ഇന്നും പരിത്വജിക്കു വാൻ തയ്യാറാകാതെ അവരേടെ ആദ്ധ്യാത്മികാദശത്തിനുവേണ്ടി പലവഴി പ്രയാസപ്പെട്ടിട്ടും ജീവിതംചെയ്തവരുകയാണു.

ചില സവാണ്ണക്ഷേത്രങ്ങളിൽ സ്ത്രീകളുടെ പ്രവേശനത്തി ന തടസ്സമുള്ളതായി ഒരാചാരം നടന്നുവരുന്നു. അതിനു വിപ രീതമായി പലക്ഷേത്രങ്ങളിലും അവർണ്ണരിൽപെട്ട ചില ജാതി ക്കാരുടെ സ്ത്രീകഠംക്ക് ഏതാനം അവകാശം ഉള്ളതായം അറ യന്നം. കോട്ടയംതാലൂക്കിലുള്ള മണർകാട് ഭഗവതിക്ഷേത്രം ഉദാഹരണമാണ്. കംഭമാന ത്തിലെ ഭരണ് ഭിവസം ആ ശാരി ഈഴവൻ, വേലൻ, പലയൻ, പറയൻ, കറവൻ എന്നീജാതി സ്ത്രീകഠംക്കുള്ള പ്രത്വേക അവകാശവും അവരുടെ പുരുഷന്മാക്കു ഉള ക്ഷേത്രപ്രവേശനസ്വാതന്ത്ര്യവുംകൊണ്ട് ഇവരുടെ പ്രത്വേ കമായ ഒരു അവകാശം ഗണ്യമാകന്നുണ്ട്.

ഒരു കാലം രാജവംശക്കാരായി ജീവിതം ചെയ്യിരുന്നവരാ യിരുന്നുവെങ്കിലും എഇവിന്ത്തിലൊ ക്രമേണ സമദായശക്തി ക്ഷയിച്ചു അധികാരങ്ങളം, അവകാശങ്ങളം നാമമാത്രങ്ങളായി ഇവർ അനേകവർഷങ്ങളോളം അനുഭവിച്ചിരുന്ന അതിനിക്കഷ്പ വിസ്മരിക്കത്തകതല്ല. സഞ്ചാരസപാതന്ത്ര്യമില്ലാതേ ജീവിതം യം വിട്ട്യാഭ്യാസം സക്കാർജീവനം എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രത്വേക കായ്പങ്ങാകകർഹതയില്ലാതേയും, അയിത്തക്കാരായി കഴിയേണ്ട രാജർഷിപംഗവനായ ശ്രീൂലംതിരുനാരം തായി വന്നിരുന്നു. 'തിരുമനസ്സിലെ രാജ്വഭരണകാലാവരെ ഏതാദ്ദശമായ അശരണ ഭാവത്തിലും അധഃപതിതാവസ്ഥയിലും കാലം കഴിച്ചിരുന്നു. പ്രജാവിഭാഗങ്ങളിൽ ഒരു കൂട്ടം അനുഭവിച്ചിരന്ന മെനീയാവസ്ഥ കളെ പരിഹരിക്കാൻ പേണ്ട രാജശാസനങ്ങാം യഥാക്രമം ഉണ്ടാ കകയം,പ്രതിബന്ധങ്ങാം ഒന്നൊന്നായി മാറാൻ തുടങ്ങുകയും അവർണ്ണരുടെ പള്ളിക്കടലവേശനാവസത്തിൽ ചെയ്തു. നടന്നിരുന്ന സവർണ്ണരുടെ അപ്രതിച്ചത്തിയും നിർദ്ദാക്കിണ മായ മർദ്ദനനയവും മാറി ഇന്നത്തെ ശാന്തസുന്ദമൊയ നില എ ുറ്റർഷകാലം – നിലന **ണിജ**ന്ന ത്തിച്ചേരുകയാണാണ്ടായത്. അയിത്തവും തീണ്ടിക്കുളിയും ാറ്റതാണ്ട്ടമാറി മാറി സഹകൗണവും സമാഭാജനവം മാദമായിം സവർണ്ണുകടെ ഈ മാനസാന്തരം

ഫ്ലപ്പെടുവാൻ പ്രധാനകാരണം മഹാരാജാവ തിരുമനസ്സിലെ കാരുണ്യവം ഗവണ്മെൻറിലെ ആനുകൂല്ലവം മറഹ്മാണെന്നേ പ ഇപ്പോഠം അവർണ്ണസമുദായങ്ങളുടെ നാനാവിധവ റയാനുള്ളം ളർച്ചകളം എതാണ്ടു ഉൽക്കർഷഹേത്തകമായിത്തീന്നിട്ടു നട്. വി **ള്യാള്യാസ**ം, സാമുഹികസംഘടന മതാനുഷ്ഠാനരീതി, ഒര്യ്യോഗിക പടികളിലുള്ള സ്ഥാനം എന്നിങ്ങനെ നോക്കിയാൽ എല്ലാവിധ ത്തിലും അവർണ്ണരിൽ മിക്കസമഭായക്കാരും സവർണ്ണഘോട്ട അട്ട ത്തിട്ടുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കാം. അധസ്ഥിതരും ഹിന്ദുമതസ്ഥരു മായ ഒരു വ ചിയ ജനസമുഹം പ ചിപ്പിലും പരിഷ്യാരത്തിലും വളൻവരുന്നമുണ്ട്. എന്നാൽ ഇവരുടെ ധനാഗമമാഗ്ഗ്രങ്ങളും പുരോഗമനപദ്ധതികളം മറുള്ളവരോടൊപ്പമോ അതിൽ പക തിപോലുമോ ആയിട്ടില്ലാത്തതും ഒരുട്ട്വോഗികമായ കായ്യങ്ങളിൽ അധ്വകം അഭിവ്വായി വന്നിട്ടില്ലാത്തതുമാകന്നം. മനുഷ്യങ്കുടെ ജീവിതാവശ്വങ്ങറം പൊതുവെ നിർവഹിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള ബോധം ഇവരിലും മറദുള്ളവരിലും പരക്കെയായിട്ടുള്ളതിനാലും ഇവരോടെ ഉന്നമനത്തിനു പ്രതിബന്ധങ്ങളായി നിന്നിരുന്ന ദുർഘ ടങ്ങ**ാം** മുക്കാലും നീങ്ങിപ്പോയിട്ടുള്ളതിനാലും പ്രകടമായ ഒരു സാമുദായികോത്ഥാനമ്പുദ്ധി ഇവക്ഷണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

അന്ദ്വമതസ്ഥരുടെ സഹകരണവും സംഘടനയും ഇതിനു സാഹായം നാകിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളകായ്പം, മറച്ചുവയ്ക്കുത്തക്കതുമല്ല. എങ്കിലം ഹിന്ദമതാവലംബികളായ അവർണ്ണരുടെ ആദ്ധ്വാത്മിക ജീപിതാവശ്വങ്ങരംക്ക് ഇന്നും ശരിയായ പ്രസ്ഥാനങ്ങളൊ സ്ഥാപ നങ്ങളൊ ഗണ്യങ്ങളായിട്ടില്ലതന്നെ അതിനാൽ മൈനാറിന ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മതപരിവത്തനം ഒരു വഴി അവരെ സഹായിക്കാനും കാരണമാകന്നു. എങ്കിലും ഏററവും വലുതായ അവർണ്ണസമിതി ഇന്നം ഹൈന്ദവമതാടർശത്തെയാണാശ്ര യിച്ചു പോരുന്നതും. ഇന്നത്തെ നിലയിൽ മേലം മൈന്ദവാ ചാരംഘടന നിലനിൽക്കുന്നതായാൽ കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിലേതു പോലെതന്നെ ഞാധാനാസ്ഥാതന്ത്ര്യത്തിനും മറദമായി അവ ണ്ണരിൽ അധികവും അന്ദ്വമതങ്ങളെ ആത്രയിക്കേണ്ടതായി വരു മെന്നുള്ളതിന്നും സംശയമില്ല. ക്ഷേത്രപ്രവേശനലശ്നം സർവ ജാതിമതസ്ഥരുടേയും ശ്രജായും വിഷപീഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. കമ്മി ററിയുടെ സഞ്ചാരത്തിനിയിൽ രാജ്വത്തിലെ ബഹുജനങ്ങളുടെ

അഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള തുമാണം". ഷേത്രപ്രവേൾ ബ്രാഹ്മണർ തുടങ്ങി ചതുർവണ്ണസംബന്ധികുളം **പി**ഷയത്തിൽ അല്ലാത്തവരുമായ വലിയ ഭൂരിപക്ഷം അനുകലിച്ചും സവർണ്ണ രിൽ ഭൂതകാലാഭിപ്രായങ്ങളിൽ നിന്നും കറെ ഭേദപ്പെട്ടാണെങ്കി ലും ഒരു വലിയഭാഗം പ്രതികുലിച്ചും അഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിച്ചി ന്നേക്കലിക്കുന്നവർ മതത്തിനെറ നിലനില്പിനേയും ຽຊາສະ. അവർണ്ണരുടെ ആരാധനാസപാതന്ത്ര്യത്തേയും അവലംബില്പം പതികലിക്കുന്നവർ കീഴ്നടപ്പിനേയം ശാസ്ത്രങ്ങളേയം ആശ് യിച്ചം അവരവരുടെ വാദമഖങ്ങളെ സ്ഥാപിക്കവാൻ വേണ്ടവി ങ്ങനാളലിക്കുന്നവരിൽ **ചിലർസോ** ധം ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ള തുമാണും പാനം പരെയും, വേറെചിചർ നാലമ്പലംവരെയും മററകിലർ ധ്വജസ്തംഭംപരെയും, അന്ദ്വർ മതില്ലംകംപരെയും അവർണ്ണരെ പ്രവേശിപ്പിക്കാമെന്നം, ഒരു ന്യൂനപക്ഷം ക്ലിപ്ലസമയംകൊണ്ട് പ്രവേശനം അനുവദിക്കാനം ചില ക്ഷേത്രങ്ങാം അവർണ്ണക്കായി ഒഴിച്ചകൊട്ടക്കാനമാണഭിലായപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ത്രീ. പതികലിക്കുന്ന പരിൽ ഒരുഭാഗം ക്ഷേത്രമതില്ലംകുത്തു പ്രവേശിക്കുവാൻ അനു വടിച്ചും, അന്വർ നിലവിലിരിക്കുന്ന ആചാരങ്ങാക്കു വ്യത്യാസം വരുത്തിയാൽ ദേവസാന്നിധ്യത്തിനു കുറവുവരുമെന്നും .ആകയാൽ ക്ഷേത്രപ്രവേശനത്തെ ശക്തിപൂർവം പ്രതിക്ഷിച്ചും ഞണ്ട് അവരവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങാം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. ഇരു കൂട്ടരുടേയും വിശ്ചാസവും ആഗ്രഹവും രണ്ടതാത്തില കയാൽ ഒരു രാജിവ്വവസ്ഥയെ അനുകൂലിക്കാതേയുമാണിര്വക്കുന്നതും. രാ ജ്യക്ഷേമത്തേയം മതാഭിവ്വദ്ധിയേയം അനസ്പുതമായി കാംക്ഷി ക്കുന്നവരിൽ എതാന്തംപേക്ക് രണ്ടുവശങ്ങളിലും ഈ അഭിപ്രായ ത്തോടു ആനുക്രല്പ്വമില്ലാതെയുമില്ല. ചിന്തേനമായ വിശ്ചാസപ്ര **തിപത്തിക്കു സ്ഥമനസ്സാലെ വ്വതിചലനം** വരുത്തുവാനു കഴിവി പ്ലാതെ കാരോരുത്തരും അഭിപ്രായപ്രകടനം ചെയ്യവാൻ തയ്യാ റായിട്ടുള്ളതാണെന്നും മതാധികാരികളായ വൈദികന്മാരൊ മ ഹാരാജാവുതിരുമനസ്സുകൊണ്ടതന്നെയുമോ ചെയ്യുന്ന തീരുമാന ത്തിനുവഴിപ്പെട്ടുകൊള്ളാമെന്നും ഉള്ള മനോഭാവം നിവ്വിശങ്കം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ചില സവണ്ണസാക്കികളെ വിസ്തരിക്കുവാ ൻ കമ്മഹറിക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള തുമാണും. പ്രതികലിച്ചിട്ടുള്ള വരം ശാസ്ത്രജ്ഞാനമില്ലാതരവരുമായ ഒരുകൂട്ടം സാക്ഷികഠം കീഴ്നട

• 🗇 🐨 ജധങ്ങറെ മന്നായതെ ന്യത്യനാഭ്യണാത്തിട്**ാ**ങ്ക്യി**ജ്ഡ്വി**ട്ട് വരുത്തിയ സന്ദർങ്ങളിൽ എടിാം ഇന്ദ്രത്തു പോലല ංටසාහා ප්රකානය කරනාව සංකාලය කරනාවන .്നെട്ടേങ്ങന്നുതായ ഗ്രേത്ത ക്കുന്നുകയുളായ കമ്മങ്ങൾ ଡ଼୰୲ଊୄୖ୲ଌୖଵଙ 00803000 (MCB) കരണം ചെയ്യം മറവം ഇത്തരത്തിൽ രാജ്വക്കേരത്തിനു മഹാ ക്കത്രത്രായങ്ങൾ, നായർറ്റുള്ളാംഷൻ എന്നിത്വാലി അംഗീ മായോ കാലങ്ങളിൽ ധപം സനംബമ്പ്പം, നന്യതിരി റയ്ലേഷ്ണ്, ന്നു നന്നുന്നും തുന്നുന്നും ആപ്പാരങ്ങളെ രാജനാസനങ്ങളായു താളം' എപ്പിയുതാത്രജായമേക്കം കുടുത്തിറില്ലെ ഞോതി പുക്കാചനായന്മാരുടെ ഷേയത്രിവേശനനിരോധം, പോസി சில்ரில் கண்கு மா, வக்கு விணைவையுள கில் வகில் စီမားတော့ ' မာေစြစစ္ ဘီတာေ ာ၊ ေရးသူ ေ စယ္လားေ ခြ ' စီရာစုံစု ဘီ' െറാത് നെ 5 jeta മുറ്റം സ്റ്റിവന്നും തതേരധായന്നു തിരുന്ന ആപാരത്തെ മാറ്ററി വിധിയുണ്ടായും, കച്ചേരിസ്ഥലങ്ങ ന്നതിനു അരുവാടരുണ്ടായും, താദ്, മാവയ്കാൻ പാടില്ലെന്നുണ്ടാ തുടങ്ങുത ജായ്യയോളെ സിട്റാവ്യന ഘതയേലാന്വരേഗങ്ങള് ബ്യാത് ം ഉണ്ടായിരുന്ന കരം, പെണ്ണപോട്ടം കുതലായയ്യ നിൽ്ഡിയും ക്രിന് പ്രാടർല്രാൽ[ം] പ്രാത്യ ഇമർവൾ മുഖ്യാനങ്ങളെ നേര്യ്യ ം ധാരാതം നൃത്രേംബങ യേണുകന്ന ഉണ്ടതാസ്വങ്ങന്നും അനു . രാതം നയ്യാന് ഡിയുയിൽം, ഇരവേർ . മുലോയവുള് കട, വിളക്ക്, യന്നതയ്രങ്ങനേകരുന്നത്. അഭിയറയ്ക്കുന്നത്. അത്രന്നെ പ്രത്യായിരുന്നത്. പ്രത്യായിന്നെ പ്രത്യായിന്നെ പ്രത്യായിന്നെ പ ഷിക്കുന്നും അക്രലിക്കുന്നും. പരാനനമായി നടപ്പിലിരിക്കു ന്റെ പ്രവാനം പരിഷ്യാക്കുകള് മാണ് പ്രാണോതിക്കുന്ന ലേല് പ്രാപാനം പ്രാസങ്ങളിൽ പോ **യാണദേ**ഡാ**ാഡന്ത**് ധത്തിയാന ംഗാജി പരിത്രം വെളിവാക്ക്സം. ം എന്നതിങ്ങള് മാത്യരുന്നു അന്നാന് അന്നാരങ്ങള്ം കാലാന ട്രാണം തീന്നിട്ടുള്ള്. കാരോ കാലങ്ങളിൽ അതിപ്രധാനങ്ങളും ം മാജിയ്യിനും ജനക്ഷേമത്തിനും ഏറ്റവും പ്രയാജനകരങ്ങളായി ന്നായ് അറിനായം പരിഷ്യിക്കപ്പിട്ടിട്ടും അവാരം പ്പിട്ടെ പലവിധ വടങ്ങകളം ഇന്തം നിലവിലിനിക്കുന്നും oro ອີຊອາງອີງຂໍ້ອັ້ນ ອີ້, ອີ້, ເກະອີງ ເພື່ອງ ອ້າງ ອ້າຍູ ເພຍາຍັງ ເພ പ്രനമായം അഭമം പ്രാപിച്ചകൊണ്ടാത്രമാണ് അഭില്ലായം

ധൽ തിതയ്യാണ്:----ധാർ തിതയ്യാണം കേര്ട്ടങ്ങേ താണാരങ്ങളെ നിലനിത്തിപ്പേന്ന് കേര്ത്ത് ത്രിപോശനാഞ്ഞ ലതിരോധിക്കന്ന പാസ്ത്രവ്വാനങ്ങളം കാണ ജെസ്സാന്, വണ്ഡോളൻ, പതിതൻ ആദിയായവരുടെ ക്ഷേ

്രമേറ്രോ മുന്നത്തുന്നത്തിനും താലമാം

. 009**0 (**0) ധ്വവുണ്ടുക്കുവാൻ വുളരെ പ്രാസമാമിരിക്കുന လက္ကက္က ഗാറി പരിക്കാനിരിക്കാനിടന്നേട്ടുന്നും ഉത്കുടമായ ഉത്കും ഷം നേശ്വന്ന് കയാനധവാമ്തിന ന്വാതന്ത്രി നായന്ത്രി അ ങ്കുള്ം ഉം ശ്ലോക്യശ്ഡാണും ഇപ്പോഡെങ്കേയങ്ങള് എ ഇനങ്ങളി ംങകുടം അഭ്യണായം പാരപ്പുടവിക്കുന്നുണ്ട്. ഡാഗമനമാർട്ട ားစျပင္စစ္ခုဆစ္ကားေျပားအေရးက ကင္လာ ရွိးသူေျခးေျခေတ္မရာေ വേശനത്തേക്കാക ആവശ്വം എതാദ്രങ്ങളാമ ഒരിതകോടിക്ക ടെ സംബ് വളരെ കുട്ടതലാണ്. അതിനാൽ ഇവക്ട ക്ഷേത്രപ്ര ധ്നമാവിട്ടിാണമ്മ്പോ കുറ്റിട്ടായേമ് ഇതാസമ്പട്ട് പോന്മ ഡ്വമുക്കുന്നത്. സ്വാമായി കടിപാപ്പിനു ഭൂമിയിന്റെ ഇ പസ്തന്ദ് നത്തിക്കപ്പെട്ടവാൻ ലയായിട്ടാ ഒയ/വരുന്നത്. അങ്ങുതല്പ്പോരഡം ബനുനയാതെന്ന്വ്യാണം നാര് ഫിക്ക് വിതത്തിലുള്ള അധഃപതനമാണ് ഗണ്ടായി ക စာာဗီးယခနာ စီထာရဲ မ ဆီတဖျစ္ ဆိုယာထား တျခာ အာထျအားဆု മേഷ്ട് ഷേയന്ഗേഡാരാന:പാഗ്രന്തിം ഇവുള്ളിന് ഇന്തതായം ജനേറ്റുയും നോന്യങ്ങയങ്ങി ഗന്റുയും അന്ദാം കള്ടെ ലക്ഷാനങ്ങരം ആവാരങ്ങരം പ്രത്വേക് ജിവി മവശങ്ങരം ໝາຍ ພາຜ ຣາສໜີງ ແ ຣາສສຍາດໄຜໄຊ. ແລະ ແພນ ພຣູ! ມີເພາບອາວຣາ യിതള്ളന്നുള്ളന്നുള്ളന്നുള്ളനുള്ളതിന്നും നുരത്തള്ളതിന്റെ പ്രത്യം മറ്റം പ്രത്യം മറ്റം പ്രത്യം മറ്റം പ്രത്യം മറ്റ ദ്വയം നിർദേശം ക്കപ്പെടുന്നും അവർണ്ണം അവർണ്ണം നോ പ്പുള്ളത്. ഈ പട്ടുംകൊണ്ട് പതിനന്മാരേയും, വണ്ഡലാ എന്ന പട്രിമാൺ ക്ഷേതല്വവേശനവിക്കേ അംഗീകരി

വേറി ഗോ നേഷായിത്തിന്റെ അവുന്നും അവുന്നും അപ്പോയിന്റെ അപ്പോയില്ലം അപ്പോയിന്റെ അവുന്നും പോല്ലായായം അവുന്നും പോല്ലാം അവുന്നും പോല്ലാം പോല്ല അന്വാപം പോലാം പോലാം പോല്ലാം പോല്ലാം പോലാം പോല അന്വാപം പോലാം പ ്ത്തെ മലീമസമാക്കി ചിരകാലം സ്ഥിതിചെയ്യിരുന്ന അയിഞ്ഞാ ചാരത്തെ **പാടെ വിപാടനം ചെയ്യവാൻ തക്കവണ്ണം കന്മിററി** യിൽനിന്നും ചെയ്തിരുന്ന പ്രൂത്വകനിർദ്ദേശപ്രകായം പ്രജാക്ഷേ മൈകതപ്പരനായ മഹാമാജാവുതിരുമനസ്സുകൊണ്ട് കല്പിച്ച ല സിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള പ്രസ്ന് കമ്മ്യൂണിക് (Press Communique) പൊത്തുനങ്ങളെ പൊതുവെ ആവ്ളാദചിതെവൃത്തികളാക്കി ത്തീത്തിട്ടുണ്ടെന്നാള്ള വിസ്റ്റരിക്കത്തക്കതല്ല. കേവലം കർഷ കളീവിതം ചെയ്യുന്നവങ്കും നിർദ്ധനമോരണന്നിരുന്നാലും ക്ഷേത്ര പ്രവേശനമനുവദിച്ചാൽ ഇവർ ഏററവും വൃത്തിയായും നിർല്ലി ഷ്പനിയമങ്ങളെ ശിരസാ വഹിച്ചുകൊണ്ടും ആരാധനയിൽ പങ കൊള്ളന്നതായിരിക്കും. ധ്രതം കൈരക്കാണ്ട് കൊട്ടങ്ങല്പർ, ശബ രിചല, മണ്ടക്കാട്ട്, പഴനി മതലായ ദേവാലയങ്ങളിൽ അധഃകൃത രു അവർണ്ണരും ഇപ്പോഠം അനവധി പൊയ്കൊണ്ടിമിക്കുന്നതു കൊണ്ടതന്നെ ദേ വസാമീപ്പ്വത്തിനിവക്കാഗ്രഹമള്ളതല്ലാതെസ്ഥ യമേ ക്രേഷഫലമുണ്ടാകമെന്നുള്ള വിശ്വാസമെ ഇല്ലെന്നുള്ള കാ യ്യം സ്പഷ്ടമായിട്ടുള്ളതാണല്ലൊ. ഒരു വഴി സവസമുള്ള മമൈത്രി യും, രാജ്യക്ഷേമവും, സാധാരണ ജനങ്ങരം കാഴക്ഷിക്കുന്നുണ്ടെന്നി രുന്നാലും സകല മൈന്ദവജനതയും ബുംബാരാധനയിൽ ബദ്ധ ശ്രജ്ഞായിട്ടാണു കാണുന്നുള്. ക്ഷേത്രപ്രവേശനസ്ഥാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ച് അവർണ്ണരുടെ ആദാധനാസക്തി നിറവേറപ്പേകയും നഷ്പപ്പെട്ട ഹൈന്ദവശക്തി പനഃസ്ഥാപനം ചെയ്യുകയും ചെ ംയ്യണ്ടത് അത്വാവശ്വംതരന്നയാണു്.

തന്ത്രസമുച്ചയം, മനുസ്മൃതി, പരാശാസ്മൃതി, സ്കാർത്ത പ്രായശ്ചിത്തം, കുറുത്തപാറ, വൈഖാനസാഗമം, വിഷ്ണസംഫി ത. ട്രഗ്രസംഹിത, തത്തപടിപിക, പാശുപതം, ക്രമ്മപമാണം മതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെല്ലാം ചണ്ഡാലപതിതാദികളുടെ ക്ഷേ ത്രപ്രദേശനത്തെ നിരോധിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങറം മാത്രമേ ഉള്ളം. അതീതകാലങ്ങറംക്കം ആവാരങ്ങറുക്കം അവ അനുയോജ്വങ്ങളാ യിരുന്നതിനാൽ അതാതു ഗ്രന്ഥകാമന്മാർ നിർട്രേശിച്ചിട്ടുള്ളതാ യി വിചാരിക്കാം. എന്നാൽ കാലാനുക്രമായ ആവാരങ്ങളെ ക റിക്കുന്ന പലഭാഗങ്ങളം, എക്കാലവും മതാനയായികറാക്കു സ്പീ കായ്യമായ ഭാഗങ്ങളം സ്മേത്വാദ്യം മതാനയായികറാക്കു സ്പീ കായ്യമായ ഭാഗങ്ങളം സ്മേത്വാദ്യം ഒത്ത ആദരിച്ചും നട പ്പിൽ വ.ജത്തിയിട്ടുള്ള പലതിനും ശാസ്ത്രാഭിപ്രായമനുവ ഭിച്ചു കാൺന്നില്ലെന്നുള്ള സംഗതി പ്രത്യേ ±ം അനുസ്മരണീ യമാൺ്.

> പ്ര. നേ വിശേഷാഗ്സ്തി വണ്ണനാം സവം ബ്രാഹമമിടം ജൗൽ ബ്രാഹ്മണാ പൂവസ്യഷ്ടാ ഹി കമ്മണാ വണ്ണതാം ഗതാഃ¹⁷

എന്നു് മഹാഭാരതം ശാന്തിപവത്തിലും,

വ. "ഭ്രമിന്നട്വോ നഗാശൈചതെ, സിദ്ധാ ദേവഷ്യസ്തഥാ കാലം സമശവൽതന്തെ തഥാഭ്രതാ യഗെ യംഗ."

എന്ത് മഹാഭാരതം ആര സ്വപവത്തിലും,

ന. "ദേശഭേദാൽ കാലഭേദാൽ പംഭേദാദന്വഥാന്വഥാ പയ്യവസ്വതി ശാസ്ത്രാത്ഥാ ഇതി പുവമവാദ്ദശം."

എന്ത് മാധവാചായ്യരും,

ർ. "ത്വജേൽ ദേശം കൃതയുഗെ ത്രേതായാം ഗ്രാമമൽസ്രാജൽ ദ്വാപരെ കലമേകം തു കത്താരം തു കലൌ യുഗെ,"

എന്നു് പരാശരന്തര അഭിപ്രാ ചപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങാം എന്നും ആടരണീയവും, അനുവത്തനീ ചവുമാണു്.

> ഒ. ''ലതികാലം ലമാണാനി ഭിദ്ദുന്തെ കാലവെമവാൽ പ്രതിദേശം ച ഭിദ്ദുന്തെ തൽ പഗ്യേൽ ബഹ്ലസമ്മതിം. '

എന്നു ശാങ്കരസ്തൃതി, പതിനൊന്നാം അദ്ധോയം ഇരുപ ത്തിരണ്ടാം ഗ്ലോകത്തിലം,

.തര്ഷ്യംപ്പെട്ടമാത്ര. യ പായിത്തിന്നിട്ട് പ്രസ്തരമയ്യ തിരുവിതാംകുർ ചരിത്രത്തിന് ജാവ് തിരുമേന്ദ്രം, അതാന്തരായി ത്രമാധിക്കുന്നത്. കാമ കല്പിച്ച് പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു അനുഗ്രമീതരാജശാസനവും ഫോമാ രഹോണവത്തിൽ മഹാരാജാവം തിരുഭനസ്സക്കൊണ്ട് സമമം ങ് ഡ്വഡ്സ് ഒയിയും നങ്ങിയും വിശ്വാസവും പങ്ങിക്കെട്ട ൽം, ഫോറാജാവ, തിരുമനസ്സിച്ചല ഉപദേഷ്യക്കളുടേയും വേരി രംഷ് ആരാണ്യമാനന്ന മായ ബായേരനാറാണി തിരുന്നില്ലേ വി വിന്നിന്നും പെയ്യുടെ പ്രക്ഷോ ബഫ്ല് പ്രോപക്ഷം ജനങ്ങ നനാദന്വത്താമ ബേയിലെന്നേഡായെയോപ്പ് പല വഴി സംപുണ്യമായ കർമ്മങ്ങളിലോരോണിലും സംബന്ധിച്ചിരുന്നത്. ധിഗ്നാടം പിവ്യാത രാജ്യേയുതോട്ടം ഒട്ടുതാലം, ലമ ടെഡ് രും താണവരും എക്കീകതാനസാക്ഷിയോട്ടം അകളങ്കവും അന വാമഗണ്ടിം അഭ്രമംപ്പ്വാം ഇദംപ്രവമായിരുന്നിട്ടും ഉയന്നവ പെയാനത്തോട്ടം കല്പിച്ച സമധിലമിൽ ഇകടിപ്പിച്ച പ്രജാ വ്രാമ നള്ള് അഭ്യമ്പോ ഗംബന്ധിച്ച്, സറ്റ് ജായ്യ മയന്തരാത ത്തേ കാത്തികതിരുനാഗം തിരുമനസ്സിലെ വിഖ്യാതം പാവന സോദരിൽം വഞ്ചിവംശവർംഗിനിയും യ്യരേഡ്ഡിലെ

211

വഞ്ചിരാജ്യത്തിന്റെ പൂവ്പണ്യപരിപാകമായി അവത രണംചെയ്ത മഹാരാജാവ്യ തിരുമനസ്സിലെ മഹനീയരാജ്യഭരണം എല്ലാത്തത്തിലും ത്രേയസ്തരവും പ്രജാക്ഷേമപരവ്വമായിത്തീരു മെന്നുള്ള തിന്ത് യാതൊരു സംശയവുമ് ല്ല്. തിരുമനസ്സിലെ ഭീർ ഘായുർഭാഗ്വത്തിന്നം, തിരുവിതാംക്രറിന്റെ ഭാവിഭച്ചത്തിന്നം ത്രീപത്മനാഭൻ കനിവാൻ വരമരുള്ളമാറാവട്ടെ.

ര്മാനന്തപുരം, പം എ- കം ൻ, } ററി. ററി. കേശവൻശാസ്ത്രി.

THE TEMPLE ENTRY ENQUIRY COMMITTEE.

Note by Mr. T. K. Velu Pilldi.

The report of the Temple Entry Enquiry Committee recommends certain changes in the existing practice. I am in favour of allowing entry to the Avarnas. But, I consider two stages necessary.

The first stage,

At present the Avarnas are not allowed to enter even within the outer premises of temples inside the walls (*prakaras*). The offer worship from outside the outer walls without being able to see or even to catch a glimpse of the images of the deities. This must change immediately. It is common ground with the supporters and the opponents of the movement that the sight of the image makes worship more efficacious. I am of opinion that the votaries may be permitted to approach the shrine as far as the Dwajasthambhom or flagstaff from which spot generally a view of the Garbhagraha and the Partishta may be had.

The Smritis and Agamas not against entry.

In taking this view, I have relied on the Agamas themselves. They do not prohibit the entry of Avarnas up to the limit specified above. The Agamas are the authoritative books containing the rules pertaining to :--

- 1. The construction of temples.
- 2. Image-making.
- 3. Social rules (Varnasrama Dharmas).
- 4. Public festivals (Ulsavas).

The Agamas are numerous. The most prominent are the Pancharatra, Saivagama, Vaikhanasa Kamika *et cetra*.

The root ideas in these Agamas are the same. For example the Kanchukas in the Saiva theology are analogous to the three Saktis, Maya, Niyati and Kala in the Pancharatra which lays down the Vaishnava creed. Professor Bhandarkar was of the view that some of the forms of Agama worship were in existence in the first century before Christ. Schrader has pointed out that the authority of the Agamas was recognised by Yamunacharya the spiritual preceptor of Ramanuja. The rules of the Agamas are said to have been expounded by Easwara and to be of divine origin. Some of them are very ancient.

Prohibition in the Tantrasamuchaya.

The authority which is followed in Travancore and the Kerala country is the Tantrasamuchaya, the work of Chennassu Narayanan Namputiri, compiled about five hundred years ago. It is mainly based on the Vishnusamhita. Among other rules such as those relating to the construction of temples, the consecration of images, and the worship in temples, the Tantrasamuchaya enumerates certain kinds of nimittams (pollution). The entry of Pathithas and such like is one cause of pollution. A Pathitha is one who has fallen from his caste. The literal sense of the word does not include Chandalas and others who are now excluded from temples. But if a person born in a high caste forfeits his right to enter temples on losing his caste it follows that one who is born in a caste understood to be low should also be denied admission. The Elavas, Shanars and many others lower to them in the ladder of caste, were also excluded, possibly because they hailed from Ceylon and other foreign countries. The exclusion of Saraswata Brahmins who are admittedly caste-Hindus would support this inference. The orthodox school relies on the text of the Tantrasamuchaya in their attempt to prevent the admission of Avarnas within the temple, the outer limits as well as the inner premises.

No prohibition of Avarnas entering.

I do not think that the texts prohibit entry within the outer premises. I proceed to state my reasons.

"Kshetre mritir jananam Ankanamandapadou

Mutrasrigadi patanam patitadivesa " is the couplet to be interpreted. It means that the death or birth of a human being within the temple (kshetra) causes pollution. But the dropping of urine or blood would cause pollution only if it occurs within the

Ankana or Mandapa (i. e., in the inner premises within, the Nalambalam). According to the ideas of caste which ruled at that time the entry of unapproachables into the temple could hardly have been thought of. But a high-caste man who was accustomed to worship the deity from within the inner precincts might do to-morrow what he did yesterday. Hence, perhaps, the express prohibition of the entry of Pathithas. The dropping of blood, urine, etc., in the Ankana or Mandapa was regarded as nimillams of one kind (physical pollution), while the entry of Pathithas and such like were held to be nimithams of another kind (ceremonial pollution). The word 'kshetram' is a comprehensive one and has to be understood with reference to the context. It sometimes denotes the whole area within the outer walls, (maryada), and at other times signifies local internal subdivisions. The Ankana and the Mandapa are within the Nalambalam, the inner precincts. The text of the 'Tantrasamuchayam therefore means that the entry of Pathithas and such like would cause pollution and affect the sanctity of the image only when the events (nimittams) occur within the inner precincts.

The books do not prevent entry.

The Committee has found that the rules regarding pollution by approach have been relaxed in practice except within the temples. Customs are not immutable. They may be changed with propriety where the rules of the Agamas are not only not prohibitory but bear a liberal interpretation. This view derives considerable support from the exposition of the text by one of the Sishvas (disciples) of the author as set forth in the " Vivarana" which is a commentary written some time after the Tantrasamuchaya itself. In a Malayalam translation of the Tantrasamuchaya known as the Podoor Grandha occurs a passage which shows that the entry of Pathithas or the dropping of blood causes pollution only if it occures within the Ankana or Mandapa. The nimithams are narrated in a particular order in the Tantrasamuchaya. The outermost places in the precincts are dealt with first, and then come the inner subdivisions, one after another. The other commentaries, the Vimarsini by the author's

son and the one known as Karuthapara express the view that the entry of Pathithas, etc., within the outer wall causes pollution as well. I adopt the Vivarana as the more correct and reliable exposition.

The pollution limits.

This interpretation may be supported by the Sastras and Agamas themselves. The deity is conceived as an individual of the highest caste. Man worships God as man with human attributes. The Brahmin represented then the highest spiritual ideal in India, a Brahmin by qualities and not by birth alone. The idea of Vithanagni was imported into the Pratishta. It was a time when orthodox Branmins, and others following their example. observed the rules of unapproachability or distance pollution. But that is a thing of the past in the life outside the temple, in the vast majority of cases. It was suggested that the deity is conceived not as a Brahmin but as a Kshatriya; and reference was made to the marks and emblems of royalty in certain temples. But the custom of Brahmins taking the Nivedyam, food which is Daivochhishtam, is an effective answer to that ; for the Brahmins do not take food from non-Brahmins. I do not pursue the point further because untouchability and unapproachability are observed by the Kshatriyas as well as by the Brahmins. The orthodox rule of distance is 6 feet for Pathithas, 12 feet for women in their periods, 24 feet for Elavas and carpenters, and 48 feet for Pulayas and Pariahs. This rule is recognised in the Parasara, Brihaspati and other Smrithis and has been explained to that effect by Nilakanta Yogi. The carpenters and toddy-drawers are thus within the same bracket. But the carpenters are now being permitted to enter certain temples and proceed up to the flagstaff while the Elavas are not allowed to enter the temple premises at all. This is a freak of society. The ground on which the Soundikas were excluded was that they manufactured or sold intoxicating liquor. Those who drank toddy were also excluded. But at present drinking is not considered to be a disqualifying vice, nor the selling of liquor. Brahmins and Nairs are allowed to make money by wholesale business in arrack and toddy, but they are not disqualified.

There are other nimillants. The touch of a crow is a nimittam. (Vide the Tatwaprakasika). But very often the

cooked food intended for offerings to the deity is made unclean by that troublesome and dirty intruder. Yet purificatory rites are not performed on such occasions. (*Vide* the report of the Kshetrodamastha Samithi.)

The Pasupatha has a text. "Pravishtay Poojaney sprishtey Dravyanam sparshaney thatha." I would interpret the text of the Pasupatha to mean that touching the Pujari and entry within touching distance is what is prohibited. The touching of articles intended for offering is also prohibited. It is well known that ghee, molasses, fruits, etc., are purchased from the bazaar, sometimes from non-caste Hindu dealers.

Another text, one from the Vishnu-samhita, is instructive on this point. "Prasada garbha peedarcha sareeratwena sargina." This means that the subtle body of the deity extends from the Bimbom to the pedestal, thence to the Garbhagriha and finally covers the Prasada. The Prasadas are generally within the Nalambalam and the exceptions in the case of the Nritha mandapam (dancing hall) are so few that they may be ignored in a general discussion. To increase the ambit of the subtle body in an arbitrary manner will be going against the Vishnusamhita which is in large measure the basis of the Tantrasamuchaya. It is open to another serious objection. The Prasadas are said to be the extensions of the subtle body as distinguished from the But the centre from which pollution is measured is ' corporeal. the image. Some say that the starting point of pollution is the Gopuram. But this view is not entitled to any serious consideration, for, if that be the rule, the caste-Hindus themselves, not even the Brahmins, may enter any temple as only the officiating priest can touch the image. In Gopala Mooppanar v. Dharmakota Subramonia (1914, Madras Weekly Notes 622) Justice Sadasiva Aivar takes notice of the practice that Pathithas (outcastes) were not allowed to pass beyond the limit of the Dhwajasthambhom (flagstaff). In the several texts perused by the Committee the Pathithas and the Chandalas are seen to be included in the same category so far as temple entry is concerned. Therefore, it may be legitimately held that if the Pathithas and non-Hindus, as in many temples in British India are allowed

within the temple up to the Dhwajom, the Chandalas may also be given the same concession. I do not propose to examine the question as to who are Chandalas and who are not. The Chandalas form the lowest caste and if they may enter the temple all those who are above them can enter with greater propriety.

Local practices favouring entry.

From the evidence recorded by the Committee it will be seen that there are local practices in certain temples from which it may be argued with some force that Avarnas were permitted to enter the premises and proceed up to the Dhwajom and perhaps up to the Nalampalam. Some witnesses, whose respectability is a safe test of their veracity, speak to the actual entry of Elavas and others in the Kumarakovil temple in South Travancore. Mr. Ayyan Kali, the leader of Pulayas says that he ventured inside once, but did it informally, perhaps stealthly. No doubt the Devaswom officers deny this. But the Devaswom authorities on the spot are small officers and their responsibility to get things done according to mamool makes it improbable, humanly speaking, that they would admit the fact. I believe the first set of witnesses in preference to the latter class of persons. The same is my opinion on the alleged entry of Avarnas into the Chettikulangara temple on certain occasions. The report states that in the Ayiroor Puthiakavu temple a few Elava families used to enter the outer premises for the purpose of Nadatheendal, but that it has now fallen into desuetude. That. I believe, is due to the self-respect movement among the Elavas whose policy is to boycott caste-Hindu temples wherein they have no admission. Perhaps purificatory ceremonies might have been performed to preserve the sancity untarnished. If such ceremonies will take away all evil from nimithams or events of pollution, there should have been no obstacles to their admission within the inner premises (Nalampalam) subject to an appropriate ceremoney to be performed afterwards. But it has never been in vogue. This shows that the entry of Avarnas within the outer premises is sanctioned by custom in certain temples and not prohibited by the Agama sastras.

An objection examined.

Mr. Narayanan Bhattathirippad, a member of the Committee pointed out that in several temples there are minor deities (Upadevatas) and that some of them are housed outside the Pradakshinavazhi, It may be so. But the question will arise whether those subsidiary deities are conceived as Brahmin deities or such of the Avarna gods who were admitted within the Hindu pantheon in times past. If they belong to the latter class the approach of Avarnas cannot pollute them. Even if hey are polluted, such pollution will not affect the sanchity of the ruling deity; for, the Avarna deities are kept beyond the prohibited distance. If the test mentioned above fails, and the attendent deities are discovered to be of Aryan origin and satisfy at the same time the Brahmin conception, a reform may be effected at least in those temples where there are no attendent gods outside the Pradakshinavazhi. A study of the various Sthalapuranas and scrutiny of local traditions should enable the Devaswom Department to find out the real facts. If difficulties present themselves, some of the temples may be retained in their present exclusion and the concession made inapplicable to them for the time being. Fourteen Savarna witnesses are for giving entry to the Avarnas up to the Dwajom, I may repeat there is no prohibition in the sacred books of the admission of Avarnas up to the Dwajom.

Conclusion on the first point.

I have given the most anxious care to the question, in a spirit of reverence for the sacred books and a legitimate and deserving respect for a long-standing custom. I am distinctly of the opinion that the Avarnas of all castes should be admitted up to the Dwajom forthwith. The opinion of a Parishat is not necessary to effect the change, except perhaps that the opinion of a Parishat will serve to remove the opposition of a large body of orthodox Savarnas who follow the custom, but have no first hand knowledge of the sacred literature. This can only be justified ex abundante cautela.

THE SECOND STAGE Certain difficulties.

I now propose to examine the larger question of unrestricted admission of all classes of Avarnas up to the Sopanam, or the immediate front of the shrine or Garbha Graha. The path of enquiry is beset with difficulties. The population of Travancore is fifty-one lakhs of whom thirty one lakhs are Hindus. Of these roughly eleven lakhs are Savarnas with the right of temple-entry as ordinraily understood while the yast bulk are Avarnas without that right. There are some Sayarna caste like the Gowda-Saraswatha Brahmins who have no entry. In certain temples the Kshatriyas, the pink of Malabar aristocracy, are not permitted to enter while from others women, whatever be their caste, are excluded. There is no Indian State or province where women are held in greater respect than in Kerala where they are the stocks of descent in Marumakkathayam families. These facts prove that customs and usuages vary in different localities. During the last forty or fifty years social customs have undergone great changes. But those supported by religious convictions and sanctioned by superstitious apprehensions still continue. Women in their periods become untouchable for four days in the month. The death of a close relation or the birth of a child creates a temporary pollution during which neither a male nor a female ventures to enter the precincts of a temple. The ideas of religion play a prominent part in the life of the Hindus. Even the Avarnas. are not immune from fear of sin or free from sacerdotal influence. An examination of the question of temple-entry for the Avarnas cannot be pursued with any profit unless the root ideas of Hinduism are clearly understood. That, however, is not a smooth enterprise for its doctrines lie scattered in bundreds of books, perhaps thousands, in many languages ancient, medieval, and modern. I must, however, state a few facts which I consider necessary for a correct understanding of the present situation and the nature of the reforms suggested.

Temples and faith.

The moment for templo-entry is a religious one. This has been reiterated by Mahatma Gandhi who is the person most competent to describe the nature of the demand which he and his

friends are making, Ideas of faith, doctrine, and ceremonial therefore play an important part. Temples are places of worship where the spiritual side of human nature is strengthened and developed in accordance with the precepts of the Agamas and the rules and customs which prescribe the rituals and other ceremonials. The sanctity of a temple is essentially a matter of faith. The tests applied for the determination of such sanctity are different from those of the material sciences or even those of pure logic. Religious doctrines are not capable of demonstration or proof. They have their origin in the transitory nature of life on this planet. They embody principles like the transmigration of the soul, the effect of Karma, the notions of reward and punishment, blessedness and perdition, heaven and hell. It is therefore that Bhakti or devotion to the Almighty is the sine aug non of salvation in all systems of religious belief. It is Bhakti and not universal brotherhood nor cosmopolitanism nor even humanitarianism which has its place in a temple. The Bhagavatha Purana asserts that faith and piety are the shortest and easiest roads to Moksha. So does the earlier authority, the Bhagavat Gita, Lord Sree Krishna's revelation. The teachings of Christianity and Islam are not different in this respect. Faith is an enthusiasm involving the greatest transformation, a transformation of all his values that a human being can undergo. The difference between faith and its absence is said to be like that between eyesight and blindness. "Man has a three-fold nature, body, soul, and spirit; and the best which the spirit is capable of is beyond the reach of the natural man". The mind is a greater force than a knowledge of all the terrestrial sciences. Yet it is not always strong enough to break the trammels of the association of ideas. If tooth-ache or a bad digestion makes mental concentration difficult. a feeling of injury and a compulsory acquiesence in a new order of things in matters of religion, brought on by violent changes, is bound to affect the caste-Hindus adversely. If things are left as they are, the non-caste Hindus are not conciliated and substantial reforms effected, the condition of the Hindus and their religion is bound to deteriorate But the fundamentals of religious practice and the further. substantial groundwork of its doctrines should not be abandoned in the attempt to effect reforms. Political, social, or international considerations can have but a subordinate place in the solution of this difficult problem.

Nature of the Movement,

In the past there had been religious upheavals and reformations in Hindu society. But the movements were associated with such names as Sankara, Ramanuja, Chaitanya or Ramakrishna, men who were devotees, thinkers, or saints not men of action who were solely interested in strengthening social solidarity in order to encourage the growth of nationality. Religion may go hand in-hand with politics. But those who scoff at religion and condemn rituals should have no palace in the discussion of a religious matter of a quasi-religious one. It is no use evading the real question. If Hinduism is going to be jeoparadised by the admission of non-caste Hindus, and if that admission is against the authority of the acknowledged Sastras the movement for temple-entry cannot be encouraged. If, on the other hand, the practice of excluding Avarnas is note prohibited by the substantive commands of religion the disability should be removed.

Harijana uplift : Political.

The renovation of the Dharma is a difficult task. When there is deterioration in the Dharma the Almighty sends his own self in some form, an incarnation like Sri Krishna, a Son like Jesus, or a Prophet like Mohamed. The idea is ingrained in the beliefs of all nations. The Budha did not pretend to any such origin or authority. But the piety of hin later followers made him an Avatar. Changes in religious ideas and opinions have been the result of deep study and reflection on the part of those who made themselves competent to deal with them. But even the ignorant who attend public meetings function for scholars and sages at the present day. The social and economic uplift of the "Harijana" has been a plank in the programme of the Indian National Congress. The politicians say that if religious doctrines and practices are obstacles to the success of their endeavour they should be done away with. Such is the creed which has become fashionable. One is reminded of the Khilafat problem at the time of the Great European War. The

Hindus have never taken kindly to the growth of Islam in India, nor have they been known to sympathise with the religious aspirations of Turkish Mahomedans. But in order to offer a united front in politics every Hindu who accepted the lead of the congress subscribed to the Khilafat. This attitude of mind explains why many persons who are indifferent to temples are interesting themselves in the Temple-Entry movement. It must be noted that Mahatma Gandhi, who believes in soul-force and spirituality more than in anything else, has not been able to do anything substantial to improve the religious out-look of the Hindus. apart from the question of temple-entry. The scheme of Harijan uplift is now the chief item in his political programme. Many of his supporters in the Temple-Entry movement are indifferent to religion while there are not a few who are confirmed agnostics or resolute atheists. The newspapers are concerned more with the things of this world than of the next. Hinduism has become a welter of strange customs and inconsistent doctrimes. The reaffirmation of the doctrines of Hinduism is essential to progress and the safety and security of the Hindu community. If the doctrines cannot be ascertained temples will do good to none.

Religion : Want of authority.

The large majority of caste Hindus look upon the caste system as an integral part of their religion; and may believe that, if the rules of caste are tampered with, the change would spell the ruin of their religion. No two individuals are seen to agree on the fundamental principles of Hinduism, The ancient commentators have lost their hold on the minds of the people The spread of western knowledge has been instrumental in oreating a kind of unbelief among the educated. Rituals are regarded as the marks of superstition. While the educated Christans and Mahomedans, who are quite as much conversant with scientific thought as the Hindus, hug their respective creeds to their bosom and regard the Bible and the Koran as sacred revelations, the Hindus permit their own people, along with others, to indulge in disparaging criticisms of the authoritative These oriticisms are levelled at them from the highbooks. peaks of secular logic raised on ignorance and impatience.

The difficulty appears to lie in the absence of a common religious head or a college of spiritual chiefs to decide points of dispute and interpret the Sruthies and Smrithies in a manner calculated to reconcile them to modern conditions. The bulk of Hindus are governed by the British Government while the others pay loyalty to a large number of Princes and Chiefs some of whom have advanced far ahead of the old moorings. Indian rulers are obliged to assume not only toleration, but a kind of religious neutrality, a timid indifference, in order to conciliate the non-Hindus and deserve their loyalty. The Matathipathies have lost their position and they remind us of the Saurians of bye-gone ages whose skeletons are little more than objects of curiosity.

Changes in Vedic religion.

What are the principles of the Hindu religion? A number of difficulties arrest our attention on the very threshold of the inquiry. The Vedas which are said to be the highest authority have fallen from their pedestal. When the infallible Srutis were thus dislodged, the Smrities, the Agamas' and the Puranas followed suit; for these latter borrow only a limited authority from the Vedas. The sceptre of the Universe was wrested from the hands of one deity after another. Varuna was at one time the ruler of the Universe according to the Vedas. So was Rudra assumed prominence and was then turned down. Indra. The hymns addressed to Rudra were made to apply to Mahadeva. The Brihaspati hymn was transferred to Ganesa which latter developed from a malevolent deity into a kind and benevolent god. Agni. Yama, and the Maruts yielded to Prajapati who was known later on as Brahma. Brahma was very popular for a time. Even so late as the time of AlBiruni's vist, there were so many as 900 temples at which Brahma was worshipped. The Brahma cult has now been practically forgotten. But' if there was subtraction, there was also addition. The gods of peoples outside the pale of Hinduism were from time to time taken over and placed among those of the Hindu pantheon. The deities worshipped by the people of Manipur, for example, were recognised as forms of Siva or Durga. Dravidian ideas were engrafted on the Aryan religion and Dravidian gods incorporated. Tamil hymns are believed to have almost the same authority as the Vedas themselves.

Even before this transformation and the absorption of non-Aryan forms the Vedas showed deterioration. The Yajurveda attests the luxuriant growth of ritualism and sacredotalism. "Pompous performances garnished with lip-service took the place of devotion to the Gods. Then the Upanishads swept aside the rituals like cobwebs". Buddhism and Jainism arose but they could not hold on permanently. The paraphernalia of Mahayana Buddhism were copied by Hinduism. The final authority of the Vedas themselves have been challenged by latter-day commentators. From the Vedas to the Upanishads and thence to the Tantras was the progress through centuries The Mahaniryana Tantra asserts that "the fool who would follow doctrines other than those of the Tantra is as great a sinner as a parricide, or the murderer of a Brahmin or a woman. The vedic rites and mantras which were efficacious in the past-age have ceased to have power in this. They are now as powerless as snakes whose fangs have been drawn and are like dead things." The Kularnava Tantra is positive that salvation cannot be obtained by vedic sacrifices, or ascetism, or the reading of sacred books but it can be won only by tantric rites.

Tantras Different opinions.

Now the tantric rites are more important in the worship of Sakti than in that of any other god or goddess. Some Tantras prescribe rituals and ceremonies which appear to be coarse and against public decency. But others maintain with unabated vigour, that the Panchatattvas and the Pancha-makaras (the five . M's, Madya, Mamsa, Malsya, Mudra, and Maithuna are essential to success.' Sir Charles Eliot is surprised in that "the members of the nationalist party in Bengal who clamour for parliamentary institutions are among the devotees of Kali who is depicted with gaping mouth and protruded tongue dancing on a prostrate body.⁴ The ceremonies appear to some as horrible. Animal sacrifices are regarded by many as a relic of barbarism. But Eliot himself cites Bankim Chandra Chatterjee, Dinesh Chandra Sen and Sister Nivedita as authorities for the alternative view that the terrible manifestation is a reminder that birth and death are twins and that the conception of Kali is an essential part of higher spiritual life. The Hindu temples came into

prominence after the later Buddhism, the Mahayana. The pre valence of animal sacrifices in the temples of Kali shows that the ceremonies prescribed by the Vedas were restored to Hinduism after full examination of the opposing principles which had their own day.

Points of view.

What is it that makes the killing of animals a disgusting cruelty? The number of animals killed to propitiate gods of goddesses is negligible in comparison to those killed for food even in India. All killing is not evil. The crucified Jesus is an emblem of self- sacrifice and is adored as a Saviour who gave his life to save mankind. The civilised peoples of the world are sending thousands, and thousands of thousands, of able-bodied men, the props of large families, to the fields of battle; and they cheerfully enter Veeraswarga. In the case of animals killed in religious sacrifices there is at least the prominent fact that their young ones do not depend upon them for their sustenance. And the very conception of Hindu sacrifice removes all possible objections. For the sacrificer thinks, at any rate he ought to think of the god or goddess as being present in the victims body "He prays to him as being all the gods in one and strikes the blow after consecrating the axe. "The victim becomes God". I am not attempting to justify the practice. The sight of the poor animal's head severed from the body and rolling on the ground in pools of blood is revolting. But if animal food is relished by the bulk of the civilised peoples of the world, and if the votaries are allowed to offer to the deity what they like best. the educated Bengalee cannot be condemned for continuing the sacrifices in the shrines of the Goddess Kali in conformity with ancient custom. I am not praising one form of worship or condemning another. I am only attempting to show that there are diverse, heterogeneous, and divergent views on the subject.

In this wilderness of beliefs, customs and practices the principles of the Hindu religion are seen to play hide and seek. It is stated by some scholars that Ramanuja was influenced by the ideas of Christian theism. The doctrines laid down by Ramananda were compromises between Hinduism and Islam. The Kabir-Panthis and the Sikhs have advanced even more in that direction. The Arya Samaj, the Ramakrishna Mission, the Bharat Dharma Mahamadal, the Brahmo Samaj and the Theosophical Society are all here working each its own way. Some of the Hindu sects maintain that their doctrines are fundamentally different from those of all others. Yet all are Hindus.

No certain standard.

Mr. Govinda Das has made an attempt, in his book on Hinduism, to show that the usual tests are inapplicable to present day Hinduism. Here are his main arguments.

1. Birth from Hindu parents is not essential.

2. Birth within the geographical limits of India is not necessary.

3. Belief in the Veda is not necessary.

4. Belief in the caste system not indispensable.

5. Belief in the sanctity of the cow and the Brahmin is not a sine-quanon.

6. The sikha (top-knot of the head) and the sacred thread are not essential.

7. Rules as to forbidden food are not observed.

8. Rites and sacraments are not prescribed to all classes.

9. Belief in the theory of Karma or the existence of the soul is not necessary.

10. Faith in Avatars is not indispensable.

The learned author calls Hinduism an anthropological process rather than a religion. Some of the views adumbrated in the book are hypercritical. But they raise points which cannot be altogether ignored. Every one of the manifold phases of Hinduism may be capable of philosophical or allegorical explanation. But the vast bulk of the community is unable to travel in those rarified regions. Leaders of political though like Mahatma Gandhi and Madan Mohan Malavya are believed to practice the Hindu religion they profess. But the majority of their political followers are indifferent to religion. Some condemn prayers as derogatory to self-respect and self-determination. They interpret offerings as bribes, which a sensible God should never encourage. The temples are, to many of them, sinks of corruption, the edifices of superstition which may be turned to advantage by being converted into manufactories or schools or cinema halls. The Christian or the Mahommedan does not rail at his religion. If he does, he will be soon brought to order. The educated Hindu, on the other hand, takes advantage of the mild philosophic resignation of his co-religionists and attempts to rear his own self-importance and his reputation for independent judgment on the foundations laid in sceptical shallowness in the darkness of ignorance.

Defects in the Hindu outlook.

Hindu fasts and ceremonies have become the targets for raillery and abuse. The Christian keeps his Christmas and Lent and Easter with undiminished ardour. The Mohammedan observes the Ramzan and the Bakrid with rigorous discipline. But what is the average educated Hindu doing? He condemns the Vedas as being antiquated, the Smrithis as the outcome of Brahmin selfishness, and the Puranas as cock-and-bull stories. There are some who think that Sree Ramachandra was a wicked person in that he approved of Sita taking the ordeal by fire. Lord Krishna appears to them to have been a thieving boy and a clandestine lover. This kind of attitude from within is undermining the structure of religious faith among the Hindus. The Christian or the Mahommedan sees good in his religion and in that alone. And the Hindu sees evil in his only. It seems to me that the crocodile's tears shed by noisy reformers should never weigh with the reasonable section of the community. Reduced to lowest terms their advice is this : Do not become Mahommedana. Do not embrace Christianity. Be Hindus. But while remaining within the fold of Hinduism, take care that you do not believe in its antiquated and absurd doctrines. I would prefer proselytization to other religions to remaining in Hinduism without faith in its tenets and its practices. The opening of caste-Hindu temples to the Avarnas is the suggested way of strengthening Hinduism. Mahatma Gandhi has reiterated that the temple-entry movement is one of a religious character. This means that faith should continue and should grow "Love and

fear go with faith. Feeling is the soul of religion, creed is the body, the bone and muscle, apart from which it could have no place or work in the world. Ritual is the garb in which it arrays itself." The idea of improving religion without rituals can seldom be successful. Discipline of some kind is essential to progress.

Caste no bar,

I have heard it said that orthodoxy will never permit the change of custom. But the History of India falsifies the statement. The stories of Nandanar and Kannappa Nayanar, of Nam Alwar and Thiruppan Alwar, attest the readiness of Saivaites and Vaishnavaits alike to relax the rule of birth in order to take within Hinduism the deserving members of communities in the lowest rungs of the ladder of caste. Some of the Sanatanists maintain that birth in a particular caste is the result of Karma. But the absorption of non-Aryans into the Hindu-Aryan society in blocks was common in the past. This has been certified by many eminent historians. The Sisunagas, Lichchavis and several other ruling families in or near Magadha were not Indian Aryans by blood. They were hill-men of the Mangolian type resembling the Tibetans, Gurkhas, Bhutias and other Himalayan tribes of the present day. Heliodorus, the envoy of king Antialkidas, dedicated a monolithic column to Vasudeva, a form of Vishnu. People with Greek names and in the service of Greek kings have become the followers of Hindu Gods. Many of the Rajput clans owed their descent to the upper ranks of the invading hordes of Hunas, Gurjaras, and Maitrakas. It has also to be borne in mind that the Moghul emperors of Delhi were permitted the luxury of taking Hindu wives from the most blue-blooded families. The re-conversion from Islam back to Hinduism is another instructive feature. In the early part of the 8th century, Caliph Umar compelled many Hindus in Sindh to embrace Mahommedanism. But they were re-admitted into the Hindu fold. In 1398 A. D. the Bahmini Sultan Firoz Shah carried away 2,000 Hindu girls from Vijayanagar. But Dev Roy ransomed them and caused them to be restored to their former faith. This was possible notwithstanding that re-conversion from Islam was, under Mohammedan law, a crime punishable with death. In the

February number of the Calcutta Review there is an article contributed by Sri Rama Sharma of Lahore who observes that "from Sindh to Madura, from Gujerat to Kashmir, and from Benares to Thatta" re-conversions were effected and the re-converted admitted to Hindu Society. According to the law of Karma it is only individuals who can work their way to a higher caste by re-birth. But we find whole communities were taken in not with standing the theory.

The reasons for prohibition in early times are not far to seek. The lowest castes were then leading lives of poverty and squalor. The description of Chandalas' houses in the Mahabharatha is instructive, though perhaps overdrawn. Their food was unwholesome. The very utensils were filthy, and the people were ill-clad and unclean. But throughout the whole of India during the last hundred years, thanks to the policy of social reform encouraged by the British Government, their condition has improved in many directions.

Advance in Travancore.

In Travancore Pulayas and Parayas long remained in the position of slaves. They were bought and sold along with the land. They had no land of their own. Their economic weakness made it impossible for them to maintain any standard of cleanliness. The result was that their untouchability and unapproachability continued. A hundred years of paternal Government by the illustrious rulers of Travancore have improved the position of these holots. Sir P. Rajagopalachari, when he was Dewan, nominated a Fulaya and a Paraya as members of the Sree Moolam Popular Assembly. And the proud Nayar and the prouder Nambudiri were ready to rub shoulders with them. A large majority of schools were thrown open to Avarnas, and qualified representatives of the depressed classes were entertained in many departments of the public service. Thirty-five years ago, the Elavas, the most numerous and the best educated of the Avarna castes, were denied admission to the higher grades of Government service. But all that has changed. The change has leavened their self-respect. Elavas and Niars of position have shaken off the terrors of dining together though many are still unwilling to do so. I have several times seen convivialities in which Brahmins also participated.

Unapproachability has become a thing of the past while untouchability has heard its death-knell. The history of the Vaikom Satyagraha shows that people in general have not ceased to believe in the sanctity of that famous temple though the Avarnas who were excluded from some of the approach roads till 1923 are now permitted to use them. Among the witnesses examined by the Committee, there were but a few who said that sanctity has suffered. The Indanthuruthi Nambiatiri. one of them, who has actually abandoned worship in that temple, definitely stated that the sanctity of the God has suffered on account of the approach of the Avarna castes. Perhaps the Vaikom Satvagraha would have been more successful if those who conceived and guided the movement were persons who valued religion. On the other hand, most of the leaders and almost all the followers who bore the brunt of the struggle, were men who looked askace at it. The matter was further complicated by the fact that soi-disant leaders from outside Travancore were out here to condemn the authority of His Highness the Maharaja, Orthodoxy was attempted to be suppressed by the maxims of politics and rationalism. The movement therefore met with partial success only.

A reasonable demand,

ŧ

There is another aspect of the question which 1 am here. constrained to notice. It is asserted that in the interests of Hinduism itself the temples should be opened to all castes. The Avarna witnesses—the majority of them—say that worship offered from inside the temple is more efficacious than that which is offered from out side. The desire to enter temples is therefore a legitimate one. Unfortunately, however, some of the leading caste-Hindu supporters of the movement happen to be those who have been voicing their contempt for the temples and advising even the Savarna communities to keep out of them. The excesses of the advocates, however, should not prejudice the cause. The vast majority of the Avarna witnesses do not want the rituals to be modified, nor the Nivedyams (offerings of cooked rice) abolished. They are not demanding that the Brahmin priests should be driven away. They do not ask for a share in the management of temples. They do not claim that the worshippers should be allowed to touch the image of the deity. They only want that they should be allowed to enter the temples and offer worship along with the Savarnas in the usual manner.

I am not unaware of attitude of the some leaders of the Ezhava community in favour of Buddhism or of certain others against temple worship itself which, according to them, is an evil from which the community requires protection. Still others there are who want to become Christians. If religious convictions persuade an individual to seek the shelter of the church it is not proper to raise any obstacle in his path. But if it is a mere pretext or threat the caste-Hindus must be alive to it.

Idolatry.

The condemnation of temple-worship stands on a different footing. Forms and ceremonies are essential to religion. The Christian Church which is against idolatry respects the cross and the figure of the Virgin Mary. The Mahommedan venerates the Crescent. Gautama Buddha, who rebelled against forms. ceremonies, and sacrifices was defined and the whole of India was strewn with his images. Thus idolatry in some form or other appears to be necessary for the generation and consolidation of religious faith among the generality of human beings. The bulk of Avarna witnesses knew their interests and advocated temple entry without attributing to the deities and the temples the evils suggested by the so-called rationalists. They base their demand on faith. It is true that the removal of the badge of social interiority is one of their objects. But that does not prejudice the demand. It only strengthens the claim to a considerable extent; for, a legitimate ambition should be encouraged so long as it does not affect the rights and interests of others. It is a well known historical fact that religious reform and social progress have always gone on hand-in-hand. I am therefore of the emphatic opinion that the Avarnas should be permitted to enter temples for worship.

Certain safeguards necessary.

At the same time the ways of life of certain castes are far from being such as would, it admitted within temples, conduce to the popularity of temples or the maintenance of the faith of the Savarnas and even the Avarnas of the higher castes. There may be many Savarnas who are unclean in their habits. But the majority of them are clean. The presumption is that the latter are fit for entry, and, by allowing them to enter, the authorities are only continuing the prevailing practice. Not so with the Avarnas. In the case of certain Avarna communities the presumption has to be rebutted. If the question of entry was confined to Avarnas like the Elavas or the Nadars the solution would have been easier ; for they have the means and the aptitude for cleanliness and they are educationally forward. But there are several other communities in an admittedly inferior position. Washing in the temple tank is a common preliminary to worship within. The tanks attached to most of the temples are very small, sometimes so small as to cover only about four or five hundred square feet in area and two or three feet in depth in summer. We are familiar with Miss Mayo's condemnation of the filth and soulor on the banks of the mighty Ganges at Benares. What then about our tanks? They are even now dirty. The caste Hindus in Travancore number only eleven lakhs while the non-caste Hindus are 20 lakhs of whom a very high percentage belong to the depressed classes. Promiscuous bathing in tanks is therefore likely to cause great inconvenience and ., irritation to those who have been exercising the right. Our object should be to elevate the depressed classes and not to depress the elevated classes. All the earth and the trees and the rocks in the Himalayas will not be sufficient to fill up the ocean. The lowering of ideals is bound to have a disastrous effect on all classes of the people. The safe-guards provided in the report are bound to diminish the difficulties. I would suggest, in addition, that public charity and the resources of Government should be requisitioned to provide, for some time to come, clean clothes to such members of the depressed classes as desire to enter temples. The ideas of hygiene should be spread among them as well as the ideas of religion and self-respect. If the advocates of

temple-entry are sincere in their feelings and genuine in their opinions the tunds and energy required for the purpose will be forthcoming. The present condition of the depressed classes is not therefore an insurmountable obstacle to their being permitted to enter temples for worship. Unless, however, a goodly attempt is made to reclaim them from their ignorance and poverty the solution of the temple-entry question will not benefit them or the other classes.

A warning.

What Sir George Newman, Chief Medical Officer of the English Ministry of Health, observed with regard to physical conditions is applicable to moral and spiritual environments. There it was the slum. Here it is the hut. That is all the difference.

" The slum is beyond all question body-destroying and soul, deadening. I breeds disease and it encourages vice and it is peculiarly mischievous and dysgenic in child-life. Infectious and mortal disease has, in the slum, its supreme vocation, and there it both sows and reaps. Until we can abolish the slumdwelling and slum-dweller we cannot hope to establish securely the national credit of good health. Let me add that the slum has a virulent progeny of evil in man's body and though we abolish the slum and rehouse its inhabitants we must not expect immediate release. For, the slum-dweller will carry with him to the new house the physical disabilities and social habits in which we have bred him. Even re-housed he may soon die, not of the new house but of the old slum and the old habits and the weakened stamina and disease thus engendered. To live and flourish in the new house he must become acclimated to his altered environment." What the Pulayas, Parayas and others want, and what the others want to give them, is not merely temple-entry in theoretic perfection but temple-entry as an item in the larger programme of material and moral improvement. Sympathy towards them should proceed from the pockets and not merely from the lips or even from the heart. There is little use in keeping orchards near the crater when the lava has begun to flow upwards. The drum-and-trumpet methods of Harijan

uplift must therefore be vindicated by hygeienic and economic endeavours, by sustained ventures. It is unfortunate that the depressed classes are depressed classes whether in the Hindu temple or the Christian church. Islam is perhaps the most democratic of religions. But high birth is still a factor in Mahomedan society. To draw a distinction between the higher Avarnas and inferior Avarnas will spoil the cause of temple-entry altogether.

Entry a concession.

As at present advocated, temple-entry is not supported by the theory of ownership. The Avarnas idemand ionly the right of entry: not a legal right but only a moral right, as it is has been called, which every member of the "Hindu community" should possess. Nor is it to be confined to the Hindus in Travancore. Every Hindu, whatever his caste nationality, from the Himalayas to Cape Comorin, or from any country in the world, man, woman, or child, must be permitted to enter temples for worship. The Bengalee or the Punjabi may have contributed nothing towards the endowment. He may not have been even in the contemplation of the founder. But a hospitable - treatment is accorded to those who hail from distant parts of the country. There is no inquisitorial proceedings resorted to in order to discover their caste. Hundreds of people not entitled to enter must have utilised their incognito to break the rule of custom. So also must many Avarnas from Travancore have broken the rule when they visited the centres of religious life on the other side of the Ghats. The sanctity of the temples has not suffered for that reason. At any rate the faith of the - orthodox has not suffered. 'Cataclysmal changes may lead to s danger. But gradual modifications have frequently taken place. In fact they are being encouraged even by people belonging to the orthodox sections of the community. But the change must , be effected with the approval of the caste Hindus in general. The change in custom must come after a change of heart, Ideas of reform should be disseminated among the people concerned. The Avarnas, the depressed classes particularly, should be educated in the methods of a better life and, a higher faith,

هم یا العام به با

Funds wherefrom?

This would mean money, and it may be doubted in certain quarters whether sufficient funds will be available for the purpose. There is no difficulty to secure the necessary amount of money. Travancore must take the lead. The assumption for management of numerous temples by Col. Munro, a hundred and twenty years ago, along with their extensive properties, brought enormous sums of money to the coffers of the state. At that time, and for nearly a century afterwards, the Government asserted their right to devote Sirkar money to the maintenance of Devaswoms in virtue of their position as a Hindu Government. The income of the temple properties was allowed to merge in the general revenues of the state. The lands belonging to the temples were assigned to the people, non-Hindus as well as Hindus, and assessed to public revenue. The Maharaja was the defender and Protector of the Hindu faith and the Vicegerent of Sree Padmanabha, But as time went on, the non-Hindus and non-caste Hindus evinced an unfavourable attitude towards spending what they called public funds on caste Hindu temples. The Christians and the Mahomedans along with the no-caste Hindus agitated the question of their entertainment as officers in the Land Revenue Department of the Government. The management of temples till that time was in the hands of the revenue officers. In order to meet the political demand the Government resolved to take away the management of Devaswoms from the Revenue Department. The intermingling of Devaswom properties and their incomes with the revenues of Government was going on for a hundred years. This could not be done any longer. Efforts were made to find out the amount. A calculation was attempted to be made of the yearly income from the lands of the assumed Devaswoms. Many of the old records had then ceased to exist But from a few which were available it was found that 15 lakhs of rupees from the general revenues would be a reasonable compensation to the Hindu Religious Institutions. The fact was definitely mentioned in the Communique which was issued by Government along with the Royal Proclamation of 1097. Year after year there is a balance of accounts in favour of the Devaswom Fund constituted under that Proclamation. A portion of that surplus may with advantage be devoted to the strengthening of the Hindu religion not to speak of the huge sums appropriated from the Devaswoms and their lands to meet the demands of the general administration in previous years. It is the barest justice.

Government and Religion.

I would put it on another ground as well. The preservation of the Established Church of England is an essential term in the Act of Union (6 Anne C VIII). That Church has been placed on an episcopalian footing in all the Colonies and Dependencies of Great Britain. In British India the Eccleciastical Department is maintained with the help of public funds. The Covernment of India Act also provides for the expenditure of public money in payments to sects, persuasions or community of Christians not being of the Church of England or the Kirk of Scotland, for purposes of instruction, or the maintenance of places of worship. His Exalted Highness the Nizam of Hyderabad is privileged to expend considerable sums of money for the spiritual benefit of the Mohamedans though the vast bulk of His Highness's subjects are Hindus by religion. His Highness the Maha raja of Mysore makes liberal grants to Hindu There is another fact connected with religious institutions. Mysore which is of great importance as explaining the attitude of a former ruler who is generally believed to have been a bigoted Moslem. Tippu Sultan, it is recorded in the Mysore Muzra Manual, issued a circular to his officers in the year 1790-1791 in these terms.

"The temples are under your management. You are therefore to see that the offerings to the gods and the temple illuminations are duly regulated, as directed, out of the Government grants."

The Government and Hinduism.

The case of the Hindu temples in Travancore is stronger than all these. The Christian Missions are, several of them, spreading a knowledge of the gospel with the income among other sums from the lands assigned to them by former Maha Rajas and Maha Ranees. Have not the Hindus the right to repayment of

at least a portion of the income from the lands and other property of the temples which were assumed by Government with the professed object of better management? A time has come in the history of the Hindu religion when the ordinary and occasional rituals in temples should not be the sole objects of our care. If eighteen lakhs of Hindus are left as they are without the right of temple-entry and the means of spiritual advancement, and ten lakhs of caste-Hindus are to continue without a proper knowledge of the Hindu creed, the days of Hinduism cannot be long. There is no other State or province in India where the amelioration of the depressed communities was begun earlier than in Travancore. The prohibition of the teaching of the Vedas to persons not belonging to the 'twice-born' castes was changed by His Highness the late Maharaja years ago. To-day we find portions of the Veda taught, though not as religion, to non-caste Hindus by Brahmin teachers in the Government Sanskrit College. Gayatri is now chanted by non-Dwijas. There can therefore be no manner of objection to convey to the masses of the Hindu population, especially those in a state of transition, a minimum knowledge of the great truths which are the foundations of Hindu faith. The Mantras pronounced by the priests possess a magical power and the elaborate rituals prescribed by the Tantras appeal to the eye and the heart. But an occasional discourse on religious topics even of a Puranic character and a reminder administered as to the necessity of adhering to moral principles which were observed by spiritual heroes, are bound to strengthen religious conviction and prevent transgression. Katha Kalakshepoms, Patakoms, Ottamthullals, Kathakalis, and similar demonstrations will be useful. These institutions have considerably deteriorated but not been completely effaced though a section of educated people are seen to discourage them as being antiquated, unnecessary, and absurd. If secular lectures, moral harangues, and cinema shows have an educative value the great lessons of the Puranas based on the actions and experiences of national heroes, whether incarnations or ordinary human beings. are bound to be useful in inculcating the ideas of religion into the rank and file. Temple-entry without these preliminaries is bound to be barren of results (avourable to the non-caste Hindus.

The opposition of the caste Hindus may now be examined. It has been suggested by some of the witnesses whom we have examined before us that the Brahmins have an interest in maintaining the temples as close preserves of orthodoxy as they stand to benefit. Some of them earn small fees for performing religious ceremonies, while in most of the important temples in Travancore the feeding of Brahmins on a grand luxurious style during Utsayoms is a time-honoured institution. It is suggested that selfinterest is the cause of Brahmin opposition. This view cannot be supported. The number of Brahmins who appeared before the Committee was 73. Of these 24 were in favour of temple entry being allowed while 49 were against it. Some of the most ardent advocates of the movement in British India are Brahmins, and there are not a few in Travancore who support it. The number of Nair witnesses examined was 203., Of these 163 are in favour of entry being allowed. Most of them are influenced by fairness and a desire to strengthen the Hindu religion. But some resent the differential treatment accorded to themselves within the temples. They are influenced by the fact that Brahmins are a privileged class and the admission of the Avarnas will, according to them, strike at the citadel of that privilege. This, however, is not a correct prognostication. The bulk of Avarna witnesses do not want to strike at the Brahmins. It is well-known that even in Jain temples the priests are generally Brahmins." I think that the opposition to temple-entry on the part of the Brahmins is the result of habit, perhaps of superstition, but not of mere The Nanjinad Vellalas are, like the Nairs, in self-interest. favour of entry being permitted. I have instanced the case of the Nairs and Nanjinad Vellalas as they together form the bulk of the cast-Hindu communities in Travancore.

There is another set of figures which is instructive. The Committee's questionnaire was addressed to a very large number of people by name. Of these, 468 Savarnas are for entry being given while 525 are against it. The questionnaire was also published in the Government Gazette and the public requested to send in their answers. In pursuance to this invitation 1874 persons have forwarded their answers. Of these, 636 are in favour and 1,238 are opposed to change. The questionnaire was addressed to 483 Ezhavas, 132 Nadars, 167 Pulavas and 261 persons of other castes. Answers were received only from 92 Ezhavas, 15 Nadars, 7 Pulavas and 15 other castes. This is a poor percentage of response. Of these, 4 Ezhavas and one Pulava are for a middle course. The others are for full entry. i.e., up to the Sopanum. The witnesses examined by the Committee show, as stated above, a different result. Even this would show that, at any rate, opinion is divided. Of the 325 Savarnas examined, 238 favour entry and only 87 oppose it. The Avarna witnesses advocate entry. But that only means that they would fain have the right granted to them. In the present state of the law and custom governing worship in caste-Hindu temples it is the opinion of caste-Hindus that should count. The witnesses were cross examined in considerable detail, but most of them have adhered to the principles expounded. There are a few with fantastic notions. Some are against ritualism of all kinds while a few express a severe disapproval of all forms of what they call idolatry. A small number of them again are for diverting the temple funds to education and other secular pur-It is only the view of those who believe in the efficacy poses, of temple-worship which should be considered. The majority of them are for permitting the Avarnas to enter temples for worship. It has to be acknowledged that the opinion is entitled to great weight.

The angle of vision.

But the opinion of the other school cannot be disregarded. Several witnesses have come forward to say that their main motive is to prevent proselytization of the depressed communities to other religions. These other religions encourage faith in their teachings. A phalanx well drilled and well-organised is sure to make its way through any array of undisciplined soldiers, however deep. Other religions invite the unwilling by hopes promises, and sometimes by blandishments. Orthodox Hinduism raises barriers between caste-Hindus and non-caste Hindus and sets a premium on the latter to desert the faith.

Year.	Percentage of Hindus.	Percentage of Christians.	Perceniage of Mahomedans.
1816	83	12	4.6
1881	73	20	6.1
1901	69-9	23.6	6.2
1931	61.6	31.5	6-9

In other words, during the period of a little more than fifty years, the Hindus increased 5.6 times, the Christians 14.3 and Mohamedans 8.4 times.

The difficulties are accentuated by the attitude of certain educated sections of the Hiudu community. The present state of Hindu society affords ample scope for free thinking and irreverence. This is said to be a scientific age. But science is not really opposed to religion. The best days of indigenous Indian science were those of profound religious faith and rigorous discipline. There was no scientific work on any subject written in those days which did not begin with an invocation to the Al-The majority of western scientists are men of deep mighty. piety. But the interposition of western science has caused such an attitude of mind among many Hindus that Hindu theology is looked upon as a kind of Arabian nights with weird stories and absurd practices. The Hindu fold is something akin to that in Macaulay's narrative of the Persian fable of Zohak, "cursed with one principle of sensation and two of volition, self-loathing and self-torturing, made up of parts which are driven by a frantic. impulse to inflict mutual pain, doomed to feel whatever they inflict, divided by irreconcileable hatred, yet blended into an indissoluble harmony." The mischievous elements can be removed and harmony restored only by the inculcation of true faith into the minds of all persons, male and female, young and old. The admission into temples should be regarded not as a civic or nolitical right but a spiritual privilege, perhaps a fundamental spiritual right.

Politics and religion-

A few witnesses have admitted that the desire for templeentry on the part of Avarnas and the encouragement given to them by the Savarnas are but the off-shoots of a general political

movement. That argument would only push the matter very much further than it would otherwise go. The activities of mankind can never be confined within water-tight compartments. The upheavals in history ought to help us. The age of Pericles was an age of all-round progress. The Shunga usurpation in Magadha was supported by the forces of Hindu reaction against Buddhism, Under the Guptas of Ujjain and Malwa flourished, poets and astronomers, like Kalidasa and Aryabhatta. whose work supplemented the military conquests of Samudragupta. In the "spacious times" of Queen Elizabeth, the defeat of the Spanish Armada was the defeat of Roman Catholicism. The success of Martin Luther in the cause of the Reformation was mainly due to the development of a political consciousness in Germany against the pretensions of the Papacy in temporal as well as in religious concerns, while the desire for the unification of the cantons of Switzerland pushed up Zwingli as a religious The same may be said of Calvin. Politics and reformer. religion were blended in the programme of the great Shivaji.

The removal of social evils is a legitimate part of Politics ; and it is worthy of note that the greatest religious reformers in all parts of the world came from the lower or the lowest ranks of the people. Even prophets and incarnations appear to have followed the same rule. The tending of cows, sheep, or camels is intimately associated with the names of Sri Krishna, Jesus Christ and Mahommed. Satyakama Jabala of the Chandogya Upanishad and Kavasha of the Taitiriya Brahmana were born in the lowest strata of society. Vyasa was the son of a Kaivartha woman. Parasara of a Chandala out-caste, and Vasishta of a fallen woman. But the world has accepted their doctrines and assimilated their teachings. It is a rule of natural law that the best emotions are the result of personal experience of suffering. The non-caste Hindus are therefore justified in attempting to advance their position. And it will be too much to expect that they would not take advantage of political conditions which are favourable. The attitude of the caste-Hindus is equally justifiable as they evince a genuine desire to create a religious and perhaps a national solidarity by removing the barriers between castes which obstruct ordered progress Politics may go hand in hand with religion. But the demands of politics divorced from religious faith should not be satisfied at the expense of spiritual interests.

Sentiment

The rules of exclusion have come into being for the protection of human interests, feelings, and perhaps superstitions, and not for the preservation of the puissance and glory of God. The Almighty, who is power and bliss, absolute and indivisible, cannot be contaminated by approach or by touch. The sacred literature of the Hindus does not say that in the life to come, whether in heaven or in hell, rewards and punishments merely It is not suggested that caste follows a follow the rules of caste. person to the next world. There is a sanctity attached to temples belonging to the Avarnas as to those of the Savarnas, The same Jesus Christ is worshipped in the churches established for the use of the depressed class Christians as in those used by the members of the higher orders with better means and greater cleanliness. The differential treatment is only for the sake of convenience and comfort, and perhaps a feeling of In the consideration of this question, therefore, the vanity. most important aspects centre round the feelings and sentiments of those who have been enjoying rights and privileges as permitted by law and custom. Change by conciliation is the great principle of state-craft and social reform. If public opinion and the power of the state are zealous in respecting the religious susceptibilities of sects and persuasions which are numerically small, is it not equally the duty of the State and of public opinion to prevent the tyranny of numbers and secular logic over those who happen to entertain views and practices which are conservative or orthodox? It is all the more so when opinions are sharply divided. Persuasion, reasoning, appeal, and ceaseless persistence must be employed to change the angle of vision.

An instance in point

If any form of coercion is employed, the result will be that an appreciable section of caste-Hindus will keep out of temples rather than suffer an affront, an injury to their religious conscience, in violation of the laws of the land. What occurred in

the Aroor temple in the Taluk of Shertallai is significant. A few members of the weaving community of Pattaryas, entered the temple against custom. The High Court of Travancore pronounced its verdict that the entry was not unlawful. Thereafter the caste Hindus have ceased to worship there. The non-caste people are also keeping out. The fact has been made clear by some of the witnesses and there is no rebutting evidence on the other side. There are many among the witnesses examined who state that, if free and unrestricted entry is allowed to all castes, they would abandon the temples altogether. One may not appreciate their logic but one must respect the sentiments which have been nurtured by immemorial custom and protected by law. Others, and a good many of them, maintain that, if the orthodox section is so unreasonable and unable to appreciate the forces at work, they may be allowed the luxury of keeping out. This means that, in order to give temple-entry to Avarnas, a large, at any rate, a considerable number of those who have been accustomed to worship in temples should be goaded to secede. This certainly is not the way of bringing about harmony between the various divisions of the Hindu society.

Why not worship God at home

It is possible that an argument may be advanced by the advanced school that the abandoning of temples will not prejudice their religious practices as they can have temples or places of worship in their own homes. This is mere theory and must ever remain such. In the first place, there is the financial obstacle. Except in the houses of princes and lords the accommodation is poor. The making and consecration of the image are costly, the ceremonies prescribed being elaborate and expensive. In an age of co-operative effort and common production and distribution. when, in every civilised country, the citizens are advised to pool their resources in their own interests and those of the State, the idea of encouraging the construction, dedication, and consecration of temples in every home cannot fail to provoke a smile. The argument is ingenious, perhaps plausible, but not at all correct. Many are the witnesses who assert that the sanctitiv of a temple is in direct proportion to the number of worshippers. The importance of the temples of Benares Jagannath, Guruvayur,

Vaikom and Anantha Sayanam is mainly due to the ever-increasing number of devotees who throng to those sacred centres of religious inspiration and spiritual satisfaction. If every man is to have a temple in his own house, the spirit of fraternity will be lost by the deterioration of impressive rituals and the sordid selfishness of scattered proprietors.

The Christian or Mohammadan does not construct a church or a mosque in his own home. Public worship has its own advantages in cultivating brotherliness in addition to the intensification of religious faith. The Jains and the Buddhists who attach the greatest importance to moral values believe in conjoint prayer. The Avarnas themselves demand templeentry mainly with a view to cardicate the evils of untouchability and unapproachability, and to establish social equality with the Savarnas in the right of common worship along with them. That object will be clean frustrated if the orthodox desert the temples. The gay hope of the former, fed by fancied privileges, will soon change into listless apathy. Thus, to drive the caste-Hindus or a considerable section of them away from the temples is to proceed in a vicious circle. It is therefore to the advantage of all parties concerned to conciliate the orthodox, teach them the evils of the existing system, and enlist their cooperation by persuasion and appeal. Otherwise the results will be different from the anticipations,

The Avarnas also will be prejudiced

• •

The secession of caste-Hindus will be to the prejudice of the Avarnas themselves. It is the ways of life and the ways of worship, the feeling of equality generated in the depressed classes of the Avarnas which should weld the castes into a homogeneous whole. The religious conceptions themselves will have to be leavened by the caste-Hindus. Certain castes at the bottom of the social organisation cannot aford to give up their gods, their memories, and their associations all at once. If people who are accustomed to worship Bhairavan, Chathan, Karuman and Chudalamadan and other manifestations of terror-inspiring divinity were suddenly weaned, from their habitual exercises and advised to worship Vishnu or Subramonia, substituting love for fear, the result would be disastrous. Even the soft music in our temples would be considered inferior to the rough, primitive strains which are their own. It follows that, if temple-entry is allowed to all classes of non-caste Hindus, they must be taught habits of cleanliness and a gradual change effected in their religious conceptions in order to bring them into conformity with those of the caste-Hindus. Nor should their further education be neglected.

Faith, Discipline and Sanctity.

As matters stand at present, the temples are the only solace of millions of Hindus. If anything is done which will directly or indirectly affect their sanctity in the estimation of the votaries the cause of the Hindu religion is bound to fail. Chaitanya, for example, broke down caste restrictions and denied the sanctity of temples. This led to gross evils. "Fallen women and Parayas swelled the ranks of his religion with the result that the allegory of Radha and Krishna was made an excuse for the practice of immorality. Many of the sects adopted the practices of the Tantriks or Shaktas and fell into those very sins which moved the teacher's wrath." Some of the Kabir Panthis, became so degraded that in 1862, the Bombay High Court found that their religious teachers claimed to receive from devotees the Jus prima There are instances in the contemporary annals of noclae. Hinduism which would strengthen this view. But the above examples are sufficient. In order to guard against the deterioration of faith, a religious convention becomes absolutely necessary, There is no room for the cry of Travancore for the Travancoreans in this matter. The whole of India must derive spiritual light from their interpretation of the texts of the Srutis, the Smrithis, and the Agamas.

The suggestion of an ambitious convention like this should not have the effect of delaying the solution. Travancore may co-operate with others. It may even take the leading part. But a Parishat should be called even if others do not co-operate. Manu has recommended such a course. Yagnavalkya has laid down the wise rule that rules of conduct may be modified if they are found to be prejudicial to the interests of the world or hateful to mankind. But the change of law is a different thing from the egislative machinery.

Constitutional law and practice.

I cannot omit to mention in this connection that the enunciation by certain persons of the principle that the Sovereign should straight away issue a Proclamation permitting the entry of noncaste Hindu into the temples exclusively used by the caste Hindus is wrong in law. In one sense the Sovereign is the highest legislative, judicial and religious authority. In secular legislation, His Highness the Maharaja is assisted by two Chambers of the people's representatives. Proclamations are issued only in certain subjects and in exceptional circumstances. In cases decided by a Full Bench of the High Court, the decree is passed by His Highness the Maha Raja and the Judges only advise the Sovereign. But the Sovereign does not call for the records and decide the cases himself. The Prerogative of the Sovereign to pass laws independent of the Legislative Council is a principle which was upheld by the High Court many years ago but religion is a more difficult subject than law.

An invitation to the king to reform religion suo moto is improper both under eastern and western constitutional law. Mr. K. P. Jayaswal in his book on Hindu Polity has collected a number of texts which prove that the Abhisheka and the Coronation Oath is a covenant between the king and his people. By the formulae recited on that occasion, he is endowed with royal authority. Manu says that the king should be true to his coronation oath and follow the Sastras. "Even Asoka's family who had accepted heterodox philosophies could not interfere with the orthodox and sacred coronation laws." The king was above everybody else but not above the law. In religious matters he had the benefit of the talents of the Purohit who was learned in the Vedas and its Angas, in astrology and in politics. We learn from the Puranas that no Hindu king, Janaka, Dasaradha, or Udhishtira ever questioned the wisdom of his spiritual preceptors, Vasishta, Shadananda, and other Maharshis. The mightiest rulers respected their advice. The Puranas may be consigned to oblivion by the ill-educated exponents of modern popular science. But the greatest men of learning and distinction in countries which are the nurseries of science have yielded their

respect to the spiritual superiority of the men of religion, the ordained bishops. Speaking of sacraments in the Christian church and of the special knowledge and fitness of ministers, Gladstone says : "First because of the high and mysterious nature of the connection between their outward form and of their substance and of the blessings they convey, we should expect to find them in the hands of those whose function in life it is especially to know and guard the treasures of Christianity. Secondly because they are not to be imparted to all men irrespectively of their spiritual qualifications : but their right reception is to be connected with a sound faith and a holly life." A monarch may be a marvel of piety but the demands of secular Government are bound to make frequent inroads on his tapas and even on his religious studies. These are not the days of theocracy. lt will be unfair to kings and to the world to invite them to solve the knotty problems of faith and ceremonial. Nor is the general public competent to decide them. "The administration of civil laws by which social order and the commonwealth subsist, is not laid open to the society at large, but is entrusted and confined to those who are presumably most competent ; and in like manner, but with reasons greatly enhanced in force, we never could expect that in the right use of the sacraments upon which the admission and continuance of membership in the church depend would be free alike to the vicious and the faithful, to the ignorant and the instructed."

Special knowledge and fitness.

The temples are institutions which had been constructed and consecrated in conformity with the rules of the Agamas. The earlier temples continue to exist and are regarded as sacred because of their ratification by the Agamas express or implied. By the 4th century after Christ, their authority became general throughout India. The Savarnas and Avarnas believe that there is sanctity in the temples. Hence it is that the latter desire to secure entry therein. To neglect the rules of the Agamas, to travel over other books and discover weapons to strike at them is not the proper course to be adopted in an attempt to reform the customs of the Hindus and improve their religion.

Religious problems cannot be solved and practices cannot be modified by persons who look into the question under the authority of a limited power-of-attorney and without adequate training. The Government cannot delegate to the Temple Entry Committee more authority than it possesses. I maintain that the Government of Travancore has no authority to reform religion, its principles or its practice, though His Highness the Maha Raja possesses large powers as a Hindu Sovereign. The Proceedings appointing the Committee was published under the hand of Mr. K. George, who was then Chief Secretary to Government, And Mr. T. Austin was the Dewan. This shows that it was in the ordinary course of official business the appointment was made and not in the exercise of the extraordinary powers which His Highness might exercise in the interests of the Hindu faith. The matter is not one of arbitration. If it was, the jurisdiction would have been different. It was political expediency rather than religious motives which prompted the Government to refer the question to the Committee. We were asked to consider, among other subjects, the bearing of the principles and practices of the Hindu religion on the question of temple-entry. This means the Committee has had no authority given to it to modify the rules of the Smritis and the Agamas. We cannot, therefore, arrogate to ourselves that authority. The Committee found that there is a large volume of opinion in favour of the change, But if the Agamas contain rules preventing it, the Committee may only bring both facts to the notice of Government; and the Sovereign may, if pleased, convene a competent body.

Precedents.

Those who are in favour of the Sovereign promulgating at once a law permitting temple-entry to the Avarnas cite a number of 'precedents'. They are :--

- 1. The abolition of Sati.
- 2. The stopping of the Devadasi system.
- 3. The prohibition of Poorapattu.
- 4. The prohibition of animal sacrifice in temples.
- 5. The passing of laws like the Namboodiri, the Kshatriya the Nair and the Ezhava Regulations.

The argument is that, following what was done before, the present question may be decided and the inequalities removed by His Highness the Maha Raja. I shall first examine the alleged precedents.

Sati.

Sati has no sanction in the Vedas. Manu does not mention It is not mentioned in Kautilya or Vatsyayana. Yajnavlkya it. (4th century A. D.) talks of chaste women as being firmly united with their husbands in love and in performing good deeds. She should conquer emotion by good conduct. Such a wife becomes happy after death (1.87). The word used is Pretya, i. e., after death, not death by Sati or by suicide. Methathithi, the earliest known commentator of Manu, condemns Sati in strong terms. Paitinasi prohibits it to Brahmin widows. So do many other texts to Brahmin women, those who are pregnant, mothers with young children, and widows whose husbands died at distant places. Vignanesvara definitely prohibits Brahmin women performing Anāchāranirnava (V. 26) prohibits Sati in Malabar. Sati. Some of the later Smritis e. g., Hareeta and Vyasa, however, praise Sati, but make it purely optional. Vishnu (5th century A. D.) leaves it as optional (XXV. 14). As against these, the later Parasara Smriti eulogises Sati and the still later Angiras makes it obligatory. A text of Brihaspati, whose Smriti work is lost, has been relied on as an authority for Sati. Sati is suicide. Any form of suicide is against the Hindu religion and comes within the denunciation in the Mahabharata. The practice was never adopted by Brahmins and it appears to have been grafted on Hindu society by warlike foreign races like the Scythians, the Sakas' the Pahlavas and the Huns. The Harshacharita of Bana and the Rajatharangini of Kalhana make references to Sati-From that and other facts, Dr. Jolly concludes that the practice was confined to royal dynasties. The widows of the Rajas of Vijianagar were constrained to throw themselves on the funeral pyre of their husbands. In Moghul times the murder of brothers and their dependents became a common device to save the reigning emperor from rivalry. Nor was the practice uncommon in the court of Ava till king Thebaw's time. But there are instances on the other side of the line. Ahalya Bai not only survived her husband, Mulhar Rao Holkar but guided the administration of

Narada recognised the mother as the guardian of children whose father was dead. Thus Sati had no foundation in the older sacred books. No penalty was prescribed for the omission to perform it. On the other hand, the general opinion was that it was an inhuman practice.

The British Government interested themselves in its abolition. And how did that Government do it? They collected information from their executive officers. They consulted Pandits and made themselves sure that Sati had no binding authority in the religious literature of the Hindus. They then referred the matter to the judiciary for their opinion. It was found that the practice was not general, that it was discountenanced among the upper and educated classes and that it was never permitted by the foreign governments in India. And yet Lord Amherst wrote:

"I am not prepared to recommend an enactment prohibiting Suttee altogether. I must strongly confess, though at the risk of being considered insensible to the enormity of the evil, that I am inclined to recommend our trusting to the progress now making in the diffusion of knowledge among the natives for the gradual suppression of this detestable superstition."

When, however, Lord William Bentinck pushed the longwished-for reform ahead he was only applying the well-ascertained principles of the Dharmasastras. In the very preamble of the Act it was stated that the practice of Sati was not only revolting to the feelings of human nature but also that it was nowhere enjoined by the religion of the Hindus as an imperative duty. The abolition of Sati is thus no useful precedent.

The Devadasi system, Pooarppu and Animal Sacrifices.

The abolition of the Devadasi system, and the prohibition of Poorappattu and animal sacrifices in certain temples, do not take the matter any further. The scope of those changes was different. The Devadasi system was the result of a polcy pursued by Indian rulers in order to secure the best music and the best dancing in

191 - 1935 - 19

Sastras.

The Devadasis repaired to temples to pursue their temples. legitimate vocation and not to ply any nefarious trade in the sight of the image or within the temple walls. All those who follow the profession of singing and dancing are not necessarily of depraved I have perused the proceedings of Government on the character. There is no mention therein as to the vices of the subject. The abolition of the system was due to its deterio-Devadasis. ration. It might have been necessitated by financial or other considerations. It might have been the result of a deterioration in aesthetic sense. If men and women of doubtful private character are respected in public life in the ebullition of patriotic sentiments, and if the younger generation is encouraged to shape their ideals according to their advice, one does not see any reason why the chances of serving God and satisfying the aesthetic cravings of the worshippers should be denied to the Devadasis on the strength of a vague presumption or a fashionable idea.

The policy which underlay the stopping of Poorapattu in the temple at Sherthala does not help the argument for direct State-intervention in the matter under reference. The songs were obscene and they caused annovance to many. The ribald songs were not sung within the temple. But the occasion was availed of by some persons to lampoon respectable men and women. to use the worst billingsgate, and insult the spectators. Drinking and obscene language acted and reacted on each other. There is no authority in the Agamas or in the Tantrasamuchaya authorising or approving of the practice. The practice therefore came within the forbidden ground of the Penal Code. The inhabitants of the locality made repeated efforts to stop it. Representations were made in the Sree Mulam Popular Assembly. Memorials were submitted to the Government. These facts show that the reasons which weighed with the Government in abolishing Poorappattu do not exist in the case of the right of caste Hindus to worship God in their own temples to the exclusion of others. There is no gross immorality in such exclusion, nothing obscene in it. The Avarnas themselves want to retain their temples as their own property. They permit Savarnas to worship therein. That indulgence or concession is of little value in the present case; for. the Savarnas are not lower to them in caste, and their admission

enhances the prestige of the temples. But the lower Avarnas were not being treated with any generosity. The incident in the Ezhava temple at Moothakunnam, spoken to by several witnesses, shows that even to-day the prejudice exists. There is no greater name in the history of religious movements in Kerala during the last hundred years than that of Sri Narayana Guruswami. But he did not lend his support to temple-entry in any appreciable manner. The exclusion of Avarnas from caste-Hindu temples cannot therefore be considered to be a grossly immoral or indecent practice nor does the abolition of Poorappattu afford a parallel or a precedent.

The question of animal sacrifices had been dealt with supra in some of its aspects. How far the Government was justified in prohibiting it is a matter of opinion. The question is whether the directions in the Sastras should be followed. If mistakes had been committed on previous occasions, 'it. does not follow that the list should be added to.

Sea-Voyage.

The withdrawal of the restrictions on England-returned men and women is cited as another precedent which would justify change in matters connected with worship in temples. It was much debated in Committee. A few observations are necessary on this point. The so-called rule of prohibition in Travancore must have arisen in the following manner. In the old days there was no instance of a high-caste Hindu from Travancore going to foreign countries in ships. Some thirty-five years ago an England-returned Cochinite was prohibited from entering the temples in that State. In view of that, perhaps, the Travancoreans in a similar position did not venture to assert or demand the right of entry. It was apprehended that those who mooted the question would come in for displeasure on the part of the orthodox authorities. England-returned men did not interest themselves in the matter. They could worship God in their own independent way with or without visible symbols. Their wives and children were not under any disability. The position was illogical but things went on like that.

I shall now consider the ancient texts bearing on the point. There are no texts in the earlier Smrities or in the Agamas which make sea-voyage a cause of permanent pollution or an inexpiable offence preventing entry into temples. The only passage in Manu (111. 158) is that which prohibits the voyagers to take part in Sraddhas. They are classed along with teachers, priests, officers of the king, money-lenders, physicians, shop-keepers and a host of others. None of these classes is prohibited from entering temples. The offence, if it was one, was but venial and could be expiated by ordinary *prayaschithams*. Those persons did not lose their caste. In Sraddhas, however, the idea is that what remains of the food, the Pithirshishtam, is to be participated in by the members of the family. Hence the privilege was hedged round by stringent rules. It is interesting to note that persons with black teeth or deformed nails were also excluded.

Manu's work of collection and compilation of the laws was done before the 2nd century after Christ. But people did go to sea after that. In the third century Hindu culture in Cambodia and other places in the Malaya Archipelago reached its highwater mark. The largest Vishnu temple now in existence is in Angkhor in Cambodia while the Siva temple in Java is one of the largest. In Champa and Combodia, Sanskrit was the official language. The Indians who went out to those regions did not do so on account of religious persecution like the Pilgrim Fathers who proceeded to America. They must have gone there to make money as people now proceed to South Africa and elsewhere. But the intercourse and the relationship with those who remained in India were kept up. This was some time after Manu. Thus the text of Manu and subsequent practice negative the theory of exclusion.

The sea was not a taboo. On the other hand it was held sacred as it is done even now by most Hindus, not merely the orthodox Hindus. Women in their periods do not touch the sea, much less bathe in it. And the males themselves perform seabath as a religious ablution. The discouragement of sea-voyage must have been due to a desire to prevent defilement of the sacred waters. The sea was a Theertha. Filth of any kind was not to be passed into it. There were other 254

reasons besides. In the course of a long voyage baths would be difficult and forbidden food might have to be taken in violation of the rules of caste. But these difficulties might be removed by apecial arrangement as may be seen from the course followed by certain Indian Princes and Chiefs and other orthodox men of wealth and position when they proceed to Europe. This is not a recent innovation. It may be argued that even though some books may be cited to show that long and habitual sea-voyage causes forfeiture of certain special rights, it has nothing to do with the admission into temples.

This view is supported by historical facts. Rajendra Chola (12th century) led his naval forces to Pegu beyond the sea. Veera Kerala Varma Raja of the Cochin royal family proceeded to 'Colombo along with another prince and the Paliath Atchan. The great and good Karthigai Thirunal Maha Raja of Travancore visited Rameswarom. So did His Highness Vishakhom Thirunal Maha Raja. The crossing was effected by means of boats. There is no doubt a text which says that a voyage will entail evil consequence only if one remains in a ship for more than three nights. One of the passengers might with impunity do some forbidden act of a serious nature on the first day while another might keep his orthodoxy but remain in ship for more than three nights. It would be unreasonable to punish the latter and absolve the former. Seavoyage may therefore be taken to be a legitimate act. All the rules in all the Smrithies should not be imported into the Agamas and availed of in discovering some authority prohibiting seavoyage. There is a continuous custom in favour of the view that such voyages did not entail any loss of status so far as tenpleworship was concerned. There is strong evidence of that custom from time immemorial and in compartively modern times ranging from the 12th century to the present day. The wives and children of England-returned men were being admitted within the temples even before the restriction, which was supposed to have existed, was withdrawn. Thus the change in custom which was openly acknowledged was only an affirmation of an old practice and cannot be viewed as a precedent.

The passing of the Nambudiri Regulation, the Kshatriya Regulation, the Navar Regulation and the Ezhava Regulation are not legislative precedents justifying a Royal Proclamation declaring the temples open to all classes as contended by some of The Bills which become Regulations were my colleagues. passed by the Legislative Council before they were submitted to the Sovereign for his approval. His Highness the Maha Raja had therefore the benefit of a careful discussion of the subject by the members of a duly constituted Representative Assembly. The legislation referred to above does not establish the position that the Agamas and customs might be modified by the Sovereign without the advantage of a consultation with a competent body of the men of religion. On the other hand, if the Regulations are relevant as instances, the machinery adopted in passing them is equally relevant. Thus the advice of a religious body is indispensable.

Social reform.

The gradual amelioration of the "social condition of the depressed classes was emphasised in the discussions in Committee and special reference was made to the abolition of slavery, the grant of free passage to the Avarnas through the public highroads, and the liberty of wearing such clothes and ornaments as they liked. All this was done more than a hundred years ago. These instances only attest the readiness of Government to respect the fundamental civic rights of the people whatever be their caste. They are not religious questions. They are not more germane to the present subject than the opening of new roads for wheeled traffic, the admission of Avarna boys and girls into the schools maintained with public funds, the invitation of promnient non-caste Hindus to public Governmental functions, the supply of water and electricity at the usual rates to caste-Hindus, non-caste Hindus , and non-Hindus alike, and the admission of Savarnas and Avarnas, both men and women, to work in the Pallivasal Electric Scheme.

It is maintained that any body of persons who are able to understand the relevant facts and come to a reasonable conclusion is competent to decide the question of temple-entry.

I cannot subscribe to that proposition. Hobbes said that people see their own intelligence very near but the intelligence of others only at a distance. The standards to be applied in the discussion of religious or quasi-religious questions are not those of logic or physical science. Rationalism cannot function for faith which latter alone can accomplish success in the realms of religious and spiritual knowledge and realisation. The treasures of Hindu religious thought were acquired by our ancient sages not in laboratories but in the open realms of intelligence, imagination, intuition, and love of God. "Knowledge is proud that it knows so much; Wisdom is humble that it knows no more." Any attempt to reduce religious doctrines and simplify religious practices to the standard and measure of the ordinary understanding is foredoomed to failure. There are certain axioms and postulates in religion as in mathematics and other human sciences. But the very jurisdictions are different. The rules of the billiard table cannot be applied in the tennis court. Much less can the limited power of the human eye and the human ear, or the militant over-confidence of ordinary human reasoning be applied to the solution of the riddle of the Universe.

The kings of ancient India endowed temples, as acts of thanks giving for success in war, in expiation of their sins, and for the encouragement of devotion. The Cholas, the Pandiyas and the Cheras vied with one another in constructing temples and in The dedication of Travancore to Sri offering worship, Padmanabha by Maharaja Martanda Varma was due in no small measure to a similar object. In the attempt to support the opinion that temples were not essential to the Hindu faith. reference was made in committee to a statement in Kautalya that ancient kings built temples to make money by encouraging superstition. Kautalya was, no doubt, a Brahmin, but he was a man of the world absolutely. His master Ghandragupta was an usurper. Perhaps the minister desired to show off his worldly wisdom, and it is well-known that his state-craft was not hampered by moral* scruples. Or it might be that Kautalya was a staunch Hindu and gave this kind of sop to his king and to other kings at a time when Buddhism was spreading in the country. Either way, the word of Kautalyar is no authority in matters of Hindu faith.

His views may be respected by those who see only secular ends in religious institutions. But it is not only the half-clad denizens of the forest, the thinkers of ancient India alone, who relied on faith. Sayana, who knew the laws of logic and the principles of material science as then understood and had great opportunities of knowing the world and shaping the adminsitration of the country as the minister to the Emperor of Vijayanagar, did not follow the conclusions of secular logic in writing his commentaries on the Vedas.

I may mention one westerner among many who would not follow the conclusions of the physical sciences in the discussion of spiritual questions. W. E. Gladstone lived in an age of great scientific progress and he knew the power of steam and electricity which worked wonders. He had the singular good luck of administering the affairs of the great British Empire for many years. His opinion is therefore not that of an ignoramus or an enthusiast. This is what Gladstone says: "To rely upon those ideas of religion which are sanctioned by man's natural understanding would be as absurd as if Euclid should argue a proposition upon a wrong axiom, observing at the same time, in every step, an accurate adherence to that axiom. All our reasoning may be resolved into syllogisms; and our syllogisms into propositions; all our propositions into terms with their counecting verb which affirms or denies. Our terms may, again, be complex and involve the use of propositions in order to their being duly explained ; but these, in turn, may again be resolved into their constituent parts. At length we arrive at terms which refuse all further analysis and with respect to it, therefore, the understanding can afford us no effectual aid. Now, the scripture sets forth to us the fulfilment of the will of God as the best and permanent object of desire."

Cornewall Lewis has shown that even political terms like aristocracy and democracy are often grossly misunderstood. The terminology of religion is more difficult; and still more difficult are its ideas. To apply common sense to religion and believe only such doctrines as the man of common sense approves by his own judgments is like applying the decisions of

the Travancore High Court or even those of the Privy Council to the motions of the planets and the changes in atmospheric conditions which refuse to obey judicial injunctions. In the course of the examination of witnesses I found a spirit of irreverence in a few who thought that they are more omniscient than God, if I may say so without violence to language. But I also found a few who would not import into their religious faith the conclusions of material science, notably a Professor of Chemistry, an Examiner to the University of Madras, who unambiguously stated that he would follow the doctrines which were taught him by his Guru. If the Professor devoted a sufficiently long time to learn religion and practice it, and if, even after the light dawned on him in full measure, he maintained that he would blindly follow what his Guru said, a different view may perhaps be taken of his self-reliance. No patient learns medicine and comes to definite conclusions regarding the properties of drugs before he swallows mixtures administered by his doctor. There is a proverb that a man who is his own lawyer has a fool for his client. There is no use in semi-belief. I would therefore commend the mental discipline of the Professor of Science. He is in good company. If prayers are offered in St. Paul's and St. Peter's for success in war in the full daylight of twentieth-century civilisation, and if Varunajapom is performed in Travancore under the sanction of His Highness the Maha Raja, it is not gross ignorance or want of reason in a Professor of Chemistry to believe that reward and punishment are within the legitimate jurisdiction of the Almighty.

Religion and Sociology are subjects which are no less technical than Currency or Federal Government. And, if the Indian National Congress and the Round Table Conference are necessary for the solution of questions of Indian politics, the fittest persons being selected as members, one fails to see the wisdom of opening the flood-gates of scepticism and uneducated democracy in the decision of religious doctrines and observances. t cannot be that while all subjects in the world require knowledge and experience for their proper decision religion alone should be the sport of every passing opinion,

. .

In the foregoing paragraphs I have raised issues which cover a larger ground than the simple one concerning the admission of non-caste Hindus within the temples. But they relate to consequential questions which, if not tackled, would make the unrestricted admission of all classes of Avarnas the high-road to the ruin of the Hindu faith. I am in favour of admitting all Hindus, the lowest castes included, into the temples for worship. But in order to conciliate the opposing section of caste-Hindus of orthodox views, and to satisfy them that sanctity will not suffer, I am of the opinion that a pronouncement from a competent body of religious men should be a condition precedent.

Historical Precedents.

Theological controversies have in successive stages in the history of the world, been settled by the men of religion and not by secular functionaries. The Buddhist Councils convened by Asoka and later on by Kanishka are well-known. The collection of Mahavira Jaina's teachings was made by a Council held at Pataliputra two hundred years after the teacher's death. The Svetambara canon was revised by a Council at Valabhi long after the formation of that sect. Nor was the practice different in Europe. It was the Council of Nicaea which disapproved of the views of Arius (325 A. D.) and established the vigour of the Athanasian creed that the person of the Christ was of the same substance as that of the Father and not of similar substance as maintained by Arius. In the 16th century the Emperor Charles V, the Defender of the Catholic faith, the victor of Muhlberg, felt constrained to call a Diet at Augsburg to decide such questions as the necessity of clergymen being forced to divorce their wives and the details regarding the taking of communion. The Council of Trent 1545 A. D. was a great Parishat of learned men which was convened as a result of the opinion that the church, alone had the right to expound scripture. Henry VIII of England, with all his power and passion, did not effect a divorce from his wife except under the religious imprimatur of the Archbishop of Canterbury, though his own nominee In India religious and quasi-religious reforms are associated with

the names of those well-versed in the doctrines and observances of Hinduism. So it was in the west. It is true that in Travancore customs were modified at the instance of the Government as in the case of slavery and the forfeiture of caste on the touch of Mannans. But they were matters secular. Per contra the Government did consult Vaidiks where the customs and practices in temples had to be interfered with. For instance in 1039 M.E. when the ordeal by boiling ghee was abolished a conference of holy then such as the Swamiyar of Naduvilay Matom, five of the six Vaidikars in Kerala, the Tarananallur Numburipad, and above all, the Alwanchery Thamprakkal, was convened at Trivandrum in the temple of Sri Padmanabhaswami. The spiritual chiefs then passed upon the various texts bearing on the subject. 26A Parishat convened under the authority of the Sovereign is the only body which is competent to decide the question of temple-entry for the Avarnas in a manner suited to the times. Such a course is necessary in the interests of all.

The word Parishat seems to have created some amount of misunderstanding. But that will soon clear itself. A Parishat is not a body of selfish old-fashioned and unsympathetic men who are held together by a hide-bound orthodoxy of an irrational kind. Because the ancient law-givers speak of Parishats it does not mean that they should be useless and retrograde. Otherwise similar words such as Sabha, Samithi will have to be abandoned with the ideas which they denote or connote. What are the actual provisions in the Smrithis? Some of them are given below.

- "Families rich in the knowledge of the Vedas though possessing little wealth are numbered among the great and acquires great fame. (Manu III. 66.)
- With respect to points of the law which have not been specially mentioned the answer is that which Brahmins who are Shishtas propound shall doubtless have legal force. (Manu XII. 108.)

- "Those Brahmins must be considered to be Shishtas who, in accordance with the sacred law, have studied the Veda together with its appendages and are able to adduce proofs, *perceptible by the senses*, from the revealed texts. (Manu XII. 109.)
- "Three persons who each knows one of the principal Vedas" a logician, a mimamsaka, one who knows Nirukti, one who recites the sacred law, and three men belonging to the first three orders shall constitute a legal assembly, consisting of at least ten members." (Manu XII. 161)

Thus heredity, knowledge, experience and a religious life are essential qualities for membership in the Parishat. They must be able to adduce proofs perceptible to the senses though they are to base their conclusions on revealed texts. There should be representatives of non-Brahmin orders two in number. It is further stated in Manu that the "sin of him whom dunces, incarnations of darkness, and unacquainted with the law, instruct in his duty, falls, increased a hundred-fold, on those who propose it. The Brahmin is declared to be the root of the sacred law and the Kshatriya its top. The duty of the Kshatriya, the king who is on the top, has been emphasised in Manu. This duty is prescribed and maintained by thrilling sanctions. The Parishat (call it convention, conference or committee) must consider, the whole question. If the Agamas are to be changed that must be done. The object of all laws, religious as well as secular, is social welfare. There is the hard incontestable fact that customs which were once considered immutable have changed with the efflux of time and the advance of civilisation. The Swamiyars and Pandara Sannadhis and Jagat Gurus themselves have taken care to acclimatise themselves to the conditions of modern society. Percolation of water will throw the strongest wall down if weepholes are not provided. A compromise of orthodoxy with the sense of reasonable reform is necessary, but deliberate insincere heterodoxy may be ignored. The examples of Sankara, Ramanuja, and Madhwa, the three celebrated Acharyas, give the sanction of precedents to change without prejudice to the principles of Hinduism as accepted by its followers through the centuries. The members of the Parishat cannot hide their heads ostrick-like in the sand-duns of thousands of books, good, bad, and indifferent, forgeries as well as genuine documents. Sensible canons of interpretation will have to be adopted. They will have to adhere to the rule in the Smrithis themselves that what is hateful to the world and prejudicial to mankind should be eschewed. The Sovereign will and must have a weighty voice in the final decision. In dealing with this question certain considerations have to be kept in view :

- (1) The high and cosmopolitan character of the Hindu religion.
- (2) The historical fact that foreign peoples have, from time to time, been brought within the pale of Hinduism in blocks,
- (3) The present condition of Hindus which is divided and sub-divided in itself.
- (4) The fact that Hinduism is being trenched upon by proselytising religions.
- (5) The approval by important communities of the principle of interdining and other social intercourse.
- (6) The improvement in the habits of life and the manners and customs of the Avarna classes.
- (7) The inter-relation of politics and social reform.
- (8) The liberal policy which is being pursued by Government for the advancement of the depressed communities.
- (9) The desire of the Avarnas to enter temples for worship.
- (10) The articulate demand on the part of large numbers of Savarnas to permit the Avarnas to enter temples for worship.

263

Law and religion exist for the good of mankind, the common weal of the world. The Almighty manifests Himself in many ways. The idea of the holy is essential to all forms of faith. Faith transcends or dinary reason. The rationalists profess that there has been no tangible reliable proof of the existence of God as Cause, Designer, or Ruler of the Universe. They assert that belief in God is a superstition "which should be outlawed from the territory of legitimate knowledge." But the Savarnas who oppose temple entry and the Avarnas and Savarnas who demand the grant of the right to all Hindus should believe in religion and in the sanctity of temples. If they cease to be holy there is no good in opening them to any. A favourable opinion expressed by a Parishat of competent men will disarm the opposition of a considerable section of caste Hindus and maintain the sanctity of religious practice.

Trivandrum, 27-6-09.

T. K. VELU PILLAI.

SUPPLEMENTARY NOTE

TEMPLE ENTRY ENQUIRY COMMITTEE.

			PAGE.
1.	Points of reference by the Government		265
2.	Proximate need for appointment of I quiry Committee	n -	266
3.	Question connected with Temple En Bill and Anti Untouchability Bill in	try	0/7
	Imperial Assembly	••	267
4.	Movement—A Congress Game	••	268
5.	Movement—essentially religious	••	270
6.	Science and Philosophy of Image w	or-	
	ship	••	273
7.	Temple Entry Movement and ca	ste	
	system	••	275
8.	Pollution observance—essential according		
	to Agama Sastras	••	279
9.	Legal position	• •	282
10.	Constitutional position	••	285
11.	Reformer's contentions for temple en	try	
	and replies thereto	••	288
12.	General feeling on this question amo	mg	
	Savarnas and Avarnas	••	290
13.	Majority opinion-no guide	••	294
14.	Propositions for consideration	• •	295
15.	Pros and cons of the propositions	••	299
16.	Concluding remarks	••	302

I. SUPPLEMENTARY NOTE.

POINTS OF REFERENCE

The points on which the Temple Entry Enquiry Committee has been asked to report are specifically the following: -

1. Whether the caste Hindus have an exclusive right of worship or recognised civil rights in the matter of such worship in all or any of the temples within the State.

2. Whether in any particular caste Hindu temple there is any local practice with regard to the entry of non-caste Hindus into such temple.

3. What is the general feeling among non-caste Hindus about the efficacy of religious worship or rites within the temple itself, or within its precincts in the case of temples now open to caste Hindus alone.

3 b. The general feeling among caste Hindus about the efficacy of religious worship or rites if temple entry is allowed to non-caste Hindus.

4. The extent of any feeling among (1) caste Hindus and (2) non-caste Hindus in regard to the creation of social and religious equality by allowing temple entry and whether the movement for temple entry is a separable or integral part of such a programme.

5. The probable results (a) temporary, (b) permanent, of allowing temple entry.

6. The possibility of a compromise being arrived at between the orthodox Hindu community and other Hindus with regard to the question of Temple Entry or any aspect of it. And if there is a possibility, the best methods of effecting a compromise.

7. The bearing, on the question of Temple Entry, of the principles, rules and practice regulating religious worship and rites in caste Hindu temples.

8. The extent to which Government can interfere or has interfered in temples whether or not under Government management.

9. The commitments, if any, made by Government.

II. PROXIMATE NEED FOR AN ENQUIRY : COMMITTEE,

On the failure of Mr. Gandhi to effect Hindu-Muslim unity and dissatisfied with the Prime Minister's award on the communal issue at the Round Table Conference, Mr. Gandhi, as Congress' leader, among other activities, Civil Disobedience Movement, Boycott of Foreign Goods, Khadar Movement, etc., turned his attention to the consolidation of the disunited ranks of Hindus with a view to effect a solid block to compete with Muslims. The method chosen to effect consolidation was to do away with pollution or untouchability separating caste and non-Hindus and to remove the disabilities of the latter on account of pollution which prevented them from entering caste Hindu temples.

Temple Entry Movement was thus started as a political stunt. He began his propaganda that the stain of untouchability was a great blot on Hinduism, that the depressed class Hindus excluded from entering caste Hindu temples were Harijanas, or men of God, and that the Brahmins and Ecclesiastical heads of Hinduism were sinners who needed explation for their age long The orthodox Hindus were made out to be dissenters and sin. the rights of his Harijanas for worship in equality with caste Hindus. just and religious, to be recognised by the Legislature. He found support for this movement from the public and from the several social, political and religious associations. Temple Entry Bill was introduced first in the Madras Legislative Council, then in the Imperial Legislative Assembly. Jatha campaigns under Congress auspices proceeded to different parts of India including Native States. There was a test attempt of Sathyagraha at the Guruvayoor Temple lasting for some months. The Zamorin met it with equal resistence. There was then an apprehension of this Jatha visiting Trivandrum. About this time, this committee was appointed to understand the significance and strength of this movement.

III. TEMPLE ENTRY-ALL-INDIA QUESTION CONNECTED WITH TEMPLE ENTRY BILL AND ANTI UNTOUCH-ABILITY BILL IN THE IMPERIAL ASSEMBLY.

The several points of reference which are the subject matter of enquiry, though confined to temples in this State, have some common factors, applicable to the temples in Kerala and the adjoining British Districts, all being more or less governed by the same Agama Sastras.

Similar to the scope of this enquiry is the scope of the Temple Entry Bill in the Imperial Assembly which has been introduced with the conditional sanction of the Government of India, conditional in the sense, that if the Government found it later that the passing of the Bill could not be allowed, the Government reserved to themselves the right to refuse sanction to the passing of the Bill. The Bill has since been circulated for obtaining public opinion.

This Bill had been incidently a point of reference in the evidence of the Sanatanist delegates before the joint Parliamentary Committee, London, when a controversial discussion took place about the jurisdiction of the Government and the Legislatures, in India, to interfere in matters of religious beliefs and usages.

In the course of examination of the Secretary of State on the White Paper, the Archbishop of Canterbury, on the absence of express provision in the White Paper regarding safeguards for non-interference in religious matters, questioned him whether he (the Archbishop) could take it that the very last thing intended under the new constitution for India was interference on the part of the Governor-General into the internal affairs of any religious community in India. The Secretary of State replied that the Government had already had sufficient problems to make it certain that they did not want to add to their number.

In the Simon Commission Report non-interference with religious usages of any community had been included in conformity with the existing policy as one of the fundamental rights to be safeguarded for the benefit of the people under the new constitution. In the enquiry by the Committee, several witnesses including Messrs. Subba Ayyar, former Deputy President, and K. G. Sesha Ayyar, Retired Judge of the High Court, have questioned the competency of Government or the Legislature to interfere in religious matters on the ground of want of jurisdiction, as noninterference has been the policy of the State, recognised all along since its constitution. The Government also have taken up this position in their replies to the Sree Mulam Popular Assembly representatives.

Thus on the merits of the case and on the point of jurisdiction, this question is of All-India importance.

The appointment of this committee, further, being synchronous with the introduction of the Temple Entry Bill in the Imperial Assembly, and the report of this committee being likely to be available to the public from whom opinion has been called for in respect of the Temple Entry Bill, the public outside Travancore have evinced a desire to offer their views unsolicited, because of their intererest and faith in the importance of the Travancore temples, and of their fear that any commitments by this committee on imperfect enquiry may prejudice the discussion of the Bill in the Assembly.

IV. MOVEMENT-CONORESS GAME.

The movement originally started as a political stunt to compete with Muslim unity is being exploited for other purposes, viz.—

- 1. To create social and religious equality between caste and non-caste Hindus by allowing temple entry.
- 2. To purify Hinduism by abolishing untouchability and relaxing the rigor of the caste system.
- 3. To promote national solidarity by combining caste and non-caste Hindus.
- 4. To elevate the condition of depressed classes.

÷

5. As a platform stunt for middle class polticians and social and religious reformers.

The movement has thus been a shuttle-cock of diplomatic game and also miconceived from the point of reason and policy as will be seen from below :---

In politics, the distinction between caste and non-caste Hindu has been recognised for purposes of special representation in administrative and legislative spheres, and in representative institutions. How can such distinction in religious usages and beliefs which have been in force from time immemorial, be abolished, the reformists have not considered.

The several denominations of non-caste Hindus, about 25 in number, according to census returns, have their own temples for worship. Each class has its own favourite deities, its own mode of worship, and offerings. One belonging to a particular denomination does not and most frequently is not allowed to visit and worship in the temple of other castes. A few of one or two denominations of non-caste Hindus like the Ezhavas, have outgrown their environments by education, training and clean habits of life and occupation, but the class to which they belong pursue the hereditary occupations of their brethren with uncleanly hahits and are satisfied with their accustomed mode of worship. Whether and why the several denominations thave become dissatisfied with worship in their own temples, whether worship in them is now being continued, the reformers have not cared to ascertain.

The collection of statistics of non-caste Hindu temples will show whether this campaign was inspired by a genuine desire for worship or for other sectarian considerations. In a Privy Council decision, on a point of dispute about the right of worship of a non-caste Hindu in a caste Hindu temple, the proximity of a temple for the former community to the caste Hindu temple was considered a relevant point for the settlement 'of that dispute. As it is, there is no means of knowing whether it is love of worship or anything else that has prompted this movement.

In matters not connected with religion, the caste and noncaste Hindus have been moving for ages of centuries in mutual good-will and co-operation. The advance of depressed classes has, since the constitution of the Sree Moolam Popular Assembly for the past 30 years, been remarkably rapid. This has been achieved with the co-operation of the caste Hindu public, official and non-official. According to Hinduism, caste and non-caste Hindus are brethern and cannot be unfriendly to each other. The same attitude prevails even now. The saste Hindus are ready and willing to help the non-caste Hindus in any scheme of socio-religious uplift, provided it does not tamper with the former's religious susceptibilities. How under such circumstances, this agitation has been launched is not understandable. This can only be explained on the assumption that they have allowed themselves to be exploited by politicians and that they have no mentality of their own to discriminate between their real and apparent well-wishers.

This movement has been started at an unpropitious time. Already there are enough communal wranglings tearing the body politic. This agitation is another drive in that direction.

Thus with no considerations of reason, equity or consequences has this movement been launched. It is only a phase of Civil Disobedience Movement in religious sphere.

V .-- MOVEMENT -- ESSENTIALLY RELIGIOUS,

In the detailed consideration of the several points of reference specified in the Government Communique, the following questions are relevant :---

1. What is image worship? What is the significance of the several occult rites and rituals in the consecration of the Bimbom, performance of Pooja, regulation of worship? What kinds of pollution should be guarded against and what kinds of purificatory ceremonies performed? How is sanctity in temples preserved or diminished by observance or violation of the principles and rules laid down in the Agama Sastras ?

₽

2. How caste and non-caste Hindu temples have separately come into existence from ages long back, and how and why Agama Sastras have laid down separate provisions for observances and rites in the respective classes of temples?

3. What is the significance of pollution attached to the noncaste Hindu communities excluded from temple entry? Whether it is merely a social convention, or an occult phenomenon based on scriptural principles? Whether it is in any way connected with Hindu creeds of Karma, Re-incarnation, Caste System, Continuity of Ego, etc.

4. Is this pollution of the same rank as other kinds of pollution; such as, death or birth of animals or human beings in temples, mutilation of images, burning of temple flagstaff, etc.? Do the same or different rules apply for observance of purificatory ceremonies? If one kind of pollution is dispensed with on secular consideration, should the other kinds of pollution be maintained?

5. Whether this committee or a Parishat, of experts in Vedas and Meemasa, Nyaya and Niruktha is competent to investigate these points?

The sense of the majority opinion of the committee is that the questions involved are essentially religious which only a Parishat can solve, to secure popular approval and the uplift of the depressed class communities can be effected by an independant programme without reference to the temple entry question.

The following is extracted from an address presented to His Excellency the Viceroy by Shri Bharat Dharma Mahamandal, Benares, opposing the introduction of the temple entry bill on religious grounds.

"The basic principles of the creed of Sanatanists who form the bulk of the population of India and the eternal creed which has so successfully stood the hardest tests of both the ancient and modern history are among others :---

- (a) faith in the existence of the mighty occult world,
- (b) faith in the King as a responsible representative of the Devas— the Higher Governors of the occult world and therefore Protector of the people and Defender of their religion,
- (c) faith in the Divine universal Law of Karma, that is, of actions and reactions of individuals and of nations which guide their destinies,

- (d) faith in hereditary caste system and stages of life established on the principle of birth-right and purity of physical and superphysical bodies through finer forces of nature derived from Sudha-Asudha Viveka, the so-called touchability and untouchability,
- (e) faith in the transmigration of souls and cycles of births, re-births working under the Divine Law of Karma,
- (f) tolerance and catholicity in respecting beliefs of other religions and creeds of the world as so many different paths to reach the same one goal, the Omnipresent, Almighty God, and never to interfere with their observances."

His Excellency observed that the questions involving controversial religious points, the sponsors of the bill would do better to achieve their object, viz., uplift of Harijans, by resort to more peaceful measures.

Similarly when a resolution was moved in the Bombay Legislative Council for throwing open caste Hindu temples to non-caste Hindus, the Home Member, on behalf of Government replied that the resolution was in respect of an essentially religious matter unlike 'Sarda Act' which was essentially social, and that, pending the discussion of an All-India Bill for the same purpose, the resolution be not pressed. The resolution was accordingly withdrawn.

At the Guruvayoor Conference at the time of sathyagraha, presided by H. H. Goswami Gokulananda Maharaja and attended by religious heads of Mutts, social and religious reformers and political leaders from many parts of India, it was decided that the question of temple entry was religious and was entirely within the competence of temple authorities to decide the question of admission of non-caste Hindus in accordance with Agama Sastras and existing usages.

When similar movements were planned and started in the States of Mysore and Cochin, they were not countenanced by the Government on the ground that no State or Legislative interference was called for in matters affecting religion or religious usages in temples.

It is clear on all accounts that the questions involved in this movement are essentially religious.

VI. SCIENCE AND PHILOSOPHY OF IMAGE WORSHIP.

According to the scriptures, there are in all 16 kinds of objects of the 'Peetas' or 'Mystic Circle' serving as media or connecting link between the mortal world and occult world. Of these 16 kinds, such as Fire, Water, Agni, Soorya, etc., images form a class; worship of images constitutes one of the 'Visesha Dharmas' of Hindu religion.

According to the occult science of Vedic Karma, there are several rites and ceremonies of occult significance, to be gone through for induction of the Devatha into the image, and performance of pooja, etc. The qualifications of Thanthries or Acharyas who are to perform the rites are according to Agama Sastras the following :-Brahmins descended from a noble family who have undergone all the sacraments; properly studied and realised the inwardness of the Vedas, Agamas; who are rigorous followers of the observances laid down for all castes and Asramams; devoted, skilful and practised in self-restraint; and who are believers.

Image worship is regulated with every consideration of the science of Sparsa-Asparsa and Sudha-Asudha Viveka and higher spiritualism. Images form a holy media instinct with Divine energy of the Omnipresent.

According to the Vedic philosophy 'Atma' though omnipresent, in all beings, super-human beings, and lower animals, etc., remains enveloped under five different kinds of Koshas. i. Annamayakosha, ii. Pranamayakosha, iii. Manomayakosha, iv. Vignanamayakosha, and v. Anandamayakosha. The bad effects on them respectively are Mala, Vikara, Vikshepa, Avarna, and Asmitha. The good and bad effects on these five sheaths are based on the finer forces of Sparsa-Asparsa, and Sudha-Asudha, Sath-Asath Viveka. To free the sheaths from bad effects and to prepare them for receiving divine power for one's spiritual advancement, the principles of purity and impurity, touchability and untouchability. Sath and Asath, have been dealt with in the Dharma Sastras; for instance, the pollution or untouchability regarding the impure earthly objects directly affects the Annamayakosha. As regards pollution or untouchability in connection with temples or image-worship, the question of purity or impurity ; touchability or untouchability, Sath or Asath, is decided according to the merit of the 'Holy Peeta' or 'Mystic Circle' and of the consecreation of the Devatha, which has direct bearing on the Pranamayakosha. The Pranamayakosha which is all-prevading, establishes a link between the occult world of Devathas and mortal world of human beings, on the analogy of 'catalytic principle' in chemistry, where contact between two metals under certain conditions produces powerful electric currents.

The point to be noted in Vedic Karma and Philosophy is, that, like the antiseptic precautions in surgery, every kind of pollution or Asath pertaining to each of the five different sheaths, as enjoined in the Agama Sastras, is strictly prohibited; and every kind of 'purity' or 'Sath' element characteristic of each sheath, is invoked to promote and ensure sanctity of the deity installed in the temple.

According to the occult law, pollution in any part of the temple is pollution to the deity: installed therein. This is why the entry of 'degraded men' who have the taint of pollution by birth is prohibited into caste Hindu temples.

This pollution is of the same rank, as the other kinds of pollution, such as, births and deaths of man and animals; entry of women in their periods or who have recently delivered; entry of Bhoudhas or Pulkasas, etc. There are other kinds of pollution like these detracting sanctity in the temple for which also purificatory ceremonies are enjoined, namely. (1) cases of the idol being found to sweat, laugh or weep, (2) cases of poojas being offered with manthras appropriate to different Devathas or with those prescribed for black-magic, (3) cases of contact with Pathithas (degraded men), Pashandas, (4) daubing the image with poison, blood, excreta, and (5) omission to perform the appointed poojas for more than one year, etc. These are mentioned in the late Mr. Ramachandra Row's report on 'pollution and purificatory ceremonies.'

In the several Thanthric texts considered authoritative in Kerala and elsewhere, distances have been specified which the 'untouchable class' should observe to avoid pollution to temples. They are permitted to worship the deity, only from outside the temple Prakarams.

Usages based on such criteria have been in vogue from time immemorial. The sanctity of usages is described thus in the institutes of Manu.

'Immemorial custom is transcendental law approved in the sacred scriptures and in the code of Divine Legislators. Let every man, therefore, of the three powerful classes who has a due reverence for the supreme spirit which dwells in him, diligently and constantly observe immemorial custom.

A man of the priestly, military or commercial class who deviates from immemorial usage, tastes not the fruit of Veda, but by an exact observance of it, he gathers the fruit in perfection.

Thus have holy sages well knowing that law is grounded on immemorial custom enhanced as the root of all piety good usages long established '.

The object of the Temple Entry Movement is to remove the disabilities imposed by custom on non-caste Hindus which prevent them from entry into caste Hindu temples. The movement is in fact a direct attack on the caste system more strictly observed in temples.

VII. TEMPLE ENTRY MOVEMENT AND CASTE SYSTEM.

What importance caste system occupies can be understood only if the teachings of Hinduism are rightly understood as compared with the teachings of other religions.

Hinduism is a system devised by the occultists Rishis-to whom the invisible world was a matter of knowledge. It is based on the occult knowledge of nature, not the knowledge that science obtained by studying phenomena, that is, the outer appearances, but the knowledge that springs from studying the inner life, that is, the mind of which the outer phenomena are expressions.

Based then on the facts of the invisible world, its teachings are intended to bring man into harmony with his visible and invisible environments; to use rites, ceremonies' etc., every one of which is designed to produce definite results in the invisible world.

The occult facts of the invisible world are chiefly the creeds of Karma, Re-incarnation, Continuity of Ego, Heirarchy of Gods, Immortality of the Souli Varnasrama design, etc., and they are dealt with in the Vedas, Upanishads, and Dharma Sastras-

The mortal world is only one-fourth of the fourteen Lokas habitable by human beings, the remaining Lokas being inhabited by Superhuman Beings, Devayonis] etc. Man by his Samskarams and observances of the rites and rituals of his Varnashramam order according to his birth-right, makes himself fit to perform "Pinda-Dan" to the "Nithya Pithris", a class of occult High Agents, and "Nimithika Pithris", departed ancestors—and enables himself to give support in his own way to the whole world system, and the Devas, Rishis and Pithris in co-operation with the occult agents of High Rank. He thereby ensures the preservation of the spiritual race of humanity through the most scientific social order, Varna Ashrama Dharma. This truth is based on the occult knowledge of nature-known to Rishis.

Another characteristic feature of Hinduism is : - freedom of opinion and orthodoxy in life. Varieties of opinion about the Supreme Being are freely permissible, the only limitation to this freedom being the Vedas which give a full presentment of the spiritual truths to be realised, to reach the goal. Because of this freedom, three pairs of philosophy have grown up, each giving a full account of cosmogeny from its respective stand-point with logical exactness and sequence. As regards orthodoxy in life, a man's conduct covers his external nature, visible and invisible, and according to his conduct, harmony, or discord accrues. Harmony is imposed by authority, the people not being capable of assimilating the knowledge on which it is based. Authority consists in the observances of Agama Sastras relating to Varna and Ashrama Dharma and other creeds of Hinduism. That is why it is insisted that he should perform Swadharma of his Caste and Ashramam and not travel at large as he pleases. That is the cause of the restriction why he should not intermarry in another man's caste or eat polluted food.

Orthodoxy in life is an essential feature of Saguna or image worship in temples. The worshippers are bound by the injunctions of Agama Sastras; and caste restrictions, rites, ceremonies, rituals, pollution, etc. are to be necessarily observed. From Saguna worship, the worshipper climbs upward to 'Nirguna Upasana', where such restrictions need not be observed, that is to say, when people in their later evolutions have acquired spiritual knowledge and capacity to See God in 'Nirguna' conception they need no authority for observance of rituals, pollution, etc., and imposition of authority wears away.

These teachings and creeds are the basis of Hinduism and Sanathana Dharma. The other religions do not recognize these distinctions. Hence the out-cry of Sanatanists against the Temple Entry Movement and such other matters as affect their religious sentiments is not readily understood by the other religionists, nor by the dissenters of Hinduism who have no faith in the scriptures or the creeds of Hinduism. It is often forgotten that in other religions also, differences for religious usages and tenets exist.

Non-Caste Hindus and Hinduism.

Non-caste Hindus have all along been in the solicitude of the founders of Hinduism like the caste-Hindus; their evolution rules of life, difference among them, residence, occupations, worship, food, expiatory ceremonies, pollution rites, etc., have been prescribed in the Agama Sastras. The distinction between them and their caste-Hindu brethren is that a status of religious inequality has been assigned to the former by virtue of birth. This is an occult phenomenon according to the based on the occult knowledge of nature, not the knowledge that science obtained by studying phenomena, that is, the outer appearances, but the knowledge that springs from studying the inner life, that is, the mind of which the outer phenomena are expressions.

Based then on the facts of the invisible world, its teachings are intended to bring man into harmony with his visible and invisible environments; to use rites, ceremonies' etc., every one of which is designed to produce definite results in the invisible world.

The occult facts of the invisible world are chiefly the creeds of Karma, Re-incarnation, Continuity of Ego, Heirarchy of Gods, Immortality of the Souli Varnasrama design, etc., and they are dealt with in the Vedas, Upanishads, and Dharma Sastras.

The mortal world is only one-fourth of the fourteen Lokas habitable by human beings, the remaining Lokas being inhabited by Superhuman Beings, Devayonis etc. Man by his Samskarams and observances of the rites and rituals of his Varnashramam order according to his birth-right, makes himself fit to perform "Pinda-Dan" to the "Nithya Pithris", a class of occult High Agents, and "Nimithika Pithris", —departed ancestors—and enables himself to give support in his own way to the whole world system, and the Devas, Rishis and Pithris in co-operation with the occult agents of High Rank. He thereby ensures the preservation of the spiritual race of humanity through the most scientific social order, Varna Ashrama Dharma. This truth is based on the occult knowledge of nature-known to Rishis.

Another characteristic feature of Hinduism is : - freedom of opinion and orthodoxy in life. Varieties of opinion about the Supreme Being are freely permissible, the only limitation to this freedom being the Vedas which give a full presentment of the spiritual truths to be realised, to reach the goal. Because of this freedom, three pairs of philosophy have grown up, each giving a full account of cosmogeny from its respective stand-point with logical exactness and sequence. As regards orthodoxy in life, a man's conduct covers his external nature, visible and invisible.

and according to his conduct, harmony, or discord accrues. Harmony is imposed by authority, the people not being capable of assimilating the knowledge on which it is based. Authority consists in the observances of Agama Sastras relating to Varna and Ashrama Dharma and other creeds of Hinduism. That is why it is insisted that he should perform Swadharma of his Caste and Ashramam and not travel at large as he pleases. That is the cause of the restriction why he should not intermarry in another man's caste or eat polluted food.

Orthodoxy in life is an essential feature of Saguna or image worship in temples. The worshippers are bound by the injunctions of Agama Sastras; and caste restrictions, rites, ceremonies, rituals, pollution, etc. are to be necessarily observed. From Saguna worship, the worshipper climbs upward to 'Nirguna Upasana', where such restrictions need not be observed, that is to say, when people in their later evolutions have acquired spiritual knowledge and capacity to See God in 'Nirguna' conception they need no authority for observance of rituals, pollution, etc., and imposition of authority wears away.

These teachings and creeds are the basis of Hinduism and Sanathana Dharma. The other religions do not recognize these distinctions. Hence the out-cry of Sanatanists against the Temple Entry Movement and such other matters as affect their religious sentiments is not readily understood by the other religionists, nor by the dissenters of Hinduism who have no faith in the scriptures or the creeds of Hinduism. It is often forgotten that in other religions also, differences of religious usages and tenets exist.

Non-Caste Hindus and Hinduism.

Non-caste Hindus have all along been in the solicitude of the founders of Hinduism like the caste-Hindus; their evolution rules of life, difference among them, residence, occupations, worship, food, expiatory ceremonies, pollution rites, etc., have been prescribed in the Agama Sastras. The distinction between them and their caste-Hindu brethren is that a status of religious inequality has been assigned to the former by virtue of birth. This is an occult phenomenon according to the founders of the religion. The fact that this discrimination by Rishis has stood the test of more than 5,000 years in the past is a main piece of evidence as to the stable foundation of this occult phenomenon. Even now, in rural parts, the distinctive characteristics of residence, occupation, modes of life, worship, dress, food, prescribed in the Agama Sastras are markedly noticeable.

If the Prime Ministers's award on the communal problem, can be conceived as having passed the stage of controversy and become unalterable, a man-made arrangement, how can the discrimination, into caste and non-caste Hindus, based on an occult phenomenon from remotest antiquity, the usefulness and strength of which have been fully tested all along, be so easily scrapped to suit the whims of social reformers. The other religionists have not adopted the basic creeds of Hinduism and do not appreciate the difference.

If the Law of Heredity has any meaning and if an upward course of life for the realisation of higher ideals of morality and religion is infinitely more difficult than the downward precipitation, there is bound to be distinction of Sparsa-Asparsa and Sudha-Asudha between caste and non caste Hindus, as there are such distinctions in varied forms in the other religions. No secular legislation can cleanse the untouchables of the impurities of their birth, profession or habits. No external badge of purity can absolve any man from his karmic bonds.

Caste system including non-caste Hindus is the only force which has kept the Hindu Religion not only alive but vigorous, active and strong enough to withstand the impact of alien culture and civilisation. It is this that has enabled the various communities of Hindus varying in rank, culture and racial qualifications live side by side amicably for centuries together. But for the caste system, the non-caste Hindus—called depressed class Hindus would have been crushed by this time, for it reserved to them an occupation which they are fitted to perform and enabled them to live contentedly for centuries and to multiply and perform a necessary function of the combined Aryan Society and be gradually incorporated with it.

The caste-system in its essential form, thoughful men have said, is the most marvellous discovery which through ages has protected Hindu society from anarchy and from the worst evils of industrial and competitive life. It is an automatic Poor Law to begin with and the strongest form known of trade union. No doubt with the progress of democratic ideas, the rigour of the caste system has been gradually slackening, but it can never be destroyed, for it is so deep-rooted that its absolute destruction is impossible. This is not a matter which the Government or the legislature should intervene in, to make alterations according to reformed civilised ideas It is essentially religious and should be left alone for mutual adjustment with the growth of democratic sentiment. If Government were to intervene at all, it must be in the direction of purifying the abuses of the caste system by enforcing observances of Agamic injunctions and not in the direction of lowering the standards by mingling caste and noncaste Hindus in temples, where some sort of caste descipline is in existence.

Politics and religion should not be mixed up and each must be encouraged to grow in its own groove; then only there is healthy progress in society: otherwise confusion, disorder and anarchy.

VIII. POLLUTION OBSERVANCE-ESSENTIAL ACCORDING TO AGAMA SASTRAS.

For the creation and maintenance of religious and spiritual atmosphere in temples, it is essential that all forms of pollutions; ceremonial, religious, physical and material, should be rigidly excluded. Pollution in any form in temples is repugnant to one's feelings and is not conducive to sanctity or worship. What kinds of pollution are to be observed and what kinds of purificatory ceremonies to be performed are matters clearly defined in Dharma Sastras.

The avoidance of any kind of disturbance or pollution is insisted on in the performance of religious rites of Hindus, Yajna, Dhana, and Thapas; then only the performer finds consolation and peace. Brahmins who understand the significance of 'Dhigbhantha' in 'Gayathri' and 'Sandhyavandhanam' will find no difficulty to realise this.

The six schools of philosophy according to Hindu religion :---

- 1. Nyaya of Gouthama
- 3. Sankhya of Kapila,
- 2. Vaisheshika of Kanada,
- 4. Yoga of Pathanjili or theistic Sankhya.
- 5. Jaimini Poorva Meemamsa.
- 6. Uthara Meemamsa or Vedanta sub-divided into
 - (a) Advaita,
 - (b) Dwaita.
 - (c) Visishta Advaita,

owe their greatness, stability and purity to the absolute exclusion of pollution of all forms, in the foundation of the creeds of each school,

Perfect purity is also the essence of zoroastranic creed.

In spiritualistic services also, the observance of pollution is insisted on for successful manifestation of phenomena.

Pollution in some form or other is as old as creation itself. Pollution to a non-caste Hindu, a Panchama outside the pale of caste, is an incident of birth. This is an occult phenomena according to Agama Sastras. Occupations and habits of life are but indices of his birth, to our mortal understanding. This occult phenomena is unquestionably connected with other occult truths of Karma and Reincarnation.

Birth in the Panchama community is determined by one's actions in the previous birth, as his future birth is determined by actions in this birth. In human beings there are differences in constitution, which is determined according to the Dharma of previous life. The constitution referred to is not the physical constitution as ordinarily understood, but is a combination of both the physical and mental constitutions. The sastras have divided the constitution into Sathvic, Rajasic and Thamasic. In the constitution of Panchamas, Thamasic atoms outnumber the other two. It is impossible according to occult science for a soul in Thamasic body, except those who have outgrown their environments and outlook by yogic practice, to perform Sathvic acts. This is due to pollution to Thamasic soul.

To ensure oneself of higher evolution in the next birth, he is ordained to do samskarams according to his birth-right, though the Dharma Sastras do not prohibit him from making further exertions for progress consistent with the powers and aptitudes he is born with. His disobedience to the Sastric injunctions entails on him re-births in sinful wombs. This certainty of re-birth in a future state is the teaching of occult science.

The pollution of a Panchama is viewed by occultists to be equivalent to the pollution of other kinds specified in Agama Sastras, to be observed in temples. It is, therefore, a substantive part of temple worship in caste Hindu temples.

Alterations in Agamas-how to be effected,

If any alterations in scriptural authority and usages are necessary to be made, only a Parishad can determine in what form this can be done. It is said, in the Institutes of Manu, that wellinstructed Brahmins can propound such alterations, who can adduce occular proof from the scripture itself, having studied, as the law ordains, the Vedas and their extended branches of Vedangas, Meemamsa, Nyaya Dharma Sastras, Puranas.

In the opinion of Theosophists also, alike the late Dr. Annie Besant, who had made a comparative study of different religions, whether pollution and the existing usages based therein could be altered, and if so how are to be determined by the tests mentioned below :---

Is the usage ancient to be found in the ancient scriptures? Has it the authority of the founder of the religion or of the usages to whom the formation of the particular religion is due? Is it universally found in some form or other in all religions \geqslant

As to smaller matters of rites, ceremonies, observances and customs, the use or disuse of any particular practice, the test is : Is it laid down or recommended in the ancient scriptures by the founder or his immediate disciples? Can its usefulness be explained or verified by those in whom occult training has developed the inner faculties which make the invisible world a region they know by their own experience?

It is clear then that only a Parishad of scholars who have developed occult training can solve such questions.

IX. LEGAL POSITION.

The highest court here, in British India" and the Privy Council have uniformly held that it is on the usages of a temple the solution of the question of temple entry by the prohibited classes depends, that it is immaterial if such usages are not in accord with the advanced modern notions, and that even if a plesbiscite be taken and a large majority be found to be in favour of allowing the prohibited classes to enter the temple, the majority who conform to the recognised usages may seek the aid of the courts against innovation and prevent their duty. (35 T. L. R. 69: 18 T. L. R. 222; 14 T. L. R. 83; 23 T. L. R. 171 and Madras H. C. page 236, Vol. 31). The Judicial basis for the sanctity of usages is based not only on the highest principles of jurisprudence, but also on the principle that the allegiance of the subjects to the crown depends substantially on the protection to them by the crown in the enjoyment of their right in accordance with usages. The Temple Entry agitation really seeks to make a tremendous departure from the established custom and the existing law. Such a departure as is now sought to give entry to non-caste Hindus in caste Hindu temples, causes defilement of the temples according to Hindu belief in Sastras and Acharams, and is repugnant to the worshippers of a particular religious persuasion concerned. Whether such a defilement occurs or not is a religious question competent to be dealt with only by religious authorities and is not capable of determination by a secular court or legislature. It has been also decided further that the Devas wom properties are trust endowments, and they are not Government properties; 15 T. L. R. 185. The Royal Proclamation allotting 16 lakhs of rupees out of the Land Revenue, for the maintenance of Devaswoms has endorsed this fact.

1 1 1

Some judicial excerpts are given below ; --

Temple.

1. Justice Scott quoted the dictum of Lord Hardwick in I. L. R. 8 Bombay 432.

The Charter of the Crown cannot make a charity more or less public but only more permanent than if would otherwise be.

2. Justice Muthuswamy Aiyar. A Hindu temple is not a public place in the sense in which a public road is a public place. It is only open to the persons belonging to the religious community for whose use and benefit it was dedicated

The only joint basis on which the relations of temples to religious or caste institutions can rest is that of viewing them as voluntary associations founded or formed for caste or religious purposes as evidenced by immemorial usage, I. L. R. 13 Madras 293.

Temples and State Interference,

1. The Privy Council observed "The interests of Sovereigns as well as their duties will ever incline them to secure as far as lies in their power the happiness of those who live under their Government, and no person can be happy where religious feelings are not respected. Knapp's Report-247.

2. It is the policy of the State to protect all religions but to interfere with none. I. L. R. 5 Bombay 80.

Temples as trusts.

1. Justice Beaman observes :- "Any extension or limitation of the scope of a trust so as to be excluded or to include those who were intended to be included is really a breach—and a very serious breach of trust. I. L. R. 33 Bombay 509.

2. Their Lordships of the Privy Council said :-- "The objects of the trust must have all the benefits they require. If it were a question of caste and worshippers of a higher caste would

be defiled by the presence of a lower caste, this would be a serious disturbanceIt is the wounding of religious feeling and the discretion of worship that are to be determined.

3. No amount of consent on the part of the public will justify a breach of trust by the manager. I. L. R. 20, Madras 398.

Referendum-Illegal and impossible.

In cases relating to charity, a majority cannot control the minority. Tudor on Charitable Trusts :

Where a court in the exercise of religious or charitable jurisdiction is called upon to adjudicate between f conflicting claims of dissident parties in a community distinguished by some religious profession, the rights of the parties would be regulated by a reference to what upon an enquiry might turn out to have been the religious tenets held by the community in its origin or foundation and that a minority, however small, holding fast by the tenet would be entitled to prevail against the majority, however numerically large which could be shown to have receded from or renounced them. 1866-12 B. H. C. R. 323

Law on religious rites and usage."

1. The right of worship is a joint right to be exercised in a religious institution conformably to the caste usage to the extent recognised by it so as not to contravene the equal rights of other members of the caste who are similarly interested in the institution. Any other view as to the basis of the appellant's rights would be inconsistent with the doctrine of neutrality which forms part of the British Judicial system as administered in India and lead into the introduction into Hindu temples of Muhomadans, out-castes and others who were outside their scope and for whose benefits they were neither founded nor kept up. I. L. R. 13 Madras 293.

2. No doubt many of the Shanars have abandoned their caste occupation (of climbing of palmyra and cocoanut trees and manufacturing intoxicating liquor) and have won for themselves by education, industry and frugality respectable partisans as merchants and traders and as officers and it is natural to feel sympathy for their efforts to obtain social recognition and rise to what is regarded as a higher form of religious worship. But such sympathy will not be increased by unreasonable pretentions, and in their efforts to rise, the Shanars must not invade the established rights of the other castes. They should rise along their own lines and without appropriating the institutions or infringing the rights of others; and in so doing they will have the sympathy of all right-minded men, and, if necessary the protection of the courts I. L. R. 31. Mad. 236-238.

3. Guruvayoor Case :- Remarks of Justice Ramesam, in that judgement. 'The elevation of the respondents in their several status which is really the object they and their sympathisers have in view is not to be achieved by trespassing on isolated rights here and there, or by trying to encroach forcibly on such rights. If they do not like submission to these restrictions, they can ignore them in other ways which are not illegal. The lower castes need not attach any importance to the entry into the temple or roads at all, or abstain from going there altogether. They need not make any offering to the temple, they can have a temple of their own. But one cannot both eat a cake and have it. they attach any sanctity to the temple and want all the privileges connected with it, they must submit to the restrictions incidental to the religious system of which the temple is a creature."

X. CONSTITUTIONAL POSITION.

The Government policy has all along, since the Thirupadi Dhanam of 925 M. E., been the maintenance of the age long mamools and acharams in the temples, without interference in matters of religious beliefs and usages. This has also been the policy of the Government of India, since the time of Queen Victoria, according to the interpretation of the Government of India Act and the decrees based on it, and also according to the Charter of the British Indian High Courts. In I. L. R. Madras 154, their Lordships have observed, Hindus and Mahomadans have had their personal laws preserved to them by the Charters of the High Courts and by the Regulations. The personal law of the Hindus is intimately connected with religion. It was in conformity with this policy and practice, that, in the Simon Commission Report, there had been a recommendation made to include in the proposed new constitution a safeguard against interference by the Federal Government or Legislature with the religious beliefs and usages of the subjects of Federated India.

Under the White Paper Scheme, however, there was no specific provision for non-interference by the Government or Legislature with religion, or religious beliefs and usages. Though in the Joint Parliamentary Committee there were safeguards demanded for Paramountcy rights, Treaty rights, etc., Religion was not pressed as demanding safeguards. Fortunately, the im., portance of safeguard for religious beliefs and usages was recognised and impressed by the Archbishop of Canterbury. The agitation of orthodox Hindus throughout India for such safeguards also contributed to a change of out-look in the India Government. This is distinguishable from the discrimination they have since made between the Temple Entry Bill, and Sarada Act. The Former is viewed as essentially religious and the latter essentially social.

In Nazi-Germany also, in spite of the persecution of Jews which is defended on national grounds, in the Concordat between the Holy See and Nazi Germany, the latter has guaranteed freedom of conscience, protection of Catholic organisations and associations which are exclusively religious and purely cultural or charitable. The Church on its part is also forebidden to take part in any political activity.

In all civilised Governments, GOD and Religion are above the jurisdiction of Government and Legislature.

2. It is said in the report that Government have in the past made certain changes in the usages in some temples; namely; abolition of animal sacrifices in Mandakkad temple; prohibition of singing of obscene songs in Shertallai Bhagavathy temple; abolition of Deva Dasi system in some temples; and permitting access to non-caste Hindus within Sanketham limits in Vycome temple. These are too small and immaterial to be compared with the issues in the Temple Entry question. An extract from a memorial addressed to His Excellency the Viceroy, from the Varnashrama Sangam Association, Benarese, opposing the Temple Entry Bill and Anti-Untouchability Bill, is annexed below, containing as it does, all the reasons relied on by the Sanatanist Hindus in respect of this

The Bills are opposed to Parliamentary Statutes, to the Queen's Proclamation of 1858, and to several other earlier Proclamations.

auestion.

They are lurther opposed to the general administrative policy of the India Government in matters of religion as laid down at the time of special Marriage Act. of 1872, and of Basu's Special Marriage Bill in March 1911.

3. Sections 40 and 79 of the Madras Hindu Religious Endowment Act II of 1927 were specially provided for avoiding such interference with the Hindu religion, religious rites, customs and usages of temples on account of the limitations and restrictions on the powers of the Indian Government and the Legislatures, and the Government of India and the Indian Legislatures have no power or authority to alter the wholesome provisions which have guaranteed the fundamental rights of the temples.

4. The methods, form and arrangements connected with worship are matters essentially of religion. No Sovereign or Government can introduce any alteration, according to the principles and policy of all Governments in the world.

5. The Simon Commission has recommended on considerations of all these, that non-interference with religious usages should be a fundamental right in the constitution embodied in the White Paper, for the protection of the public.

6. The methods of worship, rituals, and regulation of places of worshipping and such and similar internal matters vary according to the nature of the deities installed and to the principles and rules of the Vedas, Agamas, and Sastras and according to immemorial custom and usages.

7. The Agamas and Sastras have made suitable provisions for securing the benefit of the temples to Panchamas. The proposed Bills change the wholesome and non-conflicting religious provisions in the Vedas, Agamas and Sastras. The constitutional position has thus all along been that the Government or the Legislature have had or exercised no power of interference with the religious usages or beliefs of any community.

XI. REFORMERS' CONTENTION FOR TEMPLE ENTRY AND REPLY THERETO

Their statement of this case is successively the positions stated below :---

1. Sastras nowhere sanction pollution or untouchability for non-caste Hindus.

2. If this exists in Sastras they are confined to individuals— Pathithas—who have committed sinful actions in this birth. Class pollution and class prohibition are unknown to Sastras.

3. If class prohibition and class pollution exist in the Sastras, they relate only to the class of 'Chandalas' and not to the communities of non-caste Hindus now denied temple entry.

4. If, however, they are inside the 'Chandalas' or untouchable class, Sastras contain provisions for removal of pollution by purificatory ceremonies, if the majority opinion is in favour of temple entry to these communities.

5. If this cannot be removed, Sastras cease to have binding force. The executive or the legislature should intervene to effect such removal, failing that, civil disobedience will follow :--

Answer to points 1, 2, 3 and 4.

A number of scriptural texts there are to show that pollution and prohibition of temple-entry to non-caste Hindus have scriptural sanction. They are discussed critically in the report of the Sastri Member Punnaseri Mr. Neelacanta Sarma, representative of Tharunanallur Nambooripad.

There are two classes of persons, one class called 'Chandalas' disqualified on account of pollution by birth, and the other called Pathithas disqualified on account of some temporal cause such as the commission of sinful acts in this birth. The latter class comprises only persons of the 4 castes, while the former comprises communities, who are outside the pale of caste

The ascription of pollution to the latter is an occult phenomenon not readily understandable except by men who have faith in the scripture and who have developed an occult faculty. The ascription of pollution on account of moral degradation arising from the commission of sinful acts by members within the caste fold is an easily understandable fact. Pollution by birth, though expiable by purificatory ceremonies to secure higher evolution in future births, is recognised in institutions where pollution as a matter of principle has to be recognised; for instance, in temples where religious and spiritual sentiments prevail largely. Pollution by a caste-Hindu Pathitha if explated by purificatory ceremonies, ceases to be such in temples. This difference between the two classes is recognised in Dharma Sastras and accordingly the communities comprised in the degraded classes have been, in their respect for scriptural authority, and for age long usages, voluntarily treating themselves as outside the four Varnas and have been treated by the rest of the world. They have never claimed temple entry and had never entered caste-Hindu temples during the past 4,000 years.

As to the contention that the degraded Hindu communities excluded from temple entry, were not the persons intended by 'Chandalas' in the scriptures, the question arises from whom else the modern Panchamas have descended, who imposed on them pollution and why; why have the ancient Rishis, laid down such stern rules for their observance of pollution and prohibition of temple entry? Only one answer is possible, they have been treated as the descendants of Panchama classes from time immensorial.

As to the contention for the removal of pollution, by purificatory ceremonies there have been no instance of the use of ceremonies or Deeksha for making the whole class of Panchamas eligible for temple entry. The ceremonies for restoring fallen or degraded men to their original status found in the Sastras relate only to persons known as Pathithas. They merely restore status to a man which he had forfeited by his sinful actions in this birth, but do not create a new status for a man who has come by birth within an inferior status. Point 5. About the intervention of Government or the Legislature

Religious and social matters are distinct; the Government or the Legislature do not interfere and have not interfered in religious matters. A distinction is observed by the Government of India, between matters essentially religious and essentially social; this is seen from the replies already adverted to, by H.E. the Viceroy and Government member, Bombay Legislative Council. The policy of this Government has also been to the same effect. The temple entry question being essentially religious, the Government or the Legislature cannot and should not intervene.

Point 6. Threat of Civil disobedience.

This is a from of Bolshevism which no Government can tolerate. This is nothing but majority styranny over minority right.

XII-GENERAL FEELING AMONG CASTE AND NON-CASTE HINDUS RE TEMPLE ENTRY.

The evidence of the enquiry stands thus :

Savarna population is 12 lakhs.

Avarna population is 19 lakhs.

A. SAVARNAS.-(1) Written evidence.

Copies of questionnaire were issued to 4765; answers were received from 978; in favour of temple entry, 458, and against, 520.

As per notice in the gazette, 1640 answers were received . 430 for and 1210 against temple entry.

Under the organisations of 'Savarna Kshetra Udamastha . Samithi' in North Travancore to mobilise public opinion since the starting of this enquiry, about 1500 answers were received, all against temple entry.

There are thus 3230 answers against temple entry; and 888 for; there is thus a majority of 2342.

(2) Oral evidence.

Notices were isssued to 1294 persons to appear before the committee to give oral evidence, including some persons who had sent written answers.

197 appeared, 160 deposing for and 37 against.

Thus so far as Savarnas are concerned under both written and oral evidence, there is a majoity of 2219 against temple entry out of 5412 persons under the two heads.

B. AVARNAS-(1) Written evidence,

Out of 1009 copies of questionnaire issued, 140 sent replies, all for the temple entry.

115 persons sent replies in response to notice in the gazette, all for entry.

(2) Oral evidence.

122 appeared and all in favour of temple entry. There is thus a total of 377 both under written and oral evidence.

Net total,

Including Savarnas and Avarnas there is a majority of 2219 against temple entry, on a total of 5789 from whom evidence has been received.

The impressionable features of this statistical evidence are the following :---

1. Of the Avarna population of 19 lakhs, only 377 persons have responded to the enquiry. This response is very poor, considering the fact that the movement has been started for their interest. The inference is that a very large majority of them about 98 per cent. whose professions are mainly, agriculture, trade and cooly labour and who constitute the body politic in a much more lasting sense than their protagonists, are quite unconcered in this movement. This is in consistence with what their accredited representatives like Dr. Ambedkar and others have been long openly voicing, viz., that what the depressed class Hindus want primarly and mainly, is not temple entry in Savarna temples, but material social and economic uplift. Mr. Ghandiji's waning influence is largely a tributed to his policy of linking temple entry question with the social and economic uplift of the Avarnas. At any rate this poor response of Avarnas cannot be considered sufficient to support the opinion of the Committee "that the trend of opinion among non-caste Hindus is that religious worship will be more efficacious if performed from within the temple in sight of the image" or "that there is strong feeling among Avarnas in favour of temple entry."

2. Of the Savarna Hindus, Nairs who constitute nearly 9 lekhs are by a large majority against temple entry, 263 for and 876 against. The general impression that the Nairs are a community for temple entry is not found to be correct.

3. Vellalas who constitute 70,000 have shown their enthusiasm for Avarnas to secure 'Darsanam' in Savarna temples, 687 for and 18 against; they constitute chiefly the Non-Brahman party which passed some months ago at Nagercoil the 'Self respect Resolution' to break down the caste-system.

4. Malayali and Tamil Brahmins who make about 1½ lakhs are by a large majority against temple entry 137 for and 2342 against. This, as said above, was the result of the activity of associations in North Travancore under "Savarna Kshethra Udamastha Samithi" functioning even now, to oppose the two bills introduced in the Imperial Assembly, Temple Eentry Bill and Anti-untouchability Bill.

Another point to be noted about this evidence is that 16 persons have suggested a middle course, that is, to give temple entry to Avarnas up to Balivuttam in Savarna Temples. This is mentioned in the report as an alternative practicable proposal for consideration by a Parishad. This is too flimsy an index of public feeling, numerically at any rate, to be thought of seriously for consideration.

It is stated further in the report, in respect of the said statistical evidence, that mere numerical majority should not be relied on as index of the general feeling, but that it should be ascertained from the general impressions gathered during tours and examinations; from the opinions of educated and modernised Hindu Public; from the opinions of representatives of Savarna and Avarna communal associations, such as Samoohams, Karayogams, Sabha etc. ; from the opinion of the educated woman class ; and also from oral evidence, thereby implying that oral evidence is to be preferred to written evidence. This opinion cannot be readily subscribed. Having collected evidence at so much trouble and expense in a form approved of or at any rate unobjected to, by the committee, it is inexpedient and unfair to discount its value. It smacks of mental preoccupation. In my view, the majority opinion gathered as the result of enquiry is a more correct and reliable index of the general feeling among Savarnas and Avarnas in this matter.

It was to avoid such confusion or misreading of popular opinion, that Mr. Ramakrishna Jha had at first tabled an amendment re: the "Temple Entry Bill, for its circulation for opinion specially to the Heads of religious institutions ; secular heads and trustees or administrators of village temples, in consultation with Hindu villagers ; and Collectors of Districts for ascertaining the opinion of the lay public likely to be affected by the bill; and not to the Arva Samagists, Brahmo Samagists and Hindu Mahasabhaites who are dissenters from Hinduism and have no faith in the temple worship. Though this was rejected and a comprehensive amendment accepted, the bill has since been circulated so as not to antagonise the spirit of the first amendment. It has been referred not only for the opinions of persons and institutions who have real interest and stake in this movement, but also for the opinions of High Court Judges, District Collectors, Select District Judges, the Heads of religious Mutts, the religious endowment Board ; and to men of repute and eminence whose opinion on such matters will count with the public and Government. It is certainly a more selective and responsible body than what this enquiry committee had traversed to get evidence from. Under such a selective method of ascertaining public feeling, it is probable that the weakness of the temple entry movement would be even more manifest than what has been disclosed by the statistics.

XIII. MAJORITY OPINION-NO GUIDE.

Granting for arguments sake that there is a majority opinion for temple entry, this is not a matter to be decided by such test. Questions of religious dogmas and usages cannot be decided by this process. As observed by judicial decisions, in cases of conflicting claims of dissident parties in a community distinguished by some religious profession, the rights of parties would be regulated by a reference to what upon enquiry might turn out to have been the religious tenets held by the community in its origin or foundation. The teaching of Bible Koran, and Vedas and Upanishads, are all even now venerated. We have not become democratic enough to detract their utility or value because we have majority to our side.

Under the White Paper scheme also, Ecclesiastical Department is an Imperial subject and Federal government and Legislatures are not allowed to interfere with it. In our Government also, the Devaswom Department had been strictly outside the pale of legislative interference. But in the recent reform of the Legislature this taboo has been slightly relaxed by conferring qualified right to the council by allowing discussion of Devaswom matter with Government sanction. Because of this departure, probably, in the Statham committee report, there was a proposal for the utilisation of Devaswom fund for educational needs of all communities without difference of religion or caste. There is a move in another direction also by a new Association called 'Devaswom League' for conserving Devaswom Fund as 'Trust fund' solely for the benefit of caste and non-caste Hindus. Thus, the Devaswom Fund provides a wide and convenient resource to indent upon for all classes of peoples. What fate awaits Devaswoms under such conflicting claims for participation of funds thereof, remains to be seen.

Year after year, to the representations of Avarna representatives at the Sree Moolam Popular Assembly, referred to in the committee's report, the Government had given considerate replies that the question of temple entry being religious, the Government could not interfere. The same reply may, now also, be repeated, satisfying the aspirations of Avarnas for their social and religious uplift, without breaking the traditional policy of Government and without wounding the religious susceptibilities of Savarna Hindus.

XIV. PROPOSITIONS FOR SOLUTION.

As an outcome of the enquiry, 3 propositions were taken up for consideration.

First Proposition.

Caste-Hindu temples may be thrown open to non-caste Hindus without any distinction. To secure this, legislation, may be introduced to remove the disabilities imposed by customs on non-caste Hindus which prevent them from entering caste-Hindu temples.

The contentions are :---

Usages may be altered, to suit changed times and conditions; any religious dogma which does not satisfy the majority may be ignored as unessential; the pollution observance is not a religious injunction but socioreligious, of the same nature as the child marriage system in force removed by the Sarada Act; if everything is brought under religion there is no progress possible. In the States of Baroda, Kashmere, Kolaphore and Sandoor, caste Hindu temples have been thrown open since the temple entry movement began; and a caste tyranny Abolition Bill has been passed in the Baroda State.

Sanctity to the Bhimbam cannot decrease with the pollution alleged to reside in a non-caste Hindu by his entry into the temple; pollution is not generally observed outside the temples; the perpetuation of such differences only in temples is meaningless. It serves the purpose of only being exploited by the Government and the other religionists for political purposes, to grant separate electorate, separate rights and privileges to non-caste Hindus which tell against Hindu Solidarity.

On account of the inferior status assigned to non-caste Hindus by birth they become converts to other religions and thereby Hindu solidarity has been dwindling compared to the other religionists. In this view of the reformers, there is sympathy in some legislatures based as they are on communal or other sectarian considerations. The dissenters from Hindu religion—Arya Samagists, Brahma Samagists &c., who have no faith in the temples are helping this movement. Women's movements which are gaining strength as years advance also attack social and religious distinctions based on caste or usage.

There is thus a growing volume of feeling in the state to support this change.

Reduced to concrete proposals the proposition amounts to this :--Parayas, Pallans, Pulayas, Vedans, Kuravas, Velans, Kanians, Arayans, Ezhavas, Marakans, Mukkuvans, Nulayans, Chakilians, Chemmans, Kammalans, Paravans, Sanbavars, Thandans and the like should all be admitted into temples without any distinction. The restrictions on certain other classes who have now access to particular Prakarams in the temple such as carpenters, moosaries, blacksmiths, masons, washermen, barber, weaver, chetties vanians, mooppans, etc., should be removed.

Second Proposition.

No radical changes should be introduced suddenly; the rigidity of the caste usages in temples should be relaxed for the present to meet changed outlook of the people by giving admission to non-caste Hindus up to certain limits in the temples, to be determined by a Parishad. As a preliminary, to this, pollution or untouchability which is viewed as a stain . by the non-caste Hindus may be abolished outside temples, without reference to the temple entry question to be decided by Parishad.

This preliminary step, it may be noted, is virtually compliance with or acceptance of the principle of anti-untouchability bill in the Imperial Assembly. The chief obstacle why the non-caste Hindus are denied entry to caste Hindu temples is pollution, which has christalised itself into age long usages. If the basis is removed the usages have no force. The legal sanction prohibiting temple entry ceases to be operative. This is exactly what the reformers aim to achieve, by the anti-untouchability bill.

2

3rd Proposition.

This is the view of the conservative or Sanatanist Hindus. According to them, religious and political matters should not be mixed up. There has been no interference by Government with the religious tenets or usages of Muhammadanism or Christianity. No doubt the march of events and the progress of democratic ideas, have led to the relaxation of caste restrictions in civic and social matters. No doubt, the caste system has according to western ideals of education and culture; the demerit of clogging national progress and economy. of creating the incubus of untouchables, of raising stunted issues by early marriage; of robbing Purdah women of God's life. light and air. No doubt the teachings of Hiduism doctrines of Karma, Re-Incarnation-caste system &c., have become anachronisms in the materialistic world. With all these drawbacks and demerits, caste system still maintains the field and its inevitable disintegration due to changing conditions should not be accelerated by any action on the part of the Government or the Legislature. If they intervene at all, real Dharma lies in bringing about order out of chaos by devising some means to meet the altered circumstances without losing sight of the fundamentals of religion. The whole movement, according to the view of the sanatanists, is an irreligious one calculated to destroy the whole fabric of the caste system and the institution of temples, which will eventually be reduced to mere museums of antiques. The admission of non-caste Hindus as against existing usages would virutally mean the denial of right of worship to the caste Hindus in the old conservative ways, eventually leading to the desertion of temples by them.

The sanatanist Hindus therefore suggest two alternatives to satisfy the feelings of non-caste Hindus. If they are not really satisfied with worship in their own temples, of which there are many, new temples can be built for them from the funds of the Devaswom allotment of 16 lakhs, in 2 or 3 important centres to which the caste Hindus cannot raise any objection, at which the noncaste Hindus and caste Hindus who are reformed in their ways, In this view of the reformers, there is sympathy in some legislatures based as they are on communal or other sectarian considerations. The dissenters from Hindu religion—Arya Samagists, Brahma Samagists &c., who have no faith in the temples are helping this movement. Women's movements which are gaining strength as years advance also attack social and religious distinctions based on caste or usage.

There is thus a growing volume of feeling in the state to support this change.

Reduced to concrete proposals the proposition amounts to this :-Parayas, Pallans, Pulayas, Vedans, Kuravas, Velans, Kanians, Arayans, Ezhavas, Marakans, Mukkuvans, Nulayans, Chakilians, Chemmans, Kammalans, Paravans, Sanbavars, Thandans and the like should all be admitted into temples without any distinction. The restrictions on certain other classes who have now access to particular Prakarams in the temple such as carpenters, moosaries, blacksmiths, masons, washermen, barber, weaver, chetties vanians, mooppans, etc., should be removed.

Second Proposition.

No radical changes should be introduced suddenly; the rigidity of the caste usages in temples should be relaxed for the present to meet changed outlook of the people by giving admission to non-caste Hindus up to certain limits in the temples, to be determined by a Parishad. As a preliminary to this, pollution or untouchability which is viewed as a stain by the non-caste Hindus may be abolished outside temples, without reference to the temple entry question to be decided by Parishad.

This preliminary step, it may be noted, is virtually compliance with or acceptance of the principle of anti-untouchability bill in the Imperial Assembly. The chief obstacle why the non-caste Hindus are denied entry to caste Hindu temples is pollution, which has christalised itself into age long usages. If the basis is removed the usages have no force. The legal sanction prohibiting temple entry ceases to be operative. This is exactly what the reformers aim to achieve, by the anti-untouchability bill.

3rd Proposition.

This is the view of the conservative or Sanatanist Hindus. According to them, religious and political matters should not be mixed up. There has been no interference by Government with the religious tenets or usages of Muhammadanism or Christianity. No doubt the march of events and the progress of democratic ideas, have led to the relaxation of caste restrictions in civic and social matters. No doubt, the caste system has according to western ideals of education and culture; the demerit of clogging national progress and economy, of creating the incubus of untouchables, of raising stunted issues by early marriage; of robbing Purdah women of God's life. light and air. No doubt the teachings of Hiduism doctrines of Karma, Re-Incarnation-caste system &c., have become anachronisms in the materialistic world. With all these drawbacks and demerits, caste system still maintains the field and its inevitable disintegration due to changing conditions should not be accelerated by any action on the part of the Government or the Legislature. If they intervene at all, real Dharma lies in bringing about order out of chaos by devising some means to meet the altered circumstances without losing sight of the fundamentals of religion. The whole movement, according to the view of the sanatanists, is an irreligious one calculated to destroy the whole fabric of the caste system and the institution of temples, which will eventually be reduced to mere museums of antiques. The admission of non-caste Hindus as against existing usages would virutally mean the denial of right of worship to the caste Hindus in the old conservative ways, eventually leading to the desertion of temples by them.

The sanatanist Hindus therefore suggest two alternatives to satisfy the feelings of non-caste Hindus. If they are not really satisfied with worship in their own temples, of which there are many, new temples can be built for them from the funds of the Devaswom allotment of 16 lakhs, in 2 or 3 important centres to which the caste Hindus cannot raise any objection, at which the noncaste Hindus and caste Hindus who are reformed in their ways, can go and worship side by side. This simple expedient which has also the approval of Mr. Ghandi will have the effect of raising gradually non-caste Hindus and will at the same time avoid wounding the Sanatanist feelings. And in course of time when the temples acquire the reputation for sanctity which the old temples have, the outlook of conservatives will be widened. Force cannot purify hearts. It only embitters. The reformers should have little patience and charity for the feelings of the conservatives.

If they are not willing to participate in this conciliatory move, a more effective and useful proposal is to divert half a lakh of rupees annually from Devaswom allotment to be used in any scheme of socio-religious character for the benefit of noncaste Hindus in accordance with a programme approved by the Government, in consultation with the Protector of Depressed Classes. This Officer has made a proposal similar to this in his report to the Committee. There can be no objection to this diversion. The Government have been receiving Vazhivadoos from the non-caste Hindus and giving grants to some unaided Devaswoms, including some temples maintained by non-caste Hindus. Also, the Government have been reducing Devaswom allotment by one or two lakhs according to the exigencies of finance. There is thus no rigid rule relating to allotment, expenditure, or diversion. Within the limits of powers of trustees, the Government can make such adjustment according to their discretion. The possible objection that Government as trustees, cannot sanction such appropriation is more technical, in view of the fact that even material reductions have been made by Government in the past. For the federation of 12 lakhs of Savarnas and 19 lakhs of Avarnas as one community, such a diversion can by no. means be called as beyond the powers of trustees. To bring about federation in India under the Whitepaper Scheme, 101 crores of rupees of additional expenditure for creating a new Province from the income of other Provinces has been considered an expedient and politic step in view of the importance of the subject. The appropriation proposed furnishes a stable basis for achieving a permanent settlement and will cament the alliance of Savarnas

and Avaranas to the benefit of both, without embarrassing Government. This can be effected either by a Government communique or by amending the Royal Proclamation, if necessary. This will be a permanent reform for the uplift of the depressed class Hindus.

XV. Pros and cons of the three propositions.

1. The first two propositions combining caste and non-caste Hindus by allowing temple entry are the violations of age-long usages; against Sastric injunctions; against judicial decisions and against constitutional policy o' Government and against majority opinion.

2. The caste Hindus have exclusive right of worship as sole beneficiaries while the non-caste Hindus can only worship from outside the temple prakaram.

3. The existing temples have been put up according to the Regulation contained in the Sastras by Hindus having faith in such Regulations for the benefit of caste Hindus.

4. The Government are only the trustees and they have no power to alter the usages.

5. The Government in Sovereign capacity are pledged to a policy of strict neutrality in religious matters and have no jurisdiction to introduce any changes in the religious usages and beliefs of any community.

6. The implications of this temple entry movement are so wide as to effect the religious usages in regard to charitable institutions and burning ghats reserved for the various caste Hindu Communities in different parts of the country and various other communal institutions so far governed by rights and obligations strictly based on custom.

7. Pollution observed in temples is an Article of Faith based on the occult knowledge of Sastras and the sanctity of temples rests on this foundation. Pollution in some form or other exists also in other religions and is not peculiar to Hindu' temples. 8. The rites, ceremonies etc., in temples regarding conseeration, pooja worship etc., have occult significance which only men who have faith in Agama sastras can appreciate

9. If pollution is viewed merely as a social convention and if it is dispensed with according to the opinion of the majority, other pollutions which are founded on the same religious basis will cease to have any significance. This will lead to loss of faith in temples.

10. Matters connected with religious usages and beliefs do not depend upon the opinion or will of any majority. This will be tantamount to majority tyranny over minority right.

11. The admission of non-caste Hindus may eventually result in the desertion of temples both by caste and non-caste Hindus after some time, when the novelty has worn away.

12. The non-caste Hindus who come under 25 denominations have their own temples, own Gods, modes of worship, &c. They will not become united by the Caste Hindu temples being thrown open to them all. They will continue as distinct denominations as heretofore.

13. The throwing open of Caste Hindu temples to non-caste Hindus will not create any social or religious equality to the latter with the caste Hindus.

14. The programme for the uplift of the non-caste Hindus can be worked out separately and independently of the temple entry question.

Viewed from these stand points, the proposition 1 and 2 allowing temple entry to non-caste Hindus will prove a revolutionary change undermining Hindusim and Hindu Society and causing a permanent estrangement of feeling between caste and non-caste Hindus.

On the other hand the solution, by diversion of half a lakh of rupees from the Devaswom allotment for the uplift of the depressed class Hindus is a definite, practical, and permanent arrangement cementing caste and non-caste Hindus as one community, the question of abolition of untouchability and of prohibition of temple entry interconnected with each other being left for decision of Parishad of Vedic and Sastraic scholars.

This is a satisfactory method of ensuring mutual good feeling among the disaffected denominations of Hindus under existing conditions.

This solution will not disrupt the homogeniety between Travancore and the rest of Kerala, the temples in which are governed by the same Agama Sastras in respect of rituals, rites, worship pollution, etc.

This solution is in deference to the policy ;of the Government of India which had allowed facilities to Mr. Ghandi while in prison to work for Harijan uplift.

In the opinion of the Government of India, a distinction is observed in the legislature between matters "essentially religious' and 'essentially social' or political". His Excellency the Viceroy's reply to the Sanatanist deputation 'against the temple entry Bill and 'the Bombay Government Member's reply on the resolution for throwing open the caste Hindu temples to non-caste Hindus support this inference. To this discriminative policy, the suggested solution subserves.

This solution is in accordance with the pronouncement of our Gracious Highness in the State Banquet speech in connection with the Viceregal visit. "May I reiterate my determination to follow my predecessor's example bearing in mind on the one hand the monorchical principle which has its undoubted value in the changing and shifting conditions of the modern world and on the other my obligation to treat equally and equitably all classes and communities committed to my care."

With the inauguration of the new Constitution for India under the White Paper Scheme with autonomous powers to the Federal units, Government and Legislature—it is very likely that religious beliefs and usages of a community will be too often dragged by composite legislatures when the present discrimination into 'essentially religious' and 'essentially social' will be further attenuated owing to pressure of democratic sentiments. It is better therefore to be forearmed by setting this perplexing question of temple entry at rest for the time being by a declaration of policy that religion and social questions should not be allowed to be mixed up.

XVI. Closing remarks.

Spiritual truths enshrined in the Vedas and [Upanishads are the glory and pride of Aryan civilisation and are the subject matter of research work in Continental countries. In America, experiment is carried on in the form of an institute for Vedic and allied research. In Germany, various experiments are being conducted for the attainment of truth on certain lines parallel to Sanatanism. In England, psychic research (and other forms of work are being carried on by various institutes and guilds. According to a press report, in the remodelled University of Turkey, stress is being laid on the teaching of Hindu Philosophy and Sanskrit. Four European scholars have been appointed to translate the Vedas and other philosophical works from Sanskrit to the Turkish language. Is it not a suicidal step that Hindus should flout the doctrines and creeds of Hindu scriptures which have stood the attacks of several invasions of alien culture for the past five thousand years simply because, modern democracy wants changes to be made? It is the Dharma of Hindu Sovereigns who rule over one-third of this sub-continent with three fifth of the population thereof, to maintain unimpaired the solidarity and sanctity of the Hindu Religion, by standing as a bulwark against the inroads of social and political reformers into the tenets and creeds thereof, at the same time satisfying the aspirations of Avarnas with due provision for their elevation-social and religious-on their own lines of development.

The solution suggested, by providing an item in the Devaswom Budget of about half a lakh of rupees for the socio-religious uplift of depressed class Hindus, out of the allotment of sixteen

303

lakhs, has all the advantage of combining caste and non-caste Hindus as one community while at the same time religious susceptabilities of the two classes will be undisturbed. This is a golden mean between the extreme view of reformers and the conservative view of orthodox Hindus. It is as it were, a small Ottava Pact between caste and non-caste Hindus in Socioreligious field.

> S. K. MAHADEVA IYER. Member. Temple Entry Enguiry Committee.

Trivandrum. 29-5-1109.

Supplementary Note.

The caste-system of the Hindus is a very ancient social institution. It had its days of utility and advantage to the community as a whole. It unified in a way the several races which inhabited India at the time of its evolution. It helped the intellectual, moral and material progress of the nation. It maintained and developed the arts and industries of the country. It kept prices and wages at a normal level. While all this may be conceded in favour of the system before it attained its present rigidity, although there is another side to the picture from the view-point of the depressed classes, it seems to me that, even according to our sacred literature, it has no Divine sanction behind it, rendering it immutable and incapable of adjustment to suit the needs of a different age.

2. There are numerous epic and puranic texts in support of the natural and more reasonable view that this compartmental division of mankind into classes on the basis of caste was not in existence at the beginning of creation. In the Uttarakanda of the Ramayana, Brahma informs Indra that there was only one Varna at that time

> कि 260% | 2000 वाग्तानुः 6000 तान्सु गण्डा कार्यनुः 2000 तान्सु गण्डा कार्यना 2000 तान्सु कार्यना 2000 तान्सु कार्यना 2000 वार्यना 2000

(Ramayana, VII, Chap. 30.)

In the Santiparva of the Mahabharatha, Bhrgu tells Bharadvaja that only the Brahmins were created at the begining and that the other Varnas came into existance as a result of lapses in their conduct.

> "ന വിശേഷോസ്റ്റി പണ്ണാനാം ന വ്വം ബ്രാഹമിലം ഒറ്റൽം ല്രഹ്തം പൂട്ടിനുഷ്ടം ഹി കമമ്മഭിവണ്ണനരംഗരം കാമമോഗപ്പ യാസ്സിക്ഷ്ണാ ക്രോസ് പ്രത്സാഹസാദ രിക്തസംധമാം കേരാങ്ഗാം സ്റ്റേ പേരും വക്കരം ഗതാഃ : ഗോള്യോവുങ്ങിം സമാസ്ഥായ പീരാഃ കുഷ്ഠന ജിവിനഃ സ്വാത്തൻ നന്ത്രിഷ്യന്തി തേ ഒപ്പോ വൈക്യത്രം നതാഃ ഹിംസ: നൃതപ്രിയാ ചുബ്ലാം സ്റ്റപ്പെടി**പിനു കണ്ണാരുമാ**പമുയങ്ങം ന്റെ ലിയാത് അലയം നമ്പം ഇത്രേട് കുറ്റും ഇത്രോ കിടെ പണ്ണംതരം ഗതാഃ". "न विशेषोऽस्ति वर्णानां सर्व बाह्यमिदं जगतः ब्रह्मणा पूर्वस्ष्टं हि कर्मभिर्वर्णतां गतम् ॥ कासभोगंत्रियास्तीक्णाः कोधनाः प्रियसाहसाः । सक्तस्वधर्मा रक्ताङ्गा-स्ते द्विजा रक्ततां गता: ॥ गोभ्यो बुत्तिं समास्याय पीताः कृष्यनुजीविनः। स्वधर्मान् नानुतिष्ठन्ति ते द्विजा बैश्यतां गताः ॥ हिंसानसप्रिया खुब्धा-स्सर्वकर्मोपजीविन: । कृष्णाइशीचपरिभ्रष्टा-स्ते द्विजाइशुद्धतो गताः । इत्येतैः कर्मभिर्ष्यस्ता द्विजा वर्णान्तरं गताः ।" (Mahabharata, Santiparva, Chapter 188), FF

These verses are found repeated in an analogous connection in the Narada-Mandhatr-samvada of Padmapurana. In the Vayupurana we come across the statement that in the Krtayuga there was no caste system nor any distinction of high and low among men.

```
" ചണ്ണാശ്രമവ്വ വസ്ഥാത്വ
ന തലാസൻ ന സങ്കരം
അനിച്ഛാലേഷയുക്താസ്തേ
വൽതാന്തി പരസ്സരം,
ഇല്യ പ്രപാരുകസ്സര്മാ
അധമോത്തമവജിതാം",
```

''वर्णाश्रमव्यवस्थाश्र

न तदासन् न सङ्घर: ।

अनिच्छाद्वेषयुक्तास्ते

वर्त्तयन्ति परस्परम् ॥

तुल्यरूपायुषस्सर्वा

```
अधमोत्तमवर्जिताः ।"
```

(Vayupurana, I, Chapter V.)

It is stated in the Bhagavatapurana also that there was only one Varna at the commencement.

```
"ഏക ഏറാ പുരാ വേദം
പ്രണവസ്സ സേണ്മയം
ദേവോ നാരായണ് നാന്വം-
എക്കോനിയണ്ണ ഏറാ ചം"
"एक एव पुरा वेदः
प्रणवस्सर्ववाङ्मयः !
देवो नारायणो नान्य
एकोग्निर्वर्ण एव च ॥"
```

(Srimadbhagavata, IX, 14).

The Mahabharata mentions that the several Varnas were created by Manu, while the Matsyapurana attributes that act to Mahabali and the Harivamsa to Daksha.

"त्राह्मणोऽस्य सुखमासीत्; बाहू राजम्य: कृतः; ऊरू तदस्य यद्वैश्यः; पद्मयां युद्रो अजायत" is only a metaphorical representation of the viratpurusha, concieved as a Yagnapasu or sacrificial animal in that passage. The description in the Bhagavadgita that the several varnas are evolved on account of the diversity of their mental qualities and occupation ' and in a same and account of the diversity of their mental qualities

'चातुवर्ण्यं मया सष्टं गुणकर्मावेभागशः ।

is correct. No undue emphasis need be laid upon the words 'by me'(a mo मया) in the above passage to show that Chaturvarnya is a Devine institution, in view of the fact, that in the Vishnupurana, time, which is the producer of such changes in society, is itself described as part and parcel of Mahavishnu.

> ".ത.3 പോലാത്തകോ മയാസൌ സ പാതാത്വഘാ ഫാര് സ പാതാത്വഘാ ഘോരം മല്പമല്പാല്പസാരവത്" "ततः कालात्मको योसौ स चांशः कथितो हरे: स पातयत्यघं घोर-मह्पमल्पाल्पसारवत् ॥"

4. Historical researches have proved conclusively that the Aryan community was originally composed of only a single Varna, known by the name Aryas, as opposed to the Dasas and Dasyus who were the earlier occupants. if not the aborgines, of India. When ritual and sacrifice claimed closer attention at the hands of the community, a separate class had to look after them and they become the Brahmins. Another class had to be set apart for fighting and conquest and they become the Rajanyas, while the common people engaged in agriculture, commerce and other peaceful, non-religious occupations, became the Vaisvas. Those Members of the community already engaged in menial service together with those subjugated, domestigated and more or less Aryanised, became the Sudras, while those remaining outside the Aryan fold on account of their intractable nature and uncleanly habits or other circumstances of a like character, were treated as Nishadas or Panchamas. The four-fold division of the Aryan community was established during the Yajurvedic period. The Vishnupurana confirms this view and states that the differentation of Varnas was brought into existence in connection with the performance of Yagas,

"കളങ്ങനിഷ്പണയേ സവ– മേര്ദ് ബ്രഹ്മാചകാര ചോ ചാതവണ്ണപ്പം മഹമോഗ ! യജ്ഞസാധനമുണ്ടമം,"

"यज्ञनिष्पत्त्तये सर्व-मेतद् ब्रह्मा चकार वै । चातुर्वण्यं महासाग ! यज्ञसाधनम्रुत्तमम् ॥"

The Puranas trace the origin of the Nishadas to Vena, a king of the lunar dynasty, who is also said to have been responsible for Varnasankara. The Vedic characteristics of caste are heredity, the pursuit of a common occupation and restriction on intermarriage. Anuloma marriages were looked upon with favour until the time of the great Smritikara, Yagnavalkya (3rd century A. D.) who objected to it on the ground that it was oneself that was being born as ones' son.

> ''ചുല്ലുതേ ലിജാതീനാം ത്രേളാളാര പരിഗ്രമം നേതന്മമ മരം യന്യാം തായായം ജാമതേ സ്ഥയം '' ''यदुष्यते द्विजातीनां श्रुद्राद्दारारपरिग्रद्दम् । नैतन्सम मतं परमा-तत्रायं जायते स्वयम् ॥''

The later theory of the origin of Sankarajatis or mixed castes as a result of intermarriage; elaborated with almost scientific precision by Manu and other Smrithi writers, does not find any place in vedic literature,

5. Once there arose diversity of castes and rigidity of occupation, there were occasional inter-caste strifes, and rules had accordingly to be framed to prevent mutual encroachment. The Vishnupurana says:---

> "സംസിച്ചായാതു വാത്രായാം പ്രജാസ്സ്വഷ്ടാ പ്രജാപതിം മയ്യാലാം സ്ഥാപയാമാസ യഥസ്ഥോനം യഥാഗണം വണ്ണാനാമാത്രമന്ത്രണം ധയാൻ ധയ്ത്തോം വരി

ഷോകദംശ്വ സവവണ്ണാനാം സമുക് ധമ്മാനപോലനം," 'संसिदायान्त वार्तायां प्रजास्तृध्वा प्रजापतिः । मर्यादां स्थापयामास यथास्थानं यथागणम् ॥ चर्णानामाश्रमाणाञ्च धर्मानु धर्मभूतां वर ! । लोकांश्व सर्ववर्णानां सम्यक् धर्मानुपालनम् ॥"

Several kings in the puranas are described as the establishers of the fourfold system of caste and and and a state of the fourfold system of caste and a state of a persons' duty as ordained in respect of his caste, was performed, it would procure the highest merit for him, and kings took upon themselves the responsibility of maintaining unimpaired the arrangements for the preservation of society in that order. To quote the Vishnupurana again:

> ''സംസ്ഥിതെ ലക്രാം ത്ര ചാതുവണ്ണ പ്വസ്വ സവരം പനഃ പ്രജാഃ കതാ മേഹോൽ തൻ ധൽാൻ നാന്വപാലാൻ, പണ്ണധരക്തരജീപന്തോ വുടല്യത്ത പരസ്സരം, ബ്രഹാ തമത്ഥം ബുല്യാതു യാനാരംബിധ ചെങ ക്ഷത്രിയാണാം ലെലം ഉണ്ഡം യുലാമായീവമാദിശൽ." "संस्थितौ प्रकृतायान्तु चातुर्वर्ण्यस्य सर्वशः । युन: प्रजाः कृता मोहात् तान् भर्मान् नान्वपाछ्यन् ॥" वर्णधर्में रजीवन्तो म्यरुद्धन्त परस्परम् । महा समर्थ पुष्वा तु याथातथ्येन वै प्रभुः । क्षत्रियाणां बलं हण्डं युद्धमाजीबमादिवात् ॥"

6. The institution of caste was little more than a political and economic arrangement at the commencement. That arrangement, however, could not unfortunately help becoming a vertical one and those down in the ladder. particularly the Chandalas, suffered in consequence. The theory of Karma, which is one of the special gifts of Hinduism to humanity and which, rightly understood, is a wholesome incentive to self-improvement, now became intertwind with Varnadharma. According to the karma theory, to quote professor Das-gupta, "Whatever action is done by an individual leaves behind it some sort of potency which has the force to ordain for him joy or sorrow in the future according as it is good or bad. When the fruits of the actions are such that they cannot be enjoyed in the present or in a human life, the individual has to take another birth as a man or any other being in order to suffer them '. The Chandogyopanishat declared that birth as a Chandala is a result of bad karma in previous lives and the Dharmasutra writers faith fully adhered to that teaching. Gautama, the earliest of the Sutrakaras, whose age may be ascribed to the 6th century B. C. lays down that the lowest class is sinful 'mongs' analines', 'street. पापिष्ट:' that birth in a particular caste is a necessary consequence of his past karma (പിത്തബന്ധുകമ്കാതിവിളുവേയ്ടാണി മാസ്വാണി പരബലീമാംസി 'वित्तबन्धुकर्मजातिविद्यावयांसि सान्यानि परवस्तीयांसि') and that it is only by the members of each varna adhering to the darma prescribed for them that they can secure birth in a higher caste in after-life ດາຫຼັງຈະຫຼວງ ກາງພະຫຼັກີຜູວະ ເພື່ອຍ ສະຫຼາຍ zroga ອອເຊ ഷേണ പിതിഷ്ട്രങ്ങാരികചരുപാടുടെത്രത്തപിത്തപിക്കുമലേസോജ്ത പ്രതിപല്പാന്ത वणीश्रमाः स्वस्वधर्मनिद्याः प्रेख कर्मफलमनुमुख ततः स्रोषेण विशिष्टदेशजातिकुलरूपायुःश्रौतचित्तवित्तसुसमेधसो प्रतिपधन्ते,'

Apastamba, whose lowest age is the 4th century B. C., repeats the same observations in other words when he says:-''ones പരിവുംതര കയ്യായയേഷണ മാതിം, നേണ്ണം, ബലം, മേധാം, ലജ്ഞാം, ബ്രാണി, ധയ്തേഷ്യാനമിതി പതിപളുത്തേ" and ''ധയ്ചയ്യാ മംഘട്ടോ വണ്ണം പൂവം വണ്ണമാപളുടേ ജാതിപരിവുംഞര: അധയ്ചയ്യാ പൂവോ വണ്ണം ജംഘന്യം വണ്ണമാപളുടെ ജാതിപരിവുംഞര: ''നുന: परिवृत्तौ र्मफ्रहशेषेण जातिं, रूप, वर्णं, वरुं, मेधां, प्रज्ञां,दृड्याणि, धर्मानुष्ठानमिति प्रतिप्धन्ते.'' ''धर्मचर्यया अधन्यो वर्ण: पूर्व वर्णमापधते जाति-परिवृत्तौ; अधर्मचर्यया पूर्वे वर्णे जघन्यं वर्णमापधते जाति-

7. Manu's classification of castes was an ideal one. He found certain classes outside the Chaturvarnya pursuing certain occupations, and forthwith proceeded to prepare an elaborate list of those classes, tracing their origin in every case to the mixed union of members of the four original varnas. One result of such classification was that every community in India at that time was treated as Aryan. Another result was that the embargo on pratiloma marriages became more rigorous since the castes occupying the lowest position in society were declared to be the off spring of such marriages. Yamasmriti speaks of three classes of Chandalas, viz., those born of Arudhapatitas, those born of Brahmin women by union with Sudras and those born of Sagotra alliances.

```
പ്രതാതാട് പ്രത്തെകായാ
ബ്രൂഎഫ് പം താന്ലെക്ക് ത്രേ
സമേഫ് പ്രത്തെക്ക് ത്രേ
സമേഹ് പ്രത്തെക്കായാ
നമേഹ് പ്രത്തെക്കായാ
```

"आरूढ९तिताजातो बाह्यण्यां शूद्रजस्तु यः । चण्डास्त्रै तातुमौ प्रोक्तौ सगोत्राद्यश्च जायते ॥"

"शूद्रश्चेद् ब्राह्मणीसुपगच्छेद्वीरणैंवष्टयित्वा शूद्रमन्नौ प्रास्येत् ; ब्राह्मण्याश्तिरारसि वपनं कारयित्वा सर्पिषाभ्यज्य नभां कृष्णखरमारोप्य महापथमनुसवाजयेत्."

The bulk of Chandalas came from non-Aryan communities, kept outside the Aryan pale for political and other reasons, as explained already.

8. In the Yagas, Devas were believed to partake the sacrificial offeringt, and hence the ceremonies in connection with them had to be performed in an atmosphere of obsolute physical and mental

purity. The Sruti lays special emphasis on such purity : ''এ गी वए कि बिराव के कला ; 'এ गी क बरावल '(এ गा कला ; 'এ गी क बरावल '(এ गा कला ; 'এ गी बरावल गा) क बल क '(अ गी जा); 'क कल क '(अ गी जा); '(अ गा)

find in Brihaspati's Smriti.

9. The term 'Chandalas' at this time denoted only one of the lowest classes of society, the members of which were employed as executioners and scavengers. The word is derived from the natural proneness of that savage community to be angry or from their wearing gruesome ornaments. Their appearance, occupation etc., are described in chapter X of Manusmriti. That passage has been extracted in our 'report. Itsing, a Chinese traveller, writing in the 4th century of the Christian era, describes: "Those who clear away filth have to strike sticks while going about in token of their approach. When one by mistake touches them, he washes himself and his garments thoroughly." There are also references to distance population in the Buddhist Jataka stories which are of an earlier date.

10. When the institution of temples came into existence in the 4th century B. C., it was declared that they were only Yagnasalas for public worship. The earlist Agamas now existent cannot be ascribed to any period earlier than the 4fh century of the Christian era. They describe the worship offered in the temples as 'anorma b' sacrifice for others, as opposed to 'monomam' sacrifice on behalf of oneself in one's home, which was the pre-Budhistic form of Aryan worship. In the Suprabhedagama it is stated::

> "തലപി ലിവിധം പ്രോക്കം മാതമായാഞ്ഞ പരായ്കം ക്ഷണികേ ചലചിങ്നേ ച സ്ഥണ്ഡിലെ മണ്ഡാലപിച

കൌതുകേ ഭക്തിച്ഞ് വാ ആത്മാഞ്ചച്ഛനമാരഭേക് ഗ്രാമേ ഒഷ്ട്രാഥവാന്വേഷ ശിവധാമനി നിഷിതെ തേഷ്യസ്ഥാവരചിങ്ഗേഷ പരാത്ഥം തജനം നുതം"/

''तदपि द्विविधं प्रोक-मारमर्थज्ञ परार्थकम् । क्षणिके चललिङ्गे च स्थणिढले मण्डलेपि च ॥ कौतुके भक्तिचित्रे वा आत्मार्थार्चनमारसेत् । प्रामे दष्ट्वाथवान्येषु शिवधामनि निर्मिते ॥ तेषु स्थावरलिङ्गेषु परार्थ यजनं स्मृतम् ।'' (Suprabhedagama, Sivarchanavidhipatala.)

The chief priest is termed Acharya and the other priests Ritviks. Purushottama-samhita says that the flag-staff in a temple represents the Yupa in a Yagasala.

> ''വൈഷ്ണപേ ച ഹോയജേഅ സ്ഥാപയേള് ധാജമുത്തമം ശ്രേദിവെ വൈളികേയൂപേ ശ്രൂതിളഷ്ടം വിചക്ഷണ. യാജന്തിഴേകശ്വം മഹാവുക്കെഷ്ട് കാളയേള് ഡാജമുത്തമം''

"वैष्णवे च महायज्ञे स्थापयेत ध्वजमुत्तमम् । बधैव वैदिके थूपे श्रुतिष्टं विचक्षणः । याज्ञिकेश्व महावृक्षैः कारयेतु ध्वजमुत्तमम् ॥"

In this connection it is necessary to remember that a Hindu temple is not intended for congregational worship, that it is a building where the image of the Diety is enshrined, and that that Deity has to be propitiated by rites performed and offerings made, not by the votaries themselves, but by the ordained priests acting on their behalf. Hence all the rules of sanctity applying to the sacrificial fire came to be extended to the images consecrated in temples, and the entry into a temple of any member of a community kept out of the sacrificial fire constituted a *Nimitta* or an occasion for the performance of a purificatory ceremony. In the words of the Vishnusamhita :

> "പിരാനാന്നിനിഭം വീണ്ണേം ബിംബമൂൽപാതളക്ടിരാം; ആക്തായാം ഇനിഷ് കൃത്വാ മപ്പള്യംസ്ഥ്വാം ബുഡ്ലോ; വിലംബേന ഇനിക് കൃത്വാം പിനശ്വേദ്യവസന്നിധിടും"

''वितानाग्निनिमं विष्णो-र्बिम्बसुत्पातदूधितम् । अकृतायां तु निष्कृत्या-मपूज्यं सर्वथा बुधैः ॥ विरुम्बने तु निष्कृत्या विनदयेद्देवसान्निधिः ।''

(Vishnusamhita, 25th patala.)

11. In the course of our enquiry, there were interesting discussions as to whether the Deity in a temple is worshipped as a Brahmana or a Kshatriya. As far as my acquaintance with the Agamic literature goes, the Deity is worshipped neither as a Brahmana nor as a Kshatriya, but as Isvara, the lord of the Universe. The Vishnusamhita says:

> "வോകാനുഗ്രഹഹേത്വത്രം സ്ഥിരീഭവ സൂഖായ് ന്ദ് സാന്നിലും ഷന്സദാ ദേവ് 1 പ്രത്വം ഫംരിവത്തയം "ത്രിങ്ങപ്പുടുള്ളവ് स्थिरीभव सुसाय मा । साहिष्यं च सदा देव ! प्रत्यष्टं परिवर्तेय ।। ம്വാത്വാ ഇ നിഷ്ട്രളം വിഷ്ണം നുകലം വേയേത്തെ ഒ ആകാശം തസ്വ മുത്തിന്റ്റും ത്രകാശം തസ്വ മുത്തിന്റും

വിഗ്രഹം കല്പ്പാത്തസ രേജസം പരമാണാളിന് ध्यात्वा तु निष्करुं विष्णुं सकलं भावयेत्ततः । आकाशं तस्य मूर्तिः स्यात् पृथिवी तस्य पीठिका ॥ विग्रहं कल्पयेत्तत्य तेजस: परमाणभिः ।" etc.

(Vishnusamhita, 18th patala.)

Similar descriptions are to be found in other Agamas also. 12. No record has come to light to show that the classes which are denied entry into temples at present were allowed such entry at any time in the past. Even in the days of the Mahabharata, the Svapachas had their own temples, as will be seen from the passage

```
"ഉപൂകപ ഷിധ്വനില്…
ഭല് വതായതരെനർവ്വതം."
"उत्तकपक्षिध्वानिभिन
देवतायतनैव्रैतम् ।''ई
```

in chapter 141 of the Santiparva. The Hindu temples were meant for the benefit of every community, including the lowest in the social scale. In the Sutrasamhita of the Skandapurana • it is stated:

```
"അന്ത്യേഷാമപി സവേഷാം
നെരാണാം മനിപംഗവാം
പൂങാ ദേവാലയം ഒന്ത്രാം
പ്രണാമസ്തെ കീത്തിതം."
"अन्येषामपि मर्वेषां
नराणां मुनिपुङ्गवाः ।
पजा देवालयं दृष्ट्वा
प्रणामस्तन्न कीर्तितः ॥"
```

 and scavengers were chandalas according to the Smritis. When in the 16th century of the Christian era, the Smartas of Kerala, such as Nilakantha Yogiyar and Mahishamangalam Namputiri, found that only the Chandalas and Svapachas came within the ambit of the prohibition to temple entry as enumerated in works like the Vishnusamhita which furnished the main basis for the Tantrasamuchchaya,

> "ചണ്ഡാജയവംക്ഷെ സ്റ്റങ്ങേ പ്രാസാദേ ബിംബ ഏവ. പാ അച്ചാട്രവ്വെ ച സംസ്റ്റങ്ങേ ജലസസ്രോഷണംഭികം പഞ്ചപ്പട് സപ്ലവ: ഫാനി ഹോസ്റ്റാനം ഒപിജാച്ച്നം" ഹോസ്റ്റാനം ഒപിജാച്ച്നം"

''चण्डालमपत्तैः स्पृष्टे प्रासादे विम्ब एव वा । अर्चादृब्ये च संस्पृष्टे जलसम्प्रोक्षणादिकम् ॥'' पञ्चषट्सप्तवाऽहानि महास्नानं द्विजार्चनम् ।''

Vishnusamhita, 28th patala).

and that the Vimarsini, a commentary on 'Tantrasamuchchaya, referred only to Chandalas and others ("שומוש שומוש בומוש שו

13 In the olden days, Chandalas could easily be distinguished by their behaviour in addition to their dress and ornaments. The Srimadbhagavata says:

```
"ഞാശൗചമനുരം സ്തേയം
നാസ്തിക്വം ഇഷ്യപിഗ്രഹഃ
കാമഃ ക്രേധേശ്വ തഷഗ്മി
സ്പളാഃ പാന്തേവസായിന്നാം,
```

''अशौचमनृतं स्तेयं नास्तिक्यं ग्रुष्कविप्रहः । कामः क्रोधश्व तर्षश्च स्वाभावोऽन्तेवसायिनाम् ॥''यु

(Srimadbhagavata, XI,-17).

Manu points out

''അനായ്യതാ നിഷ്ക്രീയാമെതാ ക്രൂരതം നിഷ്ക്രിയാമെതാ പുരുഷം വ്യംജെയന്തിഹ ചോക കലക്കയോനിളം, ''अनार्यता निष्ठुरता कूरता निष्क्रियात्मता । प्रुषं ग्यस्जयन्तीष्ट सोके कल्जुषयोनिजम् ॥''

(Manu, Chapter X.)

Although this was true in a general way, Varnasankara had set in even in the days of the Mahabharata. Yudhishthira says to Nahusha in the Vanaparva:

```
"ജാതിരത്ര മഹാസപ്പ്പ്
മനുഷ്പ്ര പ മഹാമം പ
സങ്കരാം് സവ്വണ്ണാനാം
ഉഷ്പരീക്ഷ്യതി മേ മനിഴുന
```

"जातिरत्र महासर्ष ! मनुष्यत्वे महामने ! । सङ्करात् सर्ववर्णानां दुष्पशेक्ष्येति मे मति: ॥''

(Vanaparva, chapter 182.)

Mandhata asks Narada in Padmapurana :

"ചാളർവണ്ണ എസ്വ പണ്ണേന യരി പണ്ണോ പിള്യേതെ സമേഷംം ഖപ്പ പണ്ണാനാം ഒന്ത്രതെ വണ്ണംങ്കോം '' കാമു ക്രോധോ മയം ചോലം ഗ്ലോകശ്ലിന്താ ക്ഷ്ധാശ്രമു സര്ഥ്ഷാഞ്ച ലഭവതി കസ്മാലെണ്ണോ വില്ലെതെ ?" "चातुर्वर्ण्यरंस्य वर्णेन यदि वर्णों विभज्यते । सर्वेषां खलु वर्णांनां दृश्यते वर्णसकर: ॥ कामः कोधो भयं छोम-इशोकश्चिन्ता क्षुधाश्रम: । सर्वेषाज्ञ प्रभवति करमाद्वर्णों विभज्यते ? ॥"

In the Asvamedhaparva of the Mahabharata, Srikrishna says:

"ന ജാത്വാ പൂള്വതേ രാജൻ! ' ഇന്ന⁰⁸ കല്പാണകാരണാഃ; ചണ്ഡാലമപി പ്പത്തസ്ഥം തം ദോം ഇാഹ്മണം വിട്ടു മന്റെയ്യുഴച്ചം കണ്ടതെഴച്ചം കുപതാരാചഞ്ചേ ജാരത ശരീരത്തെച്ചം വാക്തെഴചം ഞെച്ചം പഞ്ചവിധം നൂതം, പഞ്ഞുന്നപ¶തഷ് മന്മെക്ഷ്ഷ് എറി യേചം വിശിഷ്യാത്." "न जाला पूज्यते राजन् ! गणाः कल्याणकारणाः । चण्डालमपि वृत्तस्थ. तं देवा अख्यणं विदुः ॥ मनक्शोंचं कर्मशौच कुलशौचन्न भारत! शरीरशौचं वाक्शौचं शौचं पञ्चविधं स्मृतं । पञ्चस्वेतेषु शौचेषु हुद्दि शौचं विशिष्येत ॥" (Asvamedhaparva, chapter 116.) In the Bhagavatapurana it is stated : ് ചാല്പ്പാണ് പ്രോഷനം പംസോ പണ്ണം ഭാലങ്കം യടസ്സതാപി ട്രശ്വേത തത്തേരനവ വിനിദിശേഷ്,"

"यस्य यञ्जक्षणं प्रोक्तं पुंसो वर्णाभिज्यञ्जकम् । यदन्यत्रापि दृत्र्येत तत्तेनैव विनिर्दिशेत ॥"

The episode of the Dharmavyadha in the Vanaparva of the Mahabharata is a further illustration. The Dharmavyadha therein tells Kausika:

```
"ത്രേക്രയോകനര ഹി മാതസ്വ
സദ് ഗ്രണാതപതിക്കുരം
ഹൈശ്രത്വാം ഭവതി ബ്രഹ്മൻ!
ക്കുതിയതാം തൈധ്യേവാ;
ത്രെജ്വേ വത്തമാനസ്വ
ഇോംമണ്യ മഭിജായതേ,"
"शूट्रयोनौ हि जातस्य
सद्गुणानुपतिष्ठतः ।
वैश्यत्वं भवति बह्यन् !
क्षत्रियत्वं तथैव च ॥
आजेवे वर्तमानस्य
बाह्यण्यमभिजायते ।"
```

(Vanaparva, chapter 216.)

In the Manusmriti, therefore, it is clearly stated that there were in Manu's time Aryans who were non-Aryans and Non-Ariyans who were Aryans, as judged from the point of view of conduct:

> "അനായ്യമായ്യകൽംണം മായ്യഞാനായ്യകൽിണം സബ്രധായ്യാബ്രവീലാതാ നെതമെ നാസമാവിതി," "अनार्यसार्यकर्माण-सार्ययानार्यकर्मिणसू । सम्प्रधार्याववीद्धाता न समौ नासमाविति ॥"

> > (Manu, chapter X.)

Elsewhere, in chapter II, Manu refers to the possibility of great men being born among Chandalas also and approves the advisability of their being also accepted as teachers of Brahmavidya: "ഇട്രിയാനം ഇഭാം വിള്യം. മാദലീതാവരാളപി അന്ത്യാളപി പരം ധങ്കം സ്ത്രീരണം ഒഷ്കലാളപി,"

"श्रद्धानः झुमां विद्या-माददीसावरादपि । अन्त्यादपि परं धर्म क्रीरतं दुष्कुलादपि ॥"

(Manu, chapter II.)

Kullukabhatta, commenting on this verse, says :

അന്ത്യമ്പേഷായന്റുംപെിന്നുരാദേവിഹിരതോന്നു പ്രക്ഷാൽ മുക്കുതനേകോപമോഗ്യമവാപ്പക്കുണ്ഡാലഭന്തനു പരം വൽം മോക്ഷോപായമാത്മജ്ഞാനമാദമീതു"

"अन्त्यश्रण्डालस्तस्मादपि जातिस्मरादेर्विहितयोगप्रकर्षात् दुष्कृतशेषोप-भोगार्धमवासचण्डालजन्मनः परं धर्मे मोक्षोपायमात्मज्ञानमाददीत."

From all these extracts it will be seen that it was *vritta* or character and not *janma* or birth that constituted the true Brahmanya, as emphasised by Yudhishthira himself in his reply to Nahusha :--

"സത്രം ദാനം ക്ഷമംയീലം മാന്ത്രംസ്വം തപ്രേം എണ്ടാ മൂന്ത്രം യത്ര താഗേന്ദ്ര ! സംബ്രംമണ ഇകിം നൂക്ം,"

'सत्यं दाने क्षमाशीख-मानुशंस्यं तपो घुणां.'। इइयन्ते यत्र नागेन्द्र ! स बाह्यण इति स्मृतः ॥''

and

"നേര്ത്ര മാതീം കോസപ്പ് [സംസ്റ്റരം വൃത്തമിക്യതേ . തം ബ്രാഹണമാറം പൂവ്ം മുക്തവാൻ ഉജഗോതര!"

"यत्रेदानीं महासर्प ! संस्कृतं वृत्तमिष्यते । तं बाह्यणमई'पूर्व-मुक्तवान् भुजगोत्तम ! ॥"

(Vanaparva, chapter 182.)

14. There is no doubt that the Acharas among the several castes have changed from time to time. I have already pointed out that there are no Chandalas at present. As early as the 11th century A. D., we find from an inscription in the Parthiyasekharapuram temple in South Travancore that the Pulayas were then engaged in agriculture labour. In the Aditya purana, a list of as many as forty-one ancient practices is given, which were once in vogue in society, but had to be given up for one reason or another. Among them are such practices as Niyoga, the remarriage of virgin widows, the marriage of Brahmins with women of the Kshatriya, Vaisva and Sudra castes, the Mahaprasthana, the Vanaprasthasrama, the offering of meat during Sraddhas and on the occasion of the visit of distinguished guests, the recognition of other sons than the aurasa and the datta, and suicide by falling from a hill or into fire. It is said that these practices were discontinued at the beginning of the Kaliyuga for the protection of humanity (പോകഗ്രപ്പ,താം) (It is easy to see that). all the prohibitions did not take effect on one and the same day, and that each of the above practices came to be interdicted as and when it was found to produce a deleterious effect on society. Vignanesvara, who lived in the 11th century of the Christian era, in a purely vegetarian age; while commenting on the text of Yagnavalkya enjoining the offering of an ox or a goat when a Srotriya guest arrives.

> "മാഹാക്ഷം വാ മഹാജം വാ ഗ്രോത്രിയായോപകല്പയേൽ സൽക്രിമാന്ത്രാസനം നാട്ട്ര മോജനം സ്നേതം വച്ചു." "महोसं वा महाज वा श्रोत्रियायोपकल्पयेत् । सकियान्वासनं स्वादुः भोजनं सूचर्त वचः ॥"

says that the animal referred to should be simply shown to the guest, and that it should be neither parted with nor butchered, since if the latter were the meaning of the text, there would be no animal for disposal at the time of the arrival of each and every guest, over and above the circumstance that the killing of animals being an adharma should not be indulged in : തൺലീത്വത്തം നയമാനായ വുംപാടനായ വാം പ്രതി ത്രോതിയമുക്കാസംഭവാൽ "അസാഗ്റ്റും ലോകവിക്രഷ്ടം വൽമപ്പാചരേ നയു" ഇതി നികേധാച്ചം

"तत्प्रीस्पर्धं न तु दानाय व्यापादनाय वा; प्रतिश्रोत्त्रियसुक्षासम्भवात् "अस्वर्ग्यं लोकविकुष्टं धर्ममप्याचरेन्नतु" इति निषेधाच ।"

Visvarupa, an earlier commentator of Yagnavalkya in the 8th century A. D., says that the animal should be killed if the guest requires it:

```
്ള പക്ഷനവ പനാൽ തന്തെങ്ങോപേക്ഷോ മഹോക്ഷാറിവധം
```

"उपकल्पनवचनात् तद्तुज्ञापेक्षो महोक्षादिवधः"

while a third commentator, Apararka, who lived later than Vignanesvara, at the beginning of the 12th century, says that the interpretation of the latter is opposed to the Vedas :

"യം കശ്വിഭാഹ ത്രോത്രിയാടയാം കളുയെലാചാ പ്രതി പാലം മനമ ഹിംസ്പാദിതി തച്ച്മതിപിര്ജാം,"

"यः कश्चिदाह श्रोत्रियायोपकल्पयेद्वाचा प्रतिपादयेच तु हिंस्यादिति तच्छूतिवि-रुदम्."

No doubt, it was a vedic practice; but it had wholly fallen into desuitude in Vignanesvara's time, and hence he gave a reasonable interpretation to the old text. Such instances may be easily multiplied. Yama says that once upon a time women had to undergo the Upanayana ceremony :

> "പുരാകല്ലേ കമാരീണാം മൊണ്ടിബന്ധനമിഷ്യതേ അച്ചാപനഞ്ഞ വേദാനാം സാവിതീയചനം ഇതാ വാ നൈനാമധ്വാപയേൽ പരഞ് നെന്നാമധ്വാപയേൽ പരഞ് നേട്ടേക്കചയ്യാ വിധീയംതം മേടേക്കചയ്യാ വിധീയംതം മേടേക്കചയ്യാ വിധീയംതം ടെക്കേചയ്യാ വിധീയംതം ടെലോരണ മേവ ചൂ"

"पुराकल्पे कुमारीणां मौक्जीवन्धनमिष्यते । अध्यापनञ्च वेदानां सावित्रीवचनं तथा ॥ पिता पितृव्यो स्राता वा नैनामध्यापयेत् पर:; स्वगृहे चैव कन्याया-भैक्षचर्या विर्धायते ; वर्जयेदाजिनं चीरं जटाधारणमेव च ॥"

Harita states that there were two classes of women, Brahmavadinis and Sadyovadhus, and that it was only in the case of the former that adhyayana was essential analysis togs

"ക്വിവിധാഃ സ്ത്രിയോ ഇപ്പേവാദിത്വസ്സുക്ക്വോവധ്യു തത്ര ഇപ്പോടി ലീനാമപനയമെഗ്നീന്ധനം വേദാഗ്രയനം സ്വഗ്നോ ഭീഷാച യ്യാം വ്യനാന്തുപസ്ഥിതെ വിവാഹേ കഥഞ്ചിറ്റപനയനമാത്രം കൃത്വാ വിവാഹം കായ്യൂം

"द्विविधाः स्त्रियो ब्रह्मवादिन्यस्सयोवध्वश्च; तत्र ब्रह्मवादिनीनामुपनयनमग्नी-न्धनं वेदाध्ययनं स्वगृहे भिक्षाचर्या; वधूनान्तूपस्थिते विवाहे कथचिदुपनयनमात्रं कृत्वा विवाहः कार्य:''

The whole practice of Brahmacharya for women was put a stop to in the post-Budhistic age and the institution of compulsory early marriage established, since it was found that it was from the rank of Brahmavadinis that the Bhudhist Bhikshunis were largely recruited. The Smriti of Parasara, which cannot be ascribed to a later date than the 6th century A. D., is a modification, in several important respects, of the Smritis of Manu and Yagnavalkya, and it is definitely stated that it was composed to meet the altered requirements of Kaliyuga. Madhavacharya, in the introduction to his great commentary on this Smriti, Prasaramadhaviya, says that Parasara simplified acharas, prayaschittas and vratas to suit the needs of a degraded age :

"കലമഹി പാപബാഇച്ചം ഒരുടേ സ്റ്റപ്പിച നംപ്രായാല് സംഭത്തിം ന്യേഷാമനജീന്റുക്ഷയാ

സമകോചയങാചാരം പ്രായാബിത്തം വ്യമാനി ച. ''कलौ हि पापवाडुल्यं दृश्यते स्मर्थतैऽपि च'। नराः प्रायोद्धरसामध्या-स्तेषामनुजिष्ठक्षया ॥ समकोचयदाचारं प्रायश्चित्तं व्रतानि च ।''

and as an explanation for this, he quotes the following verse from the Mahabharata to point out that everything under the sun is liable to change:

> " ഭമിന്നുള്ളാ നധാരൊങ്ങതെ സിജ്ചാ ദേവഷ്യയസ്തുഥാ കാലം സമനുവൽതന്തേ തഥാ ഭാവാ യുഗേ യുഗെ."

"भूमिर्त्वद्यों नगाश्चेते सिद्धा देवर्षयस्तथा । कार्ड समजुवर्तन्ते तथा भावा युगे युगे ॥''

15. It is a truism to state that time has wrought momentous changes in the fabric of Hindu society. The Chaturvarnya of today is not the Chaturvarnya described by Manu. So early as the 14th century of the Christian era we find Madhavacharya saying that the study of the Vedas was far from satisfactory in his time:

''अध्ययनविधिस्तावदर्भज्ञानपर्यन्तं साङ्गवेदपाठमाचष्टे..... यद् ध्ययनस्यैव ईदशी गतिः, तदा कैव कथा साङ्गकृत्स्ववेदार्थानुष्ठानस्य ?"

Ŧ

The only three ways in which the Brahmin could eke out a livelihood in olden times were teaching the Vedas, performing Yagas and receiving gifts. When there were none to study the Vedas or to get Yagas performed, the first two avenues to em. ployment became closed, and as for the third, receipt of Pratigraha was hedged round with so many restrictions that it was impossible to earn money by that means, not to speack of the fact that the number of persons inclined to make gifts progressively decreased as days advanced. The Parasarasmriti saved him from unemployment and starvation by allowing certain new occupations for him. In the course of our enquiry, some witnesses appear to have thought that money-lending was prohibited for the Brahmin. The following text of Brihaspati shows that it is unobjectionable when got done by others in normal times and even by oneself in times of distress :

"കസീദം കഷിവണിജം പ്രകവീതംസ്വയം കതം ഞ്ഞാംൽകാലേ സ്വയം കയ്യാം നൈനസാ ലിപ്പതേ കിടം

"कुसीदं कृषिवाणिज्यं प्रकुर्वीतास्वयंकृतम् । आपत्काले स्वयं कुर्या-क्षेनसा लिप्यते द्विजः ॥''

Asvalayana states that a man with a family to support may pursue any occupation, provided that he does not cease to observe the caste duties ordained for him.

> "യയാകയാപി വാ വൃത്വാ നിജകൽം പ്രജൻ സഭാ പിതരൌ സിയോൽ സഭ്യക് സാധ്വീം ഭായ്യാം തിശ്രതം മോഹാലാ വൃത്തിക്കേത്രാവ്വം ധൽലോഭാച് കാറാച്ച വാ പിതരൌ തൃജതോ വൃലോ തതിര്രലോം ന വിദംതം അതം പെയ പിതരൌ വൃലൌ സാധ്വീം ഭായ്യാം തഥാത്തജാൻ ശതിര്രലോം ന വിദ്വതേ "

"बया कयापि वा वृत्या निजकर्मोत्यजन् सदा पितरौ विश्वयात् सम्यक् सार्थ्वी आर्यौ शिञ्चनपि॥" "मोहाद्दा वृत्तिहेतोर्चा धर्मछोमाच्छठाच वा । पितरौ स्वजतो वृद्धौ गतिरूर्ध्वा न विधते ॥ अनाथौ पितरौ वद्धौ सार्ध्वी भार्यौ तथात्मजान् । शक्तस्य त्यंजतो मोहाद् गतिरूर्ध्वा न विधते ॥"

I advert to this subject merely to show that the traditional occupation of every caste has gone, and that it is now open to a member of every caste to maintain himself in any way he chooses. Svadharmanushthana, as that term is understood in the Smritis and the Puranas, has thus more or less disappeared, though, of course, there are, here and there, a few persons who rigidly observe their Svadharma. Even they do not attach any value to such texts in the Smritis as:

> ''സൌരാഷ്ട്രം സിസുസൌപീര-മാവന്ത്വം ഒക്ഷിണം പഥം ഗരേത്വെതാൻ കാമതോ ദേശാൻ കലിങ്ഗാംബാപതേള്പിടു, അങ് ഗവങ് ഗ ഘിങ് ഗാന്ധ്രാൻ പാവതീയാൻ ഖ്രഷാംസ്ഥാ സിസുസെഴ പീരസെഴെക്ക്രാൻ പാരദാതാന് ഗ്രമാളവാൻ നിവാസായ ഒപ്പടെ നിത്വം– മനാപടി വിന്നുടെയെന്ന്

"सौराष्ट्रं सिन्धुसौवीर-मावन्त्यं दक्षिणापथम् । गत्वैतान् कामतो देशान् कछिद्वांश्रापतेद्विजः ॥ अङ्गवङ्गकछिङ्गान्भान् पार्वतीयान् सपांस्तथा । सिन्धुसौवारसौराष्ट्रान् पारदानान्भ्रमाळवान् । निवासाय द्विजो नित्स-मनापदि विसर्जयेत् ॥"

Such texts had force only as long as the Aryans lived in Arvavarta. Vyasa said that the country in which there was no Chaturyarnya-vyavastha should be looked upon as a Mlechhadesa. Subsequently, when Chaturvarnyavyavastha was extended to the Dekhan, it ceased to be a Mlechhadesa and acquired the status of Arvavarta. It would be absured, to assert on the basis of such exploded texts as those quoted above, the sages like Sankara.* Ramanuja, Madhava, Vidyaranya, Vedantadesika and Appayyadikshita, who lived and died in South India, were not true Brahmins. The texts of every Sruti have to be interpreted with due reference to the age in which it was written; it is only then that the value of those texts could be seen in their proper perspective. If acharas did not change with time and place, there was hardly any necessity for so many Smritis. Vriddha Yagnavalkya says that not only were there many Smriti writers in the past, but that there would be many in the future also.

> " ഭയംഞോ ധൽവത്താര ഉൺപന്നം ഭാവിതസ്ത്രഥം " ''भूयांसो धर्मवक्तार उत्पन्ना भाविनस्तथा।''

16. Christianity and Mahomedanism are essentially proselytising religions, and when they become established in India. large numbers of the depressed classes naturally become converts to them. Those religions in any event preached enquality by brith, whatever the value of that equality might be in actual practice in certain respects. They attended to the educational and economic needs of the depressed classes in a manner and to an extent never before contemplated in this country, although the higher teaching of Hinduism insists on no difference whatever being made between man and man. When education came to be imparted thround the English language after the establishment of the British Government in India, and when the great democratic teachings of Bentham and Mill permeated the upper classes of Hindu society, a feeling of revulsion against the old order manilested itself, and social reform movements took concrete shape.

The tradition in Kerala is that Saukara died in Trichur Cochin State.

The Governments of both British and Indian India have been from time to time helping such movements, consistently with their policy of non-intervention, on occasions when they have felt that a custom, however hoa ry, has outlived its usefulness and become detrimental to the progress of society. The principle followed in all these cases is the old, old dictum enunciated by Manu that when a Dharma becomes obnoxious to society it should be scrapped :

"परित्यजेत् धर्मज्ञाप्यशुभोदर्कं लोकविकुष्टमेव च."

The penalisation of Sati, the Sarda act, etc., in British India have to be traced to this source. In Travancore, the prohibition to certain communiti es wearing ornaments of gold and silver without payment of Adiyara (fee to Government) was removed in 1818 A. D. Slavery was abolished in 1855. In 1865, women of all classes were allowed to cover their breasts. Freedom in the matter of admission of all classes to public offices was emphasised in 1870. Most of the schools and Satrams in the State were thrown open to all classes at a later date. Recent years have witnessed the abolition of animal sacrifices in Sirkar temples, the discontinuance of the Dvadasi system therein, the prohibition of the singing of obscene songs in the Shertala temple and the grant of permission to persons who have returned from sea voyage to enter temples. These are not small changes, in my judgment.

17. Viewed from the standpoint of the depresseed classes, their exclusion from temples tantamounts to the perpetuation of their inferior status in the Hindu society, and until this open sore is healed, they feel that they cannot rise to their full stature. It is sometimes stated that the caste system in India has its counterpart in other countries also. But is the position identical? Farquhar has stated the bitter truth in the following words: "There is no country in the world that is without its submerged. class: under every human civilisation, there is at least a remnant

who fall behind, who fail to grip the necessary conditions of the times, who tend to become human wreckage. But, where, outside India, is a policy devised with the determinate purpose of creating a huge submerged class, of crushing one section of the whole people down in dirt and inhuman degradation?" To this observation it would be no argument to reply that, while the conquering nations in Europe and America extirpated the conquered races, the Aryans at least kept the classes whom they subjugated in a submerged condition and provided them with means of living. The submersion is there; it is not in keeping with the spirit of the age in which we live and has to be wholly removed, if it is necessary for India to hold up her head and secure her rightful place among modern States. It would not satisfy either the submerged classes on the one hand or the civilised world on the other to say that Hinduism contemplates not a single birth, but a regulated succession of them, that a man is born in a polluting caste on account of his bad karma in a past life, and that it is only by the performance of the dharma that is ordained for him in the ancient Smritis that he can hope to secure bith in a non-polluting caste in some future life. Such old-world ideas will not and cannot appeal to them. The theory of Karma, even after the elimination of birthimpurity, will safely stand the test of reason, since there are other gifts of life such as health, wealth and intelligence, which are not equally distributed among all. The one thing that is needed more than any other at this stage of the history of Hinduism is to make every member of the community feel that he is potentially the equal of every other, and that it is open to him by strenuous exertion in the present life itself, to rise to any position which other members may attain. As for the birth-pollution itself, how does it work in practice? If the present pace of conversion to other religions is allowed to continue unchecked, a day must necessarily dawn, sooner or later-sooner rather than later-when no more men can be born in communities causing distance pollution according to the Smriti writers, on account of their wholesale defection from the Hindu fold. Where then lies the objection to treat them as equals at least now, and make such reparation as may still be possible while yet there is time? It is

sometimes stated that the motive behind the present movement is political. What if it is? These classes were once kept out mainly for political reasons, and there is nothing wrong if the barrier is removed for the very same reasons at present, when both the victor and the vanquished of ancient days are alike down-trodden and when their common mother—India—has to

down-trodden and when their common momer—india—has to hide her head in shame when questioned as to her right for further political rights, with this blot in her scutcheon. As a matter of fact, the problem of the depressed classes among the Hindus does not concern the Hindus alone; it concerns every Indian, to whatever persuasion he may belong, and the question, while it is domestic up to a certain extent, is even more paramount and pressing in its international aspect.

Here I must deprecate the attitude assumed by some 18. Sanatanist Hindus towards Mahatma Gandhi and some of Gandhiji's followers towards the Sanatianists. It is essential to recognise that, while there may be some with ulterior motives both among conservatives and reformers, the majority of them are actuated by bona fides in the present struggle. It is most uncharitable to question the sincerity of Gandhiji ; it is equally uncharitable to say that the Sanatanist, and particularly the Brahmin, is swayed by self-interest. It is both untrue and unfair to insinuate that the benefit of the expenditure now incurred on temples is monopolised by him. In most cases what pittance he gets from these institutions is remuneration for the performance of religious services, a profession which it has cost enormous time and labour for him to practise, and which is not even half as attractive, from the monetary point of view, as even petty shop-keeping or sporadic cultivation. Both parties will have to remember that anger is no argument and vituperation no The temple is needed for all classes, the caste Hindus solution. and the non-caste Hindus alike, except those who can worship the Deity in the Nirguna form. The Bhagavathapurana says:

> "ന് ർപിശേഷം പരംബ്രഹ സാഞ്ചാങ്ക ഈനോശപരാം യേ നോസ്പേരം സന്തേ സുപിക്കേഷനിന്റപതെന്നും

المذلح أ

ŧ

"निर्विशेषं परं ब्रह्म साक्षात्कर्तुमनीश्वराः । ये मन्दास्तेनुकम्प्यन्ते संविशेषनिरूपणैः ॥"

The Sutasamhita observes: തന്ത്രോക്തേന് പ്രകാരേണ ദേവതാ യാ പതിഷ്ഠിതാ സാപിവന്ദ്രം സസേ ഗ്രം ച പൂജനീയാ ച മൈവദിരംക്ക്

> ''तन्त्रोक्तेन प्रकारेण देवता या प्रतिष्ठिता । सापि वन्या सुसेग्या च पूजनीया च वैदिकैः ॥"

The $a \cos (\pi + \pi - \eta)$ or $\cos \alpha + \sin \alpha + \omega^{-1}$ (stergift) of the texts has to be judged from the view-point of spiritual development and not of birth. It is necessary for the conservative and the reformer to compose their differences and arrive at an amicable settlement. Possession and civil law are with the conservative; numerical strength, time-spirit and public opinion are with the reformer. It is an unedifying spectacle to see them fight when approchement is the crying need of the hour.

19. The constitution of a *Parishat* has been suggested in the report to bring about a compromise between these two wings. In view of the observation in the Vishnusamhita to the effect that it is the Prasada, Garbhagraha, Pitha, and Pratima that have to be protected from nimittas,

"ക്രാസാദഗ്മ്പീരാച്ചാ-ശ്രരീരതേഥന താർങ്ഗിന്നു കല്പിതാസ്സല് െരക്ഷ്യാ വാത്യെങ്ങുത്തെയ്കയാം "प्रासादगर्भपीठाषौ-इशरीरत्वेन शार्ज्जिणः । कल्पितास्सर्वदा रक्ष्या विग्रैरूपातशङ्क्या ।"

(Vishnusamhita, 25th patalam.)

of the grammatical order of the words used in the Tantrasamuch chaya verses,

"ക്ഷേത്രേ ട്ലതിര്തന മങ്കണമണ്ഡപാലെ പ്പോസ്പയാലിപതനം പതിതാലിവേയു സോലുകയ്യല്യം രടയംലാലോഷ് ട്രകോപം കോഷ്പ്പം ക്ഷയുണ്ടുപോയുറെയ്ക്വേയും ബിംബസ്പം പാതചായനാലിലേ പ്രദാഹം സോലപ്പോകാലനിതാനി തഥാല് ട്രതായി എത്രാ നോകു വുകാലിം. മല് തമായി പുരാവിലുപ്പിരംപി പാസതി ഒഷ്കാായം.

"क्षेत्रे स्तिर्जननमङ्कणमण्डपादौ मूत्रासगादिपतनं पतितःदिवेशः । सोॡकगुद्रकरटश्वलरोष्ट्रकोल-कोष्टृश्रहुण्डुभुरस्सरगर्भवेशः ॥ "विम्वस्य पातचलनादिरय प्रदाह-स्वेद्प्ररोदद्दसितानि तथाद्भुतानि । छत्राकनाङ्गमधुकादिसमुद्रमाश्च पूजांवेलुसिरापे चासति दिष्टदोषे ॥.

and of the gloss known as Vivarana on the Samuchchaya "പതിതാളിവേശു, പതിതാളീനാമങണുണ്ഡേപാലാവംവേശു".

''पतितादिवेशः, पतितादीनामङ्कणमण्डपादावावेशः." it seems to me that, on the basis of the texts even as they are, there should be no objection to Avarnas being allowed entry up to the Pradakshinavazhi, though the custom is otherwise. The Parishal need not be a formal one for gathering evidence and deliberating in public; nor need it be composed exactly in the form contemplated in the Smritis. What is needed is the formation of a Committee of learned men in which Vaidikas should also be represented, to arrive at a resolution of those who are conversant with traditional Dharma, Dharmajnasamaya (200 300 NO D) which, according to Apastamba, is as much authority as the Vedas themselves. Several witnesses deposed before us that they were prepared to accept such a resolution, and that is our justification for a recommendation accordingly. There is nothing to be gained by ignoring the orthodox wing, especially in a matter of faith such as temple-entry essentially is, and there is a great deal to be lost by pouring redicule upon them. Every reasonable facility should, on the other hand, be afforded, in my opinion, to that wing, to come into line with the forward one, so that real harmony and abiding peace may be secured. The *Parishat* contemplated does not and cannot oust the jurisdiction of the sovereign and those who accuse the committee of such an ulterior motive behind this recommendation are wholly ignorant of its real significance. There is no power that the sovereign does not possess apart from any *parishat* that may be constituted by him. Yagnavalkya's dictum in the Prayachittadhyaya that a king may purify any one he chooses

"മഹിപതിനാം നാരശേചാ ഹതാനാം പില്പതാ തഥാ ദമാബാഹണായേ സങ്ഗാദേ നസ്ത്ര ചേപ്കാരി മേിപം, ''महीपतीनां नाशौचं हतानां विद्युता तथा । गोत्राह्यणार्थे सङ्ग्रामे यस्य चेच्छति भूमिप: ॥"

is of wider application than what is ordinarily conceded to it by commentators like Visvarupa. The *parishat*, if constituted, will be no more than a supplementary body to complete the work of this committee, which, after all, is no more than a lay one. It would be too much for anybody to assert that the advice of religious dignitaries should not be sought by the sovereign before passing final orders in this important matter, particularly in review of the fact that it is such a body that will have to work out the details of the consequential changes when the existing arrangements are interfered with

• 20. According to the Sruti, every Jiva is a holy spark, emanating from the Divinity and harking back thereto "سرم عند سرح هم: المعني المعني المعنية المعني

> സ്ത്രീപംസഭോസ്ത്ര സംതോദന വിഹ്രദ്ധ ഗ്രളംരോണിനേ പയ്പാത്രൻ സ്വയം കയ്യാം-നാദത്തെ യുന്നൽ പ്രദേ" ''ജന്ദ്ര് സിന്റ്റ ന്യെട്ട് മുളാനിന്റ്റ് ന്യെട്ട് മുളാനിന്റ്റ് ന്യേട്ട് മുളാനിന്റ്റ് ന്യൂട്ട് മുളാനിന്റ്റ് ന്യൂട്ട് മുളാനിന്റ്റ് ന്യൂട്ട് മുളാനിന്റ്റ്റ്റ്

Visvarupa explains "மக்கையில் பில்லைக் as alas عامدين المعنى المعن المعنى المعنى

> തിയ്യഗ്വോന ഗതസ്സവം മാനം ഷ്ഠം യലി ഗച്ഛതി സ ജാമതേ പുഷ്ല സോ വാ ചണ്ഡാലോ വാ ഗ സംതയം. ''तिर्यंग्योनिगतस्सर्वी मानुष्यं यदि गच्छति । स जायते पुल्कसो वा चण्डालो वा न संशय: ॥''

> > (Anusasanaparva, chapter IV.)

and hence even a pulkasa is entitled to distinctly better treatment than animals. Let every Hindu by all means be kind to animals, but equally kind to men, his own brethren. Let every Hindu be animated by the spirit of the old song in the Veda:

> "Together walk ye, together speak ye, together know ye your minds;

Let your resolve be one, let your hearts be of one accord;

Let your minds be united that your assembly may be happy."

Trivandrum, 27th Makaram, 1109. (Sd.) S. PARAMESVARA AIYAF.

Supplementary Note

We must, at the very outset, say that we have signed the report to show our concurrence with the view that the time has come for some advance being made in the direction of templeentry. We are, however, in disagreement with many of the findings of the Committee and especially with the recommendation for the appointment of a Parishat for determining the extent if any, to which temple-entry may be allowed to the Avarnas. The committee says that any change in the matter of templeentry can be made only with the advice and concurrence of the Parishat of Vaidiks, Vadhyans, Tantries and Azhavancherry Tamprakal. This is placing a limitation upon the prerogative of the Sovereign, and in our opinion, this is wholly unjustified because His Highness the Maharaja is not only the Political head of the State, but is also its religious and social head. His Highness is therefore quite competent, without the concurrence of any Parishat to make any changes in the social or religious customs of Hindus. Of course, His Highness always takes advice before he takes action in any matter and he has the right to choose his own advisers. In this matter he has chosen to appoint this Committee to advise him and this recommendation of the Committee for the constitution of a different body with whose advice and concurrence alone he is to act. is therefore unwarranted and ultra vires.

The Committee has been appointed to "enquire about and report on the question of temple-entry" with specific reference to certain points mentioned in the order. On the question of temple-entry itself, the majority report is meagre and contains no definite recommendations. In chapter VI which deals with the extent of feeling in the country the only recommendation with regard to temple-entry is that "in important centres temples may be built and consecrated where Savarnas and Avarnas may worship together, such Savarnas retaining their full right of worship, etc., in temples where Avarnas are not now admitted," In the first place, this does not touch the real point at issue because the question referred to the Committee is not how facilities may be provided for Avarnas for temple worship, but to report on the question of temple-entry which means in our opinion entry into the existing temples. Further, this recommendation is open to two grave objections. One is that the creation of new temples will tend to perpetuate the already existing differences between the Savarnas and Avarnas, and create a split among the Savarnas themselves. The second objection is that it will needlessly cast an additional burden on the already overburdened tax payer. As there is no scarcity of temples in Travancore, there is no necessity to add to the already numerous temples in the State. Quite apart from this as we have already stated, this recommendation does not solve the problem.

The only other part of the report where the actual question of temple-entry is dealt with is in the chapter dealing with the specific subject of compromise and chapter VII. In para 136, after stating that some advance should be made, the Committee proceeds "In the opinion of the Committee, the two possible forms of compromise in the matter are:

(1) Entry being allowed as far as Balivattam, and

Reading the above passages together, we are led to conclude that the Committee has shirked its responsibility and left the question to be determined by a *Parishat*. From the constitution of the Parishat outlined in the report, one can see that with its concurrence no advance in the direction of temple-entry can be expected. The Committee has stultified itself by its recommendation of a reference to a *Parishat* and made even the advance which it desires impossible of materialisation

With these preliminary remarks we shall next proceed to consider the issue before us, namely, temple-entry of the Avarnas.

The question arises in this way. There are certain classes of Hindus who are now prohibited from entering within the outer walls of the temples in which the so called caste Hindus or Savarnas now usually enter and worship. Their number, according to the census, is 1,797,380 out of a total Hindu population of 3.134,837. That is to say, they from 57 per cent. of the total Hindus or 35 per cent. of the aggregate population of the State. The issue before the Committee is whether these people may be given temple entry like other Savarnas, for the purpose of worship. A large section of the Savarnas are in favour of allowing the Avarnas to exercise this common right of worship, but a small section of Savarnas belonging mostly to the Brahmin community and other temple dependants oppose it. The chief ground on which objection taken is that the Hindu religious Sastras prohibit the Avarnas from temple entry and that according to these Sastras, the entry of an Avarna will cause pollution to the image with the result that the sanctity of the image will be diminished and eventually destroyed. It is necessary to examine the objection based on religious grounds at some length in order to show its hollowness. But before doing so we have to establish they are Hindus.

In the first place, this does not touch the real point at issue because the question referred to the Committee is not how facilities may be provided for Avarnas for temple worship, but to report on the question of temple-entry which means in our opinion entry into the existing temples. Further, this recommendation is open to two grave objections. One is that the creation of new temples will tend to perpetuate the already existing differences between the Savarnas and Avarnas, and create a split among the Savarnas themselves. The second objection is that it will needlessly cast an additional burden on the already overburdened tax payer. As there is no scarcity of temples in Travancore, there is no necessity to add to the already numerous temples in the State. Quite apart from this as we have already stated, this recommendation does not solve the problem.

The only other part of the report where the actual question of temple-entry is dealt with is in the chapter dealing with the specific subject of compromise and chapter VII. In para 136, after stating that some advance should be made, the Committee proceeds "In the opinion of the Committee, the two possible forms of compromise in the matter are:

(1) Entry being allowed as far as Balivattam, and

337 E

Partshat may consist of Vadhyans, Vaidikans and Azhavancherry Thmparakkals and of men learned in the Sastras and conversant with present-day world movement."

Reading the above passages together, we are led to conclude that the Committee has shirked its responsibility and left the question to be determined by a Parishat. From the constitution of the Parishat outlined in the report, one can see that with its concurrence no advance in the direction of temple-entry can be expected. The Committee has stultified itself by its recommendation of a reference to a Parishat and made even the advance which it desires impossible of materialisation

With these preliminary remarks we shall next proceed to consider the issue before us, namely, temple-entry of the Avarnas.

The question arises in this way. There are certain classes of Hindus who are now prohibited from entering within the outer walls of the temples in which the so called caste Hindus or Savarnas now usually enter and worship. Their number, according to the census, is 1,797,380 out of a total Hindu population of 3.134,837. That is to say, they from 57 per cent. of the total Hindus or 35 per cent. of the aggregate population of the State. The issue before the Committee is whether these people may be given temple entry like other Savarnas, for the purpose of worship. A large section of the Savarnas are in favour of allowing the Avarnas to exercise this common right of worship, but a small section of Savarnas belonging mostly to the Brahmin community and other temple dependants oppose it. The chief ground on which objection taken is that the Hindu religious Sastras prohibit the Avarnas from temple entry and that according to these Sastras, the entry of an Avarna will cause pollution to the image with the result that the sanctity of the image will be diminished and eventually destroyed. It is necessary to examine the objection based on religious grounds at some length in order to show its hollowness. But before doing so we have to establish they are Hindus.

After the temple entry question was raised recently in British India, some conservative diehards (Sanatanists), apparently foiled in their endeavour to find suitable texts in the Hindu Sastras to exclude any particular class of Hindus from the benefit of temple worship, have sought refuge also in a denial that the Avarnas were Hindus and based their exclussion from temples on that ground.

Had the Sanatanists been right in their contention that the Avarnas were not Hindus, the question would have rested there as no non-Hindu can claim the right of entering a Hindu temple. But, unfortunately, there is little to support this view and the present Committee itself has in the report definitely found that, these communities excluded from entry and who demand that right, are Hindus in every sense of the word. They worship the Hindu God, they are returned as Hindus in the Census Report and are treated in every way as Hindus by their caste-Hindu brothren. It is therefore not necessary to pursue this question further.

The Avarnas, having thus been found to be Hindus, the question is whether there is anything in the Vedas and the Dharmasastras to justify their exclusion from the temple and worshipping the image. It is conceded in the majority report that all Hindu temples have been founded for the benefit of the whole Hindu population whatever caste or sub-caste they may belong to. Unlike the Christian churches, each of which belongs to a particular congregation, a Hindu temple is a cosmopolitan institution in the sense that every Hindu, wherever he may reside and whatever sect he may belong to, has a right worship in the temple. In legal language, therefore, every Hindu is a beneficiary in every Hindu temple. The right to worship is inherent in every Hindu whatever caste he may belong to. But according to custom and practice prevailing at the present time, there is a certain order of precedence in the matter of worship in temples This order of precedence consists in each caste being compelled to worship the image from a particular place or position in or outside the temples. The Pujari alone can enter the inner shrine or the sanctum All the other Brahmins can worship from the sanctorum. Sopanams. Similarly, Kshatriyas, Nairs and other so-called

Savarnas can also worship form the same place. Certain other communities cannot enter the *Nalambalams*. There are certain other castes of Hindus who can worship from within the outer

other castes of Hindus who can worship from within the outer walls but cannot go beyond the Balivatiam. Lastly, there are the Avarnas who worship from outside the temble walls and are totally prohibited from entering the temple. And even among the Avarnas, there are grades of differences. This, in our opinion, is a mere matter of procedure and does not form part of the principles of Hindu religion. That this is so is clearly proved by the fact that the practice varies in different temples. In the Benares Viswanatha temple, the most sacred temple of the Hindus, there is no such order of precedence. Everv Hindu can approach the idol and perform Abhishekam. The rules as to temple entry are less stringent in Northern India than in South India and even among South Indian Temples there is greater latitude allowed outside Kerala than in Kerala itself. Certain castes and communities who are allowed admission in the Tamil District in the Madras Presidency are not admitted into the Kerala temples. Take for instance, the Kammalas, the Mahomedans and the Christians. They have admission in all the temples in the Tamil Districts but they are excluded from the temples here. In South India again, the Nadars are allowed entry into certain temples while in others they are not. Had this practice of different communities worshipping from different places and positions been a fundamental principle of temple worship, the rule would have been uniform in all temples and there would have been no variation in different temples and in different places.

We have not been able to discover any authorities for this rule or practice in Hindu Sastras. The report says that there is no text in the Vedas either to support untouchability or unapproachability. There is no greater authority in the Hindu literature that the Geetha in regard to the fundamental principles of Hindu religion. It is the quintessence of the Hindu scripture and Sastras. It says:-

> വിദ്ദ്വാഹിനമസംപന്നേ ബ്രാഹ്മാണ ജവി ഹസ്തിനി ശുടി ഭാഷവൂര്വപാകേ ച പണ്ഡിരാസ്സമശിന്റു

विद्याविनयसम्पत्ते ब्राह्मणे गवि हस्तिनि । द्युनि चैव श्वपाके च पण्डितास्समदर्शिन: ॥

which means learned men look equally on a Brahmana adorned with learning and humility, a cow, an elephant and even a dog and an outcaste. Niralambopanishat says:

- നചമ്മണാ ന മൈസ്പ്പ ന ഭാംസസ്വന ചാസ്ഥിനം ന പാതിരാത്മനോ ഓതിം വ്യാപഹാരപ്രകളിതം,
- । न चर्मणो न रक्तस्य न मांसस्य न चास्थिन: । न जातिरात्मनो जाति-व्यंवहारप्रकल्पित: ॥

According to orthodox Hindu view, caste 19 not based on birth, but on qualities. There cannot therefore be superiority or inferiority between castes. Caste is not of the skin or the blood or of the flesh or of the bones, or of the soul, it is only a practice.

I may also refer to the traditional controversy between the great Vedantic teacher Sree Sankara and the Chandala who is said to have been asked by the former to keep his pollution distance, when he was going to the temple after his bath in the Ganges. The Chandala in the following well-known verse asked Sankara whether he was requiring his body made of food or his atman to make way

> क करकाउनकरक काम्प्राय कर मेक क्रांक का कर कर कर न्री बटार ! हुत्यै क क्रांक क वारककरों की कर्क कर क्या का सरनस्यादन्नस्य स्वयन्त्र चेतन्यसेव चेतन्यान् ।

द्विजवर दूरीकतु

वाञ्छसि किं तत्र मे बूहि ॥

Sankarachariar, unable to answer, prostrated before the Chandala in token of acknowledging his mistake, Vajra Suchi Upanishat, discussing the question as to who was a Brahmin, came to the conclusion that a Brahmin was neither the Atman, nor the body, nor the caste, nor knowledge, nor conduct, nor charity, but one who realises the inimitable, non-active Paramatma.

യം കന്റ്റത്തോനം അലിതീയം ഒരറിഗ്ലണക്രിയാണിനം ഷഡംലിം ഷഡ്ളാവേത്രാലി സവ്വദാഷരഹിരം അപമോക്കീകൃത്വ വത്തെ ഏവ മക്ക ലക്ഷാണാ യം സംഎവെ ബ്രാഹ്മന്ന ഇതി ശ്രതീസ്തരിപ്പാനെ തിരാസാനാമ ഭിപ്രായം.

य: कश्चिदात्मानं अद्वितीयं जातिगुणाकियाहीनं षडूर्मिषड्भावेत्यादि सर्व-दोषरद्वितं अपरोक्षीकृत्य वर्तंत एव मुक्तलक्षणो य: स एव बाह्मण इति श्रतिस्मृति-पुराणेतिहासानामभिप्राय: ।

If the above represents the views of the authorities according to the Vedas and the Upanishats, then anything to the countrary stated in any other work has no binding force, as according to Hindu Sastras, the Vedas are the final authority on all questions relating to Dharma and, what is contrary to Vedic injunctions, is Adharma:—

ശ്രതിഃ നൂതീസ്റ്റിലാചാരഃ സ്വസ്വ് ച പ്രിയമാണ്ണെ സമുക് നങ്കല്പങ്ങ കശമാ ധമ്മൂഖ മിദം സുതം, श्रुतिः स्मृतिस्प्रदाचारः स्वस्य च प्रियमात्मनः । सम्यक्सङ्कवजः कामो धर्ममूलमिवं समृतम् ॥

The Vedas as we have already said do not give any support for untouchability or unapproachability between several castes and nowhere is it said in the Geetha that there is any inferiority or superiority between the several Varnas or castes or that any community is untouchable or unapproachable to another.

But the contention of the Sanatanists is that temple worship is not governed by the Sruthis or Smritis but by the Agama Sastras which provide for the construction of temples, the dedication of images and the conduct of poojas and worship in temples. They say that a temple is not like a church or a mosque where people assemble for the purpose of offering prayers to the deity or God, but it is a place where a *Bimbom* or image is installed upon which the Sannidhyam or presence of God is obtained by Tantrams and Mantrams chanted at the time of the *Pratishta* and the Sannidhyam is developed by the performance of Poojas by holy and learned Poojaris. This Sannidhyam or presence of God will be reduced or destroyed by certain *nimithams* or occurrences, one of such *nimithams* being the entry of the prohibited classes into the temples. The authority for this position that Sannidhyam will be destroyed by nimithams such as the entry of Avarnas is the following sloka in Vishnusamhita, 25th Patalam.

> വിമംബനേ 2 നിഷ് എത്വാം. പിന്നുളേലോസന്നിയിഃ,

विलम्बने तु निष्कृत्यां विनइयेद्देवसन्निधि: ।

which means that if purificatory ceremonies are delayed after the image is polluted, the Sannidhyam will be destroyed.

Let us now see whether there is any authority in the Hindu Sastras in support of this theory of Sannidhyam or as it is known in present day newspaper controversy as the "power house theory."

There is no direct authority for the position that images are worshipped because there is the Sannidhyam of God in them. In the first place, the origin of temple worship does not lend support to the contention that idols are (worshipped because the Divine power which in a diffused form manifests itself in all objects animate and inanimate, exists in a concentrated form on the image. This form of worship is prescribed for the ignorant classess and not for the intelligent or the spiritually advanced.

> ഉത്തരാ സഹ ട്വേസ്ഥാ രല്ല മാ ധ്രാനപാർണാ ജപസ്ത സ്റ്റാദധച്ചാ ഹോപ്പേജാധമാധമാം സ്പ്പ്

ś.

(കളാണ്ണവധമ്മ)

അപ^vസ്വന്നെ എട്ടയ സൂയ്യ്യ സ്ഥണ്ഡിലെ പ്രതിമാനു ച്ചാം. എട് നോപതേഷ് ഹരേ സളഗ്ര് മനനം മുനിങ് ന്യേതം, - അരണമെ ളിരോവരോ ദേവോ രാവമ ദേവൊ മനീകിണാം പ്രതിമാസ്വല്ലബുജീനാം മോഗിനാം എദ്രയ ഹരം: തന്ത്ര സ്ഥന്തിലെ ഭാവിത, അനാം സ്ഥണ്ഡിലെ ഭാവിത, അനാം,

> उत्तमा सहजावस्था मध्यमा ध्यानघःरणाः जपस्तु स्यादधमः होमप्जाधमाधमः ॥ अप्स्वग्नौ हृदये सूर्ये स्थण्डिले प्रतिमासु च । पद्स्वेतेषु हरे सम्यग् मननं सुनिभिः स्मृतम् ॥ अग्नौ क्रियावतां देवो रंवौ देवो मनीषिणाम् । प्रतिमास्वल्पबुद्धीनाम् योगिनां हृदये हरिः । तस्य सर्वगतत्वास्तं स्थण्डिले भावितारमनाम् ॥

(ंकुलार्णवधर्म)

From these it would appear that idol worship is the lowest of the lowest forms of worship of God, and it is meant only for the ignorant or Alpabudhi. If, by the process of *Pratishta* and other Tantric karmas, the all-pervading essence is concentrated on the image, we do not see how image worship can be characterised as the lowest form of worship or why it should be meant for the ignorant alone. Image worship is prescribed for the ignorant classes because they are incapable of any abstract conception of God as a formless being and they want a concrete object to be presented to them for concentrating their minds on. Therefore, an image is presented to them as God, and they worship God through that concrete form :

> നച ത്രപം വിനാ ലവോ ധുടും കോലി ശക്രമം സവ്തപനിവ്വങ്ങാനി ബലിക്കര് സ്വ തിഷ്യതി (Vishnusamhita.)

न च रूपं विना देवो ध्यातुं केनंापि ज्ञक्यते । सर्वरूपनिवृत्ता हि बुद्धिः कुत्रास्य तिष्ठति ॥

(Vishnusamhita.)

Which means, that for man it is impossible to conceive of God without a form and so image worship was prescribed for him.

See also principles of Tantra by Avalon part II, page 212 where he discourses on the comparative merits of mental worship and outer worship. "Outer worship is worse than the worst, so that its performance is degrading or that the most degraded persons only perform it," He says further that outer worship is merely the elementary preparation for training a man in meditation and concentration which is the form of worship prescribed, for the spiritually advanced just as the study of Ka. Kha in a primary school to begin with is essential for higher education. The learned author continues that "when Ka, Kha, has become firmly and indelibly impressed in their minds for all life, it is then that the boys enter the boundless sea of Sastra on the craft of the same Ka. Kha. Similarly when in course of the Sadhana of the lotus feet of the supreme Devatha in external worship in the primary school of the supreme Guru, meditation and concentration become external to a Sadhaka. It is then that he enters the sea of eternal knowledge and crosses to the other side of existence with the help of the craft of those fear dispelling feet. The relation bet, ween the Sadhana of Maha Vidya (Supreme spiritual knowledge) and the worship of the Devatha, whose substance is the Mantra given by the Guru is similar to that which exists between the cultivation of Vidya (knowledge) and the writing of Ka, Kha under Guru Mahasaya." Thus we find that idol worship is not an end in itself but forms only a preparation for the acquisition of the snpreme knowledge which is the object of Sadhana. The origin of image worship is given in Srimath Bhagavath a 7th Grantha, 14th Chapter, which is rendered in the following words by Justice Sadasiva Aiyar in 1914 M. W. N. 822 "The origin of image worship was in the Thretha Yuga. In

the Kritha Yuga, God was worshipped as immanent in the heart of everything and worship consisted solely in service to one's fellow creatures. As the spirit of the Universal brotherhood decayed in the second age and notions of inferiority and superiority among men were indulged in, the inferior man was asked to worship God's higher manifestations in the superior man. Then disputes naturally arose about the relative superiority and inferiority and the sages considered it expedient to introduce image worship in order to prevent quarrels about superiorities and in order that all men (who had now become devided into four distinct castes) without unseemly squabbles about their relative excellences might worship God in a common image."

Again, Chanakya, the father of Indian diplomacy and political science, says in his Arthasastra that idols were set up by kings for filling exchequers by exploiting the superstitious fears of their subjects. He says: "The superintendent of religious institutions may collect in one place the various kinds of properties of the Gods of the fortified cities and country parts and carry away the property to the kings' treasury." Many temples may have also come into existence with the object of supplementing the State Revenues.

Whatever theory we may accept, whether image worship was prescribed for the ignorant for concentrating their minds on a concrete object and thus training the mind in contemplation and concentration, or whether it was a substitute for human worship, or it was set up by kings for explointing the credulous fears of the superstitious, there is no foundation in the Agamas and Puranas in support of the contention that image worship is prescribed because there is Divine power in a concentrated form in the image; nay, the contention is directly opposed to the origin and object of image worship discussed above.

Assuming however there is Sannidhyam and that it is produced by Tantric rituals and developed by pooja, there is no warrant for the contention that the entry of Avarnas in temples will destroy of diminish the Sannidhyam. The reformers on the other hand contend that by increasing the number of worshippers which will be the result of allowing temple entry, Sannidhyam will only be increased and not diminished. This stands to reason because what the Poojari himself does is merely to worship the image and to pray to God to manifest himself in the Bimbom and the being supposed to be a man of great spiritual merit and Thapas, the Sannidhyam is said to be induced on the image If that is so, the conjoint prayers of numerous Bhaktas cannot fail to enhance the Sannidhyam.

Now that apart, let us examine the argument of the Sanatanists on its own merits. They say, as we have already observed, that Sannidhyam will be diminished by the entry of the prohibited classes. The several *nimithams* which pollute the temples are given in the Tantrasamuchayam, which is the binding Agamic authority in Kerala, in the following words:

> ക്ഷേത്ര ഉകിജ്നന് ഭകണ് മണ്ഡ പാരാര മൃത്രാസ്യയാക് പത്തം പതിതാലിവേത്തം സോലൂകന്ന് പത്തം പതിതാലിവേത്തം യോഷ്യകന്ന് പെത്തം പതിതാലിവേത്തം കോഷ്യാ, ക്ലാം പെത്തം പത്താക് പേത്തം ക്രാഷ്യാ, ക്ലാം പുരസ്സം നേക് പേത്തം ക്രാഷ്യാ, ക്ലാം പുരസ്സം നേക് പേത്തം ക്രാഷ്യാ, ക്ലാം പുരസ്സം പേത്തം ക്രാഷ്യാ, ക്ലാം പുരസ്സം പേത്തം ക്രാഷ്യാ, പ്രത്താക്കാന് പേത്തം പ്രത്താക്കാന് പേത്തം ക്ലാം പ്രത്താക്കാന് പേത്തം പ്രത്താക്കാന് പേത്തം ക്രാഷ്യായം പേത്തം ക്രാം പ്രത്താക്കാന് പേത്തം ക്രാം പേത്തം പെത്തം പോത്താക്കാന് പേത്തം പോത്തം പെത്തം പോത്തം പെത്തം പെത്തം പോത്തം പെത്തം പോത്തം പെത്തം പെത്തം പെത്തം പോത്തം പെത്തം പെത്തം പെത്തം പോത്തം പെത്തം പെത്തം പെത്തം പെത്തം പോത്തം പെത്തം പെത്തം പെത്തം പെത്തം പോത്തം പെത്തം പെത്തം പേത്തം പേത്തം പോത്തം പെത്തം പേത്തം പേത്തം പേത്തം പോത്തം പാത്തം പാത്തം പോത്തം പോത്തം പോത്തം പോത്തം പാത്തം പോത്തം പാത്തം പാത്തം പാത്തം പാത്തം പ്രത്തം പാത്തം പോത്തം പോത്തം പാത്തം പാത്ത

This sloka enumerate the nimithams or occurences which pollate a temple or the image. The occurrence of births and deaths within the temple which includes the whole area within the outer walls, the spilling of urine and blood and the entry of pathithas and others within the Ankanam or Mandapam and the' entry of certain animals such as olukas (owls) within the Garbha griha or inner sanctorum, are events which pollute the image. This raises two issues: (1) whether Chandalas are included within the prohibition and (2) and if they are, whether the prohibition relates to whole temple or only to the Ankana Mandapam. On the second point, Dr. Ravi Varma, a well known Sanskrit scholar says, in a letter addressed to the Zamorin in regard to the Guruvayoor Satyagraha," the construction of the stanza clearly points out that it is viewing the temple in a concentric order from without inwards. First, it is said that acts of birth and death in temples pollute them, thereby meaning that these events, if they happen anywhere within the precincts, would pollute them. Then it goes on to say that contamination with

urine blood and the like, as well as entry of pathithas and similar people, would entail pollution if they happen in the inner yard (yard within Nalampalam) Mandapa, etc. And lastly it mentions animals whose entry into the Sanctum sanctorum pollutes the temple. The term "Ankanamandapam" could mean only the inner yard, Mandapa and Girbhagriha, as we are directing our attention in a concentric manner from without inwards. This evidently means that any human being can go up to the inner yard without pollutting the temple."

If this interpretation is accepted, there is no prohibition against the entry of any person of whatever caste within the outer walls and up to the Ankanam and Mandapam. Any other interpretation would be unnatural and far fetched. The majority report says that as according to custom the Avarnas are prohibited from entering the outer walls of the temple, the prohibition in the Tantrasamuchaya in regard to Pathitadi vesa must apply to the whole temple and not to the Ankanam and Mandapam alone. This is begging the question.

The next question is whether the prohibition mentioned in the sloka applies to the Avarnas with whom we are now concerned. The text does not specially refer to them, but it is contended that the expression "Adi' in "Pathithadi" is intended to cover Chandalas and that all the prohibited classes are comprehended by this expression. The expression "Adi" has been construed to include Chandalas by the author of Vimarsini, a commentary on Tantrasamuchayam written by the son of the author. But, in our opinion, the expression "Adi" must be interpreted jejusdem generis with Pathitha and it can import only disabilities arising out of misconduct and other occurrences in one's life time and not to those arising from birth. Among persons affected with such disabilities may be included women in menses or under confinement and people affected by death or birth pollution. Women in their monthly periods and men in death and birth pollution are put on the same level with Pathithas by Smriti writers also. In Parasara Smriti, for instance, speaking about the pollution to Vitanagni, Pathithas, Soothikas (women in menses), Udakya (a woman in confinement)

are all mentioned as persons the approach of whom pollutes *Vithanagni*. The text is quoted below:

യുഗഞ്ച കിയുഗഞ്ഞവ തിയുഗഞ്ഞ ചയർയുഗം ചണ്ഡാളസൂതികോടക്യം, പതിരംനാമധം ക്രമാൽ, युगञ्च द्वियुगञ्चेष त्रियुगञ्च चतुर्युगम् । चण्डालसतिकोदक्य-

पतितानामधः क्रमात् ॥

Soothika and Udakua, who become impure not by birth but by certain occurrences in their life are treated as persons whose approach will pollute the Vithanagni. Applying the rule eiusdem generis, these persons alone can be intended to be covered by the expression "Adi". But it is contended that, as Chandalas are also mentioned as one of the set of persons whose approach will pollute Vithanagni, the expression "Adi" must be taken to be intended to include all the three, namely. Chandala, Soothika and !Udakya. The answer to this contention is, in the first place, that such a construction would offend against the rules of ejusdem generis, Secondly, if Chandalas were also intended to be covered by this text, there was nothing to prevent the author from expressly mentioning them in the sloka. It is worthy of note, that while the Pathithas who have the least amount of pollution are expressly mentioned, the Chandalas are excluded and left to be inferred from the use of the expression 'Adi.' We are of opinion that the Chandalas were deliberately omitted because it was not intended to excluded them from worshipping in the temples which were really intended for their benefit. We are also supported in this view by the opinion of the majority of the members of the Committee. This is the view adopted by Mr. Nilakanta Aiyar (special officer for purificatory ceremonies) in his work on purificatory ceremonies which is a Government publication. He has translated 'Adi' in the above passage into 'and the like' and has refused to accept the Tantrasamuchaya as an authority for excluding the Avarnas from temples. In our opinion the prohibition against Chandalas relates only to touching the image and not to entry in temples. Vishnusamhita provides

for the purification of the image and the Girbhagriha when polluted by the touch of a Chandala. It says :

ചണ്ഡാലശ്വപ്ചെം സ്പഷ്ടേ പ്രസാദേ ബിംബ് ഏവ് വാ അശ്വാദ്രവ്വേച്ച സംസ്പഷ്ടേ ജലസം ലംഷണാലികം

चण्डालश्वपचैः स्पृष्टे प्रासादे विम्ब एव बा अश्वाद्रव्ये च संस्पृष्टे जलसम्प्रीक्षणादिकम् ॥

It is contended by some that the absence of express prohibition against the entry of Chandalas in temples is due to the fact that the possibility of their entering the temples is so remote that it was not left necessary to make any provision for it. If the entry of Chandalas into a temple is such a remote possibility as to be almost impossible, his touching the Girbhagriha or the image is a still further remote possibility and yet it was found necessary to anticipate the latter contingency and to provide against it. It is ridiculous therefore to suppose that the former contingency could not have been anticipated and provided for. The contention the Chandalas were left out because nobody could have anticipated the possibility of their entering the temples cannot stand a moment's scrutiny. The two texts, @ na cog na ano....., etc. in Tantrasamuchayam and amucura ana in Vishnusamhitaread together, lead to the irrefutable conclusion that the prohibition in regard to Chandalas applied only to touching the Girbhagriha or the image and not to his entering the temple and worshipping there. Therefore, the author of Tantrasamuchayam deliberately omitted mentioning the Chandalas in same gold see oone क्षेत्र स्तिर्जननं etc.

Now, assuming for the sake of argument, that Chandalas were also intended to be included among the prohibited classes, the question arises who the Chandalas are and can be presentday Avarnas be designated as Chandalas ? We are unhesitatingly of opinion that they cannot be. Manusmriti says :

> ശ്രദ്ദാളമോ ഗവം ക്ഷഞാ ചണ്ഡാംഫ്രാഗമോ നണ്ടാം ചെന്നുവിപ്രാസ ജംശംആവണ്ണംകരാം ജംശംആവണ്ണംകരാം

शूद्रायुयों गव: क्षत्ता

चण्दालश्चाधमों नृणाम् ।

वैश्यराजन्यविश्वासुः

जायन्ते वर्गसङ्कराः ॥

Amarakosa gives the following definition:

സ്വാഹ്മാണ്ണാലസ്ത ജനിരേം ബ്രാഹ്മണ്ഡാലസ്ത ജനിരേം

स्यात्रण्डारूस्तु जनितो

ब्रह्मण्यां वृषलेन य: ।

A Chandala is thus the offspring of a Brahmin woman by a Sudra male. This is the view held uniformly by all the Srtmi writers and lexicographers without exception. Now, can by any stretch of imagination be it held that the 17 lakhs of Avarnas are the descendents of the fellen women of the Brahmin community whose population today is only 14,000? In this calculation we have not taken into account the Tamil Brahmins the vast majority of whom are recent immigrants into Travancore. Even including the latter, the present total Brahmin population of Travancore is only less than 70,000. We do not think that any reasonable man will seriously contend that the present Avarnas are Chandalas in the sense in which the expression is used in Hindu religious books.

Now let us examine the duties and functions assigned to Chandalas and their habits of life as stated in the Dharma Sastras. Manusmriti says thus

> പണ്സാപടപപാരാന്ത്ര അഹിഷാമാൽ പ്രതിശ്രയം. ഞാപപാത്രാശ്രേകൽത്വ്വാം ധനമേഷാം ശ്വന്ത് ഉടം പഞ്ഞാത് ഉടചേപാന് ലിന്നുമായേഷം ഭോജനം കാർഷ്ണായസമേങ്ങം പരിവ്രജ്ന്നാം നിത്രന്നെ നെന്നെയ്യമാമെപ്പ് ഫേർ പുരുകോ ധത്മായ് പ്രതാന്റെ നെന്നെയാം മീഗസ്ലേഷാം വിവാഹസ്സ്പ്രെടെസ്സേഹ അന്നദമ്പാം പോധിന്നം ടേയം സ്വാൽ ലീന്നമാജനേ. രാത്ത്രം നേവി വമരയുണ്ടെ ഗ്രാഭാജന്നം ശ്രേത്തന്റെ അന്നദമ്പാം നേയ്യാണ് ചിണിമ്മ രാജ്യാന്തരെന്നും അബാസ്ഥാം തവരേഞ്ഞവ നിന്നുതേന്നെ നേക്കുന്നെന്നെ പല്ലാംഗ്രാ നെന്ന് ഗ്രമ്തിയും ശയ്യംശ്വാമരണംനിയം. വല്ലാംഗ്രോ നെന്ന് ഗ്രമ്തിയും ശയ്യംശ്വാമരണംനിയം. വണ്ണാപേതമവിയതാതം നേകാക്കുംബോണ്ടം ആരുത്രപമിവാനായ്ക്കം ക്കുക്കോംന്റെ കും

चण्डालभपचानान्तु बहिर्ग्रामात्प्रात्तश्रयः । भपपात्राश्च कर्तन्था धनमेषां श्वगर्द्धभम् ॥ वासांसि मृतचेलानि भिन्नभाण्डेषु भोजनम् । कार्ष्णायसमलाङ्कारः परित्रज्या च नित्यत्तः ॥ न तैस्समयमन्विच्छेत् पुरुषो धर्ममाचरन् । न्यवहारो मिथस्तेषां विवाहस्सदृशैस्सह ॥ अन्नमेषां पराधीनं देयं स्यात् भिन्नभाजने । रात्रौ न विचरेयुस्ते प्रामेषु नगरेषु च ॥ दिवा चरेयुः कार्यार्थं चिद्धिता राजशासनैः । भवान्धवं शवल्चैव निर्हरेयुरिति स्थितिः ॥ वद्धयासांसि गृद्धीयुः शय्याश्चाभरणानि च ॥ वर्णापतमविज्ञातं नरं कलुष गोनिजम् । आर्थरूपमिवानार्यं कर्म¹भिः स्वैर्विभावयेत् ॥

Slokas 51 to 57 Chap. X.

നിലാസ്ത്രധരോ **തിലപനുഷം ധാസ്തുല്**ങ ചിത്വമാസ്ത്രധരോ **തിലപനുഷം ധാസ്തുല്**ങ

> -नीळवस्नधरो नीलपरुषो ध्वस्थमूर्द्वजः । चित्यमाल्यानुळेपश्च आयसाभरणो भवेत् ॥ (Ramayanam Balakanda).

പിടിന്നകഴങ്കാകീണ്ണം പേഷർമച്ചേ ഒനായുതം വരംഹഖരനോസന്കപാലാഘടനങ്കും മുതമോലപരിസ്തീണ്ണം നിൽാല്യംക്തളഷണം സപ്പ് നിൽോകമാലാലിം ക്രത്ഥിന്നം കടീമേം കക്കടാരാവങ്ങളാലം ഗ്രദ്ദ്ദ്ദ്വതായതുടെന്നുളില്ല പസ്സേം ഉപ്പോഷങ്ങളാനെയ്യാരെക്കും കല്മദ്ദ്ദ് പസ്സേം ഉപ്പോഷങ്ങളാണ് പ്രത്യാരക്കും കല്മദ്ദ്ദ് പസ്സേം പോനംബഞ്ഞാപരിഷ്ണം ഗേയുഥപരിപാഴിതം

> (മഹ:ഭാര്തം താന്തിപലം) എര് ക്ലാം അല്പായം (പിശ്വാഭിത്രശംഘലന്തംവാരം)

. विभिन्नकछशाकीणें अचर्मच्छेदनायुतम् । वराहखरभग्नास्थिकपालाघटसङ्कुलम् ॥ मृतचेलपरिस्तीणं निर्माल्यकृतभूषणम् । सर्पनिर्मोकमालाभिः कृतचिद्धं कुटीमुखम् ॥ कुक्कुटारावबहुलं गईभध्वनिनादितम् । उद्दोषद्विर्षरेवांक्यैः कल्लहद्भिः परस्परम् ॥ उत्दकपक्षिध्वानिभिः देवतायतनैर्वृतम् । लोद्दधण्टापारिष्कारं श्वयूथपरिवारितम् ॥

> (महाभारतं शान्तिपर्वं १४१ अध्यायम् । विश्वामित्रश्वपचसंबादम् ।)

The Slokas from Manu quoted above are thus translated by Sir William Jones:

'The abode of a Chandala and a Swapaka must be out of the town; they must not have the use of entire vessels; their sole wealth must be dogs and asses:

'Their clothes must be the mantles of the deceased; their dishes for food, broken, pots; their ornaments, rusty iron; continually must they roam from place to place:

'Let no man, who regards his duty religious and civil, hold any intercourse with them; let their transactions be confined to themselves, and their marriages only between equals:

'Let food be given to them in potshreds, but not by the hands of the giver; and let them not walk by night in cities or towns:

'By day, they may walk about for the purpose of work, distinguished by the King's badges; and they shall carry the corpse of every one, who dies without kindred:

Such is the fixed rule.

'They shall always kill those, who are to be slain by the sentence of the law, and by the royal warrant; and let them take the clothes of the slain their beds, and their ornaments.

'Him. who was born of a sinful mother, and consequently in a low class. but is not openly known who, though worthless in truth, bears the semblance of a worthy man, let people discover by his acts.

Practically the same descriptions is given of them in the Ramayana and the Bharata. Now what we ask is, is there any caste which answers this description among the numerous castes treated by the report as Avarnas. Take the Kammalas for They are artisans by profession and they claim instance. to be Viswabrahma Brahmins. Their habits are cleanly and they have none of the attributes of Chandalas. Or again, take the Ezhavas. Their profession is agriculture and industry. A large number of them are weavers. There are also a few toddy drawers and toddy vendors among them, but toddy drawing and vending are not professions assigned to Chandalas by the Dharmasastras as will be evident from the They are not the only classes who now quotations above. follow the profession. There are among them Sanskrit scholars, astrologers, Avurvedic physicians and very learned men generally. Kaniars again are, by profession, astrologers and physicians. The Pulayas have been agriculturists from time immemorial and they too are not addicted to any of the untidy habits attributed to Chandalas in the above citations. It is needless to examine this question further, as there is no evidence whatever to prove that any of the Avarna castes come under the description of Chandala in the Dharmasastras. The report says in para 17 "the Chandala or the Anthyaja is described, as regards his appearance, his habitation, his dress, his ornaments and his profession. That description, though it has by lapse of time become inapt in some respects, is still in a general way sufficient to include certain Avarna classes going by varying names in different localities within the scope of the general class name in the text." This is an ipse dixit which cannot be accepted If, as the report assumes, the description of for a moment. Chandalas given in the Smritis and Puranas was sufficient to include the several classes of Avarnas within the generic term Chandala, we should have had no hesitation to treat these Avarna classes as Chandalas. But we have purposely extracted the above portions of Manusmriti, Ramayanam and Bharatam regarding the origin, appearance, habitation, dress, ornaments and profession of the Chandalas to show that they apply to none of the Avarna communities and we challenge the authors of the report to show how that description applied to Kammalas, Ezhavas, Kanians or

~ •

any other class of Avarnas. We regret that on such a general and fundamental point the authors of the report should have satisfied themselves by a mere assertion instead of stating the particulars in detail and showing how those particulars applied to these Avarna classes. The fact is that it was an impossible feat, and instead of acknowledging it, the learned authors consoled themselves with a bare assertion.

On this point, the report relies on two very recent unpublished works called Yogiar Prayaschitha and Prayaschitha vimarsini, the first by Neelakanta Yogiar and the second by Mahisha mangalam Namboori. In the first place, these works were not produced before the Committee for their scrutiny. It is not improbable that these are recent forgeries. Secondly it is not clear how the classes mentioned in these works come under the classification of Chandalas in the Smrithis having regard to the description of their habits of life and profession. The authors are not men of any great repute and their opinions cannot prevail against the spirit of the provisions of the well-known Smittis and They do not give any reason for the fresh classifi-Purnas. cation of Chandalas into three classes and bringing the Avarna communities under that classification. They merely base the classification on distance pollution as the authors found it. But the Smritis do not mention this as the distinguishing feature of a Chandala. We have therefore no hesitation in discarding the authority of these texts for identifying the Avarnas as the Chandalas of the Smritis.

The report continues "An even more important test of identity is the long unbroken usage on the one hand treating them as so include, and on the other, accepting such inclusion." This is again begging the question. What has to be proved is that the present-day Avarnas are the Chandalas of the Smritis and Agamas. That has to be decided by their definition and the description of their habits, dress, profession, etc. If these unmistakeably show that they are not Chandals, how does the fact that they are excluded from entry into temples, prove that they are the Chandalas of the Smritis and Agamas. Our contention is that when they do not answer either the definition or the description of the Chandalas in the Smritis, it is wrong to call them Chandalas and to apply to them the restriction imposed on Chandalas.

Now let us examine what this "unbroken usage and treating them as Chandalas" stated by the report, is. We deny that the Kammalas, Kanivans and Ezhavas are treated as Chandalas any more than the Nair or Brahmin is treated as such. It is adding insult to enjury to say that by usage they have been treated as Chandalas in any sense of the term. There is no doubt a usage by which these people are treated as unapproachables and are not admitted to temples. Does it mean therefore they are the Chandalas mentioned in the Smritis? It may be a usage which developed subsequent to the Smritis and Agamas and against their provision and based upon other reasons. The Prayaschitha vimarsini of Mahishamangalam referred to by the report does not anywhere say that the present-day Avarnas are the Chandalas of the Smritis and Agamas. Even if it said so we should have no hesitation to reject it, as it is contrary to the Smritis and Agamas. The conclusion, therefore, is that the present-day Avarnas have not been proved to be the Chandalas of the Smritis and the report has been making a confusion between theendal classes and Chandalas.

We have already seen that the sloka in Brahspathi quoted in Parasara Madhaviyam which is the foundation upon which the whole superstructure of the existing practices of varying grades of pollution is raised, refers only to the pollution to the Vithanagni or the fragment of the Yagna fire retained in a Brahmin's house. It has no reference whatever to human beings. But the report says it applies to the Brahmins also. There is no authority in the Smritis and Agamas for this, but assuming it is so, how can it apply to the image of God which is, as Mr. S. T. Veeraraghavachari says, eternally pure. It is assumed that God in the image is conceived of as a Brahmin and as a Brahmin is made impure by the approach of a Chandala, so is the image which is conceived of as a Brahmin. Here we join issue with those who hold this opinion and contend that the conception of the Hindu is not that God is a Brahmin but a Kshatriya or king. God is conceived as the ruler of the Universe. The Brahmin is not the ruler of the world. The whole routine of service in a Hindu temple corresponds exactly to what happens in a royal palace and not in an ascetic Brahmin's Asramam. Early in the

morning, the God is awakened by music and the noise of Shank. He is every day bathed and most sumptuously fed with luxurious food. He is taken out in procession with musical accompaniments like a prince. The Agamas enjoin that after the image is served with food, there should be music and dancing by dancing girls. Is this practice one which obtains in a royal Palace or Brahmin's Graham? Again, during Utsavom, on the 9th day, the God is supposed to go out hunting or *Pallivetta*. Is it consistent with a Brahmin's Varna Dharma to go a-hunting? Again, on the Arat day, the image is taken out in procession with all parapharnalia of a royal procession such as flags, umbrellas, *thazha, alavattom*, war drums, etc., etc. Again, He supervises the training of His army and inspects His guard of honour every day during the Utsavom. This is called *Velakali*.

The Brahmin has no more to do with a war or the disposition of the army then with trade or any other profession. Now all these and many other similar observances lead to the incontrovertible conclusion that God in the Agama is conceived as a king, a Kshatriya and not as a Brahmin. If our contention is well founded, then the whole foundation of the pollution of a temple falls to the ground because there is absolutely no warrant in the Smritis or Agamas for the observance of pollution by the non-Brahmin castes, such as Kshatriyas, Vaisyas and Sudras on account of the proximity of Avarnas.

The Bimbom is like Vithanagni (a) arcosomon as an losses) Therefore it is urged that whatever pollutes the Vithanagani will pollute the Bimbom also. In the first place, the texts do not say that the Bimbom will be polluted by the same occurrences as Vithanagni. Secondly, it is opposed to the contention that the Bimbom contains the Divine element in a concentrated form because the Divine element is incapable of conception except as on element is incapable of conception except as an element, the Bimbom representing the deity is conceived as a human being with human attributes, (Saguna), and it is as such that pollution is sought to be attached to it. But we have already shown that as a human being, it is as a Kshatriyatand not as a Brahmin for whom alone there is pollution, that God is conceived.

ŗ

We may observe in this connection that the authorities quoted for identifying the Chandalas as Avarnas, *viz.*, Yogiar, Mahishamangalam, Karuthapara, etc., are all unpublished works. They were not produced before the Committee for scrutiny. Their genuineness is open to doubt. Even if they are genuine, they are comparatively recent works and can have no more weight attached to them than to the evidence of orthodox witnesses who appeared before us. Their opinion is opposed to the Dharmasastras and for that teason alone, they deserve to be rejected.

Another authority quoted is from Vaikhanasagama. The substance of that quotation in the report is as follows :--"Brahmins who are Vaikhanasas may worship in th the Girbhagriha. Brahmins able to recite Vedas in the ardhamandapa devotees of Vishnu in the Mahamandapa. Kshatrivas and women of the Kshatriya classes in the Nrithamandapam, Vaisyas, Sudras and Anuloma castes in the Bahyamandapa, others who are devotees of Vishnu in the Gopuram and Pratilomas and Anthuajas by a sight of the Stoopi." This Agama is not a binding authority in Travancore. The restrictions therein imposed are not observed in Kerala. According to Tantrasamuchavam, no restriction is imposed on any classes against temple entry except Pathithas and the like and in practice, Brahmins, both men and women, Kshatriyas of both sexes, Vaisyas, Sudras and Anuloma castes are all allowed to go up to the Sopanam and worship from The Poojari alone is allowed inside the Girbha-griha. there. No other Brahmin is allowed that privilege. So, neither in practice, nor in theory is the Vikhanasagama quoted above acceptable as an authority in Kerala temples.

Again, if the contention that the Sannidhyam in the image would be diminished by the approach of unapproachables is well founded, then there could be no Sannidhyam in the temples belonging to the Ezhavas or other unapproachables. But none of the conservative witnesses have denied the existence of Sannidhyam in those temples. If there is no Sannidhyam in those temples, the remedy suggested by some witnesses for the present trouble that separate temples may be built for the Avarnas cannot be of any avail. If, on the other hand, in the new temples proposed to be erected and in the existing temples belonging to unapproachables, the existence of *Sannidhyam* is granted, then the argument that the entry of Avarnas in Savarna temples will reduce or destroy *Sannidhyam*, cannot be sustained for a moment.

We may also say that on this point, namely, the destruction of Sannidhyam by the admission of Avarnas, the opinion is not uniform among the conservative section of the Savarnas themselves. Mr. S. T. Veeraraghavachari, a retired Judge of the High Court and a gentleman of great learning in the Hindu scriptures and Sastras says : ---മത്രംകാണ്ട് ആരാഹനം ചെയ്യാക്ക് ബിംബത്മിൽ ചെച രനും ഇരിക്കയുള്ള, എന്നിമന്നാലം നിത്വശ്ലയനായിരികന്ന ഈര്വനേ അശു ലി ുങ്ങിനെമാണ് വരുന്നപ്പെട്ടത്തില്ല Again in answer to the president's question he continues "482 coologia and a man of a man മോ ംഗത്തമേം പ്രേഗത്തെ അംഗ്രേമങ്ങള് നിന്ന് നേദ്യ അന്നോ a see momenta a is only a pessimistic view of the thing. The obtimistic view of philosophy വച്ചയെ ക്രമസ മം ബ്രഹ്മം വിതം ഇലാ was a come and. From this it is clear that this erudite Hindu scholar does not support the view that the image will be polluted or its Sannidhuam destroyed by the presence in the temple of Avarnas. There are other conservative witnesses also who hold this view. According to Mr. K. R. Krishna Aiyar M.A., (witness No. 134) a diehard conservative, the result of the entry of Avarnas is not the destruction or diminution of Sannidhyam but the rousing of God's anger and in consequence the spread of famine 'and epidemics such as Cholera, Smallpox, etc. He says :- 5003 to 60001. ഞ്ഞടത്തോളം ശാസ്സത്തന്മാരുടെ അഭിപ്പായം അവണ്ണപ്രവേശനംകൊണ്ട്. ക്ഷേ ത്രം അശുദ്ധമാകമെന്നും അയ്യ പാപത്തിയിടയാക്ഷേണ്ടം ന മുടായങ്ങിനും ത്ര ജു ന്തിനം പലവിധ ഭോഷങ്ങറാ മിപ്പറി, വിഷ്യമിക തേലാം മഹാമാരികറം mesono a mesono a silmon amasmo. He says he has not read the Sastras himself but his Guru told him so and he accept his Guru's opinion. As far as we know, no text has been cited by anybody as the basis for this crude belief. This is the faith of the ignorant and the illiterate. This witness is an Asst. Professor of Chemistry and we are not a little surprised that he should without any examination accept the authority of his spiritual Guru on such an important matter concerning the cause of diseases. He was asked whether he believed in the Government of nature by laws and the

physical causes of diseases. He said he believed in them and yet he hugs the belief that an angry God maliciously spreads diseases among people for polluting his image by the presence of His children in his neighbourhood. God is according to the Hindu concept and a second and the second that is, God is indivisible, perfect and eternal bliss. Does this learned Professor consider that such a Being is capable of such revengeful malice? It is profitless to pursue this point further. Suffice it to say that the cantention that the entry of the Avarnas will pollute the temple or that the Sannidhyam in the image will be diminished or destroyed thereby, is not supported by the Hindu scriptures or Dharmasastras, nor is it supported by reason and common sense.

We think we have now sufficiently proved that there is no foundation in the Hindu religion for the contention of the Savarnas that a temple or image will be polluted by the approach of untouchables. This untouchability or unapproachability has not got the support of the Vedas and when they have not got that authority behind them, they need not be observed. Manu says: —

> "ഉ ചെല്യത്തെ ച്യാമാന്ത ച മാന്യതോന്യനി കാിചിത് താന്യർവ്വാക്ക ലിക്തയ നിഷ്പലാന്യ നതാനി ച" ''उत्पद्यन्ते च्यवन्ते च यान्यतान्यानि कानि।चेत् । तान्यर्वाक्कालिकतया निष्फ्रसान्यनतानि च ॥"

But there is no doubt as a matter of daily practice and observance, unapproachability and untouchability existed among the Hindus from time immemorial. The trouble arises, when those practices, some social and some individual, are sought to be given the sanction of religion and religious texts are quoted in their support. These are mere social customs which arose independent of religion or the Dharmasastras and in some cases quite contrary to the spirit of the Sastras. Unapproachability and untouchability are social customs which came into vogue independent of religion. The question of temple entry is merely a question of unapproachability extended to the temple. When unapproachability has ceased to be observed outside the temple, there is no reason for the continuance of its observance inside the temple.

Even assuming that there is any authority for untouchability in the Dharmasastras—which in our opinion there is not—tt cannot be treated as a religious observance but is merely a social custom which is not permanent in character and but liable to change according to time, place ond circumstances.

The Hindu Dharmasastras are a curious jumble of rules relating to religion, law and social and individual observances. It is the duty of the cultured man to use his intelligence and reason to distinguish what is purely religious from what is not religious. The Hindu religion is called Sanatana Dharma, i. e., eternal and unchangeable Dharma and it is only those principles that are eternal and unchangeable that can be called religious. Customs and manners change according to time, place and circumstances. They are not Sanatana and have no religious sanction. Everything contained in the Dharmasastras has no connection with religion. Take for instance, evacuation of the bowels and the bladder. No reasonable man will contend that these calls of nature have any religious significance and yet Dharmasastras provide for the practices to be observed in the matter of these natural functions of the body. See what Manusmriti says :---

> നാന്നളോട്ടേകവാസാ ത തന്നഃ സ്റ്റ്നമാപേരേൽ ന മുത്രം പഥി കവ്ീെ നെ ഒസ്റ്റനി ന നേല്രംജു ന മുത്രം പഥി കവ്ീെ നെ ഒസ്റ്റനി ന നേലംജു ന കാലക്ഷ്യേന ജാല ന പിത്രംന്നാ പി പ പ്രതെ ന ജീർണ്ണ ടോയത്തെ ന വന്ദികെ കലാചന ന സത്രപ്പെയാത്തെ ന വന്ദികെ കലാചന ന സത്രപ്പെയാത്തെ ന വന്ദിക്കെ കലാചന ന ന നെലിതീരമാസാല്ര്ര ന ച പവ്തമസ്ത്രംക വായபനിവിലാനാലി ഗ്രമപം പയ്യംസ്ത്രംബവ ഗാട ന കലാചന കവീത വിൺമുത്രസ്ത്രംബവ ഗാട ന കലാചന കവീത വിൺമുത്രസ്ത്രംബാദ് നാട് നിയല്യ പ്രയരോ വാച്ചാ സംവീ കാണോമിനാ നിയല്യ പ്രയരോ വാച്ചാ സംവീ കാണോമാന് പ്രാം ലിങ്ങ ക്ഷിണാഭിമുഖോ കാത്രെ സസ്ത്രമോഗ്രഹനി വാം ലിങ്ങ നെലാന്റ്പുമുമെന്നും കയ്യാൽ പ്രാണംബായയോഷം പ്ര

പ്പതൃഗ്നിം പ്രതിന്നൂയ്യം ച പ്രതി സോമോടകകിജാൻ പ്രതി ഗാം പ്രതിവാതം ച പ്രജ്ഞാ മാശ്വതി മേഹമം.

नान्नमद्यादेकदासा न नग्न: स्नानमाचरेत् । न मुत्रं पथि कुवींत न भस्मनि न गोवजे ॥ न हालकृष्टे न जले न चित्यान्न च पर्वते । न जीर्णदेवायतने न वल्मीके कदाचन ॥ न स सत्वेषु गर्तेषु न गच्छन्नापि च स्थित: । न नदीतीरमासाच नच पर्वतमस्तके ॥ वाय्वग्निविधानादित्यमपःपइयंस्तथैव गाः । न कदाचन कुर्वीत विण्मृश्रस्य विसर्जनम् ॥ तिरस्कृत्योच्चरेत्काष्ठलोष्टपत्रतृणादिना । नियम्य प्रयतो वाचं संवीतांगोऽवगूहितः ॥ मुत्रोच्चारसमुत्सगै दिवा कुर्यदुदङ्मुखः । दक्षिणाभिमुखो रात्रौ सन्ध्ययोश्च यथा दिवा ॥ छायाय।मन्धकारे वा रात्रावहनि वा द्विजः । यथासुखमुबाः कुर्यात् प्राणाबाधभयेषु च ॥ प्रत्यगिन प्रतिसूर्यं च प्रतिसोमोदकद्विजान् । प्रति गां प्रतिवातं च प्रज्ञा नस्यति मेहतः ॥

(Sloka 45 to 52, Chap. IV.)

The following is from Sankarasmriti and it describes the method of purification after answering the calls of nature.

> പരിളങ്ങള് ഗ്ലഭം സട്ടുഗ് ഗ്ലഹീത്വാ ശിശ്നമത്ഥിതഃ ഹെടുത്തോല് ധ്ലത്ത്വ കവീത ശേദ്ധമരഭോ ജലാശയാൽ അഗന്ധപേപയോന്നായാന്നിവ്വിശേഷം തലിഷ്യതെ സമ്പേഷാമപി വണ്ണാനാം വിപ്രാഭീതാം പുന്നപ്പിയം,

പരിപാടീഷ്യതേ തത്ര മാഗ്ഗവാവതിവാസിരാം ലാടക്കലാടകാവൃത്തീന്വാഹ്കാ ശേലാ നി ചൈ ഗുടേ, സപ്പൂവുഞ്ഞീനി സപ്<u>പാഗാല്ലി</u>ംഗെ മൃത്തികയാ സഹാ വിപ്പസ്പ പാടിഹീനാന്വത്രാളേ ക്ഷതിയരേഡ്യയോടും

പഞ്ചാവുണ്ടിമ് പഞ്ചാളാല് പതിയെ ചാപരേ പുന്നു സൂത്രിണസ്താനി കയ്യാമ്വ പഞ്ചാവുണ്ടിനി പഞ്ച വാം സപ്പാവുണ്ടി നി വാ സപ്പ പ്രഥമേ ത്രീണ്യനനും ഒ എാവുണ്ടിനി ചാ. വേപി ക്കാളയേയുണ്ള ഒസോം

എപ്പൈകാന്തരണ്ടെ ഗസ്താവേഷ ഭാഗ്ഗവദയിലു തൊപ്പെട്ടാന കവിര രാജ്യമാവനാളംജ പാത്രസ്ഥനാംബൂനാ രാശ്ചം നാദ്ധനാഹം ജലേപി പു എച്ചെപ്പുരമപം ഗ്രസ്ഥാനുഭധ പ്രത്രംഭവം മിണാം

362

വന് ഡാനം ച ഭിഷ്ട്യണാം തത്തു ദിഹുണ്ടിഷ്യതേ മൃത്രേ വിസ്പങ്ങേ ഗണ്ടുംഷെ സപ്പഭിയുഖരോധനം,

കയീത ധ്വതകൌപീനോ വച്ച്ച്പോതെട്ട്രോധിമെക്ട അനിസ്ലോപുടീകോപി നിശ്വസ്സാനേ തമാചദേൽ,

തെച്ചേം നിണ്ണോവച്ചോവൽ നണ്ണംഷാംശ്വ ലിജോണമ നേഷ്ഠികേട്രീക്ഷിതംയാണിച നോതി സവത കാപ്പറേപ

परिम्हज्य गुदं सम्यग्गृहीत्वा शिश्वमत्थितः । हस्तेनोद्पत्व कुर्वीत शौचमम्भो जलाशयात् ॥ " अगन्धलेपयोनांशान्निर्विशेषं तद्ष्यते । ³ सर्वेषामपि वर्णानां वित्रादीनां पुनस्त्वियम् ॥ परिपाटीष्यते तत्र भागेवावनिवासिनाम् । द्वादश द्वादशावृत्तीन्याडुः शौचानि वै गुदे ॥ सप्तावृत्तीनि सप्ताहुलिंके मुत्तिकया संद । विधस्य पादहीनान्यत्राचे क्षत्रियवैश्ययोः ॥ पद्मावृत्तीनि पश्चाहुर्हितीये चापरे पुनः । स्त्रिजस्तानि कुर्युश्च पल्वावृत्तीनि पण्च वा ॥ सप्तावृत्तीनि वा सप्त प्रथ्मे बीण्यनन्तरे । ज्यावृत्तीनि च सर्वेपि क्षाखयेयुमृैदम्भसा ॥ एकैकान्तरुमौ हस्तावेष भागवदर्श्तित: । भौषकमो न कुर्वीस रामभूमावनातुरः॥ पात्रस्थेनाम्खना शौच नावगम्य जलेपि वा। एतच्छीचं गृहस्थानामथ'च ब्रह्मचारिणाम् ॥ वनस्थानं च भिक्षूणां तत्तु द्विगुणमिष्यते। मुत्रे विसृष्टे गण्डूषै: सप्तभिर्मुखशोधनम् ॥ क्रेंग्रीत धतकौपीनो वर्चसेतैईशाधिकैः । अनिःस्तुरीशोषि नित्यस्नाने समाचरेत् ॥ शौच निःसतवचींवत् गण्डूपांश्व दिजोत्तमः । नैष्ठिकोदीक्षितश्राग्निहोत्रि सर्वत्र चाह्ववे ॥

(Sankarasmriti Chap. IV, 6 to 16 Slokas.)

Though the Dharmasastras are such an incongruous medley of rules regulating human conduct in all spheres of life such as religion, morals, law, sanitation and hygene, marriage, sonship and every other conceivable thing affecting individual human life and society, the Hindus and their sages of old always drew a distinction between the fundmental sanatanā doctrine and faith of Hinduism, and social, moral and sanitary regulations; and while insisting upon the eternal and permanent nature of the former, admitted that the latter are liable to change according to time and circumstances and the conditions of life and environment. The authorities in support of this are quoted in the report itself and it is unnecessary to repeat them here. We are therefore giving below only the most important of them to illustrate my argument.

जुगे जुगे च ये धर्मा; तत्र तत्र च ये दिजाः। तेषां निन्दा न कर्तव्या युगरूपा हि ते द्विजाः ॥ भन्ये कृतयुगे धर्मा-केतायां द्वापरे युगे। अन्पे कडियुगे नृणां युगरूपानुसारत: ॥ परित्यजेदर्थकामौ यौ स्यातां धर्मवर्जितौ । भर्मजाप्यसुस्रोदक डोकविकुष्टमेव 🤜 🛛 अस्वग्ये होकविद्विष्टं धर्ममप्याचरेत्र तु । परित्यवेदर्थकामौ धर्मधीडाकरौ नुपः । धर्ममप्यसुखोदर्कं धर्मविद्विष्टमेव च॥ াৰ কুৰ্যানু ভীকৰিদ্ৰিষ্ঠ धर्ममप्यदितं कचित् । (Sankarasmritiz Chap XII, 19.)

> പ്രതിഷാലം പ്രമാണാനി ഭില്പന്തെ കാലമൈ മോൽ പ്രതിദേശങ്ങം ഭില്പന്തെ തൽ പേശ്വേത് ബ്രഹസമ്മത്പം

मतिकारूं प्रमाणानि) भिषन्ते काल्वैभवात् । मतिदेशञ्च भिषन्ते

तत् पश्येत् बहुसम्मतिम् ॥

(Sankarasmriti Chapter II, 22.)

Thus untouchability is treated as a matter purely of convenience and wherever it is impossible to observe it, the Sastras make an exception. The following texts from Devalasmriti "lustrate the point:—

> വേരാത്രാവിവാനേഷ് ' തള്ണപ്പ് കരണപ്പ ച തള്ണപ്പ് കരണപ്പ ച സ്പ്പൂപ്പുൻ വിള്തെ ''

364

These show that acharams change from time to time according to the altered environments of the people.

> "Old order changeth yielding place to new And God fulfils himself in many ways."

The test for determining whether the time for change has come is whether it has become repugnant to public opinion. (suce a) elago). When a particular Dharma or acharam has become repugnant to publis opinion, it need not be observed. This is in accordance with the principles of Dharma as communicated by Manu and other Smriti writers.

```
വേദസൂതിസമുപാരം...
സ്റ്റാസ്ത്ര പ്രാമത്തന്ത്
തസ്താപ്പളവിധം പ്രായം.
സ്റ്റാക്കാലർമ്മസ്ത്രം ക്ഷണം
बेदस्मूतिसमाचार..
स्त्यस्य च प्रियमात्मन: ।
तस्माधनुर्विधं प्राहु-
स्ताक्षाइर्मस्य रुक्षणम् ॥
```

(Manu Chapter II, verse 12.)

Vedam, Smriti, approved practice and self-satisfaction are the four tests of Dharma. All these must combine to make a particular rule of conduct a Dharma. Now, one of the important tests is "nun and and and a set of a set of the inone's happiness. Therefore, when it ceases to do that, it ceases to be a Dharma. It then becomes and all all and a set and and then becomes and all all and a set of an and a set of the set of th Then that Acharam need not be followed. Is there any doubt that this Acharam of excluding a large section of the population has become another formers?

The question of untouchability and unapproachability has long since passed the stage of being a purely domestic question for the Indians. It has become an international question like slavery. The practice stands now condemned by the whole world. In India itself, except a few self interested Sanatanists, every Indian has begun to denounce the institution as cruel, inhuman and unjust and one that destroys the solidarity of the Hindus.

According to the report, the demand for temple entry is universal among the Avarnas. They consider it inhuman and unjust to deprive them of their natural right. It is conceded that all Hindus including the Avarnas are beneficiaries of these religious institutions. If that is granted, every one of them should have the same right of entry into temples as any other.

There is an idea among some Savarnas that the Avarnas have no such right and if it is granted, it will be not as a matter of right but merely as a concession by the Savarnas. There is no greater misconception than this. It may be that the Avarnas' right of temple entry may not be enforcible in the Municipal courts of the country as they were kept out of that right for long. But there is what is known as a moral or natural right. It is the natural right of every Hindu to enter a temple and to worship the image. If the law will not permit him to do it, legislation will have to be resorted, to, for the purpose of establishing the right. Avarnas have been kept out hitherto by force. The Avarnas are no longer willing to submit to this treatment and feel the insult very keenly and the time has come for the recognition of their just and natural rights. It is the natural right of every person in a community to enjoy on equal terms of all property of the community. It is on this principle that schools. Cutcherries and other public institutions were thrown open to all classes. The temple is only one such institution,

Now, coming to public opinion among the Savarnas themselves, the evidence of witnesses examined before the Committee leaves no room for doubt about the trend of public opinion on the

matter, Of the 325 Savarna witnesses examined orally, 238 or 73 per cent. were in favour of temple entry. Of the 87 who. objected to temple entry, 59 belonged to the minor communities such as Ambalavasis, Elayathu, Moothathu, Malayala Brahmin and Tamil Brahmin. All these communities are interested in the preservation of the existing order of things, not on account of any religious scruples but because they are more or less dependent upon the temples for their bread and they seriously fear that such innovations, if permitted, would ultimately result in changes which might prejudicially affect the benefits and prequisites, they derive from temples. Take the case of the Tantris as a concrete instance. They now gain large incomes out of purificatory ceremonies called Sudhikalasam. If the Avarnas are also permitted temple entry, the occasion for Sudhikalasam will diminish largely. These costly ceremonies are performed for purifying the image when polluted by the nimithams or occurrences referred to in Tantrasamuchayam. When people become enlightened and progressive ideas prevail, they will resort to scientific methods of purification in preference to ceremonial purification. Two chakrams worth of some disinfecting lotion will be more effective in removing the impurity caused by the spilling of urine, blood, etc., than a Sudhikalasam performed at a cost a few hundred rupees. That means a permanent loss of income to Tantris. They would, therefore, naturally like to maintain the prevalent superstitious beliefs and not countenance inroads into existing order of things.

Another point that has been ignored in dealing with the statistics is that the total number of all these minority communities objecting to temple entry is only 70,000, where as the Savarnas number nearly 12 lakhs so that even if all the Ambalavasis, Elayathus, Moothathus, Malayala Brahmins and Tamil Brahmins gave evidence against temple entry, that will constitute only the opinion of 5 8 per cent. of the whole Savarna population.

In assessing the value of the evidence before the Committee with a view to determine the extent of feeling among the caste Hindus consisting of different communities, the respective numefrical strength of the communities from which the witnesses are drawn is a material factor. As Hindu society is constituted

at present, the witnesses from one community can only reflect the opinion of that community. If 75 per cent. of the witnesses belonging to one community are in favour of a change, we may assume 75 per cent. of the members of that community hold that view. If we examine the evidence adopting this criterion, we find that there is an overwhelming majority in favour of temple entry. Any other method would lead to a fallacious result. Suppose we examine 10 witnesses consisting of 5 Brahmins and 5 Nairs and the former deposed against and the latter for temple If the criterion that we have adopted is not followed, it entry. may be said that opinion is equally divided among the Savarnas. But it is obviously misleading because the total Brahmin population is only 70,000 while the Nairs are 8 lakhs and odd or 12 times the number of Brahmins. If the two classes of witnesses are reated as representing the views of their communities, the result follows that while 8 lakhs and odd Nairs are in favour of temple entry, 70,000 Brahmins are against it. Even amongst the Brahmins and Ambalavais 35 per cent. favour temple entry and 65 per cent. alone oppose it. The rest of the Savarna population is made up mainly of Nairs and Vellalas. Among them, 197 out of 224 or 88 per cent, are in favour of temple entry. Now, taking the respective numerical strength of these communities we find that 45,500 Brahmins including Ambalayasis and one lakh and 32 thousandother Savarnas are against, while 10 lakhs and odd of Savarnas are in favour of temple entry, i, e., about 14.8 percent. of Savarnas are against and 85.2 per cent are in favour.

We must also take into account the fact that the representatives of 12 out of 14 karayogams and 8 other representative institutions including the Namboodiri Yogakshema Sabha and the Nair Service Society have given evidence in support of the demand for temple entry. These witnesses represent the opinion of the caste Hindu associations to which they belong and their evidence has a special statistical value.

A proper analysis of the written answers will also lead to the same result. Out of 451 Brahmin and Ambalavasi witnesses, 418 or 92 per cent. have replied against temple entry *i. e.*, in terms of actual numbers, 64,400 Brahmins, etc., are against and 15,600 in favour. Among the other Savarnas 407 persons out of 502 or 81 per cent. roughly have given replies in favour of temple entry. When we reduce the percentage to actual numbers, we have 915,300 non-Brahmin Savarnas in favour of temple entry. Thus we have 915,300 non-Brahmins and 15,600 Brahmins and Ambalavasis in favour, *i. e.*, 930,900 out of a total population of 12 lakhs of Savarnas in favour of temple entry, *i. e.*, 77 per cent. of the Savarna population of the State. There is, therefore no doubt regarding the trend of public opinion on this matter. We may concede that among Brahmins especially the Tamil Brahmins, who have very little to do with our temples except reaping the benefits, the percentage in favour is comparatively small. But the younger generation of Nambooris is strongly in favour of the change.

From the discussion of the evidence we find that the opposition to temple entry comes from the Brahmins, and chiefly Tamil Brahmins. We have already pointed out that the opposition in many cases arises out of self interest. They place reliance upon the Dharmasastras and Agamas in support of their position. It will therefore be interesting in this connection to examine how far the Brahmins themselves respect the Sastraic rules and injunctions upon which they rely.

Manu says:

സര പതിക്ഷലംഭതിരുടെന്നാണ് പരുത്തിന്നെ പരം തന്ദേവനിമ്മിതം ഭേശം ഇപ്രാവത്തം പ്രചക്ഷതെ തസ്സിൻ ദേദശ യം ആ പാരഃ പാരംഘയ്യകമാഗരം വണ്ണ നാം സാന്തരാളാനാം സ സമചോര ഉച്ചതെ. കരുക്കേത്രം ച മത്സ്വാഗ്റ്റു പാഞ്ചാലാന് ശ്രേരസേനകം എന്ന ഇരുഷ്ട്രം ശോരെ ഇര്വാപത്താടനന്തരം ജീതളേയ്യ പ്രസൂതസ്വ സാകാശാദഗ്രജന്മനഃ സ്വം സ്വം ചരിത്രം തിങ്ങേരൻപ്പഥിവുടം സയമാനവാട ഹിക്പിലിസ്വയോർയും യൽ പ്രാഗ്പിനഗതാലെ പ്രത്വം പ്രമാനാക്കു മല്പുട്ടത്ത് പ്രകീത്തിരു എസഎോള്ള മവേ പൂർവ്വാഭാസമളാത്തു പശ്ചിമാൽ തമേശിവാന്തരം നിഷ്ടോര്ട്ടാടത്തം വില്ലുമേപ്പോട ക്ല്ലസാസ്ത്ര ചരതി മനേ, യത്ര സ്വമാവത ന ജേതതോ തജ്ഞിയാ ദേശോ മേച്ചാദേശന്വത് പറ ഷുതാൻ ഒടിയാടത്തോ ടെതാൻ സംശ്രായാൻ **പ്രത്താ**ം ശ്രണ്ണ മസ്സിൻ പാ നിവരം ൻളത്തികശിതാ सरस्वतीदपद्वत्योद्देवनचोर्यदन्तरम् ।

तन्द्वनिर्मितं देशं ब्रावर्सं प्रचक्षते ॥

तास्मन् देशे य आचारः पारम्पर्यक्रमागतः । वर्णानां सान्तराळानां स सदाचार उच्यते ॥ कुरुक्षेत्रं च मत्स्याश्च पाखालाइर्झ्यूरंसेनकः । एष ब्रह्मार्षिदेशो वै ब्रह्मावर्त्तादनन्तरम् ॥ एतदेश्यप्रसूतस्य सकाशादप्रजन्मनः । स्वं स्वं चरित्रं शिक्षेरन्प्रिथियां सर्वमानवाः । हिमविद्विन्ध्ययोर्मध्यं यत्पाग्विनशनादपि ! प्रत्योव प्रयागाच मध्यदेशः प्रकीर्तितः ॥ आससुद्रात्तु वै पूर्वं।दाससुद्रात्तु पश्चिमातः : तयोरेवान्तरं गिर्योरार्यावर्तं विदुर्ज्जधाः ॥ हृष्णसारस्तु चरति म्रगो यत्र स्वभावतः । स ज्ञेयो यज्ञियो देशा म् संश्रयेरन् प्रयत्नतः । युद्दस्तु यस्मिम् कस्मिन् वा निवसेद्वृत्तिकार्श्वताः ॥

If they are following this, they cannot live south of the Vindhya mountains and they have not to prescribe Dharmas for the guidance of the *Mlechhas* who alone live south of the Vindhya range. If we strictly construe the above passages, we will have to conclude that there are no Brahmins in South India and if there are any, they have become *Patithas* by associating with the *Mlechhas* and violating the Dharmasastras.

Brahmins' duties.—According to Manusmriti, a Brahmin's duties are to study and teach Vedas, to perform and officiate at the performance of Yagna, to give and receive charity:

> അല്ലാപതഞ്ചാധ്വയനം യജനം നാജനം നഥാ നെം പ്രതിഗ്രഹരഞ്ചോ ഷര്ക്കാണ്യഗ്രജന്മനാം अध्यापनबाध्ययनं यजनं याजनं तथां । दानं प्रतिप्रहरूचैद षट्कर्माण्यग्रजन्मनः ॥

In studying Vedas, it is not enough to commit to memory a few verses but he must study its meaning and connotations. According to the Smritis, a Brahmin has to devote his whole life to the study of the Vedas and Sastras and he must maintain himself in one of the modes mentioned in the Dharmasastras :--

> യഥം കഷ്ടേയാ നസ്തി നഥം ചൽമയോ ഒന്ന സംബ വിപ്രോ നധിയാനം സ്രയംസ്തനമണിക്കി. यथा काष्ठमयो इसी यथा चर्ममयो मृगः । पश्च बिमो न घीयानः त्रयस्ते नाम विश्वति ॥

As an elephant made of wood as an antilope made of leather, such is an unlearned Brahmin.

> യഥാ കണ്ഡോവല് സ്ത്രീഷ വവാതാർഗവി ചാഹലൌ യഥാ ചാജ്ഞോ വലങാനം തഥാ വിപ്പോ നുപോ ഫലം. यथा कडोफलः क्षीषु यथा गौर्गनि चाफलौ । यथा चाज्ञे फलन्दीनं तथा विप्रो नुपोफल: ॥

As an eunuch is unproduttive with women, a cow with a cow is unprolific, as liberality with a fool is fruitless, so is a Brahmin useless, if he read not the holy texts.

> യോനധീത്വ ക്ര`ജോ വേദമന്യത്ര കുരുത്തെ ശ്രമം സജീവനേവ ശ്രളത്വമാഹം ഗക്ഷാതി സാന്വയഃ

योऽनधीत्य द्विजो वेदमन्यत्र कुरुते अमम् । सजीवचेव शुद्रत्वमाशु गच्छति सान्वय: ॥

A Brahmin who, instead of Devoting his life to the study of the Vedas, diverts his efforts to other pursuits, becomes during his life time. a Sudra with his family and descendants.

The five ways in which alone a Brahmin may make his living are stated below :--

ഋന്നൂരംള്ലം ജീവേതു മുന്നപ്രതോ വം സത്വാനതാളുമെപ്പാ ന ചെവ്വതും ക്രാഹം ऋतामृताभ्यां जीवेत्तु मृतेन प्रमृतेन वा । सत्यानुताभ्यामपि वा न खनुत्या कदाचन ॥

The first is more meritorious than the 2nd, the 2nd than the 3sd, and so on. But even if the resorted to trade which is known as(are anothighted) they must not adopt ('Swavrithi) (and the service for hire. What is Swavrithi is given in the next verse.

That is, they must not live by seva or service which is the Sudra Dharma. Again, service for remuneration is Swavrithi. He may live by gleaning and gilts or if necessary by mendicancy or by agriculture or even by trade but never let him subsist by becoming the servant of another. Even when, as an Apadharma, a Brahmin has to resort to the Vaisya's profession, he cannot trade in cloth, milk, cooked food, salt, cattle, slaves, etc. By selling milk for three days, he becomes a Sundra:

> സവുടെ സോതാപാഹോ ക്രാന്നങ്ങ തില്ലേസ്സഹ അഗ്ദാനം ലവണം ക്രോന്നങ്ങ തില്ലേസ്സഹ

സ്ഥിഞ്ച താന്തവം രക്തം അന്തക്ഷ് മാവികാണി ച അപി ചേത്തുരെക്താന് ഹലമുലെ തഥെയെയിം. ആപശ്ശന്ത്രം വിഷം മാംസം പോമം നന്ധാം ശ്രസ്ഥികം ക്ഷീസം ക്ഷെന്റെ ഒധി ഘതം മൈലം മധ്യ ഗ്രഡങ്കരാൻ സമം: പേതതിമാംസേന ലാക്ഷ്യാ ലവണെന ച ത്ര്വഹേണ ശ്രദ്ദീ മൂംതി ബ്രാഹ് മണം ക്ഷീംവിക്കാണ്.

सवान् रसानपोहेत कृताचञ्च तिलेसहः । अइमनो लवणं चैव पशवो ये च मानुषा: ॥ सर्वञ्च ताच्चवं रक्तं शाणऔमाविकानि च । अपिचेत्स्युररक्तानि फल्टमूले तथौषधी: ॥ आप शक्तं विषं मांस सोमं गन्धांश्व सर्वश: । क्षीरं क्षोद्वं दर्भि घृतं तैलं मधुगुडक्कुशान् ॥ सद्यः पतति मांसेन लाक्षया लवणेन च । ज्यहेण शूद्रीभवति बाह्मणः क्षीरविक्रयात् ॥ Manu, verses 86, 87, 88 and 92, Chapter X

A Brahmin cannot earn money by singing or dancing (verse 15, Chapter IV, Manu). Manu further says that, if a Brahmin follows the profession of any other Varna, he becomes a *Pathitha* forthwith.

> പാം സ്വയകോപി ഗ്ലണോ ന പാരക്വാ സ്വര്ഷ്ഠിതാ പരധടമ്മണ ജീവൻ ഹി സല്പാ പതതി ഭാതിമാം

परं स्वधमोंपि गुणो न पारक्यः स्वनुष्ठितः । परधर्मेण जीवन् हि सद्यः पतति जातितः ॥

Now let us come to marriage, A Brahmin is prohibited from marrying below his caste and if he marries a Sudra, he becomes a *Pathita*.

(Manu Chapter III 16 and 17).

. .

ഹീനങ്കംരിസ്സിയഞ്ഞാഹാറ്റ്ര്വാഹന്തോ ചിജ്.തയം കലാസ്സ്റ്റോയ സ്വന്താരായി ശ്രേളതാം ശ്രദ്രാഭവമീപതരം ത്രേതരബ്ബാര് പേസ്സ് ച തെന്നകസ്സ് സ്തോല്യാന്തലെത്വതയം ഭോദം

हीनजातिस्त्रियम्मोहादुद्वहन्तो द्विजातय: । कुलान्येव नयन्साशु ससन्तानानि श्रुद्वताम् ॥ श्रुदान्नेदीपतत्वश्रेरुतथ्यतनयस्य च । शौनकस्य सुतोष्ट्पसातद्पस्यतया श्रुगोः ॥ That is not all. A Brahmin who shares the bed of a Sudra woman or procreates children in her goes to hell. (verse 19).

"വൃഷ ീഹേനപീര സ്റ്റ നിര്ധാസോപഹരസ്റ്റ ച തസ്ത്വാം ചൈവപ്രസ്തരസ്ത്ര നിക്കുതിന്ന വിധീയരേ" "वृषलीफेनपीतस्य निश्वासोपहतस्य च । तस्यां चैव प्रसुतस्य निष्कृतिर्न विधीयते ।"

For the crime of him who thus illegally drinks the moisture of a Sudra's lips, who is tainted by her breath, and who even begets a child on her body, the law declares no expiation.

The Malayalam Brahmins say that Bhargavan has permitted them to take wives from Sudras. This is not true, Hear what Sankarasmriti says in regard to this matter.

> ശ്രങ്ങം ന ഗച്ഛോദ്വിപ്പോ വാ മാ≊ാ വാ വൈശ, എവ ച പ്പുക്ഷുട്ടം മമമാണോ യദേകരാത്രേണ സാധമേഷ തൽകൈക്കുളഗ് ഒപനിത്വം ത്രിഭിരദ്ദമും പരനുടേഷ കേരളേകാളിമന്വത്തെ പ്ലഷലീഗനേം പ്രറി ോഗ്സ്സ്റ്റാള്ത്രജ്ഞാനം സ്റ്റാതരാ അപി ഭ്രസന്ദേ **ഒരുതേ ന** ച തത്കാലപ് യളുടെ ന ച സമ്ഥ നാം ഗമനസമോനും സ്റ്റര്ഷം പരിചര്യേക് इद्रां न गच्छेद्रिप्रो वा राजा वा वैइय एव च। ब्पल्यां रममाणो यदेकरात्रेण साधयेत् ॥ तश्मक्षभग्जपन्नित्यं त्रिभिरब्दैः परानदेत । केरछेष्वभिमन्यन्ते वृषसीगमनं प्रति । बागैवस्य।भ्यनुज्ञानं स्नातका अपि भूसुराः ॥ रइयते न च तत्थवापि युंझ्यते न च सर्वथा ॥ नारीगमनसामान्यं स्नातकः परीवर्जयेत् ।

This shows that the pretention that Bhargava has sanctioned Sudra marriage for Nambooris is unfounded. Again, a Brahmin is prohibited from travelling in the sea.

> അഗാരദാ ഹീഗദേ കണ്ഡാനീ സെ പിക്രതി സമറ്റെയി വന്ദിച്ച തൈലിക; ഇടകാരക भगारदाही गरद: कुण्डाशी सोमविक्रयी । समुद्रयायी बन्दी च तैलिकः कुटकारक: ॥

A houseburner, a giver of poisons, an eater of food offerred by the son of an adulterous, a seller of the soma plant, one who has crossed the ocean, a servant, an oil man and a perfurer are unfit to be associated in Sradhas. According to some conservatives the prohibition against sea voyage applies only to habitual sea voyage and not to a single voyage. This cannot be accepted, as according to Marichi quoted in Hemadri's prayaschitham, 3 days' travel in the sea causes fall from caste status.

> രാസം ചാരാഗ്രഹേവാസേ നെഴമിയ്കാതാ ദിനത്രയം മ്ലേച്ഛുവാസേ തഥാ പക്ഷം യോപധേൻ സളപാതചിം

मासं कार।गृहे वासे नौभिर्यात्रा दिनत्रयम् । म्लेच्छावासे तथा पश्चं यो वसेत स त पातकी ॥

There are various other obligatory rules prescribed by the Smritis for the Brahmins. I have only extracted above a few of the most important of them. Now the present-day Brahmins honour these rules more in the breach than in the observance thereof. They freely reside in South India. They live in countries governed by Melchhas. They devote their lives not to the study and teaching of Vedas None of the witnesses who spoke against temple entry have read the Vedas understood their significane, much less do they devote their lives to the study and teaching of the Vedas, Their knowledge of the Vedas consist of memorising a few stanzas absolutely necessary for their daily prayers and they devote their entire lives to the pursuit of worldly This, it will be conceded is the case of 99 out of 100 ends. Brahmins. They cannot, therefore claim the status of Brahmins under the Dharmasastras. They have freely adopted the professions of Sudras and Vaisyas, such as trade, money lending, service for hire, etc. They follow professions such as teaching music and dancing, trade in cooked food, milk, cloth, salt and so on, which are prohibited even as Apadhrma (i. e., Dharma in the case of danger to life.) Many Brahmins eke out their livelihood by performing domestic service even in Sudra houses. i. e., was They serve as peons and Aarikars. It follows

therefore that most of the Brahmins have abandoned the dharmas under the Sastras and have become Sudras and therefore, *Pathithas*.

An attempt has been made during the examination of some witnesses to show that these prohibited acts have been performed by Brahmins as Apadharma and therefore they are not violating the strict injunctions of the Smritis. In the first place, let us ask whether sea voyage, money lending and trade pursued for the purpose of making and hoarding wealth are adopted as Apadharma. A whole family follows the profession money lending for generations and accumulates immense fortunes. Even assum. ing that, to begin with, it was followed for the sake of obtaining a bare livelihood as an Apadharma, does the danger continue after sufficient competence has been acquired? Take for instance, witness No, 73, a well known money lender. During the last three generations, his family has been pursuing the business of money lending. Now he pays a land tax of Rs. 4,000, and an income tax of Rs. 2,000 every year. He admits he is even now continuing the Sowcar's and Chetty's professions. Thousands of Brahmins are today pursuing money making professions assigned to Vaisyas and Sudras and also professions specifically tabooed without any justification, except the common lure for money.

What is, after all, an Apadharma? Manu Chapter X, verse 81 says:

അജീവംസ്സ രംഥാക്കന് ബ്രാകണ്സ്സോന കയ്ണാ ജീവേൽ ക്ഷത്രിയായയ്ണ സഹ്റ്റസ്വ പ്രത്വനന്തരം अजीवंस्यु यथोक्षेन बाग्नग्रायरस्वेनकर्मजा । जीवेस्क्षत्रियधर्मेण सद्यस्य प्रत्यनन्तरः ॥

That is, when one cannot live by Brahmana Dharma, one may obtain a living by adopting Kshatriya Dharma. The next verse (82) allows the adoption of Vaisya Dharma in case one cannot live by even adopting Kshatriya Dharma. It is, therefore, only when a Brahmin is unable to obtain a bare maintenance or to sustain life by means of Brahmana Dharma, he is allowed to adopt Kshatriya or Vaisya Dharma for obtaining a livelihood. He is not allowed to do so for the purpose of acquiring wealth or for providing the needs of a lluxurious life. The illustrations in the Smritis will show the extreme cases in which such delection is permitted: ---

```
"അജീഗൽസ്സതം ഫന്തുമപസപ്പ് ക്ലെക്ഷിതം
ന ചാല`പ്പത് പാപേന ക്ഷുതപ്പതീകാരമാചത്ത്
''आजीगर्तसुतं इन्तुसुपासपद् बुसुक्षितः ।
न चालिप्यत पापेन क्षुत्प्रतीकारमाचरन् ॥''
```

The Rishi named Agigarthan, dying with hunger, was going to destroy his own son by selling him for some cattle; ye he was guilty of no crime, since he only sought a remedy agains amishing.

> ശ്വമാണെ മിഛന്നെ തേരം വൽവേ ൽ വിചക്ഷണം പ്രാണാനാം പരിരക്ഷാത്ഥം വാമദേവോ ന ലിപ്പറത്തം समांसमिल्लबार्तोत्तुं धर्माधर्मविचक्षण: । प्राणानां परिरक्षार्थं वामदेवो न लिप्तवान् ॥

That is Vamadeva, who well new right and wrong, was by no means rendered impure, though desirous, when oppressed with hunger, to eat the haunch of a dog, which he had received from a Chandala.

> ഭാലാങ്ങ ഷുയാത്തസ്സ സപത്രോ ഡിജനേ വനേ ബഹിഗ്ഗാം പ്രതിജ്ഞാഹ പ്രഥോസ്ലക്ഷ് ണേ മഹാരം ന भरद्दाजः क्षुचार्त्तस्तु सपुत्रो विजने वने । बहोर्गाः प्रतिजयाह प्रयोस्तक्ष्णो महातपाः ॥

That is, Bharadwaja, eminent in devotions, when he and his son almost starved in a dreary forest, accepted several cows from a carpenter Prithu.

> ക്ഷാത്തം ഫ്രാത്തുള്ളായാ ചിയാമിത്രായാ എനീം ചണ്ഡാലഹസ്ലാളാളായ ധയായൽവിചക്ഷണം. धूधातैश्वात्तुमद्यागाद्विश्वामित्राश्वचनीम् । चण्डालहस्तादाराय धर्माधर्मविचक्षणः ॥

That is, Viswamitra too, than whom none better knew the distinctions between virtue and vice, resolved when he was perishing with hunger, to eat the haunch of a dog, which he had received from a Chandala.

These examples conclusively prove that a Brahmin may resort to other professions only when he is unable to eke out a

bare subsistence by brahmana Dharma and when, if he did not do so, he would be starved to death. In the absence of such extreme exigencies, deviation from Dharma is not permitted, Would the Brahmin die of starvation if he did not engage himself in the pursuit of wealth by money lending, Sirkar service, practice at the Bar, management of hotels or the teaching of music? Would the Malayala Brahmin die of starvation if he did not marry Sudra girls or the Tamil Erahmins meet with a similar fate by not keeping 'dancing girls as concubines ? Can it be said that those who cross the seas for pleasure, for qualifying for posts in Government service carrying lat salaries, do so to save themselves from starvation? No. It is useless to contend that it is apath or danger to life by starvation and not the pursuit of pleasure and wealth, that is at the root of this wholesale violation of the Dharmasastras and the abandonment of Varna Dharma. We do not blame the Brahmins for doing this, It is the natural instinct of man to seek pleasure and wealth, which is the means But what amuses one is that these same people of obtaining it. who have totally abandoned their dharma and violated every rule of the Dharmasastras should trot out Smritis and Agamas for the mere purpose of keeping out of the temple the poor, ignorant and down trodden Avarnas. It is mere self interest that prompts them to play this ignoble part. Let a ukase be issued abolishing feeding in the temples and the immense perquisites that the Brahmins derive from them, the opposition to temple entry will vanish like mist before the sun. To-day, nearly, 25 lakhs of rupees taken from the hard worked tax-payers are spent upon these institutions by the Government alone. At least an equal amount is spent by the people in private temples. The major portion of this goes into the pockets of the Brahmins. There are 70,000 Brahmins in the whole State and nearly 40 lakhs of rupees are distributed to them through the temples. Therefore they get about Rs. 50 per head from the temples and charitable institutions. This is much more than the average income of a Travancorean. They legitimately fear that if superstitious customs and practices once begin to disappear, with them may disappear the priestly privileges and perquisites of the Brahmins. This is at the bottom of the Sanatanist opposition. We believe we have said enough and cited sufficient texts to prove that the Brahmins have abandoned their own Dharma, that they have violated all the rules of the Dharmasastras, that they do not now adopt the Dharmasastras as a guide to their conduct, that they have thereby descended to the level of Sudras, that they are all *Pathithas* in that sense, and that, therefore, they have no right to demand obedience from the Avarnas of the rules of the Dharmasastras or Agamas. This is exactly the reason why one Brahmin witness at Karunagappalli said, that if viewed in that light, all the Brahmins are Pathithas. Mr. Subramonian Potti another Karunagappally witness said that it was unnecessary to examine the Srutis and Smritis for this purpose because they are not being followed to-day in practice and if they were, himself and the Brahmin members of the Committee ought not to have been found there but in the forest studying and teaching the Vedas.

Another aspect which we wish to draw attention to at this stage is, if all the Brahmins are Pathithas, they have no right of temple entry to-day.

Pathithans. There are also other specific acts which cause pathithwam.

ബ്രാഹ്മണസ്വം രുജ്ജ കൃത്യാക്കോപ്പെയ്യുള്ളതോ ക്നൈന്നെ തുന്നം പുംസ്പം ജാതിര്രംഗകരം സ്താംപ

माज्ञणस्य रुजः कृत्याघ्रातिरवेयमचयोः। जैह्ययश्व मैथुनं पुंसि जातिव्रंशकरं स्मृतम् ॥

2. According to Kulluka, the following five great offenders are pathithas.

ബ്രഹ് മഹത്വാ സരാപാരം സ്തോം ഇയ്യംഗനാഗമം മഹന്ത്രി പത്തോന്വാളം സ്തോഗ്യയാപി തൈസ്സഹം

व्यहस्था सुरापानं स्तेयं गुवँजनागमः । महान्ति पातकान्याहुः संसर्गाश्चापि तैस्सद्द ॥

3. According to Sankarasmriti, the following acts or omissions also cause a man Pathithwam.

The omission to grow a front tuft, i. e., to have cropped head.

അവിധാനാൽ പരിത്വള് സന്ദ്രായഗരാം ശിഖാം ഹിഹന്തപ്പത്ഥാതോം ക്വിജപാതിത്വള്ച്ചതരി,

अविधानात् परित्यज्य सम्प्रदायगतां शिखाम् । बिहन्स्यप्यतथाभूतां द्विजपातित्यमुच्छति ॥ Again, a Brahmin who marries a woman above 12 years of age is a Pathithan (Parasara chapter VII, verses 7 to 9). The Malayala Brahmins do not observe this rule. They have all become therefore Sudras according to Parasara. Moothathus and Elayathus are known as Pathitha Brahmins.

Now all these Pathithas enter the temples. So even assuming that Pathithadi in 2 40 0 galdenmes menua . (Thantrasamuchavam) covers Chandalas and that expression is intended to denote all Avarnas, even then there can be no harm in their entering temples, as Pathithas have now free admission to the temples. Otherwise, present-day more of नाममात्र Brahmins, Moothathus, Elayathus, drunkards, cropped heads, husbands of Sudra women and those who have married girls above 12 years of age and those who consort with dancing girls should be excluded from the temple, but they are not. As the rule is not enforced in regard to them, the rule as regards Chandalas may also be relaxed. If there is any foundation for the contention of the Savarnas that the entry of Pathilhadi would reduce or destroy the Sannidhyam. then that Sannidh yam must have disappeared long long ago by the present-day Brahmins or pathithas worshipping there. In that view also, the Avarnas may be admitted, in as-much as there is no more Sannidhyam in the image to be reduced or destroyed by their approach.

But Mr. Nilakanta Sarma would contend that a Pathitha does not become one until he is detected and convicted of the offence. That may be so, according to the Municipal laws of imperfect human beings. But nothing is hidden from God. He sees every human action and needs no external proof. Every criminal stands convicted before Him and so a Pathitha is before Him a Pathitha, whether he is convicted of it by a human tribunal or not, and so far as the destruction of Sannidhyam is concerned, it can make no difference whether a Pathitha who defiled the image by his approach was convicted of the offence by a human tribunal or not.

Even assuming that the Chandalas are prohibited by the Sastras from entering the temples, can they not be purified in this life and admitted to the privileges of the Savarnas? While the Sanatanists unanimously admit and they are supported in this by the Dharmasastras that Pathithas may explate their sins and become purified by prayaschithams, they contend that Chandalas who owe their impurity to their birth cannot be purified in this life. By their good conduct and clean living, they may obtain a higher status only in their next birth. But Hindu Sastras and Puranas abound in instances of persons born in low caste, who, by living clean lives, and education have been raised to the status of the highest Brahmins. We have only to examine the life history of the great Rishis from whom the present-day Brahmins claim to be discended, though there is no historical evidence to support this claim. Irishiasringan was born of a deer Kausikan of Kusa grass, Jambukan of a Jackal, Valmiki of an ant-hill, Vyasan of a fisherwoman, Goutaman of a rabbit Vasishtan of Urvasi and Agasthian of a pot. None of these great, Rishis was, born of a Brahmin woman, The great Vidurar was the son of a Sudra woman. The following passages show that, by good conduct and Bhakthi, a Chandala may become a Brahmin in this life. --

> ഭാം ഹി പാഞ്ഞ് | വൃപാശ്രിള്ള യേലി സംഭ പാപയോനയം കേത്ര്വാ നമേകയാ ഇ എം ശ്രദ്ധയാത്താ പ്രയാസതാം കേതിം പുനാതിമന്നിഷ്ടാ ശ്വപാകാന പി സംവോൻ, (മാഗവതം ഏകാദശം,)

നകലോ നച ജാ്ര്വാ പാ ക്രിയാഭിർണ്ട്രാഹണോ ഭവേത് ചണ്ഡാലോപി ഹി വൃത്ത േശാ ബ്രാഹണസ്സ യുധിഷ്ഠിരഃ (ഭാരതം)

ജാതിരത്ര മഹാസമ്പ മേഷ്യവേ മഹാമരേ! സങ്കരാൽ സമ്പാണ്ണാനാം ട്രഷ്പരീക്ഷതി മേ മതിഃ ന്ദ്രളയോനെ ഹി ജാരസ്വ്വ സൽഗ്രണാനുപതിക്ഠതഃ വൈശ്വത്വം ലത്തേ ബ്രാമൻ ക്ഷത്രിയത്വം ഇല്ലൈവ ച എത്തോവെ വൽമാനസ്വ ബ്രാമമസ്വമളിജായത

मां हि पार्थ ! व्यपाश्रित्य येऽपि स्युः पापयोनय: । भक्त्याहमेकया आद्यः श्रद्धयात्मा प्रयासताम् ॥ भक्तिः पुनाति मान्निष्टाश्वपाकानपि सम्भवात् । (भागवतग् एकादशम्)

नकुछे न च जात्या वा कियाभिर्जाहाणो भवेत् । चण्डाछोऽपि हि वृत्तस्थो जाह्यणस्स युधिघिरः ॥ (भारतम्) जातिरत्र महासत्व मनुष्यत्वे महामते । सङ्करात् सर्ववर्णानां दुष्परीक्षति मे मति: ॥ शूद्रयोनौ हि जातस्य सद्गुणानुपतिष्ठतः । वैझ्यत्वं रूमते ब्रह्मन् ! क्षत्रियत्वं तथैव च ॥ आरमवै वर्तमानस्य ब्राह्मण्यमभिजायते ।

According to Vajrasuchi Upanishat, all are born Sudras, and it is only by subsequent culture and Samskara they attain a higher status :---

> ജാനാ ജാക്തേ ശ്രേദ്രം കൽണാ ദായതേ പ്രിക്കാ പ്രെപാരാന വിപ്പം സ്റ്റാത് ബ്രഹ്മണാനേന ബ്രാഹണം जन्मना जायते शूद: कर्मणा जायते श्लिज्ञ: । वेदपाठेन विप्तः स्यात् असज्ञानेन बाह्यगः ॥

We shall content ourselves by quoting two instances of Chandalas having become Brahmins. We shall take it from Bhavishyatpurana itself, a work often quoted by Sanatanists in support of their contention :---

> ത്രിപാഠിനോ ലിട÷മസ്വവ ഭായ്യാ നാമ്നാ ഹി കാചിതീ -ചൈന്റേനേച്ഛാവതീ നിത്വം മഹാഘൂണ്ണിതലോ ചന**ു** ഭ്വീഷ സപ്പതാീപാറേ വൃത്വത്തം കഹിചിത് ഗതഃ ഗ്രാഭേ ദേവചകേ രമ്പേ ബഹ്റെവേശ നിഷേപിതേ തത്ര മാസഗതം കാമലാ നാടയെ ച സ്വഹ്ദിശി തമാ 😰 കാമിന്റി ട്രഷ്ടാ രൂപഴെയുവന സംയുതാ ളഷ്ട്രാ നിഷാദം സബലം കാഷ്ടാരോപ്പറിവിനം തമെന്റു ഒത്വാ പഞ്ചമുളാട ബുളങ്ങും കാലപീഡിതാ തലാ ഗമം ലെയാ സാ ച പ്രായവിള്ളേണ തേകിതം പ്ടത്രദ്ദേശമാ സാനേ ജാതകയ്പിരാ പറോത ക്രാക്താരേപ്പു ഗത്തെ നാലേ സ വൃത്തോ രാക്രവജിതം വ്യാധകമ്മ മരാ നിത്വം വ്യാധകമ്മാരതേ ബോട് നിഷ്യാസിതെര ദിങ്കോനവ മുതുപുത്തെ ദിജാധമെദ ത്രിപാസീ ബ്രഹ്മചയ്യം ഉത്രവാൻ ധമ്മത്ത് പഭം നിഷാടസ്വ ഗ്ലാഹ ചോക്കെ വനേ ഗപോഷളയുട്ടാ പ്രത്വം മാരമാദ്ധന ബുള്ളപ്പുമപാജ്മിരം വ്വാധകയാള ചെഴയ്യേണ പിത്രമാതുപിയംകരഃ കരാചിൽ പ്രപ്പാരംസ്തര പിജമസ്സരേ മണ്ട ശ്രൗമാടിചരിനും ഹി തോ രജപ്പിയണ വൈ പാഠപണ്യപ്പകാടവണ ധമ്മപ്പലിനുതോ വേത്

ഒരം ചെയ്യും ധന സവ്ം തന്വെ വിപ്രാം പാറിന രംഭ്യവമേശ്യാക്ഷരമൊരു ഒരുപന സീജമന്തപ്പോം ഞ തരം മാൽ പാപമൽബണം നിന്നുതം കളിക്കപന ബളവാണ്ണ താപിതം ത്രവാക്ഷാമാലാങ്ങ ഒരുപാതിചരിത്രകം ലോദശാബ്ബൂ മേക്കലെ പ്രച്ചാം നേത്രാണ ഒരിങ്ങ അന്നപ്പണ്ണ് ഹെ ദേവീം ഇഷ്യയെ പറയോ മേറ്റ സം ഒത്രം കോല പ്രച്ചാം നേതാം മേറിങ്ങ അന്നപ്പണ്ണ് ഹെ ദേവീം ഇഷ്യയെ പറയോ മേറ്റ സം ഒത്രം മോലിലാം തര്തെവാനതയിയത ഉത്വാം തെ ഒറിയോ നിലോ പിര്യാമനം അമാം വിര് ഒരിന്റു പോസം യാണോചായോം ബളവ ഹം

त्रिपाठिनो द्विजस्यैव भार्या नाम्ना हि कामिनी। मैथुनेच्छावती नित्यं महाघूर्णितलोचना ॥ दिजस्सप्तशतीपाठे वृत्यर्थं कहिंचिद गतः । प्रासे देवलके रम्ये बहुवैश्यनिषेविते ॥ तत्र नासगतः कालो नाययौ च स्वमन्दिरे । तदा तु कामिनी दुष्टा रूपयौवनसंयुता ॥ दृष्ट्वा निषादं सबलं काष्ठभारोपजीविनम् । तस्मै दत्वा पञ्चमुदाः बुभुझे कामपीडिता ॥ तदा गर्भ दधौ सा च व्याधवीयेण सेचितम् । पुत्रोऽभूद दशमासान्ते जातकर्म पिताकरोत् ॥ दादशाब्दे गते काले स भूतों वेदवर्जित: । व्याधकर्मकरो नित्यं स्याधकर्मायते भवात् ।। निष्कासितौ दिजेनैव मातुपुत्रौ दिजाधमी । त्रिपासी ब्रह्मचर्यन्तु इतवान् धर्मतत्परः ॥ निषादस्य गृहे चोभौ वने गत्वोषतुसदा। प्रत्यहं जारभावेन बहुव्रव्यसुपार्जितम् ॥ ब्याधकमा तु चौर्येण पितृमातृभियद्वरः । कदाचित् प्राप्तवांस्तत्र द्विजवखसमुद्रतः ॥ श्रतमादिचरित्रं हि तेन शब्दवियेण वै। पाठपुण्यप्रभावेण अर्मबुद्धिस्ततोऽभवत् ॥ वत्वा चौर्य धनं सर्वं तस्मे विप्राय पाठिने) शिष्यत्वमगमत्तत्राक्षरमैशं जजाप ह ॥ बीजमन्त्रप्रभावेण तदङ्गात् पापसुल्वणम् । निस्तं क्रमिरूपेण बहुवर्णेन तापितम् ॥

त्रिवर्षान्ते च निष्पापो बभूव दिजसत्तमः पठित्वाक्षरमालाञ्च जजापातिचरित्रकम् ॥ द्वादशाब्दमितं काले प्राच्यां गत्वासदद्विजः । अन्नपूर्णा महादेवीं तुष्टाव परया मुदा ॥ सा इत्यष्टोत्तरे जप्ता ध्यानास्तिमितलोचना । सुप्वाप तत्र मुदिता स्वमे प्रादुरभूच्छिवा ॥ दत्वा तस्यै ऋग्विद्यां तत्रैवान्तरर्धायत । उत्थाय स द्विजो धीमान् लब्ध्वा विद्यामनुत्तमास् ॥ विक्रमादित्यभूषस्य यज्ञाचार्यो बभूव ह ।

The substance of the above passage is that during King Vikramaditya's time, a Brahmin named Tripati married a Brahmin girl named Kamini During the absence of Tripati for a month from home, Kamini misconducted hereself with a Nishada on payment of Rs. 5 to him. She became pregnant by this illicit connection and a son was born to her, who was named Vyadhakarman. Tripati, learning of his wife's adultery, abandoned her and her son. Vyadhakarman for a long time followed the profession of his real father and earned money by theft, robbery and other heinous offences. He afterwards repented of his past conduct, gave up the wealth gained by him by illegal means to a Brahmin and became the latter's Sishya. In the course of three years, by good conduct and learning, he became a perfect Brahmin and ultimately he was appointed by Vikramaditya as his Acharyan and officiated at the Yagas performed by that great king.

The Chandogya Upanishat explains with beautiful simplicity how Satyakama tabala, son of a slave girl filled with a noble love of truth and learning, approached the sage Haridrumata Gautama for studying theology or Brahmavidya. The Rishi before giving him his initiation wanted to know his ancestry. The boy said with charming frankness :---

നാഹമോടലെ ഒരു മല്പോറ്റെ ആരംഹമസ്റ്റ്റപ്പച്ചര് മാതരം സാമാ പ്രത്യങ്ങളും പിൽ ബഹാഹം ചാന്ത്രീ പരിചാറിണീ മെയോമെ താംഹമേ മേസാക്ക കേത്രമാഹമയത് തെരുസ്സോ പ്രത്യോഗ്ര്ന് പ്രവസ്ത്രിന്നും കാരമേ മേസാം ത്രമേസീതി സേഹം സത്യകാരമാ മറ്റോമേസ്റ്റ് മോഹ്നി പെസീതി സേഹം സത്യകാരമാ മറ്റോമോസ്റ്റ്റോമതി

नाहमेतदेव भा यद् गोत्रोहमस्मि अपूच्छं मतरं सामाप्रस्यवर्वात्-बह्वहं चरन्ती परिचारिणी योवने खाहमलमे साहमेतन्नवेदयद्गोत्रस्त्वमासि अवाला तु नामाइ-मस्मि सस्पकामा नाम त्वमसीति सोहं सत्पकामो जावालोऽस्मि भो इति । "I do not know Sir of what gotra I am. I asked my mother and she answered "In my youth I had to move about much as a servant, I conceived thee. I don't know of what family thou art. I am Jabala by name. Thou art Satyakama". I am, therefore, Satyakama Jabala, sir". The Rishi initiated him into the mysteries of Brahmavidya and subsequently Satyakama Jabala became himself a great Rishi and the author of many Riks.

The comparatively recent case of the Paraya saint Nandanar is so well known that it does not require recounting. Bereft of myths that have gathered round the story of this saint, the naked fact remain that he was born a Paraya and was subsequently elevated to the position of the holiest of Brahmins.

It is a matter of history [that Ramanujachariar converted to Vaishnavism several low caste Hindus and raised them to the status of Brahmins. Mr. S. T. Veeraraghavachariar (witness No. 48) says, that of the twelve saints (Alwars), four were Sudras. A sect of Vaishnavas called Thathacharias convert people from all castes to their faith and all the converts are allowed entry into temples. Two of the greatest Acharyas who spread the cult of Ramanujachariar were Shatagopa Theerthan and Munivahanan. The first was a Sudra, the second a Chandala (This is from 'Marthanda' a journal published by Sanatanists in Shajahanpur). Athri says:

> അം മീകാരേണ അതാതീനാം ബ്രാഫണം സ്റ്റഫേണ ച പൂയന്തെ തത്ര പാപിഷ്ഠാ ഹോപാതകിനോപി യേ. अङ्गीकरिष ज्ञातीनां ब्राह्मणानुप्रहेण च । पूयन्ते तत्र पापिष्ठा महापालकिनोऽपि ये ॥

That is to say, by the acceptance by relations and by the blessing of the Brahmin, even the lowest sinner can be purified.

Now the present-day Avarnas have been self purified by their cleanliness and habits. None of them, except perhaps the lowest Parayas, is addicted to any of the habits of a Chandala. They follow clean professions, such as agriculture, weaving, industries, etc. There are several highly educated and intelligent men among them. Even Pulayas have produced Sastris and Upadhyayans. Among Ezhavas, for instance, we have very learned Sanskrit scholars, Ayurvedic Vaidyans, Astrologers and so on, besides many modern University men. There are Judges and Departmental Heads in the service of the State from among them. Having regard to all these, we are forced to conclude that even granting all the contentions of the Sanatanists, these communities are entitled to all the privileges of the Savarnas, including temple entry.

We must say also as we already endeavoured to show, that the Dharmasastras were written two or three thousand years ago for the guidance of a very backward and primitive community who did not know even the elementary principles of sanitation or hygiene and who did not know how to clean their persons. Much water has flown under the bridge since they were written. The intelligent Brahmin, finding them unsuitable for presentday conditions, has cast them to the winds and adapted himself to modern conditions. But still he clings to the privileges and wants to maintain and perpetuate his superiority over the lower communities. This inconsistent and contradictory position cannot be allowed.

Even in the matter of pollution, great changes have taken place. Distance pollution is not now observed outside the temple Public roads, schools satrams and other public institutions have been thrown open to all classes of Hindus. The Brahmin does not consider himself polluted by the approach of theendal classes. He takes his food in the Railway trains, steam boats and other conveyances in which theendal classes travel along with him. He goes to temples without bathing after being polluted by the approach of theendal classes. Students in school and colleges take their lunch in school tiffin rooms without bathing. The food itself is brought from distant places through the public road through which the theendal classes freely pass. These facts are admitted by many Brahmin witnesses. The Brahmins do not maintain in their houses the sacrificial fire which alone is pollutted by approach of Pathithadi and the pollution of the Brahmin and the temple is merely an extension of these rules. If then, theendal is not observed by the Brahmin now, we fail to see how it can be retained in the temple of God the eternally pure whom nothing can make impure,

As we have already observed, Dharmasastras were intended for a simple and primitive community who were ignorant even of the elementary rules of sanitation and personal hygeine. but incongruously enough addicted to wine and meat-eating, cow slaughter, excessive sexual indulgence and other vices. One of these vices was the tyrannising over the Sudras, the conquered aborginal tribes of India. While every attempt was made in the Dharmasastras to redeem the first three Varnas from their vices. they did not move their little finger to improve these classes. On the other hand they depressed them more and more. They knew only two methods of dealing with these communities, either to shoot them down or to seggregate and degrade them. They adopted the former policy in regard to the troublesome and resisting communities, while the latter policy was followed in regard to the tame and submissive. These latter may not even learn letters, wear silver and gold ornaments, use metal vessels, but only earthern vessels and even those must be unsound; they were not equal in the eve of law or even before God; they must live outside the village, and must not follow any other profession than scavenging and cleaning streets. They may not wear clean clothes; different punishments were inflicted for offences committed by them, and so on. It is this inhuman treatment for centuries that has brought them to their present deplorable condition and, as Mahatma Gandhi rightly says, the Savarnas must explate the sin of this inhuman treatment by trying every means in their power to elevate them.

We now come to the Parishat, recommended by the report. We have already referred to this subject in the opening paragraph of this minute. We are returning to it again in order to bring to light the practical difficulties in the way and to draw attention to its needlessness. In order to clear the ground, we give below the provision for it in the Dharmasastras.

ŧ

അനാമ്നാ ഭരഷ്യ വഞ്ഞ്ഷ് കഥാ സ്വാദിതിചേൽ ഒരേൽ തം ശിഷ്ടാ ബ്രാഹ്മന്ന ബ്രൂയ്ല സ്സ്ഥയ്സ്വോദശേകിത്മ ധയ്ത്നോധിനതോ യൈസ്ല വേദസ്സപരിയുംഹണ്ട രേ ശ്നീഷ്ടാ ബ്രാഹ്മന്നാ ജേഞ്ഞാല ശ്രതിപ്രത്വക്ഷാഹരമം ലോവരാ വാ പരിഷട്ടാം വയ്കം പരിച്ചുലം അം ത്വവരാ വാ പി വ്ലാതം സ്ഥാതം സയ്തം ന വിചാലയേൽ തൈവിളോ ഹേതകസ്ക്കീ നൈരംക്കോ ധമ്പാറ¢ ത്രഘത്രത്തിണഃ പൂവ്വേ പരിഷത്വാദ്യാവരാം ഇഗോദവില്ലങ്കുവിച്ച സാമപോദവിലോച ത്ര്വാരാ പരികത് ഭേണമം ധമ്മസംശയനിണ്ണായ ഏകോപി വേദവിദ്ധമ്മം യം വ്വവസ്ത്രേട്ടിതോതരേടം സവിജ്ഞയേട പരോധമ്മോ നാജ്ഞാനാമുളിതോതുണ്ടെ

> अनाम्ना तेषु धर्मेषु कथं स्यादिति चेत्भवेत् । तं शिष्ठा बाह्यणा ब्रूयुरसधर्मः स्यादशंकितः ॥ धर्भेणाधिगतो यैस्तु वेदस्सपरिवृंहणः । ते शिष्टा बाह्यणा ज्ञेयाः श्रुतिप्रत्यक्षहेतवः ॥ दशावरा वा परिपद्यं धर्मे परिकल्पयेत् । ज्यवरा वापि वृत्तस्था तं धर्मं न विचाल्येत् ॥ त्रैविद्यो हेतुकस्तकि नैरुक्तो धर्मपाठकः । त्रयश्चाश्रामिणः पूर्वे परिषत्स्याद्वशा वरा ॥ ऋग्वेदाविद्यज्ञार्वेच सामवेदविदेव च । ज्यवरा परिषत् ज्ञेया धर्मसंशयनिर्णये ॥ एकोपि वेदाविद्धर्मं यं ब्यवस्येद्विजोत्तमः । स विज्ञेयः परो धर्मो नाज्ञानामुदितो युत्तैः ॥

From the foregoing verses, it is seen (1) that the function of a Parishat is to clear doubts regarding Dharma in respect of such Dharma as are not specifically mentioned in the Smriti (2) that the members of the Parishat must be persons who have learned all the Vedas, Smritis and Puranas and understood their meaning, (3) they must belong to the first three Asramas, *i. e.*, Brahmachari, Grahastha or Vanaprasta, (4) that the opinion of one person who has understood the full meaning and significance of the Vedas is more valued than that of thousand Brahmins without such knowledge. (5) The Brahmins who have not studied and understood the Vedas are Brahmins only in name and they are unqualified to be the members of a Parishat.

In the first place, our contention is that this is not a subject that should be referred to a Parishat for its opinion, because there is no doubt regarding it which has to be solved by such a body. Secondly the contention in regard to the institution of theendal or unapprochability is that it has become (automail@lago similarity) i. e., repugnant to public opinion and that those whom it affects consider it as appressive and hurtful to their

feeling of self respect. In such a case the Sastras do not provide any particular machinery for the amendment of the Dharma but positively enjoin on people not to observe it. "അസ്വറ്റ്വം ലോകവിക്കും ധമ്മപ്പാക്കന്നു" "ജന്ത്രന് തിന്റിന്റെ धर्ममप्याचरेन्नतु ?" In this case, therefore, the only questions for consideration are whether the particular rule is likely to hurt the feelings of any community and whether it has become contemptible in the opinion of the public. No where is it stated in the Dharmasastras that a Parishat of the kind contemplated in the Dharmasastras is needed to determine these questions. It is not learning in Smritis and Srutis alone that is required for this purpose but experience of life and knowledge of public opinion. It is to determine that opinion that this Committee has been appointed and it is such a body that is most competent to investigate the question and express an opinion upon it. The Parishat proposed, namely of Vadhyans, and Vaidikans is not the most suitable body for this purpose. They do not even satisfy the qualifications of a Parishat contemplated by the Dharmasastras. All these Vadhvans and Vaidikans were summoned to give evidence before the Committee. Not one of them showed their willingness to stand a cross examination by appearing before them. Had they appeared before the Committee, we venture to think that it would have been possible for us to show by suitable cross examination, as we presume we have been able to show in the case of the vast majority of the Brahmin witnesses who appeared before us, that they were only Brahmins in name and therefore disqualified by the Sastras from being members of a Parishat. We challenge their qualification even now and have no doubt they deliberately avoided the committee as they could not stand cross examination on the point of being qualified by their knowledge of the Srutis and Smritis and their power of envisaging the future. We are therefore of opinion that the Parishat proposed by the Committee is quite incompetent to express any authoritative opinion on the subject. It is not representative of those affected by the rules. We are definitely of the view that under the circumstances the Government have appointed this Committee as the best body to advise them on the question. It contains men of learning in the Hindu

Sastras; legal knowledge and experience of the world are wellrepresented on it; and it also contains representatives of the Avarnas who are affected by the rules. A more competent body could not have been appointed by the Government for the purpose, even if these strict provisions as regards the Parishat were followed. During the last hundred years, the Government both British and Travancore, have made various inroads into the Dharmas. Whole chapters have been deleted and substituted by the modern legislative enactments and particular provisions which worked hardship upon particular classes have been abrogated. We refer to the Penal Code, the Civil and Criminal Procedure Codes, Evidence Act, abolition of Sathi, Widow Remarriage Act, the Saradha Act which abolish the child marriage, the Namboori and Nair Regulations, etc. All these have materially altered and amended the provisions of the Dharmasastras. Now we ask, was it a Parishat or the modern Legislative Council that advised the Sovereign in all these matters ? If the latter, why should a Parishat be required in this comparatively insignificant matter ? A feeble attempt was made to justify this extraordinary legislative procedure by drawing an imaginary distinction between matters strictly legal, and obligatory religious precepts as enjoined by the Dharmasastras. While the former may be amended by the Sovereign the latter can only be altered by a Parishat. While we concede the distinction between law and religion, the Dharmasastras made no such distinction. Everything in human life, birth, marriage, death, human relations, social and ethical are all connected with religion in the eyes of the Hindus. Even sanitation and hygiene had religious sanction in their minds. Further, the provision in regard to the Parishat occurs in the last part of the last chapter of Manu. According to the ordinary rules of interpretation, this provision governs all the previous provisions of the Code including law and legal procedure, hygiene, social institutions etc., and no other machinery is provided for clearing doubts and making amendments to any of these. It follows therefore that the provision for reference to Parishat would apply to all the provisions of the Code. We may again observe, if we made a distinction between law and religion and restricted the functions

of the Parishat to strictly religious observances, we must make similar distinctions in regard to social and sanitary matters. The present is one relating to a social custom based on hygienic principles and therefore would require no Parishat at all.

The Government have altered even strictly religious observances and rules without even resorting to the safe-guards of legislative enactments but merely by executive orders. We refer to (1) abolition of animal sacrifices, (2) the abolition of Poorapattu, (3) the abolition of the Devadasi system, (4) the admission of Chakkala Nairs into temples etc., (5) the throwing open of public roads, schools, and satrams, etc., to all castes (6) the admission of England-returned men in to temples etc. We do not at all agree with the report in saying that the changes noted as (1), (2) and (3) above are not rules or practices of religion or that, because some of them are not mentioned in the Agamas, they are the less sacred. It has been admitted that the Dharmasastras are not exhaustive. It may be contended with equal force that the Agamas are not exhaustive. Further, what about the Devadasi, service which is an essential part of religious worship according to the Agamas, and the admission of people who have undertaken sea voyage, which is forbidden by Dharmasastras. The report explains thus :- In the case of sea voyage the prohibition has become a dead letter, as caste Hindus who have made sea voyages freely enter temples for worship. We do not believe that the removal of the prohibition was effected automatically by mere lapse of time without the sanction of the Melkoima. As to the abolition of the Devadasi system the Committee admitting that Nritham or dancing is a necessary part of temple rituals according to Agamas simply states that Manthric and Manasik Nritha to the deity still continues. This is evading the point. If actual dance, is a necessary service enjoined by the Agamas its abolition is certainly an interference with their principles.

The Sanatanists admit that they had made many changes in their practices. In regard to distance pollution or theendal, it is not observed outside the temples. Savarnas who have been polluted by theendal enter temples without meaning and as any any as the senter which will alone purify them, when thus polluted. Was this change in observance brought about by the Verdict of a Parishat? It is useless therefore to pretend that a Parishat is necessary to change a social observance which is more honoured in the breach than in its observance. The Sanatanists' position amounts to this that they will do what is best for themselves, even though it may involve violation of Dharmasastras, but a Parishat is required to change practices inimical to the interests of others, as the maintenance of such practices in necessary for the perpetuation of their authority, privileges and prestige.

When theendal or distance pollution was in full force, the theendal classes were denied admission to schools, kutcheris, satrams and other public institutions. The Government have removed this restriction by means of executive orders. The temple is only one of such institutions and we do not see any reason why if they can be admitted to all other public institutions, the Government should not by appropriate legislative action throw open the only remaining public institution also to all classes of His Highness's subjects.

What remains is merely the objection of a few orthodox Brahmins who really believe that the entry of the Avarnas will pollute the temple. We do not really believe that any of the educated men among them are sincere in this belief. Yet there may be a small number among the older generation of the Namboodiries and a stil smaller microscopic minority among the old generation of the Tamil Brahmin community who sincerely believe in this. But every legislative change has to reckon with an opposition minority. The Nair Regulation, the Namboodiri Regulation, etc., had also such opponents. But the ojection was brushed aside in the larger interests of the community. We can see no distinction between this and the other. Is the hurt caused to the superstitious feelings of a few persons more serious than the hurt to the feeling of self respect of 17 lakhs of the subjects of His Highness the Maharaja?

We shall next deal with the legal aspect.

The Melkoima right in the exercise of which the Government has assumed the Devaswoms in 993 does not place them in the position of trustees as stated in the report. Government is Sovereign Proprietor of those Devaswoms, accountable to none. This has been the finding of the Devaswom Committee one member alone dissenting. The conduct of the Government subsequent to the assumption also indicates that they acted as Sovereign Proprietor. The mixing up of the Revenues derived from the Devaswoms with the General Revenues in the public accounts and the conversion of Devas wom tenure into Pandarappattom at the last land Revenue Settlement confirm this view. The wholesale conversion of the tenure of the remaining Devaswom lands into Pandarapattom by the Devaswom Proclamation has removed all doubts regarding the matter. The reason assigned in the Royal Proclamation for the conversion is that "it is beneficial to Our Subjects." We are therefore unable to agree with the view of the committee that the position of the Government is only that of trustees and not owners. As to customs and usages of temples it is provided in Section 3 of the Proclamation that the temples will be maintained according to "such customs and usages as are recognised by Us." This provision reserves to Government the right either to recognise or to refuse to recognise such customs and usages. The custom now under consideration being unreasonable and superstitious on the one hand and oppressive and unjust to the vast majority of the Hindu Population on the other does not deserve to be recognised by Government. In this view the question whether the Savarnas have a Civil right based on custom, of excluding Avarnas from worship within temples becomes unimportant. But as the matter has been referred to the committee and as they have expressed their views on it we proceed to discuss it with reference to the decided cases.

With regard to the civil right, the question specifically referred to the committee is whether in all or any of the temples within the State the caste Hindus have either an exclusive right of worship or recognisable civil rights in the matter of such worship, namely as being sole beneficiaries, owners etc. The question may be split into 6 parts and each part separately considered for expressing our dissent from or concurrence with the conclusions of the committee.

- Whether the Savarnas are sole owners of all or any of the temples in the State.
- 2. If so whether they have the right of excluding the Avarnas from such temples.
- 3. Whether the Savarnas are the sole beneficiaries of all or any of the temples in the State.
- If the Savarnas are sole beneficiaries have they the right to keep the Avarnas out of the temples of which they are the sole beneficiaries.
- 5. Even if the Savarnas are not the sole beneficiaries are they the only beneficiaries entitled to worship within the temples and as such have they the right to keep the Avarnas out of such temples ?
- 6. Is the right of excluding the Avarnas, if any, a recognisable civil right?

From the answers given in chapter X of the report, we gather that the committee's answers to the above questions are as follows:—

 $P_{arts} 1 and 2$ —The Savarna community as a whole is not the owner of any temple, although certain persons among them as individuals may be the owners of certain temples. Such being the case, the Savarna community have not as owners the right of excluding the Avarnas from temples.

With this conclusion we agree.

Part 3 (a)—The Savarnas are not the sole beneficiaries entitled to worship.

(b) According to long standing usage and religious authority the Avarnas are entitled to worship at Savarna temples from the position outside the temples assigned to them by usage.

Part(b) of the above answer is alone expressly given in the report. We assume part (a) of the answer as it follows from

part (b). If this is right, we agree with part (a) unreservedly and with part (b) to the extent to which it goes. We would add that the Avarnas have the right of worship from inside also, although the courts have erroneously refused to give judicial recognition to their right.

The 4th part does not arise as the Savarnas are not the sole beneficiaries, and is not therefore answered in the report.

Parts 5 and 6—The committee's answers to these questions are that the Savarnas are the only beneficiaries entitled to worship inside the temples that as such they have the right to keep the Avarnas out of Savarna temples and that their right is a civil right capable of adjudication in a court of law.

We have no contention that even if the right exists it is not one capable of adjudication in a court of law nor do we contend that in the cases referred to in the report the right has not been upheld. But on a critical examination of those decisions we are distinctly of opinion that the absence of proper discussion of the validity of the custom alleged and the far fetched interpretation put on the plain meaning of statutory provisions detract from their value as authorities for our guidance.

We shall take up the decisions in the order in which they are dealt with in the report.

The first case referred to is in the one reported in-

1. Weirs' Criminal Rulings 253. That was a case in which the 1st accused, a goldsmith by caste, on the night of the Mahasivarathri, entered a Siva temple at Vizagapatam and performed "Abhishekam" by pouring cocoanut water over the idol. A Brahmin who was there expostulated with the 1st accused telling him that he a goldsmith had no right to perform Abhishekam himself upon which the 1st accused said it was he who made the idol. An outcry being raised some other Brahmins came up and objected to the 1st accused performing the Abhishekam and he was turned out and some 10 Rupees spent for the purification of the idol. These facts are taken from the judgment of Parker, J. in the same case. The second class Magistrate convicted the 1st accused under Section 295 of the Indian Penal

Code corresponding to Section 294 of the T. P. C. The District Magistrate on appeal reversed the conviction. The matter came up on revision before Their Lordships Muthuswami lyer and Parker JJ. Both Their Lordships agreed in refusing to interfere on Revision. Although Muthuswami Iyer J, agreed to this conclusion His Lordship differed from Parker J. in his interpretation of the significance to be attached to the word "defile" occurring in the section. The section begins thus "Whoever destroys, damages or defiles any place of worship." Did the act of the 1st accused constitute "denlement" was the question, "The primary meaning of the word defile is to make unclean or dirty and the construction to make ceremonially or ritually impure is given only as a secondary meaning. Parker, J. gives the following reasons for accepting the primary meaning:

1. Judging by the context in Section 295 Indian Penal Code it seems to me that the Legislature only used the word in its primary significance.

2. Had the Legislature intended to make punishable "acts regarded as defilement by any class of persons it would certainly have said so in plain terms and nothing would be more dangerous than to strain the law so as to make criminally punishable perfectly innocent acts which fanatical persons might choose to regard as insulting to their religious persuasions."

This finding was necessary for the dismissal of the petition but the construction of Muthus wami Iyer J. that the world defile should be construed in the sense in which "such class of worshippers usually understand it when it is applied to a place or object of worship" was obviously not necessary to support His Lordship's conclusion, and in the nature of the reasons given above for the acceptance of the primary interpretation, less authoritative than the construction adopted by Parker, J.

The argument attempted to be drawn from the illustration of throwing a clean shoe at the idol serves only to introduce sentiment bound to cloud and obscure the issue rather than throw light on the meaning of the expression sought to be interpreted. The next case referred to is the ruling in 33 T. L. R., page 69 where Muthuswami Iyer J's interpretation is accepted in preference to that of Parker J. The only arguments given are that it has been followed in certain other cases and that it is the clear intention of the legislature.

Mr. E. J. John who defended the accused petitioner appears to have argued that the scope of the section is confined to religious acceptibilities and does not extend to caste feelings. The opinion quoted in the report about "secular conventions and sacred precepts being too closely associated and intertwined among the Hindus to admit of clear and well defined demarcation and detachment" is hardly answer to the above argument. It may be that injunctions regarding caste usage and religious principles may be found in the same books but the topics are totally distinct and if any one confuses the one with the other, owing to ignorance, it is not such confusion that ought to have guided the court in arriving at a conclusion regarding the intention of the legislature.

We have heard it said by the revilers of the Hindu religion that observance of caste rules constitute the Hindu religion, but it will not be fair even to popular Hinduism to suggest that as it is practised religious precepts are inextricably mixed with caste rules. Rules as to caste precedence even in places of religious worship are but caste rules. They are quite distinct and separate although interested attempts are sometimes made to confound and identify them with religious tenets. We regret to note that Raman Tampi, J. who wrote the leading judgment in the 35 T. L. R. case has adopted the view of Muthuswami Iyer, J. in preference to what he himself calls the "high authority" of Parker J. without any proper discussion and without assigning adequate grounds for the preference.

If, as stated in the report, it was Muthuswami lyer J's dictum that was followed in the ruling reported in 25 Criminal Law Journal page 155 in respect of a Mahar entering a temple and touching the idol, it was Parker J's interpretation that was accepted in the ruling in 1U. B. R. 199, 200, where Burges J held that the words "destroy" and "damage" have obviously a material or physical signification and that on the usual principle of construction of *ejusdem generis* a similar meaning is to be assigned to the word "defile". Burges J goes on to observe "defile itself is a word of hybrid origin, but the main root file or foul is English and it may ordinarily be understood especially in collocation with such words as 'destroy' and 'damage', in the primary physical sense".

From the above discussion it is obvious that there are strong grounds for accepting natural and restricted significance of the world "defile" in preference to the strained and extended significance which commended itself to Muthuswami Iyer J.

We pass on next to the discussion of the decisions of Civil Courts of which there are 3 cited in the report. They are,

- 1. 31 Madras 236,
- 2. 13 Madras 293, and
- 3. 1914 Madras Weekly Notes 822.

31 Madras 236 is a ruling of the Privy Council. There, the suit was for a declaration that Nadars were not entitled to enter

Sankaralinga Nadar v. Rajeswara Dorai and other additional plaintiffs. a temple and to recover from them the cost incurred for purifying the temple, in the shape of damages. The plaintiffs succeeded in getting a decree. If in this case there was any discussion regarding the reasonableness and validity of the custom, the decision would have been useful in arriving

at a conclusion on the question before us. The Nadars appear to have set up the contention that from time immemorial they were participating in the Pooja and worship in the temple. The appeal was disposed of on the short grounds that Nadars have a temple of their own and that they have completely failed to prove any resort by persons of their caste to the temple in dispute. The only sentence occurring in this appellate judgment regarding custom is this. "What the respondents have succeeded in proving is that by custom the appellants are not among the people for whose worship this particular temple exists." This cannot be said of the temples in Travancore even 'according to the majority report. This decision is therefore of no value. Venkitachalapathi v. Subbarayadu and others.

familiar from the decision in the Criminal Revision petition discussed above. Plaintiff, a Smartha Brahmin who had married a widow claimed the right to enter the inner, shrine of a temple. The suit was resisted

on the grounds that the Plaintiff had lost his caste-status, that the suit was not one cognisable by Civil courts and that plaintiff was excommunicated. His Lordship found in fact that he was not excommunicated and that the suit related to a civil right which was cognisable by civil courts. But His Lordship however held that the question involved was one of caste-status in relation to a religious institution, and that usage was not intended to be affected by the Statutes, Caste Disabilities Removal Act XXI of 1850 and the Widow Remarriage Act XV of 1856. It was also held that the custom of exclusion was an index to the intention of those who founded the temples. Reading the provisions of the statutes, we cannot help observing that plaintiff was clearly entitled under their express provisions to succeed. But a discussion of those provisions need not detain us. We are concerned only with the general proposition laid down that usage in the matter of admission to temples serves as an index to the intentions of the founders.

Two important assumptions underlie this proposition so far as it affects temple entry.

1. That the founders of temples usally intend to fix the precedence of the various castes of Savarnas, Pathithas, Avarnas, etc. in the matter of worship.

2. That their successors and the various castes concerned maintained such precedence unaltered.

In our view there is no foundation for either of these assumptions. It is understandable that the founders would have intended such matters as the deity to which the temple was to be dedicated the nature of the worship and even the section of the public who might worship there. But the relative precedence between various sections of the Hindu population in worship, is a matter which in former times would require no arrangement or even advertance as Temple Entry or competition for precedence is altogether a comparatively new movement. Various sections would automatically take their places in worship without any direction from the founders in the conditions then obtaining.

The second assumption is equally unfounded. The relative positions of the various sections of the population would not have continued as fixed and unalterable quantities, but would undergo constant though unconscious change even in Hindu society which is comparatively static, so that the present positions cannot form a safe index of what had been, say, hundreds of years ago.

To say that custom in this matter is an index of the intention of the founders is to ignore hard facts.

The last case is Gopala Mooppanar and others v. Dharmakota Subramonia Iyer and others (1914 Madras Weekly notes The plaintiffs llavaniyar brought this suit for a page 822). declaration as against the defendants and their communities Brahmins, Vellalas and Mudaliars, of the right of the plaintiffs and their castemen residing at Panakudi to go as far as the Sabhapathi Sannidhi and as far as the part of the Pillavar in the Amman Sannidhi in Sri Ramalingaswami's temple at Panakudi and to worship the Swamis and Amman and receive Prasadams. etc. alter performing Abhishekam. They also prayed for an injunction restraining the defendants and their communities from obstructing the plaintiffs in the exercise of their right. The plaintiffs' prayers were granted finding on the evidence that they were not low castes like Pallas. Chuklers and Pariahs and that they established by satisfactory evidence. their claim to temple entry. This finding was enough for the disposal of the case. But for certain obiter dicta in the judgment regarding the nature of the customs which are to be followed by courts, we should have been content with a passing reference. His Lordship observes "Speaking for myself if I were not bound by authority I should like to hold that a custom which prohibits one who belongs to a community which is not

lower than a Sudra caste from going beyond the Dwajastambam is an unreasonable custom and ought not to be recognised." But even such unreasonable customs provided that they are not grossly immoral have been held to override the law and Sastras if fully established by evidence. By qualifying the term immoral with the description "grossly" it would appear that His Lordship would accept an immoral custom if clearly established by evidence. This is an extent to which other decided cases on custom have not gone and the principle enunciated in the case of Sankaralinga Nadan v. Rajeswara Dorai referred to by His Lordship does not go so far. We have already seen that the Privy Council has disposed of the case on short grounds and has not discussed the reasonableness or validity of the custom in question.

It is noteworthy that none of the decisions discussed above is in a suit brought by the Savarnas as such for the exclusion of the Avarnas from any temple on the ground of their entry causing pollution to the Savarnas. The contention in the cases is based on pollution caused to the deity by the approach of certain castes beyond prescribed limits. We have shown that this contention has not the support of Sastras or reason. In Travancore the matter is *res integra* as there is no decision in any civil case in which the right of exclusion has been upheld.

There is an impression supported by certain stray observations in a few decided cases that in India even superstitions and immoral customs may be upheld. This impression is not supported by any thing in the Hindu Sastras. Manu says (Chapter II. 12)

> ക്രതിം നൂതിന്റെ ഓഫാര; സ്വസ്വ് ച പ്രിയമാത്തനം ന്നുറച്ചുളന്റിധം പ്രാം സ്റ്റാക്കാലാത്സ്വ ലക്ഷണം, സ്തുറി: स्युतिस्सदाचार: स्वस्य च प्रियमात्मन: । तस्माचतुर्विधं प्राहु-स्साक्षाद्धर्मेस उक्षणम् ॥"

This rule indicates that the law with regard to the incidents of a valid custom had reached a high stage of development even during the time of Manu. Manu does not treat immoral or unreasonable custom as valid. me: we in the above passage shows that the custom of the good or enlightened alone can be given Similarly the second line wirw a go coons effect to. shows that he was not for enforcing custom productive of unhappiness. If a custom is unjust and inequitable it has to be rejected and the law as laid down in the Dharma Sastras would only support this view.

In Sib Narain Mukherii v. Bhatnath Guchait (28 C. L. J. page 148) that eminent Judge Sir Asutosh Mukherii held that

Guchait.

"if the validity of a custom is challenged on Sib Narain Mu- the ground that it is against reason, the kherij v. Bhalnuth reason is not to be understood as meaning every unlearned man's reason but artificial reason warranted by authority of law.

Consequently when it is said that a custom is void because it is unreasonable, what is meant is that the unreasonable character of the alleged custom conclusively proves that the usage even though it may have existed from time immemorial must have resulted from accident or indulgence and not from any right conferred from ancient times." tence a custom which is prejudicial to a class was held to be repugnant to the law of reason. We would only refer to one other case in which also the same eminent Judge Sir Ashutosh Mukherji wrote the leading judgment namely Mahamaya Debi r. Haridas Haldar 4! Cal. 455, in which His Lordship held that a custom to be valid must have 4 essential attributes. It must be -

- 1. Immemorial
- 2. Reasonable
- Uninterrupted and 3.
- 4 Certain.

In the case of the exclusion of the Avarnas the custom lacks two of the essential qualities of a valid custom. It is neither reasonable nor certain

Reasonableness. Let us examine the claim of the caste 1. Hindu in the light of reason. His claim is not merely that he should have the right of worship in temples but that others should

not be allowed the right to enter temples although they are entitled to worship the same God. Non-entry of the Avarnas is one thing and their exclusion another. On the face of it the claim of the right of exclusion works hardship on the Avarnas who form the majority of the Hindus in this State.

If as is argued the entry of the Avarnas would cause the dissipation of the divine essence concentrated in the idol by Thanthram and Pooja, there is good ground for excluding the Avarnas. But we have shown elsewhere in this note that this argument is untenable, as there is neither authority nor reason to support it. An objective local concentration of the immutable and all prevading spirit is a contradiction in terms and the disappearance of the sannidhyam owing to the presence of God's own creatures is an impossible conception. On the other hand as we have shown the presence of large number of worshippers will only add to the Sannidhyam if one believes in the possibility of inducing Sannidhyam by the invocation of the deity. It is clear therefore that the custom of excluding the Avarnas from temples is unreasonable.

2. Certainty. Let us next see whether the custom has certainty and definiteness. The distances which the various Avarna castes have to keep are different according to the conservative view, but they all come up to the walls of the temples where there are walls. Into certain temples Ezhavas and other Avarna castes enter. Kumarkovil in Padmanabhapuram is one of the instances. We do not forget the fact that the Devaswom Officer wrote denying the custom: But we cannot accept this in preference to the evidence of leading caste Hindus of the locality like Messrs. R. Sivaramakrishna Aivar (witness No. 128) P. Padmanabhan Tampi (Witness No. 129) T. Kumara Pillai (Witness No. 130) and C. Madhavan Pillai (No. 132) who appeared before us and deposed to the fact of their entry. This entry is not merely of stray individuals. In answer to Mr. Paramesvara Aiyer's question Mr. Sivaramakrishna Aiyar says " 4 79 വർ ധാരാളമായി പ്രവശിക്കന്നാണ്. പിന്നെ ക്ഷാംക് പ്രിപതികന്നാണ്;" Ezhavas enter the temple in large numbers and barbers also, This evidence cannot be brushed aside, on the strength of a

mere interested official report. Similarly there is the instance of Mandakad, a temple to which large numbers of caste and noncaste Hindus annually resort. Here there is no wall and no objection to the approach of Avarnas Now the report explains this away by treating this as an Ayarna temple. If because Avarnas enter a temple it becomes an Avarna temple the question referred to us namely "Whether in any caste Hindu temple there is any local practice with regard to the entry of non caste Hindus into such temple " becomes meaningless. The Poojari of the Mandakad temple is a Savarna and it is a temple under Government management. As already pointed out Savarna pilgrims resort in large numbers for worship in that temple. It is a Savarna temple. The Kottarakara temple where Savarnas go up to Balivattom, is another temple which has no outerwall. Ochira is another instance of such a temple. We mention the fact of absence of a wall to indicate that in the absence walls, there would have been temple entry long ago without any objection from the Savarnas. These instances are sufficient to show that the custom in this State is varying and lack the definiteness necessary for enforcement. Outside Travancore also, the custom varies as pointed out elsewhere in this note. Our conclusion is that the custom of Savarnas excluding the Avarnas from worship within the temples is not a valid custom in the eye of law, and is as such not enforceable by courts.

By the above conclusion we do not suggest that there is no need for legislation and that the right may be left to the courts to adjudicate upon. On the other hand the decided cases we have already discussed, show that there is urgent need for legislation, declaring the equal right of the Avarnas to worship inside all Hindu temples, as that enjoyed by the Savarnas, lest, left to themselves the courts with their tendency to follow precedents may grant the unreasonable claims of the Savarnas and deny the Avarnas their legitimate right as Hindus to worship inside Hindu temples.

Lastly we come to our answers to the specific questions raised in the order of reference to the Committee. Ist question. We do not share the opinion of the "Committee that the Savarnas have as the only beneficiaries entitled to worship inside the temples the right to keep the Avarnas out of Savarnas temples. We ag ee with the Committee that the Avarnas have no s ch right as owners. No such right has been recognised by the Civil Courts in Travancore, nor do we think that it is a recognisable civil right.

2nd question. We do not agree with the majority report that there is no local practice 'allowing the entry of non-caste In the Vettikkavala temple, Kuravas are admitted Hindus. within the outer walls. Though it is stated that there is a special enclosure for their accommodation, the enclosure is itself within the area enclosed by the outer walls and therefore the existence of it does not affect the question. In Ochira and Kumarakovil Avarnas are allowed admission on equal terms with the Savarnas. In regard to Kumaracoil, witnesses Nos. 128, 129, 130 & 132 examined at Thuckala have deposed that Ezhavas freely enter and worship there. They are Vakils and respectable men in society. We are not prepared to accept the interested opinion of temple cr other Devaswom servants in preference to the unambiguous statements of these disinterested and respectable witnesses. At Kottarakara, a public road, has been constructed running parallel to the Balivattom and touching it. All the Savarna witnesses examined there admitted that all communities including Pulayas and Parayas use the road freely. This indicates that ... they are admitted at present up the Balivattam in that temple. Again in the Ayiroorputhiacavoo- temple on the Patayani day. every year, Ezhavas enter the temple and worship. It matters little whether a purificatory ceremony is performed or not, for if that alone will be sufficient to remove the objection the Avarnas may be given temple entry, and a purificatory ceremony performed in every temple in the night after all the worshippers have withdrawn to preserve the sannidhyam.

÷ į

3. (a) We agree with the opinion of the Committee that the general feeling among the non-caste Hindus is that the religious worship or rites performed within the temple will be more efficacious than such worship or rites performed outside its precincts. 3 (b). We have already discussed this question in dealing with the objection to temple entry based on religious grounds and have shown that the general feeling among the Savarnas is that the efficacy of religious worship or rites will not be affected if temple entry is allowed to non-caste Hindus though there is a small minority consisting mainly of orthodox Brahmins and temple servants who hold a contrary opinion.

4. We agree with the majority report that from the preponderence of evidence in favour of temple entry, it must be inferred that there is a strong feeling among Savarnas in favour of temple entry being allowed. We do not, however, agree there is considerable opposition from a large body of Savarnas on the other side. There is no doubt strong feeling against allowing temple entry to Avarnas among a body of Savarnas, but that body is neither large nor their opposition considerable. This latter feeling exists among a microscopically small body of Savarnas consisting mainly of the old generation of Brahmins and Ambalavasis. In all matters of social reform we must always expect opposition from a minority conservative section and such opposition exists in this case also and no more.

Temple entry is an integral part of a programme of social reform and it cannot be separated from it. The chief social disability of the Avarnas is the observance of untouchability and unapproachability. This disability cannot be remedied unless temple entry is allowed to the Avarnas. It is admitted on all hands that unapproachability and untouchability have now practically disappeared outside the walls of the temples and the only place where they exist is in the temples and therefore until they disappear from there also, the disability will continue. Temple entry cannot therefore be separated from the programme of social reform among Hindus. We cannot agree with the report that 'it is possible to work out a scheme for the social uplift of the Avarnas independently of the temple entry movement. Na doubt it is possible to frame a programme for social uplitment of the Avarnas independently of the movement for temple entry, but the programme will be incomplete and imperfect to the extent that temple entry which in our opinion is an essential part of the

programme is omitted. We agree with the report that distance pollution or theendal should be removed by appropriate legislative measures, and that public tanks, wells and satrams should be thrown open to Avarnas, but we are unable to agree with the reservations and conditions imposed upon such action.

We are of opinion that distance pollution or theendal must be abolished by appropriate legislative measures without any reservation in regard to temples. We hold that all public wells, tanks and satrams should be thrown open to Avarnas and no condition precedent should be attached to such action. While we agree that from a sanitary point of view the safeguards provided may be beneficial and even necessary, we are unhesitatingly of opinion that as conditions precedent to the opening of these institutions to the Avarnas they are mischievous and calculated to obstruct and delay the execution of this programme of social reform. We are, however, very happy to know that our beneficent Government have already recognised the unwisdom of attaching any such conditon to an already overdue reform and have by their communique thrown open all institutions maintained from the general revenues to all'classes of His Highness's subjects unconditionally and we fervently hope that the Government will see their way very soon to place the coping stone to their scheme of reform by including all institutions maintained out of the Devaswom fund also among the institutions to be thrown open to . all' classes.

• We are in entire agreement with the majority report that "arrangements should be made for instituting religious lectures, opening schools for adult instruction, and having proper housing and sanitation and the adequate supply of wells and tanks for such Avarna communities as in the opinion of Government require such assistance." But we do not agree that separate Bhajanamatoms and temples should be built for Avarnas or even for common worship. We have already referred to the evils arising out of such separate institutions. They are unnecessary, superfluous, costly and mischievous, and calculated to perpetuate the existing caste exclusiveness and disabilities,

5th question. We do not agree that disturbance of peace will result from temple entry or that any large number of Sayarnas will keep out of the temples. A few Savarnas may temporarily keep out but if they believe in temple worship they will soon cease their non-cooperation. We agree with the report that a large number of Savarnas will attend worship in We do not believe that many of the Poojaris and temples. Tantris will be unwilling to continue their services or that their substitutes will not command the same respect. With a very few exceptions all will continue their services as they are remunerative when they find that the decision is unalterable and their severence from the temple will not pay. Even if there should be any obstinate exceptions substitutes commanding the same or even greater respect might be found. It is a well known fact that many of the Poojaris at present are ignorant men and command little respect among the worshippers. Some of the presentday unpopularity of temple worship is not a little due to this cause. It will therefore be a blessing if these people would voluntarily cease to perform pooja and allow the Government an opportunity to substitute more competent hands in their places.

We agree that some of the temple servants may like to get cash in preference to cooked rice as remuneration for services. Payment in cash is preferable to payment in cooked rice and it may be allowed. We also agree that these results will only be temporary. We do not agree that the opinion of a Parishat is necessary in this matter.

6th question. -We agree with the Committee that no compromise is feasible as no orthodox witness has either suggested or agreed to any compromise. The middle course suggested by the Committee cannot be accepted as it will satisfy neither party. As the preponderence of opinion is in favour of temple entry and as we have endeavoured to show there is no sastraic injunctions against it, the fullest measure of temple entry must be allowed.

7th question.—This subject has been dealt with by us at great length in our memorandum and our conclusion is that the

programme is omitted. We agree with the report that distance pollution or theendal should be removed by appropriate legislative measures, and that public tanks, wells and satrams should be thrown open to Avarnas., but we are unable to agree with the reservations and conditions imposed upon such action.

We are of opinion that distance pollution or theendal must be abolished by appropriate legislative measures without any reservation in regard to temples. We hold that all public wells. tanks and satrams should be thrown open to Avarnas and no condition precedent should be attached to such action. While we agree that from a sanitary point of view the saleguards provided may be beneficial and even necessary, we are unhesitatingly of opinion that as conditions precedent to the opening of these institutions to the Avarnas they are mischievous and calculated to obstruct and delay the execution of this programme of social reform. We are, however, very happy to know that our beneficent Government have already recognised the unwisdom of attaching any such conditon to an already overdue reform and have by their communique thrown open all institutions maintained from the general revenues to all'classes of His Highness's subjects unconditionally and we fervently hope that the Government will see their way very soon to place the coping stone to their scheme of reform by including all institutions maintained out of the Devaswom fund also among the institutions to be thrown open to all' classes.

• We are in entire agreement with the majority report that "arrangements should be made for instituting religious lectures, opening schools for adult instruction, and having proper housing and sanitation and the adequate supply of wells and tanks for such Avarna communities as in the opinion of Government require such assistance." But we do not agree that separate Bhajanamatoms and temples should be built for Avarnas or even for common worship. We have already referred to the evils arising out of such separate institutions. They are unnecessary, superfluous, costly and mischievous, and calculated to perpetuate the existing caste exclusiveness and disabilities,

5th question. We do not agree that disturbance of peace will result from temple entry or that any large number of Savarnas will keep out of the temples. A few Savarnas may temporarily keep out but if they believe in temple worship they will soon cease their non-cooperation. We agree with the report that a large number of Savarnas will attend worship in temples. We do not believe that many of the Poojaris and Tantris will be unwilling to continue their services or that their substitutes will not command the same respect. With a very few exceptions all will continue their services as they are remunerative when they find that the decision is unalterable and their severence from the temple will not pay. Even if there should be any obstinate exceptions substitutes commanding the same or even greater respect might be found. It is a well known fact that many of the Poojaris at present are ignorant men and command little respect among the worshippers. Some of the presentday unpopularity of temple worship is not a little due to this cause. It will therefore be a blessing if these people would voluntarily cease to perform pooja and allow the Government an opportunity to substitute more competent hands in their places.

We agree that some of the temple servants may like to get cash in preference to cooked rice as remuneration for services. Payment in cash is preferable to payment in cooked rice and it may be allowed. We also agree that these results will only be temporary. We do not agree that the opinion of a Parishat is necessary in this matter.

6th question. -We agree with the Committee that no compromise is feasible as no orthodox witness has either suggested or agreed to any compromise. The middle course suggested by the Committee cannot be accepted as it will satisfy neither party. As the preponderence of opinion is in favour of temple entry and as we have endeavoured to show there is no sastraic injunctions against it, the fullest measure of temple entry must be allowed.

7th question.—This subject has been dealt with by us at great length in our memorandum and our conclusion is that the

principles and rules of religious worship do not prohibit the entiof Avarnas in Hindu temples, but the practice does. The practice has become repugnant to public opinion (another the start and it is oppressive and unjust and must be changed.

8th question. - We do not agree with the opinion of the Committee that the present position of Government in regard to temples under their management is that of a trustee. Whateve may have been their position when the temples were assumed their present position is governed by the Royal Proclamation Under this they have converted the tenure of all Devaswon, lands into Pandarapattom and given the tenants freehold right subject to payment of Government assessment. There are no properties belonging to the Devaswoms vesting in the Government as trustees. The temple buildings and premises alone remain and the obligation of Government extends only to the maintenance of these institutions in accordance with such customs as they may recognise. It is a misapplication of the term trustee to call the Government a trustee in regard to these temples now. They can under the proclamation refuse to recognise any custom which they may consider to be oppressive or unjust or contrary to As the supreme legislative authority the public opinion. Sovereign can interfere in the interests of the public in any religious institution whether under the management of Government or not and the Sovereign has interfered in such institutions and the Hindu Religious Endowments Regulation and the Devaswom Proclamation are examples of such interference. Even in their executive capacity, they have interfered in temples and the following are instances.

- 1. The abolition of animal sacrifices,
- 2. The abolition of the Devadasi system,
- 3. The abolition of Poorapattu,
- 4. The admission of Chakkala Nairs into temples,
- 5. The admission of England returned people, and

6. The assumption of the Devaswoms themselves during Munro's time.

We do not agree with the Committee in the explanation sought to be given by them to some of these. The nritham and githam by Devadasis are enjoined by Agama sastras and the prohibition against sea voyage is contained in the Dharmasastras. If these can be abolished by Government without even legislative help we do not see why temple entry should not be allowed by Government.

Question 9.—We agree with the Committee that no commitment has been made by Government which restricts their freedom of action in this matter.

Before concluding this note it will not be out of place to add a few observations on caste system to which untouchability is an incident. The caste system is the foundation of all these disabilities and injustices and destroys the solidarity of the Hindus. The evils of this system are manifold. The Hindus of to-day are split off into thousands of petty divisions which are separated from each other by impassable barriers. This is the cause of several social evils such as undue restrictions in eating and drinking, unsuitable matrimonial matches leading to physical degeneracy, the decline of mechanical arts and industries and the general degeneration of the community in economic position which has resulted in poverty and misery. The Hindus of the present day being disunited by castes and sub-castes, feel no sympathy with each other except in the narrow circles of their own castes. Its evil reaction upon economic condition was more pronounced than in any other sphere of life. Yagnavalkya (Ch.

 I slokas 160-165) condemns a large class of professions as impure and lays down that the food of the people of these professions cannot be touched. R. C. Dutt in his civilization in ancient India (660-81) observes "It is with pain that the historian of the Hindus finds in this passage (Yagnavalkya Ch. I slokas 160-165) all mechanical arts, trades and industries classed with prostitution, and crime. For the list includes misers, men in fetters, thieves, eunuchs, actors, workers in leather, men who are cursed, Vardhushis, diseased men, illtempered men, faithless women, drunkards, envious men, cruel and violent men, outcastes, Vratyas, conceited men, impure eaters, unprotected women, goldsmiths, henpecked husbands, indiscriminate priests, sellers of principles and rules of religious worship do not prohibit the entry of Avarnas in Hindu temples, but the practice does. That practice has become repugnant to public opinion (acous there are and it is oppressive and unjust and must be changed.

8th auestion.- We do not agree with the opinion of the Committee that the present position of Government in regard to temples under their management is that of a trustee. Whatever may have been their position when the temples were assumed, their present position is governed by the Royal Proclamation, Under this they have converted the tenure of all Devaswom lands into Pandarapattom and given the tenants freehold right subject to payment of Government assessment. There are no properties belonging to the Devaswoms vesting in the Government as trustees. The temple buildings and premises alone remain and the obligation of Government extends only to the maintenance of these institutions in accordance with such customs as they may recognise. It is a misapplication of the term trustee to call the Government a trustee in regard to these temples now. They can under the proclamation refuse to recognise any custom which they may consider to be oppressive or unjust or contrary to As the supreme legislative authority the public opinion. Sovereign can interfere in the interests of the public in any religious institution whether under the management of Government or not and the Sovereign has interfered in such institutions and the Hindu Religious Endowments Regulation and the Devaswom Proclamation are examples of such interference. Even in their executive capacity, they have interfered in temples and the following are instances.

1. The abolition of animal sacrifices,

2. The abolition of the Devadasi system,

3. The abolition of Poorapattu,,

4. The admission of Chakkala Nairs into temples,

5. The admission of England returned people, and

6. The assumption of the Devaswoms themselves during Munro's time.

We do not agree with the Committee in the explanation sought to be given by them to some of these. The nritham and githam by Devadasis are enjoined by Agama sastras and the prohibition against sea voyage is contained in the Dharmasastras. If these can be abolished by Government without even legislative help we do not see why temple entry should not be allowed by Government.

Question 9.—We agree with the Committee that no commitment has been made by Government which restricts their freedom of action in this matter.

Before concluding this note it will not be out of place to add a few observations on caste system to which untouchability is an incident. The caste system is the foundation of all these disabilities and injustices and destroys the solidarity of the Hindus. The evils of this system are manifold. The Hindus of to-day are split off into thousands of petty divisions which are separated from each other by impassable barriers. This is the cause of several social evils such as undue restrictions in eating and drinking, unsuitable matrimonial matches leading to physical degeneracy, the decline of mechanical arts and industries and the general degeneration of the community in economic position which has resulted in poverty and misery. The Hindus of the present day being disunited by castes and sub-castes, feel no sympathy with each other except in the narrow circles of their own castes. Its evil reaction upon economic condition was more pronounced than in any other sphere of life. Yagnavalkya (Ch. I slokas 160-165) condemns a large class of professions as impure and lays down that the food of the people of these professions cannot be touched. R. C. Dutt in his civilization in ancient India (660-81) observes "It is with pain that the historian of the Hindus finds in this passage (Yagnavalkya Ch. I slokas 160-165) all mechanical arts, trades and industries classed with prostitution, and crime. For the list includes misers, men in letters, thieves, eunuchs, actors, workers in leather, men who are cursed, Vardhushis, diseased men, illtempered men, faithless women, drunkards, envious men, cruel and violent men, outcastes, Vratyas, conceited men, impure caters, unprotected women. goldsmiths, henpecked husbands, indiscriminate priests, sellers of

arms, blacksmiths, weavers, eaters of dogs, cruel men, king's officers, dyers, ungrateful men, men who kill animals, washermen, liquor vendors, cuckolds, backbiters, liars, oil manufactures, flatterers and vendors of the Soma wine. How many honest trades do we find in this list of despised professions " Manu also condemns many useful professions as impure (Manu Ch. III. 152, 155, 160, 162, 163, Ch. IV, 84, 210, 212, 215, 216 and 219 and X 84). Dutt continues "This is a pretty comprehensive If we exclude physicians, shop-keepers, singers, actors list I trainers of animals, bird fanciers, instructors in arms, architects, oil manufacturers, carpenters, washermen, hunters, goldsmiths, blacksmiths, manufacturers of baskets and arms, all artisans all shepherds, all agriculturists, who then are left in the nation to receive honour? priests and kings !..... How could mechanical arts and industries flourish in a land where sellers of arms, goldsmiths and blacksmiths, weavers and dyers, washermen and oil manufacturers were condemned as impure'......The results were disastrous, so far as arts were concerned" etc. p. 40.

Again this pernicious and blightening system has, by confining opportunities of intellectual and spiritual culture to the privileged few denied to the other castes opportunities of culture and education and the production of men of genius. This has been a great national loss and accounts for the dearth of men of genius in India. Smiles, in his self-help says "Great men of science, literature and art-apostles of great thoughts and lords of great hearts have belonged to no exclusive class or rank in life. They have come alike from colleges, workshops and farm houses; from huts of poor men and the mansions of the rich. Some of the Gods's great appostles have come from the ranks. The poorest have some times taken the highest places. Take for instance the remarkable fact from the barber's shop came Jeremy Taylor, the most poetical of the Divines, Sir Richard Arkwright, the inventor of the spinning jenny and founder of the cotton manufacture; Lord Tenderdon, one of the most distinguished of Lord Chief Justice ; and Turner, the greatest among the landscape painters.

No one knows to a certainty what Shakespeare was; but it is unquestionable that he sprang from a humble rank. His father

was a butcher and grazier, and Shakespeare himself is supposed to have been in early life a wool comber." This was the same case in India when the caste system was not so rigourous and many men who could not boast of high birth obtained undying renown and distinction by their abilities and virtue as the life history of the great Rishis amply proves. But when the shackles of caste system became rigourous and inelastic the fate of a man who happened to be born in a low caste became sealed for ever. He cannot rise in society, no matter howsoever learned, virtuous, industrious or intelligent he might be. A learned writer commenting on this state of affairs asks "How many geniuses that under more favourable circumstances might have done immense good to their country and religion are thus forced to live an obscure life and die an obscure death for mere want of opportunities. What can be more unjust, more wicked and more unnatural than that a man should be prevented from developing those powers which God has given him? And what institution can be more monstrous and more pernicious in its effects that this one which puts hindrances in the progress of man instead of helping him on his onward march."

> എന്നുള്ള മേമിയകളിൽ പാക്ന ജന്തുക്കറാതാനും സഹജരംല്ലാ ഞങ്ങണനെപ്പമ പ്പംള്ളാനുകയ്യാല്ലാ ഘാന്ന നിയിച്ച ചൊരനേയും ബാഹവിച്ചങ്ങളം ബദ്ധിപ്പകേളം സ്ത്രഹരോലികരുറവുകളം ഞഹന്ത | ചുത്ര വിഹലമാക്കിത്തിൽ നീ ഹിന്ത്രധമ്മെ ജാതിമലം എത്ര പരമാക്കറം ശങ്കരാചായ്യന്മാം. കരതംതാതം അംഗ്രായം അവവായം .ഇരത്നം ജാമ്യനാജന്ത്രമണ്ഡിപ്പോത് കേരളമായാവെ തിൻവയററിൽ തേ പ്രയിന്നക്കിയാൽ കാന്ത്രി 🕫 ക്ല്വാ വും വാച്ചിട്ടം കല്ലകറം ഭാരതാംബെ രാണകിടക്ക്നാനിൻകക്ഷിയിൽ ചാണം കണോതെലാറേഴുകോട്ടയിന്നും എന്തിനു കേളന്ത ലീനായാ റി ച്ലേപീ എന്തും ലഭിപ്പാൾ ഒര് ഉംയാ മീ ഹന്ത ഈ ജാരിയെ ഹോജിച്ചൊഴിച്ചാൽ നിൻ ചിന്തിയം സാധിച്ച രത്നതമ് തോട്ട്ടകടാതാവർ തീങ്ങിക്കുടങ്ങവർ

ട്ടങ്ങളും പെട്ടാലും ടോഷമുള്ളോർ കെട്ടില്ലാത്തോർ തമ്മിലണ്ണാത്തോരിങ്ങനെ ഒട്ടപ്പംഹാ ഭാതികോമര അമം ടേടങ്ങളും പൊരുളിനെ കാഹളം മൂറി വാണ്ണിടുന്നും വക്കനാലം വെല്ലാതികയാനികയ മർത്തിൽ ടേടവും ടേടത്തിൽ ടൈവെം ഭല്ലിക്കന്നു. എന്നാനും മോകതം ബ്രഹ്മവില്ലെ നിന്നി ലെന്താണിക്കാണുന്ന വൈപരിത്വം നിണ്ണയം നിന്നെപ്പോൽ പാരിലെയോത്തി വിണ്ണവർ ഗംഗയ്ക്കുമണ്ടായില്ലം

In the memorable work of Kumaran Asas go unus the poet apostrophises in the above lines after describing a Pulay's abode. "The dwellers of these huts, they are indeed (my) brothers. How are they different? Verily the hand that shaped the Brahmin shaped the Pulaya. Oh, Hindu Dharma by the instrumentality of caste how much of heroism and intellectual brilliance have become stifled and free flow of love thwarted. Oh. mother Kerala. how many Perumals, Sankaracharias, Thunchans and Kunchans must have aborted in thy womb due to cruel caste? Oh, mother Bharata, in thy bowels lie deep imbeded 7 crores of crude gems which have known no touchstone and which if rubbed and polished will turn bright and priceless. Why do'st thou cry with grief? Art thou poor? Rich in hidden diamonds, thy object is attained, if caste 'is exercised. Untouchables, unapproachables, unseeables those with whom marital relation or interdining is taboo, numberless are the meaningless distinctions. The four Vedas in unmistakeable tones acclaim with clarion call the Divine essence beyond all distinctions. But the followers of the identical vedas prate in endless strain about the divisions between men and subdivisions among the divisions. Oh, Hindu theology, what disfigurement and contradiction is this? Verily, even the celestial Ganges had no greater fall than thine in this Universe.

We commend these words to the Sanatanists for their serious consideration. Though modern education has done a great deal to soften the rigour of this pernicious and unjust system, a great deal more remains to be done. So long as more than half the Hindu population is branded as low born and kept

413

at a distance in places of religious worship, so long will the Hindu camp remain divided against itself as an incoherent body of warring units in perpetual conflict with one another. The feeling of superiority and inferiority in regard to the castes must go and every body must be made ; equal not only in the eye of law but also in social and religious matters. This can be achieved only by temple entry being given to all classes of Hindus on equal terms without distinction of caste or colour.

(Sd.) K. PABAMESVARAN PILLAI-M. Govindan.